

P. C. CAST és KRISTIN CAST

A PRÉDA

Az Éjszaka Háza – 5. kötet

KELLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
P. C. Cast and Kristin Cast: Hunted
St. Martin's Griffin, New York, 2009

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő alakokat, szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valósággal kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította
ILLÉS RÓBERT

Szerkesztette
SZUJER ORSOLYA

Kiadványmenedzser
KELLY KATA

Tördelés
GOSLER LENKE

ISBN 978 963 9943 11 7

Minden jog fenntartva!

© St. Martin's Griffin, New York, 2007
© Hungarian translation Illés Róbert
© Hungarian edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft.
1161 Budapest, Baross utca 158.
Tel: 06 30 948 1080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 100707
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

ELSŐ FEJEZET

Az álom szárnyzuhogással kezdődött. Utólag visszagondolva tudnom kellett volna, hogy ez rossz jel, hiszen a Hollómások elszabadultak, de az álomban ez csak háttérzaj volt, mint a ventilátor berregése vagy egy teleshopos adás a tévében.

Álomban egy gyönyörű rét közepén álltam. Éjszaka volt, de a hatalmas telihold a rétet övező fák tetejét súrolta. Ezüstkék fénye elég erős volt ahhoz, hogy a fák árnyékot vessenek, és minden úgy nézett ki, mintha víz alatt lenne. Ezt a hatást csak tovább erősítette a lágy szellő, amely meztelen lábamat cirógatta. A fűszálak úgy simogattak, mint a parti sziklákat nyaldosó hullámok. A szél belekapott sűrű, fekete hajamba is, fellebbentette csupasz vállamról, és selymes érintése végigsuhant a bőrömön.

Meztelen láb? Csupasz váll?

Végigpillantottam magamon, és meglepett sikkantás hagyta el az ajkamat. Nagyon rövid, szarvasbőrből készült ruhát viseltem. Mély, V-alakú nyakkivágása szabadon hagyta a vállam nagy részét. Fantasztikusan szép ruha volt. Rojtokkal, tollakkal, kagylókkal díszítették és fehérén világított a holdfényben. A rárajzolt bonyolult minták elképesztően gyönyörűek voltak.

Micsoda király fantáziám van!

A ruha mintha emlékeztetett volna valamire, de nem foglalkoztam vele. Nem akartam gondolkodni – elvégre álmodtam! Ahelyett hogy a déjà vu-érezésem agyaltam volna, keresztültáncoltam a réten, és közben azon tűnődtem, vajon Zac Efron vagy Johnny Depp jelenik-e meg mindjárt, hogy flörtölni kezdjen velem.

Ahogy pörögve-forogva haladtam előre a széllel, a fák lombjai között mintha furcsán vibráltak volna az árnyak. Megálltam, és hunyorogva próbáltam kivenni, mi mozoghat a sötétben. Ismerve magamat és furcsa álmaimat, azt sem tartottam elképzelhetetlennek, hogy gyümölcs helyett barna üccsis üvegek lógnak az ágakról, amik csak arra várnak, hogy leszedjem őket.

Ekkor bukkant fel.

A rét szélén, a fák árnyékában egy alak jelent meg. Azért vettem észre, mert a holdfény megcsillant sima, meztelen bőréen.

Meztelen?

Megtorpantam. Teljesen megbolondult a képzeletem? Semmi kedvem nem volt egy rét közepén hancúrozni egy meztelen pacákkal, még ha maga a titokzatos Johnny Depp is az illető.

– *Tétovázol, szerelmem?*

Borzongás futott végig a testemen, ahogy meghallottam a hangját és az azt követő, gúnyos, hátborzongató kacagást a fák közül.

– Ki vagy te? – Örültem, hogy álombéli hangom nem árulta el az érzelmeimet.

Nevetése ugyanolyan mély volt és gyönyörű, mint a hangja, és legalább olyan félelmetes. Visszhangot vert az árgus szemekkel figyelő fák között, majd szinte már láthatóvá válva kezdett lebegni körülöttem.

– *Úgy teszel, mintha nem tudnád, ki vagyok.*

Hangjától libabőrös lett a karom.

– De, tudom, hogy ki vagy. Én találtalak ki. Ez az én álomom. Te pedig Zac és Johnny keveréke vagy. – Egy pillanatra elhallgattam, és ránéztem. Igyekeztem közömbös hangon beszélni, bár a szívem veszettül zakatolt, mert az már nyilvánvalóvá vált, hogy ez a valaki nem annak a két színésznek a keve-

réke. – Esetleg Superman vagy a Szőke Herceg – nyögtem ki végül, nem merve kimondani az igazságot.

– *Nem a te képzeleted koholmányai vagyok. Ismersz engem. A lelked tudja, ki vagyok.*

Nem mozdítottam meg a lábam, a testem mégis lassan elindult felé, mintha a hangjával húzott volna magához. Odaértem hozzá, és felnéztem rá...

Kalona volt az. Azonnal tudtam, amint meghallottam a hangját. Csak nem akartam bevallani magamnak. Hogyan álmodhattam róla?

Hiszen akkor ez nem is álom volt, hanem rémálom.

Meztelen teste nem volt teljesen szilárd. Alakja folyamatosan hullámozott a langy szellőben. Mögötte, a fák zöldes árnyai között láttam gyermekei, a Hollómások kísérteties alakját, ahogy emberi kezükkel és lábukkal csimpaszkodtak az ágakon, mutáns madárpofájukból pedig emberi szemek meredtek rám.

– *Még mindig azt állítod, hogy nem tudod, ki vagyok?*

A szeme sötét volt, mint a csillagtalan éj. Az egész testén az tűnt a legszilárdabbnak. Meg a hangja. *Lehet, hogy ez egy rémálom, de akkor is az enyém. Bármikor felébredhetek! Fel akarok ébredni! Fel akarok ébredni!*

De nem tudtam. Képtelen voltam rá. Nem én uraltam az álmomat, hanem Kalona. Ő hozta létre ezt az álmod, ezt a sötét rémálomrétet, és valahogy berántott engem is, bezárva mögötünk a valóság ajtaját.

– Mit akarsz tőlem? – kérdeztem gyorsan, hogy ne hallja a hangom remegését.

– *Tudod, hogy mit akarok, szerelmem. Téged akarlak.*

– *Én nem vagyok a szerelmed!*

– *Dehogynem.* – Megmozdult, és közelebb lépett hozzám. Éreztem az anyagtalan testéből áradó jeges hideget. – *A-ya.*

A-ya volt a neve annak a hajadonnak, akit a cseroki javas-

asszonyok hoztak létre évszázadokkal ezelőtt, hogy csapdába ejtsék vele Kalonát. Éreztem, hogy kezdek pánikba esni.

– Én nem A-ya vagyok!

– *Parancsolni tudsz az elemeknek.* – A hangja egyszerre volt szörnyű és csodálatos, csábító és rémisztő.

– Ajándék az Istennőtől – mondtam.

– *Annak idején is parancsoltál az elemeknek. Belőlük alkotak meg. Arra teremtettek, hogy szeress engem.* – Hirtelen fel-emelte súlyos szárnyait, puhán előrelendítette őket, és jéghideg ölelésbe burkolt.

– Nem! Összetévesztesz valakivel! Én nem A-ya vagyok!

– *Tévedsz, szerelmem. Érzem benned.*

Szárnyával közelebb húzott magához. Annak ellenére, hogy teste még nem volt teljesen szilárd, éreztem az érintését. A szárnya puha volt. A tél hidege sugárzott belőle. Testének körvonala jéggé dermedt ködként hullámozott. Égette a bőrömet, mintha áramütés ért volna, és felforrósodtam a vágtyól, amelyet nem akartam érezni, de képtelen voltam neki ellenállni.

A nevetése csábító volt. Legszívesebben alámerültem volna benne. Előrehajoltam, behunytam a szemem, és elakadt a lélegzetem, ahogy jeges szellemalakja a melleimhez ért. Az érzés egyszerre volt fájdalmas és izgatóan erotikus. Kezdtem elveszíteni az uralmat a testem felett.

– *Szereted a fájdalmat. Élvezeted okoz neked.* – Szárnyával egyre sürgetőbben szorított magához, teste egyre keményebb és hidegebb lett. Éreztem, hogy a fájdalom és a szenvedély elválaszthatatlanul összekeveredik bennem. – *Ne ellenkezz!* – Gyönyörű hangja elképzelhetetlenül csábítóvá vált, ahogy egyre jobban felizgult. – *Évszázadokat töltöttem a karjaidban. Egyesülésünket ezúttal én irányítom majd, és nem fogsz csalódnni a tőlem kapott élvezetekben. Dobd le távoli istennőd béklyóit, és jöjj hozzám! Légy a szerelmem, testi és lelki párom, én pedig*

neked adom az egész világot!

Szavainak értelme úgy hatolt át a fájdalom és a gyönyör ködén, ahogy a reggeli harmat párolog el a felkelő nap sugarainak hatására. Ismét felébredt bennem az akaraterő, és kiteptem magam az öleléséből. Jéghideg, fekete füstfoszlányok csüngtek rajtam... cirógattak... becézgettek...

Megráztam magam, mint ahogy egy dühös macska rázza le magáról az esőcseppeket, és a sötét füstdarabkák távolabb siklottak a testemtől.

– Nem! Nem vagyok a szerelmed! Nem vagyok A-ya! És soha nem fordítok hátat Nüxnek!

Amikor kimondtam Nüx nevét, az álom semmivé foszlott.

Remegve, levegő után kapkodva ültem fel az ágyban. Stevie Rae mélyen aludt mellettem, Nala azonban ébren volt. Halkan morgott, háta ívben megfeszült, felfújta magát, és villogó szemekkel meredt a fejem fölé a levegőbe.

– A pokolba! – sikítottam, és kivettem magam az ágyból. A hátamra gördültem, és felnéztem. Arra számítottam, hogy Kalona ott gubbaszt felettem, mint valami óriási denevér.

De nem. Nem volt ott semmi.

Az ölembé vettem Nalát, és visszaültem az ágyra. Remegő kézzel simogatni kezdtem.

– Csak egy rossz álom volt... csak egy rossz álom... csak egy rossz álom – mondogattam neki, de tudtam, hogy hazugság.

Kalona valóságos volt, és valahogy képes volt behatolni az álmaimba.

MÁSODIK FEJEZET

Oké, szóval Kalona be tud jutni az álmaidba, de most már ébren vagy, úgyhogy szedd össze magad! parancsoltam magamra, miközben Nalát simogattam, és hagytam, hogy ismerős dorombolása megnyugtasson. Stevie Rae mocorogni kezdett álomban, majd motyogott valamit, amit nem hallottam. Azután, még mindig álomban, elmosolyodott, és felsóhajtott. Ránéztem, és örültem, hogy neki nagyobb szerencséje van az álmokkal, mint nekem.

Finoman felemeltem a takaróját, és megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor láttam, hogy a mellkasán nem vérzett át a kötés, ami azt a rettenetes, nyíl ütötte sebet takarta.

Stevie Rae ismét megmozdult, sőt ezúttal a szemét is kinyitotta. Egy pillanatig zavartan pislogott, majd álmosan rám mosolygott.

– Hogy érzed magad? – kérdeztem.

– Jól vagyok – felelte kábán. – Túl sokat aggódsz.

– Te nem aggódnál, ha a legjobb barátnőd állandóan meghalna? – kérdeztem mosolyogva.

– Most nem is haltam meg. Csak majdnem.

– Az ösztöneim azt üzenik, hogy mondjam meg neked, ez „majdnem” nem sokat változtat a dolgokon.

– Mondd meg azt ösztöneidnek, hogy hallgassanak, és menjenek aludni – felelte Stevie Rae azzal becsukta a szemét, és magára húzta a takarót. – Jól vagyok – ismételte. – Minden rendben lesz.

Elnyomtam egy nagy sóhajt, és visszabújtam az ágyba. Megpróbáltam kényelembe helyezni magamat. Nala bebújt ket-

tőnk közé, és morcosan nyivákolt egyet. Tudtam, hogy azt akarja, most már nyugodjak meg és feküdjek le aludni.

Aludni? És megint álmodni? Na ne! Még csak az hiányozna.

Inkább tovább figyeltem Stevie Rae egyenletes szuszogását, és közben szórakozottan simogattam Nalát. Abszurdul normálisnak tűnt minden ezen a kis békeszigeten, amelyet létrehoztunk magunknak.

Elnézve az alvó Stevie Rae-t, hihetetlennek tűnt, hogy alig néhány órával ezelőtt még egy nyílvesző állt ki a mellkasából, nekünk pedig el kellett menekülnünk az Éjszaka Házából, a világunkon ugyanis eluralkodott a káosz. Nem mertem visszaaludni, ezért magamban újra átpörgettem az előző éjszaka történéseit. Ahogy végiggondoltam az eseményeket, ismét elcsodálkoztam, hogyan sikerült életben maradnunk...

Emlékszem, hogy Stevie Rae mennyire megdöbbenett azzal, amikor papírt és ceruzát kért, mert úgy gondolta, itt az ideje készíteni egy listát azokról a dolgokról, amiket be kell szerezniünk arra az esetre, ha hosszabb időt kell az alagutakban töltenünk.

Teljesen nyugodt hangon beszélt, miközben egy nyílveszővel a mellkasában ült velem szemben.

Ahogy ránéztem, elfogott a rosszullét, ezért elkaptam a tekintetem, és azt feleltem:

– Stevie Rae, nem vagyok biztos benne, hogy ez a legalkalmasabb időpont arra, hogy listákat írjunk.

– Aúú! A francba, ez jobban fáj, mint amikor bogáncs ment a talpamba. – Stevie Rae beszívta a levegőt, és láttam, hogy összeressen a fájdalomtól, de azért a válla felett hátranézve sikerült rámosolyognia Dáriuszra, aki hátul feltépte a pólóját, hogy hozzáférjen a háta közepéből kiálló nyílveszőhöz. – Bócsi, tudom, hogy nem te tehetsz róla. Mit is mondtál, hogy hív-

nak?

– A nevem Dáriusz, papnő.

– Harcos Erebosz Fiai közül – tette hozzá Aphrodité, és küldött egy meglepően kedves mosolyt Dáriusz felé. Azért mondom, hogy meglepően kedves, mert Aphrodité általában önző, elkényeztetett, undok spiné, akit nagyon nehéz elviselni, én azonban kezdem megkedvelni. Más szóval nem egy kedves teremtés, de az kezdett egyre nyilvánvalóbbá válni, Dáriusz *tényleg* fontos neki, és ennek volt köszönhető a szokatlan kedveség.

– Ezt nem is kell hozzátenni. Messziről látszik rajta, hogy harcos. Olyan a teste, mintha sziklából faragták volna – mondta Shaanee, és elismerően végigmérte Dáriuszt.

– Méghozzá nagyon szexi sziklából – tette hozzá Erin, és csókot dobott Dáriusz felé.

– Hé, Ikerszörnyek, ő már foglalt, ti játsszatok csak egymással – vetette oda Aphrodité automatikusan, de úgy tűnt, mintha valójában nem akarná őket megbántani. Jobban belegondolva szinte már kedves volt a hangja.

Ja, amúgy Erin és Shaanee csak lelki értelemben ikrek, biológiaiilag nem, mivel Erin szőke hajú, kék szemű, oklahomai lány, Shaanee pedig a keleti parton született, a bőre tejeskávészínű, és jamaikai ősökkel rendelkezik. A genetika azonban nem érdekelte őket – olyan egyformák voltak, mint egy ikerpár, akiket a születésük után elválasztottak, és csak később találtak egymásra.

– Köszí, hogy emlékeztetsz rá, hogy egyikünk pasija sincs itt – felelte Shaanee.

– Mert valószínűleg felzabálták őket a madárember szörnyek – tette hozzá Erin.

– Hé, fel a fejjel! Zoey nagymamája egy szóval sem mondta, hogy a Hollómások ténylegesen *megeszik* az embereket. Csak

azt mondta, hogy elkapják őket a bazi nagy csőrükkel, és addig csapkodják őket egy falhoz, míg minden csontjuk össze nem törik – nyugtatta meg az Ikreket Aphrodité egy vidám mosoly kíséretében.

– Uh, Aphrodité, szerintem ezzel nem sokat segítettél – mondtam. De tudtam, hogy igaza van. Akármilyen rémisztően is hangzott, valószínűleg mind neki, mind az Ikreknek igazuk volt. Nem akartam ezen túl sokat gondolkodni, ezért inkább sebesült barátnőmhöz fordultam. Rettenetesen nézett ki: sápadt volt, és úszott a vérben meg a verítékben. – Stevie Rae, nem gondolod, hogy az lenne a legjobb, ha elvinnénk egy...

– Megvan! Megvan! – robbant be Jack a kis föld alatti helyiségbe, amely Stevie Rae szobájaként funkcionált. Nyomában ott ügetett Hercegnő, a sárga labrador, aki szinte soha nem tévesztette szem elől. Jack kipirult arccal megállt a szoba közepén, és felmutatta a fehér, akatáskaszerű dobozt, amelyen egy nagy, vörös kereszt virított. – Ott volt, ahol mondtad, Stevie Rae. Abban a konyhaféleségben.

– És amint ismét kapok levegőt, azt is elmondom, milyen kellemes meglepetést okozott, amikor felfedeztem a működő hűtőszekrényt és mikrót – mondta Damien, aki Jack után lépett be, és színpadias mozdulattal az oldalát fogta. – Azonnal el kell mondanod, hogyan hoztátok le ide ezeket, és hogy vezettétek be az áramot. – Damien elhallgatott, és kipirult arca rögtön elsápadt, amikor meglátta Stevie Rae véres, széttépett pólóját és a nyílveesszőt, amely kitüremkedett a hátából. – Úgy értem, az után, hogy kiveszik ezt belőled, és már nem leszel sasliknak álcázva.

– Mislíknék? – kérdezte Shaunee.

– Saslak? – találgatott Erin.

– Saslik, vagyis nyársra húzott rablólhús, kretének. Az, hogy egy pokolból jött szörny vérbe borítja a világot „és uralkodói

hangon kiáltja: Pusztítás! megoldván a harc”^{*} madarait... – vonta fel Damien a szemöldökét, mivel szándékosan idézte rosszul Shakespeare-t, de az Ikreknek ez nyilvánvalóan nem tűnt fel – ...még nem mentség a műveletlenségre. – Azután Dáriusz felé fordult. – Ezt pedig a nem annyira orvosi felszerelések között találtam. – Azzal felemelt egy különös eszközt, ami leginkább egy hatalmas ollóra hasonlított.

– Hozd ide azt a drótvágót meg az elsősegélydobozt – mondta Dáriusz komoly hangon.

– Mit akarsz csinálni a drótvágóval? – kérdezte Jack.

– Levágom nyílvessző tollas végét, hogy ki tudjam húzni a papnő testéből. Utána végre elkezdhet gyógyulni – felelte Dáriusz.

Jack felszisszent, és hátratántorodott. Damien elkapta, és átölelte. Hercegnő a lábához bújt és nyüsztíteni kezdett. A sárga labrador és Jack elválaszthatatlanná váltak, miután a kutya eredeti gazdája, egy James Stark nevű vámpírjelölt meghalt, majd élőhalottként feltámadt, hogy keresztüllője egy nyíllal Stevie Rae-t. Mindez egy ördögi terv része volt, amely arra irányult, hogy Kalonát, ezt a veszedelmes bukott angyalt kiszabadítsák. (Így elmondva ez elég zavarosnak tűnik, de az ördögi tervek már csak ilyenek.)

Ja, Jack és Damien pedig együtt járnak. Ami azt jelenti, hogy melegek. Ébresztő! Előfordul az ilyesmi. Még hozzá sokkal gyakrabban, mint gondolnánk. Vagyis sokkal gyakrabban, mint ahogy a *szülők* gondolnák.

– Damien, mi lenne, ha Jackkel visszamennétek abba a konyhába, és összeszednétek nekünk valami kaját? – Igyekeztem valami olyan elfoglaltságot találni nekik, amihez nem kell Stevie Rae-t bámulniuk tátott szájjal. – Szerintem mindnyájan jobban éreznék magunkat, ha ennénk egy kicsit.

* Vörösmarty Mihály fordítása

– Én valószínűleg elhánynám magam – mondta Stevie Rae.
– Persze csak akkor, ha nem vér az a kaja. – Megpróbált bosszúntérően vállat vonni, de elakadt a lélegzete a fájdalomtól, és amúgy is falfehér arca még jobban elsápadt.

– Én sem vagyok most éhes – jegyezte meg Shaunee, és közben döbbenten meredt a Stevie Rae hátából előmeredő nyílveszőre, ugyanolyan arckifejezéssel, mint ahogy a bábámszokások szoktak élvezettel szörnyülködni az autóbalesetek láttán.

– Dettó, húgocskám – helyeselt Erin. Ő sem tudta levenni a szemét Stevie Rae-ről.

Már éppen nyitottam volna a számat, hogy közöljem velük: egyáltalán nem érdekel, hogy éhesek-e vagy sem, csak húzzanak el innen, és hagyják békén Stevie Rae-t, amikor Erik Night viharzott be a szobába.

– Megtaláltam! – mondta diadalmasan. Egy ősrégi kazettás, CD-lejátszós rádiómagnót tartott a kezében. Brutális méretű volt, igazi muzeális darab a 80-as évekből. Anélkül, hogy ránézett volna Stevie Rae-re, lerakta a mellé álló asztalra, és elkezdett babrálni a hatalmas, ezüstösen csillogó gombokkal, hátha be tudja hozni valamelyik csatornát idelent.

– Hol van Vénusz? – kérdezte Stevie Rae Eriktől. Látszott rajta, hogy nehezeére esik a beszéd, mert remegett a hangja, ahogy megszólalt.

Erik hátrapillantott a kerek, pócróccal elfüggönyözött nyílásra, amely ajtóként szolgált, de ott nem volt senki.

– Mögöttem jött. Azt hittem, ő is... – Ekkor nézett csak Stevie Rae-re, és hirtelen elakadt a szava. – Húh, ez biztos nagyon fáj – mondta halkán. – Rosszul nézel ki, Stevie Rae.

Stevie Rae megpróbált elmosolyodni, de nem sikerült neki.

– Hát, voltam már jobban is. Örülök, hogy Vénusz segített megkeresni a magnót. Néha sikerül befognunk néhány rádióál-

lomást.

– Igen, Vénusz is ezt mondta – felelte Erik szórakozottan, miközben tátott szájjal bámulta a Stevie Rae meztelen hátából kiálló nyílvezzőt.

Akármennyire aggódtam Stevie Rae miatt, önkéntelenül is elkezdtem Vénuszon gondolkodni, és kétségbeesetten próbáltam felidézni, hogy is néz ki. Amikor legutóbb lehetőségem nyílt alaposabban szemügyre venni őket, a vörös vámpírjelöltek még nem voltak „vörösek”, vagyis a homlokukon lévő félhold ugyanúgy zafírkék volt, mint minden más vámpírjelöltnek. Ezek a vámpírjelöltek azonban meghaltak. Aztán élőhalottá változtak. Vérszívó, elmebeteg szörnyek voltak egészen addig, míg Stevie Rae keresztül nem ment egy Átváltozáson. Valami módon Aphrodité embersége (ki gondolta volna, hogy olyan is van neki?) egyesült az öt elem erejével – amelyeket képes vagyok irányítani –, és voilà! Stevie Rae visszanyerte emberi mivoltát, arcán pedig gyönyörű, virágmintájú tetoválások jelentek meg. Ezek azonban nem sötétkékek voltak, mint a többi felnőtt vámpírnak, hanem vörösek – vérvörösek. Amikor ez megtörtént Stevie Rae-vel, az összes élőhalott vámpírjelölt félhold alakú tetoválása is vörösre változott. És ők is visszanyerték emberi mivoltukat. Legalábbis elméletben. Átváltozása óta nem voltam együtt annyit Stevie Rae-vel, hogy mérget merjek rá venni. Ja, és Aphroditének eltűnt a Jele – teljesen. Újra ember lett, bár a látomásai megmaradtak.

Egyszóval amikor legutóbb találkoztam Vénusszal, nem tett rám túl jó benyomást, mivel vérszomjas élőhalott volt. Mostanra azonban meggyógyult – legalábbis részben –, és tudtam róla, hogy a halála (és élőhalottá változása) előtt Aphrodité barátnője volt, vagyis biztosan örülten szexi volt ő is, Aphrodité ugyanis csak hasonszőrűekkel barátkozott.

Oké, tudom, hogy úgy tűnik, mintha örülten féltékeny len-

nék, ezért hadd magyarázzam meg, miről van szó: Erik Night pont olyan szexi, mint Superman-Clark Kent, és hogy folytassuk a szuperhős-analógiát, nemcsak tehetséges, de nagyon rendes srác is.

Illetve vámpír. Aki nemrég ment keresztül az Átváltozáson. És a pasim. Illetve expasim. Illetve volt expasim. Ami sajnálatos módon azt jelenti, hogy nevetségesen féltékeny vagyok mindenkire, még ezekre az ijesztő vörös vámpírjelöltekre is, ha azok túlságosan (túlságosan = bármennyire) felkeltik az érdeklődését.

Szerencsére Dáriusz komoly hangja félbeszakította a gondolataimat.

– A rádió még várhat. Most előbb Stevie Rae-t kell ellátunk. Szüksége lesz egy tiszta pólóra meg vérre, ha ezzel végeztem. – Dáriusz beszéd közben a Stevie Rae ágya melletti asztalkára tette az elsősegélycsomagot, kinyitotta, és gézt, alkoholt meg egyéb rémisztő dolgokat húzott elő belőle.

Erre azonnal néma csönd lett a szobában.

– Ugye tudjátok, hogy imádlak benneteket? – kérdezte Stevie Rae, és bátran ránk mosolygott. Dermedten bólintottunk. – Oké, akkor nem fogtok megsértődni, ha azt mondom, hogy Zoey kivételével mindannyian menjete ki, amíg Dáriusz ki-rántja ezt a nyilat a mellkasomból.

– Zoey kivételével? – visszhangoztam. – Ne, ne, ne, ne! Miért akarod, hogy én itt maradjak?

Stevie Rae szemében fájdalom csillant, ahogy rám nézett.

– Mert te vagy a mi Főpapnőnk, Z. Itt kell maradnod, hogy segíts Dáriusznak. Ráadásul egyszer már láttál meghalni; annál rosszabb úgysem történhet velem. – Hirtelen elhallgatott, és el-kerekedett szemmel bámult felemelt kezeimre. – Jesszusom, Z, nézd a kezedet!

Magam felé fordítottam a kezem, hogy lássam, mi a pokol-

ról beszél, és éreztem, hogy nekem is elkerekedik a szemem. Tetoválások borították a tenyeremet, ugyanaz a gyönyörű, bonyolult minta, amely az arcomat, a nyakamat, a gerincemet és a derekamat. *Hogyan feledkezhettem meg róla?* Hiszen éreztem az ismerős bizsergést a tenyeremen, amikor sikerült elérnünk az alagút biztonságot adó rejtekébe. Azonnal tudtam, hogy mit jelent. Istennőm, Nüx, az Éjszaka megszemélyesítője, ismét megjelölt, ezzel jelezve, hogy hozzá tartozom. Ismét megkülönböztetett a világ összes többi vámpírjától és vámpírjelöltjétől. Én voltam az egyetlen olyan vámpírjelölt, aki teljes Jellel rendelkezett. A többiekkel ez csak akkor történt meg, amikor keresztülmentek az Átváltozáson, a homlokukon lévő félhold csak akkor színeződött ki, és csak akkor jelent meg az arcukon egyedi tetoválásuk, amely világgá kürtölte, hogy vámpír lett belőlük.

Szóval az arcom azt üzenté, hogy vámpír vagyok, a testem azonban még csak egy vámpírjelölté volt. És mi a helyzet a többi tetoválásommal? Nos, ez valami olyasmi volt, ami soha senkivel nem történt még korábban – sem vámpírjelölttel, sem vámpírral, és én magam sem tudtam pontosan, hogy mit jelent.

– Ez fantasztikus, Z – szólalt meg mellettem Damien, majd tétován megérintette a tenyeremet.

Felemeltem a tekintetem, és belenéztem barátságos, barna szemébe, hátha látok benne valami változást. Bálványozásnak, idegességnek, vagy ami még rosszabb, félelemnek a nyomait kerestem, de csak Damient találtam, a barátomat és a mosolya melegségét.

– Éreztem, amikor lejöttünk ide, csak... csak megfeledkeztem róla – mondtam.

– Ez a mi Z-nk – jegyezte meg Jack. – Csak ő képes megfeledkezni valamiről, ami szinte csodával határos.

– Nem is csak határos – kapcsolódott be Shaunee a beszél-

getésbe.

– Zoey már csak ilyen. Vele állandóan történik valami csoda – tette hozzá Erin tárgyilagosan.

– Nekem az az egy nyamvadt tetkóm is eltűnt, ő meg tele van velük – mondta Aphrodité. – Jellemző. – Mosolya azonban elvette szavai életét.

– Ezek az Istennő Jelei, és azt bizonyítják, hogy az általa kiválasztott ösvényen haladsz. Te vagy a mi Főpapnőnk – jelentette ki Dáriusz ünnepélyesen. – Nüx Kiválasztottja. Nekem pedig szükségem van a segítségedre ahhoz, hogy meg tudjam gyógyítani Stevie Rae-t.

– A pokolba – motyogtam. Idegesen az ajkamba haraptam, és ökölbe szorítottam a kezem, hogy elrejtsem az egzotikus, új tetoválásaimat.

– Ó, az ég szerelmére! Majd én itt maradok és segítek – Aphrodité odasétált az ágyhoz, amelyen Stevie Rae ült. – Engem nem zavar a vér és a fájdalom, ha nem az enyémről van szó.

– Ezt közelebb viszem a bejárathoz. Hátha ott jobb a vétel – mondta Erik, és anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna rám, vagy valamilyen megjegyzést fűzött volna a tetoválásaimhoz, eltűnt az ajtóként funkcionáló pokróc mögött.

– Szerintem az a kaja mégiscsak jó ötlet volt – mondta Damien, azzal kézen fogta Jacket, és elindult Erik után.

– Igen, ha nem tudtátok volna, a melegek remek szakácsok – szólalt meg Jack.

– Mi is velük tartunk – mondta Shaunee.

– Ja, annyira ugyanis nem bízunk a melegek vele született szakácstehetségében. Jobb, ha szemmel tartjuk őket – tette hozzá Erin.

– A vér. Ne felejtsetek el a vért! Borral keverve, ha lehet. Szüksége lesz rá, hogy visszanyerje az erejét – szólt utánuk

Dáriusz.

– Az egyik hűtő tele van vérrel. Aztán keressétek meg Vénuszt – mondta Stevie Rae, és ismét megrándult az arca, ahogy Dáriusz egy alkoholos kendővel elkezdte letisztogatni a rászáradt vért a hátából kitüremkedő nyílvesző körül. – Imádja a bort. Mondjátok meg neki, hogy mit kerestek, és ő majd segít.

Az Ikrek tétován összenéztek. Végül Erin szólalt meg mindkettőjük nevében.

– Stevie Rae, biztos, hogy a vörös vámpírjelöltekkel minden oké? Végül is ők ölték meg a Union két futballistáját és ők rabolták el Zoey emberpasiját is, nem?

– Expasimat – jegyeztem meg, de rám se hederítettek.

– Vénusz most segített Eriknek – felelte Stevie Rae. – Aphrodité pedig két teljes napig itt lakott nálunk, és még mindig egy darabban van.

– Igen, de Erik egy egészséges, felnőtt vámpír. Őt aligha tudná megharapni – mondta Shanuee.

– Pedig biztos fincsi lenne – jegyezte meg Erin.

– Ahogy mondod, húgocskám. – Bocsánatkérően rám pillantottak, mielőtt Shaunee folytatta. – Aphrodité meg olyan utálatos, hogy senkinek sem lenne gusztusa beleharapni.

– Mi viszont ínycsiklandó csoki és vanília vagyunk. Még a legkedvesebb vérszívó szörnyeteg is kísértésbe esne tőlünk – mondta Erin.

– Anyád a vérszívó szörnyeteg – vetette oda Aphrodité anygali mosollyal.

– Ha nem hagyjátok abba a civakodást, én foglak megharapni titeket! – kiáltott fel Stevie Rae, majd felszisszent a fájdalomtól, és halkán zihálva próbált ismét levegőhöz jutni.

– Tényleg fejezzétek már be, mert neki csak fájdalmat okoztok, engem meg teljesen kiborítotok – mondtam gyorsan, mert egyre jobban aggasztott Stevie Rae állapota. – Stevie Rae azt

mondta, hogy a vörös vámpírjelöltektől nem kell tartanotok. Együtt menekültünk velük az Éjszaka Házából, és akkor sem próbáltak megenni minket. Úgyhogy fogadjatok szót Stevie Rae-nek, és keressétek meg Vénuszt.

– Ez még nem bizonyíték semmire, Z – szólalt meg Damien.

– Az életünket mentettük. Nem lett volna időnk egymásból falatozni.

– Stevie Rae, még egyszer utoljára megkérdezem: megbízhatunk a vörös vámpírjelöltekből? – kérdeztem.

– Annyira szeretném, ha megpróbálnátok kedvesebbek lenni velük és elfogadni őket. Nem az ő hibájuk, hogy meghaltak, aztán élőhalottá változtak.

– Látjátok, minden rendben – mondtam. Csak később tudatosult bennem, hogy Stevie Rae valójában nem válaszolt a kérdésemre.

– Oké, de ha valami történik, azért te leszel a felelős, Stevie Rae – adta meg magát Shaunee.

– Igen, ha valamelyikük megpróbál megcsócsálni minket, lesz hozzád egy-két keresetlen szavunk – helyeselt Erin.

– Vért és bort. Igyekeztek! Túl sok a duma – vetette oda Dáriusz komoran.

Mindannyian kisiettek a szobából, és otthagytak engem Dáriusszal, Aphroditével meg sasliknak álcázott legjobb barát-nőmmel.

A pokolba!

HARMADIK FEJEZET

– De most komolyan, Dáriusz. Nincs erre valami más módszer? Valami kórházszerűbb. Mondjuk egy kórházban. Orvosokkal meg várótermekkel, ahol a rokonok meg a barátok várakozhatnak, amíg... amíg... – Éreztem, hogy csak egy hajszál választ el attól, hogy pánikba essek, miközben a Stevie Rea melléből előremeredő nyílvesző felé intettem. – Amíg a *probléma* megoldódik.

– Biztosan van erre más mód, de nem a jelen körülmények között. Korlátozottak a lehetőségeim idelent, és ha jobban végiggondolod a dolgot, szerintem te sem akarod, hogy ma este bármelyikünk is kimerészkedjen valamelyik felszíni kórházba – mondta Dáriusz.

Szótlanul beharaptam az ajkamat, mert tudtam, hogy valószínűleg igaza van, mégis próbáltam előállni valami kevésbé borzalmas alternatívával.

– Nem. Nem megyek vissza a felszínre – szólalt meg Stevie Rae. – Nem elég, hogy Kalona meg a gusztustalan madárfiókái szabadon garázdálkodnak, de érzem, hogy közeledik a napfelkelte is. Nem hiszem, hogy ilyen állapotban túlélném. Z nincs más választásunk, meg kell tenned.

– Akarod, hogy én toljam a nyílveszőt, miközben te lefogod? – kérdezte Aphrodité.

– Nem, nézni valószínűleg még rosszabb lenne, mint részt venni benne – feleltem.

– Ígyekszem nem üvölni túl hangosan – mondta Stevie Rae.

Komolyan beszélt, és most, ahogy újra felidéztem, ugyan-

úgy összeszorult a szíveim, mint akkor.

– Legfeljebb üvöltök én is veled együtt. – Dáriuszra néztem, – Én készen állok.

– Levágom a nyílvessző tollas végét, ami elől kiáll a mellkasából. Amikor azzal megvagyok, fogd ezt... – A kezembe nyomott egy alkoholba áztatott gézdarabot. – ... és szorítsd rá a levágott csonkra. Utána megfogom a másik végét, és szólni fogok, hogy kezd el nyomni. Te nyomod, én pedig húzom. Ha minden igaz, könnyedén ki kell csusszannia.

– De egy kicsit azért fájni fog, nem? – kérdezte Stevie Rae elhaló hangon.

– Papnő – mondta Dáriusz, és hatalmas kezét rátette Stevie Rae vállára. – Attól tartok, hogy ez nem csak egy kicsit fog fájni.

– Ezért maradtam itt – szólt közbe Aphrodité. – Én majd lefoglak, nehogy elkezdj hadonászni a karoddal, és tönkretedd Dáriusz tervét. – Egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: – De előre szólok, hogyha a fájdalomtól elveszíted a fejed, és *megint* megharapsz, akkor szétrúgom a segged.

– Aphrodité. Nem foglak megharapni. Megint – nyugtatta meg Stevie Rae.

– Ne húzzuk az időt – szólaltam meg.

– Papnő, szabadabbá kell tennem a mellkasodat – mondta Dáriusz Stevie Rae felé fordulva.

– Sejtettem, hogy ez lesz a vége. De végül is te orvos vagy, nem?

– Erebosz Fiai mindannyian rendelkeznek orvosi alapismeretekkel, hogy el tudjuk látni sebesült bajtársainkat. – Szigorú arckifejezése egy pillanatra megenyhült, és rámosolyogott Stevie Rae-re. – Egyszóval igen, bizonyos szempontból olyan vagyok, mint egy orvos.

– Akkor nem bánom, vethetsz egy pillantást a cicimre. Az

orvosok ki vannak képezve arra, hogy ne foglalkozzanak az efféle dolgokkal.

– Remélem, *ennyire* alaposan azért nem képezték ki – motyogta Aphrodité.

Dáriusz rákacsintott, én pedig öklendezni kezdtem, mire Stevie Rae felnevetett, de rögtön el is akadt a lélegzete a fájdalomtól. Megpróbált rám mosolyogni, hogy ne aggódjak, de nem sikerült neki.

Nagyjából akkor kezdtem el igazán aggódni. Az Éjszaka Házában az élőhalott Stark követte Neferet gyilkos utasítását, és keresztüllötte Stevie Rae-t, aki ijesztő mennyiségű vért vesztett, olyan sokat, hogy úgy tűnt, mintha maga a föld vérezne körülötte, így beteljesedett a stupid prófécia, és Kalona, az az ostoba bukott angyal kiszabadult évezredek fogságából. Úgy tűnt, mintha Stevie Rae összes vére kifolyt volna a földre, és hiába nézett ki úgy, mintha egészen jól lenne, hiába beszélt, járkált és viccelődött, a szemünk láttára lett egyre gyengébb és haloványabb.

– Készen állsz, Zoey? – kérdezte Dáriusz, mire ugrottam egyet ijedtemben.

A félelemtől vacogni kezdett a fogam, és alig tudtam válaszolni.

– I-igen.

– Stevie Rae? – fordult hozzá gyengéden. – Kezdhetjük?

– Ennél jobban nem tudok felkészülni. De annyit mondhatok, hogy baromira elegendem van már az efféle dolgokból.

– Aphrodité?

Aphrodité letérdelt Stevie Rae elé a padlóra, és két kezével erősen megfogta Stevie Rae két karját.

– Ne nagyon kapálózz, ha lehet – kérte.

– Igyekszem.

– Háromra – mondta Dáriusz, és a drótvágóval közelíteni

kezdett a nyílvessző tollas végéhez. – Egy... kettő... három!

Hirtelen felpörögtek az események. Dáriusz egy határozott mozdulattal lenyeste a nyíl végét, mintha csak egy apró ágacska lett volna.

– Tedd rá a gézt! – utasított, mire rányomtam a néhány centis csonkra, amely Stevie Rae két melle közül meredt előre, Dáriusz pedig eközben a háta mögé került. Stevie Rae szorosan behunyta a szemét. Aprókat lélegzett, miközben csorgott a veríték az arcáról. – Megint háromra kezd el tolni a nyílvessző végét – mondta Dáriusz. *Kiabálni akartam, hogy Ne, hagyjuk abba, kötözzük be inkább, és vigyük el egy kórházba!*, de Dáriusz már el is kezdett számolni. – Egy... kettő... három!

Nekifeszültem a nyílvessző frissen levágott végének, miközben Dáriusz egyik kezével nekitámaszkodott Stevie Rae vállának, a másikkal pedig egy gyors mozdulattal kirántotta belőle a nyílvesszőt. A hátborzongató hangtól – *szlörty!* – majdnem elájultam.

Stevie Rae felüvöltött. Én is üvöltöttem. Aphrodité is. Azután Stevie Rae a karomba hanyatlott.

– Nyomd rá a gézt a sebre! – Dáriusz gyors, szakavatott mozdulatokkal megtisztította a sebet Stevie Rae hátán.

– Minden rendben van. Minden rendben van. Minden rendben van – ismételtettem vég nélkül.

Emlékszem, hogy Aphrodité és én zokogtunk. Stevie Rae a vállamra borult, ezért nem láttam az arcát, de éreztem, hogy átmedvesedett a pólóm, ahol hozzám ért. Amikor Dáriusz gyengéden felemelte, és lefektette az ágyra, hogy a bemeneti nyílást is el tudja látni, belém hasított a félelem.

Soha senkit nem láttam még annyira sápadtnak, mint akkor Stevie Rae-t – senki előtt. A szeme csukva volt, de véres könnyei rózsaszín csíkokat rajzoltak halottsápadt, szinte már átlátó arcbőrére.

– Stevie Rae? Jól vagy? – Láttam, hogy a mellkasa egyenletesen emelkedik és süllyed, de nem nyitotta ki a szemét, és nem adott ki egyetlen hangot sem.

– Még... itt... vagyok – suttogta szaggatottan, hosszú szüneteket tartva egy-egy szó között. – De... mintha... lebegnék.

– Nem vérzik – mondta Aphrodité fojtott hangon.

– Nem maradt már benne vér – jegyezte meg Dáriusz, miközben gézzel kötötte át Stevie Rae mellkasát.

– A nyílvesző nem találta el a szívét – tűnődtem. – Nem az volt a célja, hogy megölje, hanem az, hogy kifolyjon a vére.

– Még szerencse, hogy az a vámpírjelölt eltévesztette a célt – mondta Dáriusz.

Szavai tovább visszhangoztak a fejemben, mert tudtam azt, amit rajtam kívül senki más: Stark soha nem téveszti el a célt. Azt kapta ajándékba Nüxtől, hogy mindig talál, bármire is céloz, akármilyen borzalmas következményekkel jár is ez. Az Istennő maga mondta nekem, hogy ha egyszer valakit megajándékoz egy képességgel, azt soha nem veszi vissza, ezért a halálból visszatért Stark bármennyire is kivetkőzött magából, ha az lett volna a szándéka, gond nélkül szíven tudta volna löni Stevie Rae-t. Vajon ez azt jelentette, hogy Starknak mégis sikerült megőriznie valamennyit emberi mivoltából? A nevemen szólított, egyértelműen felismert. Megborzongtam, ahogy eszembe jutott a különös kapcsolat, amely kialakult közöttünk a halála előtt.

– Papnő? Hallod, amit mondok?

Dáriusz és Aphrodité engem bámultak.

– Ó, bocsi. Elnézést. Csak egy kicsit elkalandoztak a gondolataim... – Nem akartam elmondani nekik, hogy éppen az a srác járt a fejemben, aki majdnem megölte a legjobb barátnőmet.

– Papnő, azt mondtam, hogy ha Stevie Rae nem kap vért,

akkor hiába került el a nyíl a szívé, nagy valószínűséggel meghal. – A harcos a fejét rázva tanulmányozta Stevie Rae-t. – De az sem biztos, hogy úgy túléli. Ő egy újfajta vámpír, nem tudom, hogyan reagál a teste, de ha valamelyik bajtársam lenne, akkor igencsak aggódnék az életéért.

Vettem egy nagy levegőt, mielőtt megszólaltam:

– Oké. Rendben. Ne várjunk az Ikrekre meg a vére, amit hoznak. Harapj meg engem – mondtam Stevie Rae-nek.

Lassan kinyitotta a szemét, és hatalmas erőfeszítés árán sikerült halványan elmosolyodnia.

– Embervér kell, Z – mondta, majd ismét becsukta a szemét.

– Igaza van. Az embervér mindig is hatásosabb gyógyszer volt számunkra, mint egy vámpírelölt vagy akár egy vámpír vére – bólogatott Dáriusz.

– Akkor rohanok, és megkeresem az Ikreket – mondtam, bár fogalmam sem volt, melyik irányba kellene elindulnom.

– Friss vér jobb lenne, mint a fagyasztott – jegyezte meg Dáriusz.

Nem nézett Aphroditére, de így is egyértelmű volt, hogy mire gondol.

– Ó, bassza meg! Nem hiszem el, hogy az én vérem kell neki! Már megint! – kiáltott fel Aphrodité.

Zavartan pislogtam, nem tudtam, mit is mondhatnék. Szerencsére Dáriusz készen állt a helyes válasszal.

– Gondold végig, hogy az Istennőd mit kívánna tőled – mondta.

– A picsába! Mindig is tudtam, hogy *jófiúnak* lenni szívás. Szó szerint. – Sóhajtott egyet, felállt, és feltúrte fekete bársonyruhájának az ujját. Csuklóját Stevie Rae arca elé tette, és így szólt: – Jól van. Csináld! Harapj meg! Sokkal jössz már nekem. Nagyon sokkal. Fogalmam sincs, miért mindig nekem kell megmentenem az életedet. Azt sem... – Hirtelen felszisszent a

fájdalomtól, ahogy Stevie Rae belemélyesztette a fogait a csuklójába.

Még most is zavarba jövök, ha pontosan felidézem, mi is történt. Amikor Stevie Rae megragadta Aphrodité karját, az egész arc kifejezése megváltozott. A legjobb barátnőmből egy vérszomjas Idegen lett. Szeme sötétvörösén izzani kezdett, és egy rémisztő morgás kíséretében beleharapott Aphrodité csuklójába.

Aphrodité fájdalmas sziszegése hamarosan érzéki nyögéscseléssé változott, én pedig zavartan figyeltem, ahogy behunyja a szemét, Stevie Rae szája a csuklójára tapad, fogai könnyedén felhasítják a bőrét, és olyan mohón nyeli Aphrodité forró, lüktető véré, mint valami ragadozó.

Oké, bevallom, az egész jelenet zavarba ejtő volt és undorító, ugyanakkor furcsán erotikus is. Tudom, hogy élvezték, mert élvezniük kellett. A vámpírok már csak így működnek. Már egy vámpírjelölt harapása is intenzív szexuális élvezetet okoz mind a megharapottnak, mind a harapónak. Ez a túlélésünk záloga. A régi legenda, miszerint a vámpírok torkokat harapnak át és erőszakkal szedik áldozataikat, marhaság, ilyen nem szokott előfordulni... illetve csak akkor, ha valaki nagyon feldühít egy vámpírt. És a megharapott valószínűleg még akkor is élvezné a dolgot, ha átharapnák a torkát.

Nem tehetünk róla, vagyunk, akik vagyunk. És a Stevie Rae, illetve Aphrodité közt lejátszódó jelenetet figyelve az is egyértelművé vált, hogy a vörös vámpírok ebből a szempontból nem különböznek a normál vámpíroktól. Aphrodité ugyanis félreérthetetlen módon hajolt Dáriusz felé, aki átölelte, majd lehajolt hozzá, és megcsókolta, miközben Stevie Rae tovább szívta a vért a csuklójából.

Aphrodité és a harcos csókja olyan szenvedélyes volt, hogy szinte hallottam, ahogy sistereg körülöttük a levegő. Dáriusz

óvatosan tartotta a karjában, nehogy kirántsa a csuklóját Stevie Rae szájából. Aphrodité a szabad kezével átölelte, és teljesen felé fordult, a mozdulat jól mutatta, mennyire megbízik benne. Úgy éreztem magam, mint egy kukkoló, bár tagadhatatlan, hogy volt valami hihetetlenül izgató abban, amit csináltak.

– Pfuj.

– Hadd nézzem a csuklódat – mondta Dáriusz Aphroditének.

Aphrodité szó nélkül hátat fordított az Ikreknek és Jacknek, majd odanyújtotta a karját Dáriusznak, így én voltam az egyetlen, aki látta, mit is csinál a harcos. Dáriusz az ajkához emelte Aphrodité csuklóját. Anélkül, hogy levette volna róla a szemét, végigfuttatta a nyelvét a harapásnyomokon, amelyeken még mindig vércseppek csillogtak. Aphroditének elakadt a lélegzete, és láttam, hogy megremeg, de abban a pillanatban, ahogy Dáriusz nyelve hozzáért a sebhez, a vérzése szinte azonnal elállt. Figyelmesen néztem őket, ezért láttam, ahogy Dáriusz szeme hirtelen elkerekedik a meglepetéstől.

– Bassza meg – mondta Aphrodité halkán. – Megtörtént, mi?

– Meg – felelte Dáriusz ugyanolyan halk hangon.

– Bassza meg! – ismételte Aphrodité zaklatottan.

Dáriusz elmosolyodott, és láttam a szemén, hogy szórakoztatónak találja a helyzetet. Gyengéden megcsókolta Aphrodité csuklóját, és így szólt:

– Nem számít; a mi kapcsolatunkat ez nem befolyásolja.

– Tutira? – kérdezte Aphrodité suttogva.

– A szavamat adom rá. Helyesen cselekedtél, szépségem. A véred megmentette az életét.

Aphrodité alig láthatóan megrázta a fejét, és mosolyába az őszinte csodálkozás mellé nem kevés gúny is vegyült.

– De hogy mi a francért kell mindig nekem megmenteni

Stevie Rae bugris életét, azt nem tudom. Csak arra tudok gondolni, hogy régen *tényleg* nagyon gonosz lehettem, ha most ennyi szart kell elviselnem vezeklésképpen. – Megköszörülte a torkát, és remegő kezével végigsimított a homlokán.

– Kérsz valamit inni? – kérdeztem, és közben azon tűnődtem, vajon mi a fenéről beszélhetnek, de nem akartam hangoosan megkérdezni, mert látszott rajtuk, hogy nem szívesen kötnek az összes jelenlévő orrára.

– Igen – válaszolta Stevie Rae Aphrodité helyett.

– Itt egy póló – mondta Damien. Odalépett az ágyhoz, és amikor látta, hogy a borral fűszerezett vért lassan kortyolgató Stevie Rae félig meztelen, elfordította a tekintetét.

– Köszí. – Gyorsan rámosolyogtam, elvettem tőle a pólót, és Stevie Rae kezébe nyomtam. Azután az Ikrek felé fordultam. Az a néhány korty vér, amit megittam, kezdte éreztetni a hatását, és a kimerültség, amely az Éjszaka Házából való menekülés következményeképp a hatalmába kerített, végre enyhült egy kicsit, és össze tudtam szedni a gondolataimat. – Oké, hozzátok ide a vért meg a bort. Van még egy pohár Aphroditének?

Mielőtt válaszolhattak volna, Aphrodité szólalt meg:

– Pfuj, vért nem kérek, attól hánynom kell. De a pia az jöhet.

– Nem hoztunk másik poharat – mondta Erin. – Üvegből kell innod, mint a hajléktalanoknak.

– Bocsi – nyújtotta Aphrodité felé az üveget kárörvendő vigyorral Shaunee. – Elárulnád, emberként milyen érzés, ha egy vámpír szívja a véredet?

– Igen, nagyon kíváncsiak vagyunk, mert úgy néztél ki, mint aki élvezi, és eddig nem tudtuk, hogy a lányok is érdekelnek – bólogatott Erin.

– Mi az, agyatlanok, nem figyeltetek oda vámpírsocon? – kérdezte Aphrodité, majd megdöntötte az üveget, és ivott belő-

le.

– Ami azt illeti, én olvastam a *Vámpírjelöltek kézikönyvének* fiziológiai fejezeteit – jegyezte meg Damien. – A vámpírok nyála véralvasztót, véralvadásgátlót és olyan endorfinokat tartalmaz, amelyek az agy örömrészletért felelős területeire hatnak, akár ember, akár vámpír az illető. Aphroditének igaza van. Tényleg jobban lennétek, ha odafigyelnétek órákon. Az iskola nemcsak arra való, hogy társasági életet éljétek benne – fejezte be Damien affektálva, miközben Jack lelkesen bólogatott.

– Tudod, húgocskám, figyelembe véve a közelmúlt történéseit, vagyis hogy az Éjszaka Házában egy szabadjára eresztett bukott angyal meg a csicskásai garázdálkodnak, jó esély van rá, hogy egy ideig nem lesz sulis – mondta Shaunee.

– Igazad van, húgocskám – helyeselt Erin. – Ami azt jelenti, hogy egy ideig nem lesz semmi szükségünk Damien királynőre meg a tudálékos megjegyzéseire.

– Mi lenne, ha, hmm, lefognánk, és szálanként kitépnénk a haját? Mit gondolsz? – morfondírozott Shaunee.

– Jól hangzik, húgocskám.

– Nagyszerű. Olcsó lőrét iszom üvegből. A Bugris Vámpírkirálynő most harapott meg – másodszorra. Ráadásul még az idióta banda huzakodását is végig kell nézmem. – Aphrodité, aki egyre jobban hasonlított korábbi, elviselhetetlen önmagára, drámaian felsóhajtott, és lehuppant az ágy végébe Dáriusz mellé. – Emberként legalább újra be tudok rúgni. Lehet, hogy a következő tíz évet inkább ebben az állapotban fogom eltölteni.

– Annyi borunk nincsen. – Mindannyian odafordultunk, ahogy az egyik vörös vámpírjelölt belépett az ajtón, nyomában a többiekkel, akik a sötétben sorakoztak mögötte. – És ez nem olcsó löre. Semmiből nem tartok olcsót.

Mindenki az ajtóban álló vörös vámpírjelöltet nézte, csak én figyeltem az Ikrekre acsargó Aphroditét (hogy ha kell, azonnal

közbe tudjak lépni), ezért nem került el a figyelmemet az arcán átsuhanó kifejezés, amely arról árulkodott, hogy zavarban van. Aphrodité azonban gyorsan összeszedte magát, és átvette a szót:

– Idióták, ez itt Vénusz. Agyatlan Ikek és Damien, gondolom, emlékeztek még a régi szobatársamra, aki nagyjából hat hónappal ezelőtt halt meg.

– Úgy tűnik, korai volt még a halálhíremet kelteni – felelte a csinos szőke. Aztán hirtelen valami nagyon bizarr dolog történt. Vénusz elhallgatott, és beleszagolt a levegőbe. Szó szerint felemelte az állát, és apró szippantásokkal tanulmányozni kezdte a levegőt, miközben Aphrodité felé fordult. A mögötte tömörülő vörös vámpírjelöltek követték a példáját, és ugyanúgy szimatolni kezdtek. Végül Vénusz nagy, kék szeme elkerekedett, és vidáman így szólt: – Nocsak... nocsak... milyen érdekes.

– Vénusz, ne... – kezdte Stevie Rae, de Aphrodité leintette.

– Hagyd csak. Nem számít. Előbb-utóbb úgyis mindenki megtudná.

A szőke vámpírjelölt gonosz mosollyal folytatta:

– Csak annyit akartam mondani, milyen érdekes, hogy Stevie Rae és Aphrodité megbélyegezték egymást.

NEGYEDIK FEJEZET

Össze kellett szorítanom a számat, nehogy az Ikrekhez hasonlóan én is felkiáltsak meglepetésemben.

– Micsoda?! Megbélyegezték egymást?! Tényleg? – kiáltotta Jack.

Aphrodité vállat vont.

– Úgy tűnik.

Túlságosan is közömbösnek tűnt, és kínosan ügyelt rá, hogy még csak ne is pillantson Stevie Rae-re, de szerintem rajtam kívül mindenkit sikerült átvernie a szobában.

– Ó, bébi, gyere, vesszőzz meg! – mondta Shaunee.

– Engem is, engem is – csatlakozott Erin, majd kitört belőlük a hisztérikus röhögés.

– Ez nagyon érdekes – szólalt meg Damien emelt hangon, hogy a viháncoló Ikrek mellett is hallani lehessen, amit mond.

– Szerintem is – helyeselt Jack. – Persze csak a maga bizarr módján.

– Úgy fest, Aphroditét végül utolérte a végzete – mondta Vénusz gúnyos mosollyal, amitől az arca hirtelen hüllőszerűvé változott.

– Vénusz, Aphrodité most mentette meg az életemet. Másodszor. Igazán nem kellene ilyen undoknak lenned vele – szólt közbe Stevie Rae.

Aphrodité végre Stevie Rae felé fordult.

– Ne csináld ezt!

– Mit ne csináljak? – hökkent meg Stevie Rae.

– Ne állj ki mellettem! Épp elég szopás az hogy megbélyegeztük egymást, bassza meg! De. Ne. Csinálj. Úgy. Mintha.

Barátnők. Lennénk! – mondta Aphrodité lassan és tagoltan.

– Ha utálatos vagy velem, az még nem változtatja meg a történeteket – felelte Stevie Rae.

– Nézd, én csak próbálok úgy tenni, mintha ez az egész meg sem történt volna. – Az Ikrekből újra kitört a röhögés, mire Aphrodité villogó szemekkel feléjük fordult. – Agyatlan Ikrek, ha még egyszer meghallom, hogy kinevettek, esküszöm, hogy felgyújtom az ágyatokat, miközben alszotok!

Az Ikrek erre természetesen még hangosabb hahotázással válaszoltak.

Aphrodité hátat fordított nekik, és rá nézett.

– Szóval folytatom a bemutatást, remélem, tizedszer már nem szakítanak félbe. Idegesítő Vénusz, ez itt Zoey, a szuperhős vámpírjelölt, biztos vagyok benne, hogy sokat hallottál már róla. Ez Dáriusz, Erebosz Fia, valódi harcos, akivel *nem* próbálsz meg kikezdeni. Ez pedig Jack, aki veled nem fog kikezdeni, mert homokos, mint a tengerpart. A párja Damien, aki úgy bámul rám, mintha valami kibaszott kísérleti nyúl lennék. Az idétlenül nyerítő Ikreket pedig már ismered.

Éreztem, hogy Vénusz engem néz, ezért elszakítottam a tekintetem Aphroditéről (megbélyegezték egymást! Stevie Rae-vel!), és felé fordultam. Olyan szemekkel bámult rám, hogy önkéntelenül is összerezsentem. Próbáltam rájönni, hogy vajon azért találom-e ennyire ellenszenvesnek, mert egy idegesítő ribanc, mert állandóan Erik körül ólálkodik, vagy mert alapvetően van valami rossz érzésem a vörös vámpírjelöltekkel kapcsolatban.

– Zoey-val már találkoztam, bár akkor nem mutatkoztunk be egymásnak. Ha jól rémlik, legutóbb még meg akart gyilkolni minket.

Csípőre tettem a kezem, és belenéztem jéghideg kék szemébe.

– Ha már így szóba kerültek a régi emlékek, hadd javítsalak ki. *Én* senkit nem akartam megölni. Csak meg akartam menteni egy szerencsétlen embert, aki ti fel akartatok falni. Veletek elmentében én jobban szeretem a csokis palacsintát, mint a futballistákat.

– Ez nem hozza vissza azt a lányt, akit megöltél – mondta Vénusz, miközben a vörös vámpírelöltek nyugtalanul mocoogtak mögötte.

– Z? Te megöltél valakit? – kérdezte Jack.

Nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de Vénusz megelőzött.

– Igen, megölt egy lányt, Elizabeth Csakot.

– Nem volt más választásom – feleltem egyszerűen. Jackhez beszéltem, mintha Vénusz és a vörös vámpírelöltek ott se lennének, bár volt bennük valami, amitől kirázott a hideg. – Nem akarták élve elengedni Heath-t. – Azután visszafordultam Vénusz felé. Igazi hideg szépség volt. Karcsú, szexi csaj szűk farmerban és egyszerű, fekete felsőben, amelyen egy strasszokból kirakott koponya díszelgett. A haja hosszú volt és dús, a színe pedig az a fajta szőke, amelyik aranynak látszik. Más szóval elég csinos volt ahhoz, hogy Aphrodité barátnője lehessen, ami azért jelentett valamit, Aphrodité ugyanis igazi bombanő. Ráadásul Aphrodité korábbi énjéhez hasonlóan Vénusz is egy utálatos ribanc, és valószínűleg már a halála, illetve élőhalottá válása előtt is az volt. Összehúzott szemmel néztem rá. – Nézd, én világosan megmondtam, hogy hagyjatok békén és engedjétek el minket. Nem fogadtatok szót. Azt tettem, amit tennem kellett, hogy meg tudjak védeni valakit, aki fontos számomra, és jobb, ha tudjátok, hogyha kell, újra meg fogom tenni. – Vénusztól a mögötte fészkelődő vámpírelöltekre pillantottam, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne hívjam segítségül a szelet és a tüzet, hogy nagyobb nyomatékot adjak a fe-

nyezetésemnek.

Vénusz állta a tekintetemet.

– Oké, ebből elég, meg kell tanulnotok jóban lenni egymással. Már elfelejtettétek, hogy az egész kinti világ ellenünk van, vagy legjobb esetben is hemzseg a rémisztő szörnyetegektől? – Stevie Rae fáradt volt, de újra megtalálta a saját hangját. Felült az ágyban, óvatosan megigazította Dixie Chicks-es pólóját, majd lassan visszahanyatlott a párnákra, amelyeket Dáriusz a háta mögé tett. – Szóval, ahogy Tim Gunn szokta mondani a *Project Runway*ben: csak rajtatok múlik!

– Óóó, imádom azt a műsort – sóhajtott fel Jack.

Hallottam, hogy néhány vörös vámpírjelölt is egyetértően mormog, és rájöttem, hogy Stevie Rae-nek igaza volt, amikor egyszer azt mondta, hogy a valóságshow-k képesek jobb helyé tenni a világot és elhozni a világbékét.

– Oké, rajtam nem fog múlni – mondtam, és az ösztöneim ugyan arra figyelmeztettek, hogy a vörös vámpírjelöltekkel valami nagyon nincs rendben, rámosolyogtam Stevie Rae-re, aki viszonzta a mosolyomat. Tudtam, hogy ő őszintén hisz benne, hogy sikerül majd kijönnünk egymással. Szóval lehet, hogy az ösztöneim ezúttal tévesen riasztottak, és csak azért jeleztek, mert Vénusz egy ribanc boszorka, nem pedig azért, mert minden vörös vámpírjelölt maga a testet öltött gonosz.

– Helyes. Akkor először is töltsön nekem valaki még egy kis vért meg bort. De inkább boros vér legyen, mint véres bor. – Felemelte üres poharát az Ikek felé, akik hálásan léptek közelebb Stevie Rae ágyához, mert így messzebb kerültek a vörös vámpírjelöltektől. Feltűnt, hogy Damien, Jack és Hercegnő is igyekezett elhúzódni tőlük. – Kösz – mondta Stevie Rae, amikor Erin elvette a poharát. – Az olló ott van abban a fiókban, úgyhogy ezt nem kell a fogaddal feltépni – tette hozzá, és a szemét forgatva rám pillantott. Miközben Erin és Shaunee az-

zal foglalatoskodtak, hogy elkészítsék Stevie Rae italát, ő addig a vörös vámpírjelölteket tanulmányozta. – Ezt már egyszer megbeszéltük. Legyetek kedvesek Zoey-val és a többi vámpírjelölttel. – Dáriuszra pillantott, és elmosolyodott. – Meg a vámpírokkal is.

– Hé, bocsí. Beengednétek?

Önkéntelenül is megfeszültek az izmaim, ahogy meghallottam Erik hangját. Ha valaki (Vénusz) megpróbál beleharapni, akkor valaki (én) szét fogja rúgni a seggét. Ennyi.

Figyelmen kívül hagyva a szobában uralkodó feszültséget, Dáriusz szólalt meg:

– Mit hallottál a rádióban? Mi a helyzet odafent?

Erik megrázta a fejét.

– Semmit nem tudok befogni. Pedig felmentem egészen az alagsorba. Semmi, csak statikus zörej. Még a mobilom sem működik. De azt hallottam, hogy odakint dörög az ég, és láttam néhány villámlást. Még mindig szakad az eső, és közben egyre hidegebb van, ezért valószínűleg mindent jég borít. Ráadásul a szél is veszettül fúj. Nem tudom, hogy az időjárás magától ilyen, vagy Kalona és a madarai okozzák ezt. Akárhogy is, a lényeg az, hogy sem a rádiót, sem a mobiltelefonokat nem lehet használni. Gondoltam, jobb, ha ti is tudjátok, mi a helyzet, ezért jöttem vissza. – Láttam, hogy a tekintete Dáriuszról a nyíltalanított Stevie Rae-re vándorol, és elmosolyodik. – Most már jobban nézel ki.

– Aphrodité megmentette, mert hagyta, hogy igyon a véreből – kotyogta közbe Shaunee kuncogva.

– Ja, és jól megbélyegezték egymást – fejezte be a mondatot Erin, és belőle is kitört a nevetés.

– Micsoda? Most vicceltek, ugye? – kérdezte Erik teljesen döbbenet.

– Nem, nem viccelnek – felelte Vénusz nyugodtan.

– Hú. Akkor ez, hmm. Érdekes. – Láttam, hogy Erik ajka megrándul, ahogy Aphrodité nézi. Aphrodité azonban ügyet sem vetett rá, minden figyelmét az üvegnek szentelte, amelyből nagy kortyokban itta a vörösbort. Erik elnevette magát, de igyekezett köhögésnek álcázni a dolgot, majd Vénusz felé fordult. Biccentett felé a szokásos laza, népszerű stílusában. – Akkor szia még egyszer, Vénusz.

– Erik – viszonzta az üdvözlést Vénusz olyan mosollyal, hogy legszívesebben lecsaptam volna, mint egy csótányt.

– Jó ötlet volt Aphroditétól, hogy elkezdte a bemutatást – mondta Stevie Rae, és mielőtt Aphrodité közbeszólhatott volna, sietve folytatta: – És nem, ezt nem azért mondtam, mert megbélyegeztük egymást.

– Igazán nagyra értékelném, ha most már sikerülne levenni a témát a napirendről – motyogta Aphrodité.

Stevie Rae úgy folytatta, mintha meg sem hallotta volna.

– Udvariasnak lenni szerintem mindig jó ötlet, és a bemutatkozás udvarias dolognak számít. Vénuszt már mindannyian ismeritek – mondta, és gyorsan a mögötte álló vörös vámpírjelöltre mutatott. – Úgyhogy Elliottal fogom kezdeni.

Egy vörös hajú srác lépett elő az árnyékból. Szó ami szó, attól hogy meghalt, aztán meg élőhalottá változott, semmivel sem lett vonzóbb. Még mindig ugyanolyan kövérkés, sápadt, kócos vörös hajú, ellenszenves fiú volt, mint amikor megismertem.

– Elliott vagyok – mondta.

Mindenki biccentett felé.

– Ő Montoya – mutatott Stevie Rae a következő vörös vámpírjelöltre.

Montoya alacsony, hispán srác volt, és csípőig letolt bő nadrágjával meg számtalan piercingjével úgy nézett ki, mint valami bűnöző. Ahogy biccentett, sűrű, sötét haja meglebbent az

arca körül.

– Sz’asztok – mondta alig hallható akcentussal és meglepően kedves mosollyal.

– Ez pedig Shannon Compton. – Stevie Rae nem tartott szünetet a keresztnév és a vezetéknev között, ezért úgy hangzott, mintha egybetartozna a kettő: Shannoncompton.

– Shannoncompton? Nem te voltál az, aki tavaly előadott egy részt a *Vagina Monológokból*? – kérdezte Damien.

A lány csinos arca felderült.

– De igen, én voltam.

– Azért emlékszem rá, mert imádom a *Vagina Monológokat*. Annyira elgondolkodtatóak – folytatta Damien. – És aztán, közvetlenül az előadás után... – Damien hirtelen elhallgatott. Látszott rajta, hogy nem tudja, hogyan fejezze be a mondatot.

– Meghaltam? – segítette ki Shannoncompton.

– Igen.

– Ó, de szörnyű – sápítozott Jack.

Aphrodité felsóhajtott.

– De már nem halott, idióták.

– Ez itt Sophie – vette át a szót Stevie Rae sietve, közben pedig vetett egy megrovó pillantást Aphroditére, aki máris kezdett becsípni. Magas, barna hajú lány lépett előre, és bizonytalanul elmosolyodott.

– Hello – mondta.

Intettünk, és halkán viszonztuk a köszönését. Határozottan kezdett múlni a rossz érzésem a vörös vámpírjelöltekkel kapcsolatban így, hogy egyénekké váltak, és már nem csak egy ismeretlen csoport voltak, amelynek tagjai bármikor rám vetetik magukat. Bár lehet, hogy ez csak pillanatnyilag volt így.

– A következő Dallas – mutatott Stevie Rae egy srácre, aki közvetlenül Vénusz háta mögött állt. A neve hallatán Dallas lomhán megkerülte Vénuszt, és motyogott valami hellóra em-

lékeztetőt az orra alatt. Első ránézésre abszolút jelentéktelen figura volt, talán a nevét sem jegyeztem volna meg, ha nem látom megcsillanni az intelligenciát a szemében, és nem küld egy flörtölő mosolyt Stevie Rae felé. *Nocsak, nocsak*, gondoltam, *lehet, hogy van köztük valami?* – Dallas Houstonban született, amit mindnyájan furcsának és zavarba ejtőnek találunk – tette hozzá Stevie Rae.

A srác vállat vont.

– Undorító, de apám mindenkinek elmesélte, hogy ő és anyám Dallasban csináltak engem. A részletekre sosem voltam kíváncsi.

– Pfuj, szülőszex – mondta Shaunee.

– Mindjárt hányok – helyeselt Erin.

Láttam, hogy több vörös vámpírjelölt is nevetgélni kezd az Ikrek megjegyzésein. Érezhetően kezdett csökkenni a feszültség a két csoport között.

– A következő Anthony, de mindannyian csak Antnek, vagyis Hangyának hívjuk.

Ant sután intett felénk, és ő is odavetett egy hellót. Azonnal rájöttem, miért hívják Antnek. Kicsi volt, mint egy hangya. Azok közé a fiúk közé tartozott, akik tizennégy éves korukban is még csak tíznek néznek ki, pedig már rég át kellett volna esniük a pubertáskoron. Aztán, mintha a csak a kontrasztot akarta volna hangsúlyozni, Stevie Rae a mellette lévő srác felé intett a fejével.

– Ez Johnny B.

Johnny B magas volt és izmos. Kisportolt teste és a belőle áradó magabiztosság Heath-t juttatta eszembe.

– Hello – mondta kivillantva vakítóan fehér fogait, és végigmérte az Ikreket, akik felvonták a szemöldöküket, és ők is alaposan megnézték maguknak.

– A következő Gerarty. Ő a legtehetségesebb festő, akivel

valaha találkoztam. Az alagút egyes részeit már el is kezdte ki-dekorálni. Nagyon király lesz, mire végez vele. – Stevie Rae egy magas, Barbie-szerű szőkeségre mutatott. Gerarty csinos volt, de a haja színe inkább a mosogatólére emlékeztetett, mint a platinára, ráadásul a hetvenes évek divatja szerint volt levágva. Biccentett felénk, de látszott rajta, hogy zavarban van.

– És végül, de nem utolsósorban Kramisha.

Egy fekete bőrű lány libbent elő a csoportból. Vénusz, Aphrodité és Stevie Rae annyira lekötötték a figyelmemet, hogy korábban észre sem vettem. Testhezálló, sárga felsőt viselt, amely alól kilátszott fekete csipkés melltartója. Lábszárközépig érő, szűk farmerját széles bőrvö tartotta, amely tökéletesen illett aranyozott cipőjéhez. A haja fel volt tornyozva a feje tetejére, és az egyik fele rikító narancssárga színben pompázott.

– Most szólok, hogy senkivel nem osztom meg az ágyamat – mutatkozott be Kramisha, és ahogy körbehordozta a tekintetét, egyszerre láttam unalmat és ingerültséget az arcán.

– Kramisha, ezerszer elmondtam már, hogy ne csináljunk ügyet abból, ami nem az – sóhajtotta Stevie Rae.

– Csak tisztázni akartam ezt az egy dolgot – felelte Kramisha.

– Oké. Tisztáztuk. – Stevie Rae elhallgatott, és várakozóan rám nézett. – Ez az én csoportom.

– Ez az összes vörös vámpírjelölt? – kérdezte Dáriusz, mielőtt elkezdhettem volna bemutatni a barátaimat.

Stevie Rae beharapta az arcát, és nem nézett Dáriusz szemébe, amikor válaszolt.

– Igen, ezek az én vörös vámpírjelöltjeim.

Ó, ez meg Stevie Rae, amikor nem mond igazat. Tudtam, hogy így van, de amikor találkozott a tekintetünk, olyan egyértelmű könyörgést láttam az övében, hogy úgy döntöttem, inkább nem szólok semmit, és majd kiszedem belőle az egész

történetet akkor, ha kettesben leszünk.

Ez az apró incidens azonban ismét bekapcsolta a szirénákat a fejemben, megint hatalmába kerített az érzés, hogy valamit elhallgat előlem. Valami nagyon nem stimmelt a vörös vámpír-jelöltekkel, és tudtam, hogy ez nem sok jót jelent.

Megköszörültem a torkomat.

– Én Zoey Redbird vagyok. – Próbáltam udvariasnak és normálisnak tűnni, bár a kialakult helyzetre egyik jelző sem illett.

– Zoey-ről már mindent elmondtam nektek. Képes kapcsolatot teremteni mind az öt elemmel, és az ő hatalma tette lehetővé az Átváltozást, illetve azt, hogy visszanyertük emberi mi-voltunkat – mondta Stevie Rae. Feltűnt, hogy közben végig Vénuszt nézte.

– Azért az nem csak az én érdemem volt. A barátaim is sokat tettek érte. – Aphrodité felé intettem a fejemmel, aki még mindig közvetlenül az üvegből védte a bort. – Aphrodítét már nyilván ismeritek. Újra ember lett, de nem olyan, mint a normális emberek. – Gondosan ügyeltem rá, nehogy szóba hozzam a friss megbélyegzését Stevie Rae-vel.

Aphrodité felhorkant, de nem szólt semmit.

– Ez itt Erin és Shaunee, az Ikrek. Erin képes kapcsolatot teremteni a vízzel, Shaunee pedig a tüzet tudja megidézni. – Az Ikrek biccentettek, és egyszerre mondták, hogy „hello”.

– Damien és Jack egy pár – folytattam a bemutatást. – Damien eleme a levegő, Jack pedig a mi műszaki zsenink.

– Hello – mondta Damien.

– Sziasztok – intett Jack, és felemelte a kezében tartott zacskót. – Csináltam szendvicseket. Kér valaki?

– Elmagyarázná valaki, hogy mit keres itt ez a kutya? – kérdezte Vénusz látványosan semmibe véve Jack barátságos gesztusát.

– Azért van itt, mert az én kutyám – felelte Jack. – És itt is marad velem. – Egyik kezével megsimogatta Hercegnő nagy, puha fülét.

– Hercegnő Jackkel marad – jelentettem ki határozottan, és Vénusz szemébe néztem, közben pedig arra gondoltam, hogy boldogan megfojtanám Hercegnő pórázával, mielőtt folytatom a bemutatást. – Ez pedig Erik Night.

– Emlékszem rád drámaóráról – mondta Shannoncompton, és azonnal elpirult. – Te nagyon híres vagy.

– Szia, Shannon – villantott rá egy mosolyt Erik. – Örülök, hogy újra látlak.

– Én is emlékszem rád. Aphroditével jártál – szólalt meg Vénusz.

– De az már elmúlt – vágta rá gyorsan Aphrodité, és jelentőségteljes pillantást vetett Dáriuszra.

– Még szép. Hiszen már nem vagy vámpírjelölt – búgta Vénusz túlságosan is bizalmaskodó hangon. – Mikor volt az Átváltozásod?

– Csak pár nappal ezelőtt – felelte Erik. – Már majdnem elindultam az európai színészakadémiára, amikor Shekinah megkért, hogy átmenetileg vegyem át Nolan professzor helyét az Éjszaka Házában.

– Tudtam, hogy valahonnan ismerős az a Főpapnő! – kiáltott lel Shannoncompton. – Szóval Shekinah volt az! Láttam, hogy elindult a szárnyas fickó felé, aztán... – Hirtelen elhallgatott, és az ajkába harapott.

– Aztán Neferet megölte – fejeztem be kíméletlenül a mondatot.

– Tényleg? Miért vagy ilyen biztos benne? – kérdezte Dáriusz.

– Shekinah meghalt, és láttam, hogy Neferet tette. Szerintem a gondolataival ölte meg – mondtam.

-
- A Tsi Sgili királynő – suttogta Damien. – Tehát igaz.
- Ezt azonnal meg kell magyaráznotok – vonta össze a szemöldökét Dáriusz.
- Ez pedig a mi harcosunk, Dáriusz – mondtam.
- Igaza van – jegyezte meg Stevie Rae. – Mindannyian magyarázatot várunk a ma este történtekeire.
- Nem csak a ma este történtekeire – vetette közbe Dáriusz, miközben tekintete a vörös vámpírelölteket fürkészte. – Információra van szükségem, ha azt akarjátok, hogy megvédjelek titeket. Mindent tudnom kell arról, hogy mi folyik itt.
- Egyetértek – feleltem, és kimondhatatlanul boldog voltam, hogy egy tapasztalt harcos is van köztünk.
- Leülhetnék enni, és közben megbeszelnénk – mondta Jack. Amikor ránéztem, szélesen elmosolyodott. – A közös evések mindig oldják a feszültséget. Közelebb hozzák egymáshoz az embereket.
- Feltéve, ha nem te vagy a főfogás – jegyezte meg Aphrodité félhangosan.
- Jacknek igaza van – bólintott Stevie Rae. – Hozzatok néhány ládát a konyhából, egy pár zacskó chipset meg valamit, aztán ülünk le, és evés közben megbeszélünk mindent.
- A valami vér legyen? – kérdezte Vénusz.
- Igen, az is lehet – felelte Stevie Rae közömbösen. Láthatóan nem akart nagy feneket keríteni a dolognak.
- Oké. Hozok még néhány tasakkal – mondta Vénusz.
- Hé, ha már arra jársz, hozz nekem is még egy üveg bort – szólt utána Aphrodité.
- Tudod, hogy nem szoktam jótékonykodni, úgyhogy számíts rá, hogy leverem rajtad – válaszolta Vénusz.
- Emlékszem. De te is emlékezhetsz rá, hogy senkinek nem szoktam adósa maradni.
- Régen valóban így volt, de úgy fest, hogy azóta sokat vál-

toztál – mondta Vénusz.

– Nem mondd?! Úgy érted, észrevetted, hogy ember lett belőlem?

– Nem arról beszélek. Szóval ne felejts el újat venni ahelyett, amit megiszol – vetette oda, majd sarkon fordult, és kiment a szobából.

– Hé, ti ketten nem szobatársak voltatok? – kérdezte Stevie Rae Aphroditétől.

Aphrodité elengedte a füle mellett Stevie Rae kérdését, nekem pedig uralkodnom kellett magamon, nehogy odaugorjak hozzá, megrázzam és a képébe üvöltsem: *Ha nem beszélsz vele és nem nézel rá, az nem fogja semmissé tenni a megbélyegzéseidet.*

– De igen, azok voltak – törte meg Erik a kínos csöndet, és azonnal eszembe jutott, hogyha annak idején együtt járt Aphroditével, akkor nyilván a szobatársát is jól ismerte. Talán túlságosan is jól.

– Hát igen, változnak a dolgok. – Aphrodité végre megtalálta a hangját.

– Mindenki változik – mondtam, és elfordultam Eriktől.

Aphrodité a szemembe nézett. Ajka szomorú, gúnyos mosolyra görbült.

– Átkozottul igazad van – mondta.

ÖTÖDIK FEJEZET

– Szóval van mogyoróvajás és lekváros szendvics, meg olyan is, amin löncshús és ömlesztett sajt van. – Az „ömlesztett sajtot” úgy mondta Jack, mintha pondrókat és férgeket ajánlott volna. – Illetve itt van az én személyes kedvencem, a főszakács ajánlata: majonéz, mogyoróvaj és salátalevél fehér kenyérral.

– Jack, mindjárt elhányom magam – fintorgott Shaunee.

– Neked teljesen elment az eszed? – kérdezte Erin.

– Melegsírác furcsa – jegyezte meg Kramisha, és majszolni kezdte az egyik löncshúsos-sajtos szendvicset.

Az Ikek hangosan helyeseltek, miközben Kramisha leült melléjük az egyik ládára.

Jacket láthatóan sikerült vérig sérteniük.

– Szerintem finom, és jobban tennétek, ha előbb megkóstolnátok, mielőtt lefikázzátok.

– Én teszek egy próbát – mondta Shannoncompton kedvesen.

– Köszí. – Jack rávigyorgott, és odanyújtott neki egy papírtörlőbe csomagolt szendvicset.

Egy ideig csak a csomagolópapírok zörgése hallatszott, ahogy ültünk Stevie Rae szobájában, és adogattuk körbe a szendvicseket meg a chipses zacskókat. Megdöbbenve láttam, milyen hatalmas mennyiség van felhalmozva kajából, chipsből és barna üccsiből (éljen a barna üccsi!). Furcsa egy lakoma volt ez vörösborral és vérrel kiegészítve.

Az ágyon ültem Aphrodité, Dáriusz és Stevie Rae mellett, aki egyre jobban nézett ki. A többiek csámcsogását és fecsegését hallgatva néhány pillanatra úgy éreztem magam, mintha az

Éjszaka Háza egyik lerobbant melléképületében lennénk, nem pedig egy alagútszerben a föld alatt. Igyekeztem megfelekedezni róla, hogy az életünk már soha többé nem lesz olyan, mint volt. Néhány pillanatig csak egy csapat kamasz voltunk, akik együtt majszolják a szendvicseiket.

– Mondjátok el, mit tudtok arról a lényről, aki előbújt a földből meg azokról a madarokról, amelyek a nyomában megjelentek. – Dáriusz szavai azonnal elfűjták a gondolataimban épített kártyavárat.

– Sajnos nem tudunk róla annyit, amennyit szeretnénk, és ami ismeretünk van, az is a nagymamámtól származik. – Nyeltem egy nagyot, mert nagy említésére hirtelen elszorult a torokom. – Nagy kómában van, ezért most nem tud nekünk segíteni.

– Ó, Z! Uramisten! Mi történt? – kiáltott fel Stevie Rae, és együtt érzően megérintette a karomat.

– A hivatalos verzió szerint autóbalesetet szenvedett. De valójában a Hollómások okozták a balesetet, mert nagy túl sokat tud róluk – feleltem.

– Hollómások? Így hívják azokat a teremtményeket, akik a szárnyas emberrel együtt előbukkantak a földből? – kérdezte Dáriusz.

Bólintottam.

– Ők a gyerekei. Azok a nők szülték neki a nagymamám népéből, akiket Kalona egy évezreddel ezelőtt megerősszakolt. Amikor Kalona kiszabadult a föld alól, ők is visszanyerték a testüket.

– És ezt a cseroki legendákból tudod?

– Igazából csak azért tudom, mert Aphroditének volt egy látomása néhány nappal ezelőtt, és meglátott valamit, amiről kiderült, hogy egy prófécia Kalona visszatéréséről. Lemásolta, de a nagymamám kézírásával, ezért felhívtuk nagyit, és felolvas-

tuk neki. Ő azonnal felismerte, hogy miről van szó, és eljött az Éjszaka Házába, hogy segítsen nekünk. – Elhallgattam, és erőt vettem magamon, hogy folytatni tudjam. – Ezért támadták meg a Hollómások.

– Bárcsak itt lenne nálunk az a prófécia – szólalt meg Damien. – Szívesen vetnék rá még egy pillantást most, hogy Kalona tényleg kiszabadult.

– Mi sem egyszerűbb – mondta Aphrodité. Jól meghúzta a borosüveget, csuklott egyet, majd szavalni kezdte:

*Ősi erő szunnyad, rég ébredésre vár
Mikor a földerő szent vére kiömlik
Tsi Sgili királynő terve valóra vál'
S urunk börtönéből a felszínre szökik*

*Szabad lesz megint a holtak által
Irtóztató szépsége újra testet ölt
Senki nem dacolhat hatalmával
Asszonyok térdelnek lábai előtt*

*Kalona édes dala az égre száll
Nyomában hús léptekkel jár a halál*

– Ejha! Ez igen! – tapsolta meg Jack elismerően.

Aphrodité királynői fejbólintással fogadta a bókot, majd így szólt:

– Köszönöm... Köszönöm... Semmiség az egész. Tényleg. – Azután hátat fordított nekünk, és visszatért a borához.

Elhatároztam, hogy szemmel fogom tartani, nehogy túlságosan rákapjon az ivásra. Igen, tudom, hogy sok stresszes dolog történt vele az utóbbi időben, ráadásul Stevie Rae is megharapta – kétszer –, és feltehetően a megbélyegzés sem tett jót az

idegeinek, de már csak az hiányzott volna, hogy a Látomásos Lányból Részeses Lány legyen.

Dáriusz elgondolkodva bólintott.

– Kalona az ősi erő, de ebből még nem derül ki, hogy miféle lény.

– Nagyí szerint az a legegyszerűbb, ha bukott angyalként gondolunk rá, aki halhatatlan és ősidők óta a földön jár. Sok kultúra mítoszaiban felbukkannak a bukott angyalok, az ókori görög mitológiában és az Ótestamentumban is szó van róluk.

– Ja, lejötték a földre vakációzni a mennyből, és észrevették, milyen dögösek itt a nők, ezért párosodtak velük – szólt közbe Aphrodité. Szavai már összefolytak a sok bortól. – Párosodtak... vagyis más szóval az összes nőt, aki csak az útjukba került, meg-ba...

– Köszí, Aphrodité. Majd én folytatom – mondtam. Örültem, hogy sikerült véget vetnem a szótlan duzzogásának, de nem voltam biztos benne, hogy a részeg szarkazmusával jobban jártunk. Damien szó nélkül a kezembe nyomott egy szendvicset, és fejével Aphrodité felé intett. Továbbadtam a szendvicset Aphroditének: – Tessék, egyél valamit. – Azután folytattam a történetet. – Szóval Kalona rákapott a cseroki nőkre, és bizarr módon szexfüggővé váll. A nők egy idő után visszautasították, mire ő megerőszkolta őket, a törzs férfitagjait pedig a rabszolgájává tette. Végül egy csapat javasasszony, más néven Ghigua készített egy szüzet a föld porából, hogy csapdába ejtsék vele.

– Tessék? – nézett rám értetlenül Stevie Rae. – Úgy érted, készítették egy bábút?

– Igen, de egy nagyon csinos bábút. Mindegyik asszony ajándékozott neki valamilyen különleges tehetséget, majd életet leheltek bele, és elnevezték A-yának. Kalona meg akarta kapni A-yát, aki elszaladt előle, és bemenekült egy barlangba a

föld alá. Kalona követte annak ellenére, hogy általában került mindent, ami a föld alatt volt, és ott végül sikerült csapdába ejteni.

– Ezért hoztál minket ide, az alagutakba – mondta Dáriusz.
Bólintottam.

– Szóval Kalona egy veszélyes halhatatlan lény, a Hollómások pedig a szolgálai. És ki a másik teremtmény, akit a prófécia említ, a Tsi Sgili királynő? – kérdezte Dáriusz.

– A nagymamám szerint a Tsi Sgilik félelmetes cseroki boszorkányok. Nem olyanok, mint a wiccák vagy a főpapnők. Egyáltalán nem jószágosak, sokkal inkább emlékeztetnek a démonokra azzal a különbséggel, hogy halandók és óriási mentális erővel rendelkeznek, akár ölni is képesek a gondolataikkal – mondtam. – Neferet a királynő, akiről a prófécia beszélt.

– De Neferet azt mondta az Éjszaka Házában, hogy Kalona nem más, mint a földre szállt Erebosz, a hitvese, mintha ő maga valamiképpen Nüx inkarnációjává vált volna – felelte Dáriusz lassan, mint aki hangosan gondolkodik.

– Neferet hazudik. Az igazság az, hogy elfordult Nüxtől – folytattam. – Én egy ideje már tudok róla, de lehetetlenség lett volna nyíltan szembeszállni vele. Gondold csak végig, mi történt ma este. Mindenki látta Stevie Rae-t és a vörös vámpírjelölteket, mégsem fordultak ellene. Shekinah kivételével a szemük sem rebbent, amikor megparancsolta Starknak, hogy löje agyon Stevie Rae-t.

– Szóval ezért helyeztette át Starkot Chicagóból Tulsába – szólalt meg Damien. Amikor mindenki értetlenül nézett rá, megmagyarázta. – Stark teljes neve James Stark, ő az a vámpírjelölt, aki a Nyári Játékokon aranyérmes szerzett íjászatban. Neferetnek azért volt rá szüksége, hogy fel tudja használni Stevie Rae lenyilazásához.

– Logikus – kapcsolódott be a beszélgetésbe Aphrodité. –

Azt már tudjuk, hogy Neferetnek köze van a vámpírjelöltek fel-támadásához. Nyilvánvaló, hogy Starkot is fel akarta használni, és bejött neki, mert Stark tényleg feltámadt, és Neferet csicská-sa lett. – Elégedetten körülnézett, mint aki rettenetesen büszke arra, milyen pengén vág az agya, majd ismét meghúzta az üve-get.

– Valószínűleg szerencsém volt, hogy élőhalottként már nem tud olyan jól célozni, mint korábban – jegyezte meg Stevie Rae.

– Nem erről van szó – vágtam rá gondolkodás nélkül. – Szándékosan tévesztette el a szíved.

– Miről beszélsz? – kérdezte Stevie Rae.

– Mielőtt Stark meghalt, elmondta nekem, hogy Nüx mivel ajándékozta meg. Soha nem téveszti el a célt. Képtelen rá. Mindig eltalálja azt, amire céloz.

– Viszont ha szándékosan nem ölte meg Stevie Rae-t, az azt jelenti, hogy nem áll teljesen Neferet hatása alatt – mondta Damien.

– A neveden szólított – szólt közbe Erik is. Rám szegezte vakítóan kék szemét. – Erre tisztán emlékszem. Mielőtt lelőtte Stevie Rae-t, felismert téged. Még azt is mondta, hogy vissza-jött hozzád.

– Ott voltam, amikor meghalt – feleltem, és álltam Erik kér-dő tekintetét. Próbáltam nem büntudatosnak látszani, amiért ismét vonzalmat éreztem valaki más iránt is. – Közvetlenül a halála előtt elmondtam Starknak, hogy ebben az Éjszaka Házá-ban a vámpírjelöltek visszatérnek a halálból. Erről beszélt.

– Az egyértelműen látszott, hogy van közöttetek valamilyen kapcsolat – mondta Dáriusz. – Valószínűleg ez mentette meg Stevie Rae életét.

– De Stark még nem volt önmaga – mondtam, és elszakítottam a tekintetem Erikétől. Alig néhány napja volt, hogy meg-

csókoltam Starkot, ő pedig a karjaimban halt meg, mégis mint-ha egy örökkévalóság telt volna el azóta. – Egyértelműen Neferet hatása alatt állt, még ha próbált is szembeszállni vele.

– Igen, úgy nézett ki, mintha megbabonázta volna – bólogatott Jack.

– Várj csak, erről eszembe jutott valami – mondta Damien.
– Nektek is feltűnt, hogy mindenki milyen bénulttá és engedelmessé vált, amikor Kalona megjelent?

Vénusz gúnyosan felhorkant, pontosan úgy, mint ahogy Aphrodité szokott a legrosszabb pillanataiban.

– Mindenki, kivéve minket. – Kezével a vörös vámpírjelöltek felé intett. – Mi, ahogy megláttuk, azonnal tudtuk, hogy gonosz és egy nagy kamu az egész.

– De honnan? – fordultam felé. – Honnan tudtátok? Az öszszes vámpírjelölt, kivéve minket, azonnal térdre borult előtte. Még Erebosz Fiai sem szálltak szembe vele. – Engem ugyan húzott felé valami láthatatlan erő, de ezt nem akartam bevallani Vénusznak.

Vénusz megvonta a vállát.

– Annyira nyilvánvaló volt. Oké, tudom, hogy szexi meg minden, de akkor is! Azok után robbant ki a földből, hogy Stevie Rae vére kiömlött.

Eljátszottam a gondolattal, hogy Vénusz talán azért ismerte fel azonnal a gonoszt Kalonában, mert nagyon is közeli kapcsolatban áll a gonoszszággal.

– Szárnyai voltak. Az nem kóser – tette hozzá Kramisha elvonva a figyelmemet Vénusztól. – Anyám mindig azt mondta, hogy ne bízzak a fehér srácokban, főleg a jóképűekben ne. Szerintem ha egy jóképű, fehér srác szárnyakkal a hátán elougrik a föld alól, miközben folyik a vér és hányadék madarak röpködnek mindenfelé, az nagyon gáz.

– Igaza van – mondta Jack láthatóan megfélekedve a tény-

ről, hogy ő is egy jóképű, fehér srác.

– Be kell vallanom valamit – szólalt meg váratlanul Damien. Mindannyian felé fordultunk. – Ha nem álltam volna a körben veletek együtt, és Aphrodité nem kiabált volna folyamatosan, hogy maradjunk együtt, valószínűleg én is térdre borulok előtte.

Furcsa, kellemetlen bizsergést éreztem a gerincemben.

– És ti? – kérdeztem az Ikrektől.

– Nagyon szexi volt – felelte Shaunee.

– Az bizony – helyeselt Erin. Shaunee-ra pillantott. Ikertestvére bólintott, mire folytatta. – Ránk is hatással volt. Ha Aphrodité nem erőszakoskodott volna annyira, hogy tartsuk egyben a kört, még mindig ott lennénk.

– Ami nem lenne túl jó – mondta Shaunee.

– Én is ezt mondom – tette hozzá Kramisha.

– Már megint én voltam a megmentő – motyogta Aphrodité.

– Te inkább edd a szendvicседet – mondtam neki, majd Erikhez fordultam. – És te? Te is úgy érezted, hogy...? – Félbehagytam a mondatot, nem tudtam, hogyan fejezhetném be.

– Hogy legszívesebben ott maradnék és bálványoznám? – segített ki Erik, mire bólintottam. – Kétségtelen, hogy én is éreztem a hatalmát. De ne feledd, hogy akkor már tudtam, valami nem stimmel Neferettel. Ha ő ennyire odavan Kalonáért, akkor én abból nem kérek. Szóval igyekeztem inkább másra koncentrálni.

Találkozott a tekintetünk. Erik azért tudta, hogy valami nem stimmel Neferettel, mert fültanúja volt annak, amikor szembe szálltam vele. Ráadásul addigra már azt is tudta, hogy csak azért csaltam meg és feküdtem le Loren Blake-vel, a koszorús vámpírköltővel, mert Neferet rávette, hogy csábítson el, ugyanis így akart elidegeníteni a barátaimtól.

– Szóval a vörös vámpírjelöltekre nem tudott ugyanúgy hat-

ni Kalona, mint az átlagos vámpírjelöltekre – vonta le a következtetést Dáriusz. – Bár úgy tűnik, hogy a többi vámpírjelölt is ellen tud állni a kísértésnek, ha nagyon muszáj. Erik szavai pedig arra utalnak, hogy a vámpírok talán kevésbé fogékonyak a vonzerejére, mint a vámpírjelöltek. – Egy pillanatra elhallgattott, majd Jackre nézett. – Te is maradni akartál, hogy Kalonát imádjad?

Jack megrázta a fejét.

– Nem. De én igazából rá sem néztem. Annyira aggódtam Stevie Rae miatt, aztán meg csak arra tudtam gondolni, nehogy elszakadjak Damientől. Ráadásul Hercegnő nagyon ideges volt esz-té-á-er-ká miatt – betűzte Stark nevét, miközben Hercegnő fülét vakargatta. – Nekem pedig vigyáznom kellett rá.

– És rád miért nem volt hatással? – kérdeztem Dáriusztól.

Láttam, hogy a szeme Aphrodité felé villan, aki bambán vi-gyorogva majszolta a szendvicsét.

– Más dolgokkal voltam elfoglalva. – Egy pillanatra elhallgattott. – De éreztem a vonzerejét. És ne feledd, hogy én egy kicsit más helyzetben vagyok, mint a többi harcos. Egyikük sem került ilyen közeli kapcsolatba veletek. Amikor egy harcos elvállalja valakinek a védelmét, ahogy én tettem, mikor kísérgetni kezdtelek téged és Aphroditét, az nagyon szoros köteléknek számít. – Melegen rám mosolygott. – Gyakran előfordul, hogy egy Főpapnőt ugyanaz a csapat harcos védelmez egész életében. Nem véletlen, hogy Istennőnk hűségese hitveséről, Ereboszról kaptuk a nevünket.

Viszonoztam a mosolyát, és közben azt reméltem, Aphrodité nem lesz olyan személtáda, hogy összetörje a szívét.

– Szerintetek mi történik most odafent? – kérdezte Jack váratlanul.

Mindenki a kis szoba mennyezetére nézett, és tudtam, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki örül, hogy ilyen vastag földré-

teg választ el minket az „odafenttől”.

– Nem tudom – feleltem őszintén ahelyett, hogy valami értelmetlenséggel próbáltam volna megnyugtatni őket. Nem akartam azt hazudni nekik, hogy *biztosan minden rendben lesz*. Gondosan megválogattam a szavaimat, mielőtt folytattam a mondandómat. – Tudjuk, hogy egy ősi, halhatatlan lény szabadult ki börtönéből. Tudjuk, hogy démonszerű teremtmények szolgálják, és amikor legutóbb a földön járt, a nőket megerősakarta, a férfiakat pedig rabszolgasorba taszította. Tudjuk, hogy Főpapnőnk, és talán mindenki más is, aki az Éjszaka Házában maradt, hmm, átállt a Sötét Oldalra.

Egy pillanatra néma csend lett a szobában, majd hallottam, ahogy Erik megszólal:

– *A csillagok háborúja* mindig jó analógia.

Elvgyorodtam, és folytattam.

– Azt viszont nem tudjuk, hogy Kalona és a Hollómások mekkora pusztítást végeztek odafent. Erik azt mondta, hogy valami elektromos vihar is tombol a jégeső mellett, amit nem biztos, hogy természetfeletti erők okoznak. Oklahomában vagyunk, itt bármilyen bizarr időjárás előfordulhat.

– *Oooooo-klahoma!* – énekelte Aphrodité. – A porfelhők és jégesők hazája!

Elfojtottam egy sóhajtást, és úgy tettem, mintha meg sem hallottam volna a Megbélyegzett Részeges Lány közbeszólását.

– Azt azonban tudjuk, hogy idelent biztonságban vagyunk. Van ennivalónk, van hol aludnunk, miegymás. – *Legalábbis remélem, hogy itt biztonságban vagyunk*, tettem hozzá magamban. Megpaskoltam a cuki világoszöld ágyneműt az ágyon, amilyen ültem. – Ha már a „miegymásnál” tartunk. Ezt honnan szereztétek? – kérdeztem Stevie Rae-től. – Nem akarok gonoszkodni, de ez az ágy, az asztal, a hűtők meg a többi cucc komoly előrelépést jelentenek azokhoz a mocskos rongyokhoz

meg egyéb gusztustalan dolgokhoz képest, amikkel kb. egy hónappal ezelőtt találkoztam.

Stevie Rae kedvesen elmosolyodott, és azt felelte:

– Ez leginkább Aphrodité érdeme.

– Aphrodité? – vontam fel a szemöldökömet a többi jelenlévővel együtt.

– Mit mondjak erre? Mostantól szólíthatok nyugodtan Teréz anyának. Csak egy kicsit jobban nézek ki – mondta Aphrodité, aztán váratlanul böfögött egyet. – Hoppá, *scusa* – motyogta.

– Scusa? – nézett rá értetlenül Jack.

– Olaszul van, agyatlan – vetette oda Aphrodité. – Szedj magadra egy kis műveltséget, langyikám.

– Szóval mi köze van Aphroditének ehhez a sok cucchoz? – mobile szakítottam félbe, mielőtt valami komolyabb sértést vágott volna Jack fejéhez.

– Ő vásárolta őket. Az igazat megvallva az egész az ő ötlete volt – mondta Stevie Rae.

– Scusa? – kérdeztem vissza, és meg sem próbáltam elrejtetni a vigyoromat.

– Két napig itt kellett laknom. Mit gondoltál, hogy majd egy putriban fogok aludni? Még mit nem. Amíg megvan a hitelkártyám, semmi sem lehetetlen. Azt hiszem, ez is szerepel a családi címerünkön, közvetlenül a száraz martini mellett – magyarázta Aphrodité. – A Utica Square-en van egy Pottery Barn, alig egy köpésre innen. Házhoz szállítást is vállalnak. Akárcsak a Home Depot, ami szintén nincs messze, bár ezt nem tudtam, amíg az egyik vörös zombi fel nem világosított, én ugyanis nem vásárolok ilyen boltokban.

– Ők nem zombik – javította ki Stevie Rae.

– És akkor most mi lesz, megharapsz? – kötekedett Aphrodité.

– Annyira élvezted az előbb? – kérdezte gúnyosan Vénusz.

Aphrodité felé fordította üveges tekintetét, de mielőtt odavethetett volna valami részeg sértést, a Dallas nevű srác közbeszólt.

– Én tudtam, hogy a Home Depot itt van a közelben. – Mindenki ránézett, mire Dallas vállat vont. – Szeretek barkácsolni.

– A Home Depot és a Pottery Barn lehozta ide, amit rendeltetek? – kérdezte Erik.

– Hát, nem egészen – felelte Stevie Rae. – A Tribüné Loftshoz rendeltük őket, ami itt van a szomszédban. Aztán, hmm, rábeszéltek őket, hogy hozzák le ide, majd felejtsek el az egészet. És íme az eredmény!

– Még mindig nem értem. Hogy tudátok rábeszélni az embereket, hogy lejöjjenek ide? – kérdezte Dáriusz.

Felsőhajtottam.

– Van valami, amit tudnod kell a vörös vámpírokról...

– És a vörös vámpírjelöltekről – szakított félbe Stevie Rae. – Bár náluk még nem annyira erős.

– Szóval a vörös vámpírok és vámpírjelöltek képesek belepizkálni az emberek agyába – fejeztem be a mondatot.

– De ez nem olyan szörnyű, mint amilyennek hangzik – nyugtatta meg gyorsan Stevie Rae Dáriuszt. – Csak egy kicsit elhomályosítottam a kézbesítők emlékeit. A gondolataikba nem nyúltam bele. Nem szoktunk visszaélni ezzel a képességünkkel. Igaz? – Azzal nyomatékosan a vörös vámpírjelöltekre nézett.

– Igaz – motyogták, de nem kerülte el a figyelmemet, hogy Vénusz nem szólt semmit, Kramisha pedig büntudatosan lesütötte a szemét.

– Képesek belenyúlni az emberek fejébe. Nem bírják a napfényt. Elképesztően gyorsan regenerálódnak. Szükségük van a föld közelségére, hogy biztonságban érezzék magukat – sorolta Dáriusz. – Kihagytam valamit?

– Igen – szólalt meg Aphrodité. – Harapnak.

HATODIK FEJEZET

– Oké. Most már elég legyen – mondtam Aphroditének, mire a vörös vámpírokból kitört a röhögés.

– Aphrodité akkor is örült, ha nem részeg és nincs megbélyegezve – jegyezte meg Kramisha. – De már megszoktuk.

– Amúgy igen – válaszoltam Dáriusznak, igyekezve túlharogni a nevetést. – Amit mondtál, az mind igaz a vörös vámpírjelöltekre.

– És az egy darab vörös vámpírra. – Stevie Rae hangja fáradt volt, de büszke. – Sőt, én még azt is meg tudom mondani, hogy a nap... – elhallgatott, és félrebillentette a fejét, mintha tücsökzenét hallgatna.

– ... pontosan hatvanhárom perccel ezelőtt kelt fel.

– Minden felnőtt vámpír tudja, mikor van napfelkelte – felelte Dáriusz.

– De fogadni mernék, hogy nem minden vámpír lesz ilyen álmos tőle, mint én. – Stevie Rae egy jókora ásítással adott nagyobb nyomatékot a szavainak.

– Nem, általában nem.

– Nos, én borzasztóan elálmosodtam tőle – mondta Stevie Rae.

– Főleg ma, amiben valószínűleg szerepe van annak a hülye nyílnak is, ami a mellembe fúródott.

Most, hogy Stevie Rae szóba hozta, én is rettenetesen kimerültnék éreztem magam, és már a vér pezsdítő hatása is elmúlt. Körülnéztem a szobában, és azt láttam, hogy a kék és a vörös vámpírjelöltek szeme alatt egyaránt karikák sötétlenek, és többen is igyekeznek elfojtani az ásításukat.

Kalona, na meg az Éjszaka Házában előállt helyzet továbbra sem hagyott nyugodni, és a vörös vámpírjelöltekkel kapcsolatban még mindig az volt az érzésem, hogy semmi nem az, aminek látszik, de egész egyszerűen túl fáradt voltam ahhoz, hogy ezzel foglalkozzak.

Legszívesebben elsírtam volna magam, ehelyett azonban megköszörültem a torkomat, összeszedtem magam, és így szóltam:

– Mi lenne, ha mindnyájan lefeküdnénk aludni? Itt viszonylag biztonságban vagyunk, és hullafáradtan egyébként sem tudunk semmi hasznosat csinálni.

– Egyetértek – mondta Dáriusz. – De szerintem őrszemeket kellene állítanunk az alagutak bejárataihoz, persze csak ha te is úgy gondolod, papnő.

– Természetesen, ez jó ötlet – feleltem. – Stevie Rae, van másik bejárata is az alagutaknak, vagy csak az, ami a vasútállomás alagsorából nyílik?

– Z, azt hittem, te is tudod, hogy számos olyan alagút van, amely régi belvárosi épületekkel van összeköttetésben – válaszolta Stevie Rae. – Ahol most vagyunk, az is része ennek az alagútrendszernek.

– De rajtatók kívül senki nem használja ezeket a járatokat, igaz?

– Nem, ezt a részét nem, mert mindenki azt gondolja, hogy régi, gusztustalan és elhagyatott.

– Talán azért, mert valóban régi, gusztustalan és elhagyatott – morogta Aphrodité gúnyosan. Láttam, hogy nem vette komolyan az előbbi kirohanásomat, és azóta felbontott egy újabb üveg bort.

– Ez nem igaz. Nem gusztustalanok és nem is elhagyatottak – emelte fel a hangját Kramisha, miközben összevont szemöldökkel nézett Aphroditére. – Mi itt lakjuk, és folyamatosan

csinosítgatjuk. Neked igazán tudnod kéne, hiszen a te aranykártyáddal vásároltunk a cuccokat.

– Régen is ilyen sok hibával beszéltél? Vagy csak újabban felejtetted el a nyelvtani szabályokat? – kérdezte Aphrodité.

– Nézd, tudom, hogy ember vagy, és éppen most bélyegezték meg egymást Stevie Rae-vel, arról nem beszélve, hogy seggrészegre ittad magad, ezért nem használom fel emberfeletti képességeimet arra, hogy szétrúgjam a csontos seggedet, de ha még egyszer így beszélsz velem, esküszöm, megteszem – mondta Kramisha fenyegetően.

– Mi lenne, ha egymás piszkálása helyett inkább a rosszfiúkra koncentrálnánk, akik az életünkre törnek? – szóltam közbe kimerülten. – Stevie Rae, a többi alagút összeköttetésben van ezzel?

– Igen, de az átjáró le van zárva, vagy legalábbis úgy néz ki.

– Szóval csak egy átjáró van, amely összeköti ezeket a járatokat a többivel? – kérdezte Dáriusz.

– Legjobb tudomásom szerint igen. És az is vastag vasajtókkal van lezárva. Vagy ti találatok másik átjárót? – fordult a vörös vámpírjelöltekhez.

– Hát, talán – felelte Ant tétován.

– Talán?

– Én találtam egy nyílást, de az olyan kicsi, hogy még én sem férek át rajta, ezért nem másztam be. Vissza akartam menni, hogy megpiszkáljam kicsit egy lapáttal, esetleg Johnny B izmait is segítségül hívjam, de egyelőre még nem volt rá időm.

Johnny B elvigyorodott, és megfeszítette a bicepszét. Ügyet sem vettem rá, de az Ikrék elismerően kuncogni kezdtek.

– Szóval azt mondjátok, hogy azon kívül, amelyiken lejöttünk ide, még egy bejáratról tudtok biztosan, igaz? – kérdeztem.

– Igen.

– Akkor azt javaslom, hogy két őrt állítsunk, papnő – mondta Dáriusz. – Egyet a vasútállomás felőli bejáráshoz, egyet pedig ahhoz, amelyik összeköti a járatainkat a város alatt húzódó alagútszisztémával.

– Igen, ez logikusnak tűnik – egyeztem bele.

– A fenti bejáratnál vállalom az első őrséget – vette kézbe az irányítást Dáriusz. – Erik, te leszel majd a váltás. Az a legsebezhetőbb pontunk, ezért felnőtt vámpírok kellene az őrzésére.

Erik bólintott.

– Rendben.

– Jack és én vállaljuk az első őrséget a lezárt átjárónál – ajánlkozott Damien. – Ha nincs ellene kifogásotok.

– Igen, közben kitalálunk néhány menüsört, és összeírjuk, mire lesz szükségünk a konyhában – mondta Jack.

– Ez jól hangzik – mosolyogtam rá Jackre és Damienre.

– Rendben. Shaunee és Erin, le tudnátok majd váltani őket? – kérdezte Dáriusz.

Az Ikrék vállat vontak.

– Persze, semmi akadálya – mondta Erin.

– Helyes. Szerintem az lesz a legjobb, ha a vörös vámpírjelöltek a nappali órákban nem vállalnak őrséget – folytatta Dáriusz.

– Miért, azt hiszed, mi nem tudjuk bárkinek szétrúgni a seggét? – mordult fel Johnny B harciasan.

– Nem erről van szó – válaszoltam Dáriusz helyett, mert sejtettem, hogy mire gondol. – Nappal inkább aludjatok, hogy éjszaka tudjatok örködni, amikor a legerősebbek vagytok. Vagyis akkor, amikor remélhetőleg erősebbek vagytok, mint az ellenünk támadó szörnyetegek. – Azt nem tettem hozzá, ami valószínűleg Dáriusznak is megfordult a fejében, amikor kijelölte az őrséget, hogy egyelőre nem bíztam annyira Stevie Rae vám-

pírjelöltjeiben, hogy rájuk bízzam a „védelmünket”.

– Oké, így már értem. Rendben. Szívesen megvédek egy papnőt és a kíséretét – mondta Johnny B megenyhülve, és öntelten rám kacsintott.

Alig tudtam uralkodni magamon, hogy ne kezdjem el a szememet forgatni. Az utolsó dolog, ami hiányzott az életemből, az még egy beképzelt focista volt. Erikre pillantottam, és majdnem ugrottam egyet ijedtemben, amikor láttam, hogy egyenesen engem néz. Nagyszerű. Jóformán ügyet sem vetett rám, mióta lejöttünk az alagutakba, és pont akkor kezd el figyelni, amikor egy másik srácnak flörtölni támad kedve velem.

Jack jelentkezett, mint egy jó tanuló, aki kérdezni akar valamit.

– Ööö. Volna egy kérdésem...

– Igen, Jack – szólítottam fel.

– *Mi* hol fogunk aludni?

– Jó kérdés. – Stevie Rae-hez fordultam. – Hol fogunk aludni?

Stevie Rae már nyitotta a száját, de Johnny B megelőzte.

– Szeretném, ha jegyzőkönyvbe vennénk, hogy én bárkivel szívesen megosztom az ágyam. Nem vagyok olyan szívtelen, mint Kramisha.

– Csak azt ne mondd, hogy te a szívedet akarod velük megosztani – jegyezte meg gúnyosan Kramisha.

– Ne légy má’ ilyen gonosz velem, bébi! – próbálta Johnny B (sikertelenül) utánozni a feketék beszédmódját.

Kramisha a szemét forgatta.

– Elmebeteg.

– Van néhány hálózásukunk – szólalt meg Stevie Rae olyan hangon, mint aki bármelyik pillanatban el tudna ájulni a fáradtságtól.

– Vénusz, megmutatnád Zoey-nak meg a többieknek, hogy

hol vannak? Szerintem bárhol lefekhettek. – Elhallgatott, majd fáradt mosollyal Kramishára pillantott. – Kivéve persze Kramisha ágyában.

– De a szobámban nyugodtan alhat valaki. Az ellen nincs kifogásom – mondta Kramisha. – Csak az ágyam tabu.

– Mindegyikötöknek külön szobája van? – Nem tudtam pálastolni meglepetésemet. Nagyon megváltoztak a dolgok ahhoz képest, amikor először jártam itt. Akkor még élőhalott, emberi mivoltukból teljesen kivetkőzött szörnyek lakták ezeket a sötét, mocskos, kísérteties járatokat.

Most viszont a helyiség, amelyben voltunk, már olajlámpákkal és gyertyákkal megvilágított, otthonos szoba volt, tele kényelmes, vadonatúj bútorokkal, sőt még díszpárna is jutott az ágyra. Csak a képzeletem játszott volna velem? Csak azért gondoltam a vörös vámpírjelöltekről, hogy valami nincs rendben velük, mert annyira fáradt voltam?

– Aki akart magának külön szobát, annak van – felelte Vénusz.

– Nem nehéz leválasztani egyet. Ez a rész tele van beugrókkal, amelyek sehová sem vezetnek. Simán át lehet alakítani őket szobává. Nekem is van saját lakosztályom. – Azzal félreérthetetlenül rámosolygott Erikre. Ismét emlékeztetnem kellett magamat, hogy nem lenne etikus megidézni az elemeket, és egy tűzgolyóval leperzselni a haját arról az ellenszenves fejéről.

– Valószínűleg ezekben a beugrókban tárolták a csempészett piát a szesztilalom alatt – mondta Damien. – Van benne logika, mert közvetlenül felettünk volt régen a vasútállomás, és éjszaka könnyűszerrel ki vagy be lehetett hozni a ládákat.

– Ó, ez annyira romantikus! – sóhajtott fel Jack. – Imádom a 20-as éveket, a titkos ivókat meg a gengsztereket.

Damien elnézően rámosolygott Jackre.

– Mellékesen jegyzem meg, hogy Tulsában 1957-ig tartott a szesztilalom.

– Tényleg? Így már nem is olyan romantikus. Pedig az alkoholt sok orvos melegen ajánlja. Persze csak kis mennyiségben. – Hirtelen kuncogni kezdett. – Melegen. Hihihih.

– Aranyos vagy és vicces. Ezért szeretlek – mondta Damien, és adott egy puszit Jack szájára, mire Hercegnő vidáman ugatni kezdett.

– Mindjárt kidobom a taccsot – öklendezett Aphrodité.

– Ja, és van még egy kérdésem – szólalt meg Jack, és ismét felemelte a kezét.

– Igen, Jack. Mi az?

– Hol lehet itt pottyantani?

– Pottyantani? Tényleg azt mondta, hogy pottyantani? – viháncolt Aphrodité gúnyos horkantások közepette. Nem foglalkoztunk vele.

– Mi sem egyszerűbb – felelte Stevie Rae, majd ásított egy hatalmasat. – Vénusz, megmutatnád nekik?

– Csak nem azt akarod mondani, hogy még fürdőszobátok is van?

Vénusz gúnyos pillantást vetett rám.

– Ha tudni akarod, több fürdőszobánk is van. Méghozzá tusolóval.

– Melegvizes tusolóval? – lelkesedett be Jack.

– Hát persze. Nem vagyunk barbárok – válaszolta Vénusz.

– Hogy csináltátok? – kérdeztem.

– Fent vannak a régi vasútállomás épületében – mondta Stevie Rae. – Alaposan feltérképeztük. Teljesen be van deszkázva. Csak az alagsoron keresztül lehet bejutni, ezért szemmel tudjuk tartani, hogy ki megy be.

– És nem engedünk be senkit – tette hozzá Vénusz kegyetlen mosollyal.

Be kell vallanom, hogy percről percre jobban utáltam. És ennek most semmi köze nem volt ahhoz, ahogy a nyálát csorgatva bámulta Eriket.

– Exkluzív. Pont nekem való – szólt közbe Aphrodité, majd böffentett egyet.

Stevie Rae a szemét forgatva pillantott rá, majd folytatta:

– Szóval átnéztük az épületet, és találtunk két öltözőt, egy férfit és egy nőt. Valószínűleg az itt dolgozók részére alakították ki. Sőt még egy edzőterem is van odafent. A többit pedig Dallas elintézte. – Stevie Rae fáradtan visszahanyatlott a párnáira, és intett Dallasnak, hogy mondja el a többit.

Dallas szerényen megrántotta a vállát, de a mosolya azért elárulta, hogy büszke arra, amit csinált.

– Megtaláltam a vízvezeték főcsapját, és kinyitottam. Még mindig működik a rendszer, nem korhadtak el a csövek.

– Nemcsak ennyit csináltál – szólt közbe Stevie Rae.

Dallas vigyorogva ránézett, és megint éreztem, hogy van valami kettőjük között. Hmm... ezt mindenképp ki fogom szedni Stevie Rae-ből.

– Arra is rájöttem, hogy az áramot hogyan tudom visszakapcsolni. Azzal be tudtuk indítani a bojlereket, majd Aphrodité hitelkártyájának köszönhetően sikerült megszerezni extrahosszú vezetékeket, és utána már gyerekjáték volt bevezetni az áramot az alagutakba. Egy kis bütykölés meg szerelés, és odafent van meleg vizünk, idelent pedig áramunk.

– Ez igen – mondta Jack. – Nagyon király.

– Lenyűgöző – értett egyet Damien.

Dallas vigyora még szélesebbre húzódott.

– Most akkor ki akarjátok próbálni vagy nem? – kérdezte Vénusz kelletlenül, mintha sajnálta volna tőlünk a meleg vizet.

– De még mennyire! – kiáltotta Jack vidáman. – Nagyon jólesne egy forró zuhany, mielőtt elkezdünk örködni.

– Ööö, és milyen hajápoló cuccaitok vannak idelent? – kérdezte Shaunee.

– Ó, ez volt az első dolog, amit beszereztem, miután kitisztult az agyam. Ne aggódjatok. Fel vagyok szerelve – nyugtatta meg Kramisha, majd felállt, és kisimította a ráncokat a farmerjén.

– Kiváló – mondta Erin. – Gyerünk.

Nem siettem utánuk, hátha kettesben tudok maradni Stevie Rae-vel.

– Hé, Z, leszel megint a szobatársam? – kérdezte Stevie Rae kimerülten, de a mosolya ugyanolyan kedves volt, mint régen.

– Hát persze – feleltem. Mindketten Aphroditére pillantotunk, aki még mindig az ágya szélén gubbasztott Dáriusznak dőlve.

– Aphrodité, keríts magadnak egy hálósákot. Te is alhatsz itt, ha akarsz – mondta Stevie Rae.

– Na, idehallgass, nincs az az isten, hogy én veled aludjak – válaszolta Aphrodité, vigyázva arra, nehogy összemosódjanak a szavai. – A mi megbélyegzésünk nem *olyan* megbélyegzés. De még ha leszbis is lennék, te akkor sem vagy az esetem.

– Aphrodité, ne félj, nem fogom rád vetni magam. Ne butáskodj már – nézett rá Stevie Rae fáradtan.

– Csak szóltam, hogy tudjál róla. Meg arról is, hogy az első adandó alkalommal megszüntetem a megbélyegzésünket, amint rájövök, hogy kell.

Stevie Rae felsóhajtott.

– Ne csinálj semmi olyat, ami fájdalmat okozhat valamelyikünknek. Épp elég fájdalomban volt részem az utóbbi időben.

Őszinte érdeklődéssel hallgattam a beszélgetésüket, hiszen korábban mi is megbélyegeztük egymást az emberpasimmal, Heath-szel, ezért tudtam, milyen érzés, amikor a vér köteléke fűz össze egy emberrel. Azt is tudtam, hogy a megbélyegzést

nem könnyű megszüntetni – viszont annál fájdalmasabb.

– Zoey, megkérhetnék, hogy ne bámulj úgy, mintha leprás lennék? – fakadt ki Aphrodité, mire büntudatosan elktaptam a tekintetem.

– Nem is bámullak – hazudtam.

– Mindegy. A lényeg, hogy hagyd abba.

– Egy megbélyegzésben nincs semmi szégyellnivaló, szépségem – mondta Dáriusz, és gyengéden megérintette Aphrodité karját.

– Mindenesetre különös – jegyezte meg Stevie Rae.

Dáriusz elmosolyodott.

– Sokféle megbélyegzés létezik.

– Hát a miénk biztosan nem a szívjuk-egymás-véré-t-aztán-szexeljünk típusú – vágta rá Aphrodité.

– Hát persze, hogy nem – mondta Dáriusz, és megpuszilta a homlokát.

– Vagyis nyugodtan alhatsz velem egy szobában – vont le a következtetést Stevie Rae.

– Még egyszer mondom, hogy nem, a kurva életbe! Különb-
ben is megyek örködni Dáriusszal – jelentette ki Aphrodité ha-
tározottan, és felemelte a félig üres borosüveget, mintha csak
tőszót akarna mondani.

– Dáriusznak őriznie kell az alagutakat. Semmi szükség rá,
hogy még a te részeg hátsódra is figyelnie kelljen – mondta
Stevie Rae.

– Megyek. Örködni. Dáriusszal – ismételte meg Aphrodité
csökönyösen.

– Nyugodtan velem jöhet – szólalt meg Dáriusz. Nem sike-
rült elrejtene a mosolyát. – Hozok neki egy hálózsákot. Nem
hiszem, hogy sok gondot fog okozni, és amúgy is jobban örü-
lök, ha a közelemben van.

– Nem hiszed, hogy sok gondot fog okozni? – ismételtem

döbbsen. Stevie Rae is meglepetten vont fel a szemöldökét. Esküszöm, hogy Dáriusz egy pillanatra elpirult.

– Biztos egy másik Aphroditéről beszél. Akit mi nem ismerünk – mondta Stevie Rae.

– Na, gyerünk – kecmeggett talpra bizonytalanul Aphrodité. – Tudom, hol tartják azokat a hülye hálózsákokat. Ne is foglalkozz velük. – Megpróbált vetni ránk egy megsemmisítő pillantást, de csak egy újabb büfögést sikerült kipréselnie magából. Aztán megragadta Dáriusz kezét, és kitántorgott a szobából, miközben Stevie Rae-vel a hasunkat fogtuk a nevetéstől.

Mielőtt átbújt volna az ajtóként funkcionáló pokróc alatt, Dáriusz hátraszólt a válla felett Eriknek, akiről majdnem meglepedkeztem. De csak majdnem.

– Erik, aludj egy keveset. Majd én felébresztelek, ha váltanod kell.

– Jó ötlet. Ott leszek a... – kezdte Erik, majd bizonytalanul elhallgatott.

– Dallas szobája itt van mellettünk. Nála nyugodtan aludhatsz – mondta Stevie Rae.

– Oké, akkor ott leszek.

Dáriusz bólintott.

– Papnő, megnéznéd majd Stevie Rae sebét? Ha át kell kötözn...

– Ha át kell kötözn, majd én megcsinálom – szakítottam félbe. A pokolba is, hiszen egy nyílveessőt már segítettem kihúzni a melléből. Csak meg tudok oldani egy kötözést.

– Rendben, ha szükséged van rám, csak küldj értem vala...

De nem tudta befejezni, mert Aphrodité megrántotta a karját, és maga után húzta a folyosóra. Aztán visszadugta bortól kipirosodott arcát, és azt mondta:

– Jó éjszakát, a kurva életbe! Ne háborgassatok minket! – Azzal eltűnt.

– Nem lennék Dáriusz helyében – mormolta Erik, ahogy a pokróc visszahullott a helyére. Meg sem próbáltam elrejteni a mosolyomat. Örültem, hogy már nem érdekli Aphrodité. Erik a szemembe nézett, majd lassan ő is elmosolyodott.

HETEDIK FEJEZET

– Menjetek ti is. Hadd aludjak végre egy kicsit – mondta Stevie Rae, és óvatosan az oldalára fordult.

Hirtelen morcos nyivákolást hallottam a hátam mögül, és a következő pillanatban egy tömzsi, narancssárga szörgombóc ügetett keresztül a szobán, majd felugrott Stevie Rae ágyára.

– Nala! – Stevie Rae megvakarta a macskám fejét. – De rég láttalak, öreglány!

Nala hozzádörgölte a pofiját Stevie Rae arcához, aztán háromszor körbefordult a párnán, lefeküdt, és doromboló módba kapcsolott. Stevie Rae-vel egymásra néztünk, és elvigyorodtunk.

Lábjegyzet: Jack sárga labradorja, Hercegnő a kivétel, amely erősíti a szabályt. Hercegnőt Stark hozta magával, amikor áthelyezték hozzánk a chicagói Éjszaka Házából. Amikor Stark meghalt, Jack örökbe fogadta Hercegnőt. Azután Stark élőhalott lett, de már nem ugyanaz a vámpírjelölt volt, mint a halála előtt, az első dolga ugyanis volt, hogy keresztüllőtte Stevie Rae-t egy nyílvezzővel. Ebből következően Hercegnő még mindig Jackkel van. Ráadásul úgy látom, hogy Jack egyre jobban kötődik hozzá.

Amikor elmenekültünk az Éjszaka Házából, a macskáink és Hercegnő követett minket. Ezért az, ahogy Nala kényelembe helyezte magát Stevie Rae szobájában, mindkettőnket jóleső érzéssel töltött el, mintha otthon lennénk.

– Erik, Zoey, menjetek már! Zuhanyozzatok le, vagy amit akartok – ismételte Stevie Rae álmosan, miközben összebújt Nalával. – Nala és én szundítunk egyet. Ha kiléptek a folyosóra, forduljatok balra, majd tartsatok végig jobbra. A feljárat an-

nál a szobánál van, ahol a hűtőket tartjuk.

– Dáriusz azt mondta, ellenőrizzem a kötetesed – emlékeztem.

– Ráér – ásított egy jókorát. – Jól vagyok.

– Ha te mondd. – Próbáltam palástolni a megkönnyebbülésemet. Nem lenne jó ápolónő belőlem. – Aludj jól, hamarosan jövök én is. – Hátat fordítottam neki, és esküdni mernék, hogy még el sem értünk Erikkel a tarka ajtópokrócig, mire Stevie Rae már húzta a lóbórt.

Balra fordultunk, és egy ideig szótlantul haladtunk. A járatok most már nem voltak olyan félelmetesek, mint legutóbb, de azért vidámnak és világosnak most sem lehetett volna nevezni őket. Az alacsony mennyezettől előjött a klausztrófóbiám. Kétháromméterenként nagyjából szemmagasságban lámpások lógtak a betonfalba erősített vaskampókon, de a nyirkosság így is mindent áthatott. Nem jártunk messze Stevie Rae szobájától, amikor a szemem sarkából megpillantottam valamit, lelassítottam, és belebámultam a lámpások közötti sötétségbe.

– Mi az? – kérdezte Erik halkán.

Összerándult a gyomrom a félelemtől.

– Nem tudom... – Elakadt a szavam, ahogy valami megindult felém a sötétben. Kinyitottam a számat, hogy felsikoltssak, lelki szemeim előtt vérszomjas vörös vámpírok, vagy ami még rosszabb, szörnyűséges Hollómások jelentek meg. De Erik átölelt, és félrehúzott az útból. A következő pillanatban vagy fél tucat denevér repült el mellettünk.

– Legalább annyira félnek tőled, mint te tőlük – mondta, és azonnal levette rólam a karját, ahogy a denevérek eltűntek az alagút másik végén.

Megborzongtam, igyekeztem újra összeszedni magam.

– Biztos lehetsz benne, hogy én sokkal jobban félek tőlük. Pfuj, utálok a denevéreket, szárnyas patkányok.

Erik felnevetett, és továbbindultunk.

– Azt hittem, a galambok a szárnyas patkányok.

– Denevérek, galambok, hollók – egyre megy. Minden szárnyát verdeső, repülő lényt gyűlölök.

– Megértelek – felelte Erik mosolyogva. Heves szívverésem ettől nem csillapodott le, és ahogy lépegettünk egymás mellett, esküszöm, éreztem a karja melegét a vállam körül. Néhány másodperc múlva elérkeztünk egy olyan részéhez az alagútnak, ami legalább annyira lenyűgöző volt, mint amennyire meglepő. Erikkal megálltunk, és tátott szájjal bámultuk.

– Ez nagyon király – szólaltam meg végül.

– Az bizony – helyeselt Erik. – Biztos annak a Gerarty nevű lánynak a műve. Ugye rá mondta Stevie Rae, hogy tehetséges festő, és már elkezdte kidekorálni az alagutat?

– Igen, de nem gondoltam volna, hogy ennyire ügyes. – Megfeledkeztem a denevérekről, és végighúztam a kezem a virágokból, madarakból, szívekből és mindenféle csigavonalakból álló, gyönyörű és bonyolult mintázaton, amely annyira élő volt, hogy szinte lélegzett, és varázslatosan feldobta a kopár, nyomasztó falakat.

– Emberek és vámpírok egyaránt egy vagyont fizetnének ezért. – Erik nem tette hozzá, hogy *ha a világ valaha is tudomást szerezhetne a vörös vámpírjelöltekről*, de a kimondatlan gondolat ott lebegett köztünk a levegőben.

– Remélhetőleg fognak is – feleltem. – Jó lenne, ha az egész világ megismerhetné őket. – Ráadásul, tettem hozzá magamban, ha ők is a fenti világban élnének, talán a képességeikkel és hajlamaikkal kapcsolatos félelmeim is semmivé foszlanának. – A vámpíroknak és az embereknek egyébként is jobb kapcsolatokat kellene ápolniuk egymással – mondtam.

– Mint neked az emberpasiddal? – kérdezte halkán minden gúny nélkül.

Felé fordultam, és a szemébe néztem.

– Már nem vagyok együtt Heath-szel.

– Ez biztos?

– Igen.

– Oké. Rendben. – Csak ennyit mondott, aztán ismét elindultunk. Szótlánul mentünk, mindketten a saját gondolatainkba temetkezve.

Nem sokkal később az alagút enyhén jobbra kanyarodott, vagyis pontosan arra, amerre tartanunk kellett volna, de a baloldalon megpillantottunk egy pokróccal letakart nyílást. A fekete műbárony pokrócon egy giccses kép volt Elviről a klaszszikus fehér ruhájában.

– Ez biztosan Dallas szobája – találgattam.

Erik egy pillanatig habozott, majd félrehúzta a pokrócot, és bekukucskáltunk. Nem volt túl nagy, és ágy sem volt benne, csak néhány matrac egymásra rakva, azon pedig egy élénkpiros dunyha piros párnákkal. (A dunyha alatt egy kupac szuszogott, ami valószínűleg az alvó Dallas volt.) Ezenkívül egy asztalt láttam még a szobában, rajta egy csomó cuccal, de azokat nem tudtam kivenni a sötétben, a sarokban pedig néhány fekete babzsákfotel kuporgott. Az ágy felett a falon egy poszter díszelgett... hunyorogva próbáltam felismerni...

– Jessica Alba a *Sin City*ből. Remek ízlése van a srácnak. Ő az egyik legszexibb vámpír színésznő – súgta Erik halkán, nehogy felébressze Dallast.

Összevontam a szemöldököm, és visszahúztam a helyére az elvises pokrócot.

– Mi van? Nem az *én* szobám – mondta.

– Menjünk, keressük meg a többieket – mondtam, és elindultam.

Néhány percig szótlánul mentünk egymás mellett, majd Erik váratlanul megszólalt.

– Tudod, tartozom neked egy nagy köszönettel.

– Nekem? Ugyan miért? – pillantottam rá.

Mélyen a szemembe nézett, úgy válaszolt.

– Amiért kimentettél abból a káoszról.

– Nem én mentettelek ki. Szabad akaratodból jöttél velünk.

Megrázta a fejét.

– Nem, te mentettél meg, nélküled ugyanis aligha lett volna szabad akaratom.

Megállt, megérintette a karomat, és gyengéden maga felé fordított. Belenéztem vakítóan kék szemébe, amelyet úgy keregetett a tetoválása, mint Zorro maszkja. Hihetetlenül szexi és jóképű volt. De több is ennél. Erik tehetséges volt és kedves. Soha nem akartam szakítani vele. És gyűlöltem magamat, amiért az én hibámból váltak el útjaink. Akármi is történt, újra a barátnője akartam lenni. Azt akartam, hogy ismét megbízzon bennem. Annyira hiányzott...

– Annyira hiányzol! – mondtam ki váratlanul, mielőtt végiggondolhattam volna, mit is csinálok. Erik szeme elkerekedett, majd szexi mosoly jelent meg az ajkán.

– Itt vagyok.

Éreztem, hogy nyaktól felfelé elönt a forróság, és tudtam, hogy az arcom vörösen ég.

– Nem csak arra gondoltam, hogy állj itt mellettem – feleltem idétlenül.

Erik mosolya még szélesebbre húzódott.

– Nem akarod tudni, hogyan mentettél meg?

– Dehogynem. – Azt kívántam, bárcsak lenne nálam egy legyező, hogy megszabaduljak ettől a céklaszíntől.

– Azzal mentettél meg, hogy rád gondoltam ahelyett, hogy megadtam volna magam Kalona hipnotikus erejének.

– Tényleg?

– Van róla fogalmad, milyen fantasztikusan néztél ki, ami-

kor megidézted a kört?

Megráztam a fejem, teljesen rabul ejtett csillogó, kék szeme. Nem akartam levegőt venni. Semmit olyat nem akartam tenni, ami tönkretelheti ezt a varázslatos pillanatot.

– Hihetetlen voltál: gyönyörű, erős és magabiztos. Semmi másra nem tudtam gondolni rajtad kívül.

– Megvágtam a kezed – nyögtem ki nagy nehezen.

– Muszáj volt. Az is része a szertartásnak. – Felemelte a kezét, és kifordította a tenyerét, hogy lássam a vékony vágást, amely végigfutott a hüvelykujja alatti húsos részen.

Ujjammal gyengéden megsimogattam a rózsaszín forradást.

– Rossz volt fájdalmat okozni neked.

Megfogta a kezemet, és megfordította, így láthatóvá vált a zafírkék tetoválás a tenyeremen. Azután ugyanolyan finoman, ahogy az előbb én, ő is végighúzta az ujját a bőrömön. Megborzongtam, de nem húztam el a kezemet.

– Nem éreztem fájdalmat, amikor megvágta. Csak téged éreztelek. A tested melegét. Az illatodat. A bőrodet, ahogy hozzám simul. Ezért nem volt rám semmilyen hatással az a teremtmény. Ezért nem hittem Neferetnek. Te mentettél meg, Zoey.

– Azok után is ezt mondod, ami köztünk történt? – A szemem megtelt könnyel, és gyorsan pislogtam néhányat, nehogy elkezdjenek lefelé csorogni az arcomon.

Láttam, hogy Erik vesz egy mély lélegzetet. Mint egy műugró, aki éppen egy magas szikláról igyekszik a mélybe vetni magát. Aztán gyorsan kimondta:

– Szeretlek, Z. Ami köztünk történt, az semmit sem változtatott ezen, hiába akartam az ellenkezőjét. – Két kezébe fogta az arcomat. – Azért nem tudott megbolondítani Neferet és azért nem kerültem Kalona hatása alá, mert te már megbolondítottál és teljesen a te hatásod alatt állok. Még mindig veled akarok

lenni, Zoey, csak egy szavadba kerül, csak annyit kell mondanod, hogy igen.

– Igen – suttogtam habozás nélkül.

Lehajolt és szájon csókol. Szétnyílt az ajkam, és viszonztam a csókját. Semmit sem változott az íze, ugyanolyan finom volt, mint legutóbb; az érintése pedig ugyanolyan gyengéd. Átöleltem széles vállát, és szorosan hozzásimultam, alig mertem elhinni, hogy még mindig akar, hogy még mindig szeret.

– Zoey – suttogta az ajkaim közé. – Te is hiányoztál.

Azután újra megcsókol, és úgy éreztem, mindjárt elájulok a gyönyörtől. Más volt ez a csók, mint korábban – belőle felnőtt vámpír lett azóta, én pedig elveszítettem a szüzességemet. Mintha mindkettőnket beavattak volna egy titokba.

Inkább éreztem, mint hallottam a nyögését, aztán a hátam hirtelen nekiszorult a hűvös, kemény falnak, ahogy a karjába vett, és közelebb lépett hozzám. Egyik kezével a derekamat fogta, és határozottan magához szorított. A másik keze lefelé haladt az oldalamon, egészen addig, míg a combomon el nem érte a ruhám alját. Meleg ujjai bebújtak alá, és elkezdtek egyre feljebb vándorolni meztelen bőrömön.

Meztelen bőrömön?

Nekiszorítva egy csatorna falának?

Letaperolva a sötétben?

Aztán hirtelen belém hasított a félelem: *Azért mert (egyszer!) már lefeküdtem valakivel, Erik azt hiszi, mostantól bármikor megdönthet? A francba!*

Nem akartam. Nem itt. Nem így. A pokolba is, még abban sem voltam biztos, hogy készen állok-e rá, hogy újra megtegyem. Az első és eddigi egyetlen alkalom, amikor lefeküdtem valakivel, katasztrófálisan végződött, és kiderült, hogy életem legnagyobb hibáját követtem el vele. Egyáltalán nem lettem tőle nimfomániás!

Erik mellkasára tettem a kezemet, és megpróbáltam eltolni magamtól. Az ajkaink elváltak egymástól, de úgy tűnt, Eriket ez nem zavarja. Mintha észre sem vette volna. Ugyanúgy marcolászott továbbra is, miközben a szája lejjebb siklott a nyakamra.

– Erik, hagyd abba, kérlek – mondtam elhaló hangon.

– Mmm, olyan finom vagy.

Annyira szexi volt a hangja, és annyira be volt indulva rám, hogy egy pillanatra elbizonytalanodtam, mit is akarok valójában. Végül is alig vártam, hogy újra összejöjjünk, és olyan kedves meg izgatónak volt, hogy...

Éppen kezdtem volna ellazulni, amikor hirtelen megpillantottam valamit a válla felett. Jeges késként hasított belém a félelem, amikor rájöttem, hogy az a valami egy vérvörös szempár a hullámzó feketeség kellős közepén, és pontosan úgy néz ki, mint egy kísértet, amely az örvénylő sötétségből öltött alakot.

– Erik! Hagyd abba! – Ellöktem magamtól, mire Erik hátrántorodott egy fél lépést. Vadul vert a szívem, és azonnal oldalra ugrottam, hogy a szemébe tudjak nézni annak a valaminek, ami a háta mögött áll. De nem volt ott semmiféle vörös szempár, csak egy éjfékete folt sötélt az árnyékban. Hunyorogva próbáltam jobban megnézni magamnak, de a különös valami eltűnt, és nem maradt ott más, csak Erik meg én a sötét, néma alagútban.

Váratlanul léptékét hallottam az ellenkező irányból, mire gyorsan vettem egy nagy levegőt, és felkészültem, hogy megidézzem az elemeket, és szembe tudjak szállni ezzel az új, arcatlan fenyegetéssel. Az árnyékból azonban Kramisha lépett elő. Alaposan végigmérte Eriket, majd így szólt:

– Ez igen! Neked az alagútban is megfelel? Nem semmi csávó vagy!

Erik átölelt, és szembefordult Kramishával. Nem kellett rá-

nézni, anélkül is tudtam, hogy arcára már kiült a rutinos lefegyverző mosoly. Erik kiváló színész volt. Tökéletesen tudta uralni az arcvonásait. Pont olyan szexi, éppen-rajtakaptak-de-semmi-gáz arcot vágott, amelyet a helyzet megkívánt.

– Szia, Kramisha – mondta behízelt hangon.

Én azonban korántsem voltam ennyire jártos a színlelés tudományában. A lábamon is alig tudtam megállni, nemhogy még beszéljek is. Tudtam, hogy az arcom céklavörös, az ajkam pedig nedvesen csillog. A pokolba, még a vak is láthatta rajtam, hogy mi történt!

– Kramisha, nem láttál valamit arrafelé? – kérdeztem, és abba az irányba böktem az állammal, amerre a hátborzongató árnyat sejtettem. Közben minden igyekezetemmel azon voltam, hogy a hangom ne olyan legyen, mint egy pornósztráré a nagyjelenet után.

– Nem, hugi, csak azt láttam, ahogy a pasid éppen ledugja a nyelvét a torkodon – felelte gyorsan Kramisha.

Talán túlságosan is gyorsan, tűnődtem el egy pillanatra.

– Micsoda? Erik és Z smárolnak? Jaj, de cuki! – Hirtelen Jack bukkant elő a semmiből Kramisha mellett, oldalán a farkát csóváló Hercegnővel.

– Semmi baj, Z. Valószínűleg megint csak egy denevért láttál – mondta Erik, és megnyugtatóan megszorította a vállamat, mielőtt biccentett volna Jacknek. – Szevasz, Jack. Azt hittem, már rég a forró zuhany alatt állsz.

– Úgy is volt, de aztán rájött, hogy nincs türcsijük, és visszajött, hogy szerezzek neki egyet – válaszolta Kramisha. – Amúgy meg igen, tényleg vannak itt denevérek. De ha nem bántjuk őket, ők sem bántanak minket. – Aztán előbb ásított, majd nyújtózott egyet, amitől pontosan úgy nézett ki, mint egy nagy fekete macska. – Ha már itt vagytok, mi lenne, ha segítenétek Jacknek visszavinni a törölközőket a tusolóba, én meg

végre lefekhetnék aludni?

– Persze, szívesen – vágtam rá. Végre sikerült megtalálnom a valódi hangomat, és kezdtem úgy érezni magam, mint egy idióta, amiért néhány denevértől halálra rémültem. Jesszusom, tényleg rám férne már egy kis alvás. – Erikkal úgyis épp tusolni indultunk.

Kramisha hosszasan végigmért minket álmos szemeivel.

– Aha. Pont úgy néztetek ki, mint akik tusolni mennek.

Éreztem, hogy megint elvörösödök.

Megfordult, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha egyenesen nekimenne a mögötte lévő falnak, de ahelyett, hogy nekiütközött volna, egyszerűen eltűnt. A következő pillanatban gyufa sercenését hallottam, majd egy lámpa pislákoló fényénél megpillantottam egy beugrót, amely valamivel kisebb volt, mint Dallas szobája. Kramisha felakasztotta a lámpát egy kampóra, majd hátrapillantott a vállá felett.

– Mi az? Mire vártok?

– Ó, megyünk már – mondtam zavartan.

Jack, Hercegnő, Erik és én csatlakoztunk Kramishához az új szobában. A betonfalakra itt polcokat is erősítettek, és pontosan úgy nézett ki, mint egy takaros gardrób. Döbbenet bámultam az összehajtogatott törölközőkre meg a vastag fürdőköntösökre, amelyeket Hercegnő azonnal elkezdett szagolgatni.

– Tiszta ez a kutya? – kérdezte Kramisha.

– Damien szerint egy kutya szája tisztább, mint egy emberé – felelte Jack, és megpaskolta a sárga labrador fejét.

– De mi nem emberek vagyunk – mondta Kramisha. – Szóval megtennéd, hogy távol tartod azt a nagy, nedves orrát a tiszta ruhától?

– Oké, de ne felejtse el, hogy komoly traumán ment keresztül, úgyhogy ne gázolj bele a lelkivilágába.

Miközben Jack leguggolt Hercegnőhöz, hogy elmagyarázza

neki, miért nem szagolgathat meg mindent kedvére a szobában, én még mindig az összehajtogatott törölközőket néztem.

– Ki gondolta volna, hogy ilyen dolgokat tartotok idelent!

– Aphroditénak köszönd – jegyezte meg Kramisha, és a kezünkbe nyomott egy rakás frottírtörölközőt. – Ő fizette az összesét. Vagyis inkább az anyja hitelkártyája. El se hinnétek, mi mindent lehet rendelni a Pottery Barnból, ha kimeríthetetlen hitelkeret van a kártyáton. Ez adta meg az utolsó lökést, hogy végleg eldöntsem, milyen pályát választok.

– Tényleg? És mit fogsz csinálni? – kérdezte Jack. Hercegnő szófogadóan ült mellette, miközben Jack nyújtotta a karját Kramisha felé, hogy azt is rakja tele köntösökkel.

– Író leszek. Nagyon gazdag író. Akinek kimeríthetetlen hitelkerete van. Tudátok, hogy mindenki egészen máshogy viselkedik veletek, ha tele vagytok steksszel?

– Igen. Láttam, hogy az Ikreknak még a fenekét is megcsókolják az eladók, ha bemennek valahová vásárolni – mondta Jack. – Az ő családjuknak is van pénze. – Ezt már csak suttogva mondta, mintha valami nagy titkot árulna el vele, pedig egyáltalán nem így volt. Mindenki tudta, hogy az Ikrek gazdag családból származnak. Oké, nem annyira, mint Aphrodité, de akkor is. A születésnapomra például kaptam tőlük egy majdnem 400 dolláros csizmát. Vagyis hozzám képest valódi krózosok.

– Erről beszélek. Úgy döntöttem, én is szeretném, ha a seggemet csókolgatnák, ezért kőgazdag leszek. Oké, ennyi holmi elég lesz. Gyerünk. Egy darabon elkísérlek titeket, de amikor elérünk a szobámhoz, én elköszönök. Jack, visszatalálsz a tusolókhoz, igaz?

– Igen – felelte Jack.

Köveztük az enyhén jobbra kanyarodó folyosó ívét. A következő beugró előtt, amelyhez elértünk, egy csillogó, lila se-

lyemkendő lógott.

– Ez az én szobám. – Kramishának feltűnt, ahogy megcsodálom az ajtóként funkcionáló anyagot, és elmosolyodott. – Ez a függöny a Pier One-ból van. Nem szállítanak házhoz, de az arany hitelkártyát ők is szeretik.

– Csodálatos színe van – mondtam, és közben arra gondoltam, mekkora idióta vagyok, hogy mumusokat képzelek minden sarokba egy olyan helyen, ahol még a függönyt is a Pier One-ból hozzátják.

– Kösz. Szeretem ezt a színt. Fontos része a dekorációnak. Akarjátok látni a szobámat?

– Igen – feleltem.

– Még szép – bólogatott Jack.

Kramisha Hercegnőre nézett.

– Szobatiszta? – kérdezte Jacktől.

– Persze, hogy az – fortyant fel Jack. – Hercegnő igazi úrhölgy.

– Ajánlom is neki – morogta Kramisha, majd félrehúzta a függönyt, és nagylelkűen intett a szabad kezével. – Fáradjatok be!

Kramisha szobája nagyjából kétszer akkora volt, mint Stevie Rae-é. Két lámpa és vagy egy tucatnyi illatos gyertya világította meg, amitől a friss festék szagához némi citrusillat is vegyült. Látszott, hogy nemrég festette ki a szobát sárgászöldre. A bútorok – az ágy, az öltözőasztal, az éjjeliszekrény és a könyvespolc – sötét fából készültek. Székek nem voltak a szobában, de mindenfelé hatalmas párnák hevertek lilában és rózsaszínben pompázva, ami tökéletesen illett az ágyneműjéhez. Az ágyán legalább fél tucat könyvet láttam, némelyikük nyitva, a többiben könyvjelző, mintha mindet egyszerre olvasná. Nem tudtam nem észrevenni, hogy az összes könyv gerincén ott szerepel a Dewey-féle tizedes osztályozás három számból álló

kódja. Kramisha követte a tekintetemet.

– A Központi Könyvtárból hoztam őket, a belvárosból. Hétvégén késő estig nyitva vannak.

– Nem is tudtam, hogy ilyen sok könyvet ki lehet kölcsönözni egyszerre – mondta Jack.

– Nem lehet – felelte Kramisha kényelmetlenül fészkelődve.
– Hacsak nem nyúlsz bele egy kicsit az agyukba. De amint eljutok egy Borders könyvesboltba, visszaviszem őket – tette hozzá.

Felsóhajtottam, és a „könyvtári lopást” is hozzáadtam ahhoz a listához, amelyen a vörös vámpírjelöltek illegális cselekedeteit gyűjtöttem, de szinte azonnal meg is bántam, hogy ilyen gyorsan ítékeztem, hiszen Kramishának egyértelműen büntudata volt a könyvtári könyvek meglovasítása miatt. Vajon egy gyilkos hajlamokkal rendelkező szörnyeteg érezne büntudatot néhány lopott könyv miatt? *Aligha*, válaszoltam meg a magamnak feltett kérdést, és önkéntelenül is az ágyhoz léptem, hogy vessek néhány pillantást a címekre. Az egyik kupacban volt egy jó vastag Shakespeare-összes, egy illusztrált *Jane Eyre* és az *Ezüst szerető* című regény Tanith Lee-től. Mellette Anne McCaffrey-től a *Sárkányröpte* kemény kötésben, valamint három könyv egy Noire nevű szerzőtől: *Brutál-lover*, *Nyalóka* és *G-pont*. Ez utóbbi három „arccal” leborítva hevert az ágyon, így teljes egészében megcsodálhattam az izgatóan erotikus borítókat. Leraktam a törölközőket a rózsaszín ágytakaróra, kíváncsian felemeltem a *Brutál-lovert*, és elkezdtem olvasni ott, ahol ki volt nyitva.

Esküszöm, majdnem lánggra lobbant a retinám, olyan forró volt a jelenet, amelybe beleolvastam.

– Imádom a pornókönyveket – mondta Erik a vállam felett áthajolva.

– Ja, lehet belőlük tanulni – mondta Kramisha, és gyorsan

kikapta a könyvet a kezemből, majd vetett egy sokatmondó pillantást Erikre. – Bár ahogy láttam, neked nincs szükséged segítségre.

Éreztem, hogy ismét elvörösödök, és felsóhajtottam.

– Ezek meg kinek a versei? Baromi jók – hallottam Jack hangját a hátam mögül. Boldogan, amiért sikerült másra terelni a témát, megfordultam, és azt láttam, hogy Jack a zöld falra kifüggesztett plakátokat böngészi. A plakátokon versek voltak különböző színű, fluoreszkáló filccel írva.

– Tetszik? – kérdezte Kramisha.

– Aha, imádom a költészetet – felelte Jack.

– Én írtam őket – mondta Kramisha.

– Viccelsz? Azt hittem, valami könyvből másoltad ki őket.

Ezek tényleg nagyon jók!

– Köszí, mondtam, hogy írásból akarok élni. Gazdag és híres író leszek, aki bármennyit vásárolhat a hitelkártyájával.

Csak fél füllel hallottam, ahogy Erik is bekapcsolódik a beszélgetésbe, mert minden figyelmemet lekötötte egy rövid költemény, amely fekete betűkkel virított egy vérvörös kartonlapon.

– Ezt is te írtad? – kérdeztem, nem törődve vele, hogy félbeszakítom a magasröptű vitát arról, vajon Robert Frost jobb verseket írt-e, mint Emily Dickinson.

– Az összeset én írtam – felelte. – Mindig is szerettem verseket írni, de mióta megjelöltek, egyre többet írok. Egyszer csak megjelennek a fejemben. Azért remélem, hogy nem csak verseket fogok írni. Szeretem őket meg minden, de a versekben nincs pénz. Elolvastam néhány életrajzot a könyvtárban, tudom, miről beszélek. A költők sose...

– Kramisha – szakítottam félbe. – Ezt mikor írtad? – Furcsa bizsergést éreztem a gyomromban, és teljesen kiszáradt a szám.

– Az elmúlt pár napban írtam mindegyiket. Mióta Stevie

Rae-vel együtt mi is átváltoztunk. Azelőtt nem sok minden érdekelt a vérszíváson kívül. – Bocsánatkérően elmosolyodott, és megvonta a vállát.

– Szóval ezt is az elmúlt pár napban írtad? – kérdeztem, és a piros alapon fekete filccel írt versre mutattam.

*Árnyak árnya
Álmokba látva
Éjfekete szárnya
Sziklatestbe zárva
Várja, várja
A hollók szavát.*

Jacknek elakadt a lélegzete, ahogy végigolvasta.

– Uramisten! – hallottam Erik suttogását.

– Ez az utolsó, tegnapelőtt írtam, mielőtt... – Kramishának hirtelen az ajkára fagyott a szó, ahogy felfogta a vers értelmét.

– A picsába! Ez róla szól!

NYOLCADIK FEJEZET

– Honnan jutott ez az eszedbe? – kérdeztem még mindig a fekete betűkre meredve.

Kramisha lehuppant az ágyra. Hirtelen ő is ugyanolyan végtelenül kimerültnek látszott, mint Stevie Rae. Jobbra-balra rázta a fejét, fekete és narancssárga tincsei csak úgy repkedtek az arca előtt.

– Nem tudom, csak úgy jönnek. Egyszer csak megjelennek a fejemben, én pedig leírom őket.

– És szerinted mit jelent? – kérdezte Jack, és gyengéden megveregette Kramisha karját, hasonló mozdulattal, mint ahogy Hercegnőt szokta vigasztalni.

– Nem nagyon gondolkodtam rajta. Jött, én meg leírtam. Ennyi az egész. – Elhallgatott, és a falra ragasztott plakátokra pillantott, majd gyorsan elkapta a tekintetét, mintha megrémült volna attól, amit látott.

– Ezeket mind Stevie Rae Átváltozása óta írtad? – kérdeztem, és tanulmányozni kezdtem a többi verset is. Jó néhány volt belőlük.

*Örökké figyelő szemek
Árnyak árnyékában várják a jelet
Aláhull egy fekete toll*

*Elfogadták, szerették
Majd megcsalták, szemem köpték
Édes a bosszú mint a vér*

– Jóságos Nüx, áldott legyen a neved – suttogta Erik döb-
benten, de csak én hallottam a hangját. – Mindegyik róla szól.

– Hogyhogy édes, mint a vér? – kérdezte Jack Kramishát.

– Mit nem értesz? Soha nem ittál még vért?

Erik és én körbejártuk a szobát. Minél több verset olvastam
el, annál jobban összeszorult a gyomrom.

Elkövették

A hibát

Elhajították

Mint tintát

Ráznak ki egy rossz tollból

De visszatér

Éjálarcban

Királyi pompával

Oldalán királynője

És a hibát

Helyrehozza

Mindörökre

– Kramisha, mire gondoltál, miközben ezt írtad? – kérdez-
tem a legutolsó versre mutatva.

Ismét csak megvonta a vállát.

– Asszem, arra gondoltam, hogy kizártak minket az Éjszaka
Házából, pedig nem csináltunk semmi rosszat. Tudom, hogy
nekünk jobb itt a föld alatt, de akkor sem tűnt helyesnek, hogy
csak Neferet tud rólunk. Rossz Főpapnő.

– Kramisha, megtennél nekem valamit? Lemásolnád ezeket
a verseket?

– Szerinted elcsesztem, mi?

– Nem, dehogy. Egyáltalán nem gondolom azt, hogy el-
cseszted – nyugtattam meg, és közben abban reménykedtem,
hogy bízhatok a megérzéseimben, és nem csak denevéreket

hajkurászok megint a sötétben. – Szerintem Nüx megajándékozott téged. Csak biztos akarok lenni benne, hogy jól használjuk fel a különleges képességedet.

– Szerintem Kramishából igazi koszorús költő lehet, ami minőségi javulást jelentene az előzőhöz képest – jegyezte meg Erik.

Éles pillantást vettem rá, mire vállat vont, és elvigyorgott.

– Csak egy kósza gondolat volt, semmi több.

Annak ellenére, hogy nem szívesen gondoltam Lorenre, főleg így, hogy Erik hozta szóba, a zsigereimben mégis éreztem, hogy Eriknek igaza van, és Kramishával kapcsolatban nem szabad túlságosan élnék fantáziámra hallgatnom. Nüx egyértelműen megajándékozta valamivel. *Akkor meg mire vársz? Te vagy az egyetlen Főpapnő a környéken. Jelentsd be!*

– Kramisha, megteszlek téged első koszorús vámpír költőnké.

– Tessééék? Most viccelsz? Csak szórakozol velem, mi?

– Nem viccelek. Mi egy új vámpírközösség vagyunk. Mégpedig egy *civilizált* vámpírközösség, ami azt jelenti, hogy szűkösségünk van egy koszorús költőre. Mostantól te vagy az.

– Ööö, én egyetértek veled, Z, de nem kellene ezt a tanácsnak is megszavaznia? – kérdezte Jack.

– De, még szerencse, hogy a tanácsstagok is itt vannak velünk. – Tudtam, hogy Jack Nüx Tanácsáról beszél, amelynek Shekinah volt a vezetője, és amelynek minden vámpír elfogadta a döntéseit. De nekem is volt egy tanácsom, mégpedig a Prefektusok Tanácsa, amelynek Erik, az Ikrek, Damien, Aphrodité, Stevie Rae és én voltunk a tagjai.

– Én Kramishára szavazok – szólalt meg Erik.

– Látod, most már hivatalos – mondtam Jacknek.

– Juhéjj! – ujjongott Jack.

- Őrülség, de tetszik az ötlet – vigyorgott Kramisha.
- Szóval írd le nekem azokat a verseket, mielőtt lefekszel aludni, oké?
- Rendben.
- Gyerünk, Jack! Koszorús költőknek pihenésre van szüksége – mondta Erik. – Gratulálok, Kramisha!
- Igen, én is gratulálok! – ismételte Jack, és megölelte Kramishát.
- Most már menjetek! Előbb megcsinálok ezt, aztán meg pihennem kell. Egy koszorús költő nem jelenhet meg karikás szemekkel – búcsúzott Kramisha egy frappáns rímmel.
- Mindannyian kiléptünk Kramisha szobájából, és folytattuk utunkat az alagútban.
- Az a vers tényleg Kalonáról szól? – kérdezte Jack.
- Szerintem nem csak az, hanem mindegyik – feleltem, aztán Erikre pillantottam. – Te mit gondolsz?
- Erik nem szólt semmit, csak komoran bólintott.
- Uramatyám! És ez mit jelent? – sápítózott Jack.
- Fogalmam sincs. De Nüx tudja. Ebben biztos vagyok. A próféciát is versformában küldte el nekünk. Most meg itt van ez. Nem lehet véletlen.
- Ha ez tényleg az Istennő műve, akkor valahogyan fel is kell használnunk – mondta Erik.
- Igen, szerintem is.
- Már csak azt kell kitalálnunk, hogyan – morfondírozott Erik.
- Ehhez valaki olyan kell, akinek több esze van, mint nekem – vallottam be.
- Egy pillanatra elhallgattunk, aztán mindhárman egyszerre mondtuk ki a nevét:
- Damien.
- Miközben Erikkel és Jackkel haladtunk tovább a feljáró felé,

átmenetileg megfeledkeztem a rémisztő árnyakról, a denevérekről és a vörös vámpírelöltekkel kapcsolatos aggodalmaimról.

– Ott van a feljárat a vasútállomáshoz. – Jack keresztülkalauzolt minket egy meglepően otthonos konyhán, és eljutottunk egy kisebb helyiségbe, amely egyértelműen éléskamraként funkcionált, bár fogadni mernék, hogy annak idején inkább folyékony élelmiszert tároltak benne, és nem chipset meg müzlit, mint most. Az egyik fal mellett hálósákok és párnák sorakoztak szépen egymás mellé rakva.

– Azon kell felmenni? – mutattam egy fából készült lehajtható lépcsőre a sarokban, amely felett egy nyitott ajtó tátongott.

– Igen – felelte Jack.

Jack ment előre, én szorosan a nyomában. Kíváncsian néztem körül az elhagyatott épületben. Azonnal feltűnt, hogy a poros sötétséget néhány másodpercenként stroboszkópszerű villanások borítják fénybe. Aztán meghallottam a mennydörgést, amely a bedeszkázott ajtókon és ablakokon hirtelen beszűrődő világosságot kísérete, és eszembe jutott, amit Erik mondott az odakint tomboló viharról. Tulsában ilyen bármikor előfordulhat, még januárban is.

A mai nap azonban nem volt átlagos, és képtelen voltam szabadulni az érzéstől, hogy ez a vihar sem az.

Mielőtt tüzetesebben megvizsgáltam volna az épületet, elővettem a telefonomat a táskámból. Kinyitottam. Semmi – nem találta a hálózatot.

– Az enyém sem működik. Mióta itt vagyunk, nem tudok telefonálni – mondta Erik.

– Az enyém a konyhában tölt, de Damien is megnézte a sajátját, amikor feljöttünk. Az övé is süket.

– A rossz idő néha okozhat ilyet – jegyezte meg Erik, ami-

kor meglátta aggodalmas arkifejezésemet. – Emlékeztek arra a nagy viharra úgy egy hónappal ezelőtt? Három teljes napig nem működött a mobilom.

– Rendes tőled, hogy próbálsz megnyugtatni, de... de valami azt súgja, hogy ennek nem az időjárás az oka.

– Igen – felelte halkán. – Tudom.

Vettem egy nagy levegőt. Akármi is volt az oka, semmit nem tudtunk tenni ellene. Odakint tombolt a vihar, mi pedig egyelőre nem álltunk készen rá, hogy szembenézzünk vele. Ha eljön az ideje, majd foglalkozunk vele, addig is haladjunk szépen sorjában.

Kihúztam magam, és körülnéztem. Egy kisebb teremben voltunk, amelynek egyik falába pénztáráblakokat vágtak. Az ablakokat rézből készült rács védte, amelynek csillogása megfakult az idők során. Azonnal rájöttem, hogy ez lehetett az egykori vasútállomás jegypénztára. Kiléptünk egy ajtón, és egy hatalmas csarnokba jutottunk. A márványpadló még mindig simának és krémszerűnek látszott a félhomályban. A falak azonban nagyon furcsák voltak. Nagyjából kétméteres magasságig teljesen csupaszon virítottak, aztán kezdődött a dekoráció. A por, az idő és a pókhálók (pfúj, előbb denevérek, most meg pókok!) ellenére még mindig kivehetőek voltak a régi art deco stílus életteli színei, az őslakosok életéről mesélő mozaikok, amelyeken tollas fejdíszben, lóháton és rojtos bőrmelényben ábrázolták őseimet.

Körülhordoztam a tekintetem ezen a pusztulásra ítélt helyen, és az jutott eszembe, hogy *micsoda remek iskola lehetne belőle*. Nagy volt, tágas és magán hordozta azt a bájt és eleganciát, amelyet Tulsa sok más belvárosi épületén is érezni lehetett, köszönhetően az olajláznak és az 1920-as évek art deco stílusának. Gondolataimba merülve sétálgattam az üres csarnokban, bekukkantottam a folyosókra, és közben azon tűnődtem, vajon

akadna-e itt elég helyiség az osztálytermeknek. Elindultunk az egyik folyosón, amely egy dupla üvegajtóban végződött.

– Az edzőterem – magyarázta Jack. Közelebb léptünk a poros üvegajtóhoz, és bekukucskáltunk rajta. A sötétben csak furcsa árnyékokat tudtunk kivenni odabent, amelyek úgy néztek ki, mintha másik dimenzióból érkezett, alvó szörnyek lennének. – Az ott a fiúöltöző – mutatott Jack egy ajtóra az edzőterem bejárata mellett. – Az pedig a lányoké.

– Oké, akkor én beállok a zuhany alá – mondtam idétlenül. – Erik, megtennéd, hogy Jackkel elmész megkeresni Damient, és beszámolsz neki Kramisha verseiről? Mondd meg neki, hogyha beszélgetni akar róluk, akkor Stevie Rae szobájában megtalál, bár reményeim szerint aludni fogok. Ha pedig ráér a dolog, akkor majd közösen megbeszéljük, ha mindenki kialudta magát. – Felemeltem a törölközőket meg a köntösöket, és álmosan beleásítottam a legfelsőbe.

– Ki kell pihened magad, Z. Még te sem vagy képes alvás nélkül végigcsinálni ezt az egészset – nézett rám aggodalmasan Erik.

– Igen, ha egyedül kellene örködnöm, én is félnék, hogy elalszom. De szerencsére Damien velem lesz – jegyezte meg Jack, majd ő is ásított egy hatalmasat.

– Az Ikek hamarosan leváltak. – Rámosolyogtam Jackre. – Addig tarts ki valahogy. – Még mindig mosolyogva Erik felé fordultam. – Sziasztok. Hamarosan találkozunk.

Megfordultam, és már indultam volna a tusoló felé, de Erik megérintette a karomat.

– Hé, akkor mi most újra együtt vagyunk, ugye?

Erik szemébe néztem, és színlelt magabiztossága mögött egyszerre végtelenül sebezhetőnek láttam. Úgysem értené meg, ha azt mondanám neki, hogy előbb beszélünk kell a, öhm... a szexről, mielőtt újra összejövünk. Azzal vérig sérteném, és is-

mét ugyanott találnám magam, ahol voltam: magányosan, és csak saját magamat hibáztathatnám, hogy már megint én vagyok az oka a szakításunknak.

Ezért nemes egyszerűséggel csak ennyit válaszoltam:

– Igen, újra együtt vagyunk.

Bájos sebezhetőségét a csókban is éreztem, amelyet az ajkamra kaptam. Ebben a csókban nem volt semmi követelőző. Meleg, gyengéd, de-jó-hogy-újra-együtt-vagyunk csók volt, és teljesen elaléltam tőle.

– Aludj jól, hamarosan találkozunk – suttogta. Gyorsan adott egy puszit a homlokomra, majd Jackkel együtt eltűnt a fiúk öltözőjében.

Néhány másodpercig csak álltam, és szótlánul bámultam a csukott ajtót. Tévedtem volna Erikkel kapcsolatban? Félreértettem az alagútban mutatott szenvedélyét? Végtére is, ő már nem vámpíreljöl volt, hanem egy felnőtt vámpír, aki keresztülment az Átváltozáson. Vagyis kész férfi, annak ellenére, hogy még mindig csak tizenkilenc éves volt, pontosan annyi, mint alig egy héttel korábban, az Átváltozása előtt.

Talán teljesen természetes volt, hogy egyre jobban vágyott a szexre, és nem csak azért, mert kurvának tartott azok után, hogy elveszítettem a szüzességemet. *Erik férfi lett*, ismételtem magamban. A Loren Blake-vel lezajlott katasztrófa óta tudtam, hogy egy férfival lenni teljesen más, mint egy fiúval vagy egy vámpíreljöllel. *Erik ugyanolyan felnőtt vámpír, mint amilyen Loren volt*. Beleborzongtam a gondolatba. Az „ugyanolyan, mint Loren” nem volt valami jó ajánlólevél. Ráadásul nem is volt igaz. Erik soha nem hazudott nekem és soha nem akart kihasználni. Átváltozott, de attól még ugyanaz az Erik maradt, akit ismertem és talán szerettem is. Egyáltalán nem kellene ezen stresszelnem, gondoltam. A szex kérdése úgyis megoldódik majd. Volt épp elég valós probléma az életemben ezenkívül

is: egy ősi, halhatatlan gonosz üldözött minket, Neferet megbabonázta és hatalmába kerítette az egész iskolát, valami nagyon nem stimmelt a vörös vámpírjelöltekkel, nagy kómában volt, a gusztustalan Hollómások pedig szabadon garázdálkodtak Tulsában. Ehhez képest az, hogy lefekszem-e Erikkal vagy sem, igazán elhanyagolható stresszforrásnak tűnt. Vagy mégsem?

– Z! Na végre! Hol voltál ennyi ideig? – Erin dugta ki a fejét a lányok öltözőjéből. Mögötte hatalmas párafelhő gomolygott, és láttam, hogy már levetkőzött bugyira és melltartóra (természetesen mindkettő a Victoria's Secretből származott).

Nagy nehezen kivertem Eriket a fejemből.

– Bocsi... bocsi, már itt is vagyok – mondtam, és sietve beléptem az öltöző ajtaján.

KILENCEDIK FEJEZET

Együtt tusolni két olyan lánnyal, akik képesek megidézni a vizet, illetve a tüzet, eleinte bizarr élménynek ígérkezett, de aztán érdekessé, majd kimondottan szórakoztatóvá vált.

Először azért volt bizarr, mert ugyan mindhárman lányok vagyunk, egyáltalán nem voltunk hozzászokva a közös zuhanyzáshoz. A női öltöző tusolója azonban szerencsére nem volt teljesen kőkorszaki. Hat Zuhanyfülke sorakozott egymás mellett vadonatúj zuhanyzófejekkel (ez valószínűleg Kramishának vagy Dallasnak és természetesen Aphrodité népszerű hitelkártyájának volt köszönhető). A zuhanyzófülkéknek ajtaja vagy függőnye persze nem volt, bár mindegyik tetején ott díszelgett egy rúd, amiből arra következtettem, hogy egykor azon lógtak az azóta eltűnt zuhanyfüggönyök. A vécéfülkéknek ugyan volt ajtajuk, bár bezárni azokat sem lehetett. Egyszóval először bizarr volt levetkőzni a barátnőim előtt. De végül is lányok vagyunk, méghozzá hetero lányok, akiket nem érdekel egymás cicije, akármilyen nehéz is ezt felfognia a legtöbb srácnak, ezért a bizarr feszengetés nem tartott sokáig. Ráadásul az egész zuhanyzó megtelt sűrű gőzzel, így megvolt az egyedüllet illúziója.

Már kiválasztottam magamnak az egyik zuhanyzófülkét, és betáraztam a tusfürdők meg samponok széles választékából, amikor feltűnt, hogy *tényleg* hihetetlenül sűrű a gőz. Természetellenesen sűrű. És hogy ez a természetellenesen sűrű gőz annak köszönhető, hogy az összes zuhanyrózsából, azokból is, amelyek alatt nem áll senki, ömlik a forró víz, meleg vízgőzzel töltve meg az egész helyiséget.

Hmm...

– Hé! – Lábujjhegyre álltam, hogy át tudjak nézni az Ikrek fülkéjébe. – Csináltatok valamit a vízzel?

– Micsoda? – kérdezte Shaunee, miközben samponhabot törölt ki a szeméből. – Mire gondolsz?

– Erre – feleltem, és kezemmel felkavartam a vastag csomókban hömpölygő gőzt. – Nagyon gyanús, hogy ezt az egészet olyasvalakik idézték elő, akik képesek manipulálni a tüzet és a vizet.

– Mármint mi? Miss Tűz és Miss Víz? – kérdezte Erin. Alig láttam szőke feje búbját a füstszerű ködben. – Miről beszélhet, húgocskám?

– Szerintem a mi Z-nk arra próbál célozni, hogy az Istennőtől kapott képességünket olyan önző és gyermeteg dologra használjuk fel, mint hogy sűrű, meleg, illatos vízpárával próbáljuk ellazítani magunkat életünk legborzalmasabb napja után – felelte Shaunee ártatlan hangon.

– Képesek lennének erre, húgocskám? – kérdezte Erin.

– Még szép, húgocskám – válaszolta Shaunee.

– Micsoda szégyen, húgocskám. Én mondom, micsoda szégyen – mondta Erin szigorúan, majd mindkettőjükből kitört a nevetés.

A szememet forgattam, de aztán beláttam, hogy Shaunee-nak igaza van. A gőznek tényleg finom illata volt. A tavaszi esőre emlékeztetett, amely tele van a virágok és a fű illatával, ráadásul meleg volt... nem is meleg, forró, mint egy nyári nap a tengerparton. Hiába tombolt odakint a vihar, hiába remegett az épület a fülsiketítően hangos mennydörgésektől, az Ikreknek sikerült kellemes, megnyugtató atmoszférát teremteniük.

És itt kezdett érdekessé válni a dolog. Úgy döntöttem, hogy nincs abban semmi rossz, ha az Ikrek arra használják a különleges képességüket, hogy otthonosabbá és melegebbé tegyék

ezt a helyet. Szörnyűséges napunk volt – félig ember-félig madár démonok üztek el minket az otthonunkból –, most pedig gyakorlatilag csapdába estünk egy régi, elhagyatott épületben és az alatta húzódó alagutakban, miközben odakint veszettül tombolt a vihar, teljesen elvágva minket a külvilágtól. Telefonálni valószínűleg csak úgy tudtunk volna, ha kimerészkedünk a szabad ég alá, de ahhoz akkor sem lett volna semmi kedvünk, ha történetesen nem tombol odakint a vihar. Szóval miért ne kényeztethetnénk magunkat egy kicsit?

– A srácok tusolójába is küldtetek belőle? – kérdeztem a hajamat dörgölve.

– Nem – felelte vidáman Shaunee.

– Még csak az kéne – vigyorgott Erin.

Én is elmosolyodtam.

– Jó dolog lánynak lenni.

– Igen, még akkor is, ha kénytelenek vagyunk ezekben a karámszerű fürlékben zuhanyozni – mondta Erin.

Kuncogni kezdtem.

– Ha azok karámok, akkor ti gebék vagytok.

– Micsoda? Jól hallom, húgocskám, hogy gebének nevezett minket?

– Nagyon úgy tűnik.

– Lássuk el a baját! – kiáltotta Erin, és meglendítette a karját, mire záporozni kezdett rám a víz minden irányból.

Természetesen nem fáj, ezért csak még jobban nevettem.

– Majd én alágyújtok, húgocskám! – kiáltotta Shaunee, és csettintett az ujjával, mire a bőröm hirtelen nagyon, *nagyon* meleg lett. Annyira meleg, hogy a zuhanyzófülkémben kétszer olyan sűrűvé vált a gőz.

Két kacagás közt azt suttogtam:

– Szél, jöjj hozzám!

A következő pillanatban éreztem, ahogy az ismerős elem

ereje körülvesz. Ujjaimmal felkavartam a körülöttem gomolygó fehér gőzt, és azt mondtam:

– Szél, küldd vissza ezt mind az Ikreknek!

Azután vettem egy nagy levegőt, és finoman fújni kezdtem abba az irányba, amerre álltak. A gőz, a meleg és a víz nagy *hussanással* elkezdett keringeni körülöttem – egy, kettő, három –, majd egyenesen nekicsapódott az Ikreknek, akik kacagva, sikoltozva próbálták visszaküldeni. Természetesen esélyük sem volt ellenem. Szép is lett volna, ha le tudnak győzni, amikor én mind az öt elemnek parancsolok. Hosszú percekig játszottuk ezt a párnacsatára emlékeztető dobálózást az elemekkel, és közben majd megszakadtunk a nevetéstől.

Végül fegyverszünetet kötöttünk. Pontosabban addig bombáztam az Ikreket, míg el nem kezdték kiabálni, hogy „Megadjuk magunkat! Megadjuk magunkat!”, én pedig nagyvonalúan elfogadtam a fegyverletételt. Csodálatos érzés volt belebújni a puha frottírköntösbe és újra tisztának érezni magam. A ruháinkat kiterítettük a fölkékben, majd még egyszer megidéztük a vizet, hogy mossa tisztára, aztán a tüzet, hogy szárítsa meg őket. Végül mindhárman leereszkedtünk az alagutakba, fittyet hányva az odakint zengő égiháborúra. Tudtuk, hogy a föld alatt biztonságban vagyunk, és két felnőtt vámpír őriz minket, akik senkit sem engednek a közelünkbe férközni.

Amikor visszaértem a szobába, Stevie Rae úgy aludt, mint akit agyonvertek, bár ez kissé morbid megfogalmazás. Túl sokszor láttam már meghalni, vagy majdnem meghalni ahhoz, hogy ezzel viccelődjek. Még oda is osontam hozzá lábujjhegyen, hogy ellenőrizzem, valóban lélegzik-e, és csak azután foglaltam el a helyemet az ágy másik oldalán. Nala felemelte a fejét, és tüszentett egyet. Szemmel láthatóan nem örült neki, hogy felébresztettem, de aztán álmosan odajött hozzám, ráfeküdt a párnámra, és az arcomra helyezte a mancsát. Elmoso-

lyodtam, és élvezve, hogy ismét tiszta vagyok, azonnal mély álomba zuhantam.

Azután láttam azt a szörnyű álmot, amelyből rémülten tértem magamhoz. Azt reméltem, ha végigpörgetem magamban az elmúlt néhány óra történéseit, az felér azzal, mintha birkákat számolnék, és újra álomba merülök. De nem volt ilyen szerencsém. Túlságosan rettegetem Kalonától, és az is egyre jobban aggasztott, hogy fogalmam sem volt, mi legyen a következő lépés.

A mobilom az éjjeliszekrényen hevert. Felkaptam, és megnéztem, hány óra: 14:05. Nagyszerű! Aludtam vagy három órát. Nem csoda, hogy úgy éreztem, menten leragad a szemem. Barna üccsi, jutott eszembe a megoldás. Csak az segíthet. Hozzá kell jutnom egy kis barna üccsihez.

Óvatosan, nehogy felébrezzem, odaléptem Stevie Rae-hez. Az oldalára fordulva szuszogott, és olyan ártatlan arcot vágott, mint egy tizenkét éves kislány. Nehéz volt elképzelni vérvörös szemekkel, vicsorogva, ahogy Aphrodité vérét szívja. Pedig nem sokkal ezelőtt pontosan ez történt. Felsőhajtottam, és úgy éreztem, mintha mázsás kövek nyomnák a vállamat. Hogy oldjam meg ezt az egészet, amikor még azt sem tudom eldönteni, kik tartoznak a jófiúk csapatába és kik a rosszakéba, hiszen a rosszfiúk is olyan... olyan... Hirtelen Stark és Kalona arca jelent meg a gondolataimban, ami csak még jobban összezavart és megrémisztett.

Nem, mondtam magamnak határozottan, akkor csókoltad meg Starkot, amikor haldoklott. Akkor még egy másik srác volt, de most már Neferet hatása alatt áll, erről nem szabad megfeledkezned. Kalonával pedig volt egy rémálmod. Ennyi. Téma lezárva.

Az, hogy Kalona az álomban váltig állította, én vagyok A-

ya, teljes örültség volt. Természetesen vonzódtam hozzá, de úgy tűnt, hogy gyakorlatilag mindenki más is. Ráadásul én *én* voltam, A-ya viszont egy agyagbábu, akibe a Ghigua asszonyok életet lehelték és megajándékozták különleges képességekkel. *Akármilyen furcsa, de lehet, hogy hasonlítok rá, gondoltam. De az is lehet, hogy csak azért hívott A-yának, hogy összezavarjon.* Ez utóbbi sokkal valószínűbbnek tűnt, főleg ha Neferetől hallott rólam egy-két dolgot.

Nala visszafeküdt a párnára Stevie Rae mellé, és csukott szemmel dorombolt tovább. Nem kellett attól tartanom, hogy szörnyek lapulnak a sarokban, Nala ugyanis jelzett volna, ha így van. Ettől némiképp megnyugodva megsimogattam a fejét, majd óvatosan betakartam Stevie Rae-t – egyikük sem nyitotta ki a szemét –, és kiléptem a folyosóra.

Az alagútban néma csönd honolt. Örömmel láttam, hogy az olajlámpák még mindig égnek; az utóbbi időben nem igazán voltam kibékülve a sötétséggel. De annak ellenére, hogy bizalmatlanul fürkésztem a sötétebb szakaszokat denevérek és egyéb rémisztő lények után kutatva, megnyugtató volt a tudat, hogy a föld alatt vagyok, és nem egy holdfényes tisztáson, ahol a fák ágai közt rémisztő árnyak lapulnak. Megborzongtam. *Ne, ne gondolj rá!*

A konyha felé menet egy pillanatra megálltam Kramisha szobája előtt, és bekukucskáltam. A sötétben éppen ki tudtam venni a feje körvonalait, ahogy lila és rózsaszín párnák közé temetkezve aludt. Az Ikrek hálósákba bugyolálva feküdtek a padlón, köztük undok macskájuk, Belzebub terpeszkedett.

Hangtalanul visszaengedtem a függönyt a helyére, Nem akartam idő előtt felébreszteni az Ikreket, hamarosan úgyis le kell váltaniuk Jacket és Damient. Bár lehet, hogy az lenne a legokosabb, ha fognék egy üveg barna üccsit, és én váltanám le őket, hadd aludják ki magukat az Ikrek. Én egy ideig úgysem

fogok tudni elaludni... talán soha többé. Na jó, csak vicceltem. Vagy mégsem?

A konyhában nem volt senki. Az egyetlen hang a hűtőszekrények otthonos zümmögése volt. Kinyitottam az elsőt, aztán döbbsen hátrahőköltem. Az egész hűtő dugig volt vérrel teli tasakokkal. Mondanom sem kell, hogy azonnal összefutott a nyál a számban.

Becsaptam az ajtót.

Azután gondolkodtam egy kicsit, és újra kinyitottam. Vona-kodva kivettem egy tasakot. Gyakorlatilag semmit nem aludtam. Óriási nyomás nehezedett rám. Egy idióta bukott angyal, egy halhatatlan rosszfiú üldöz, és összekever valami halott bábuval. Nézzünk szembe a tényekkel: valószínűleg egy üveg barna üccsi nem lesz elég ahhoz, hogy végigcsináljam ezt a napot.

A konyhaszekrény legfelső fiókjában megtaláltam az ollót, és mielőtt meggondolhattam volna magam, gyorsan kinyitottam, és az egész tasak vért megittam.

Tudom, tudom. Van valami végtelenül undorító abban, hogy úgy iszom a vért, mint más a dobozos narancslevet, de nem tehetek róla, annyira finom. Nem is olyan íze volt, mint a vérnek, jobban mondva most már nem azt a fémes, sós ízt éreztem, ha vér került a nyelvemre, mint mielőtt megjelöltek. Hihetetlenül ízletes, mintha ínycsekeknek készült, elsőrangú mézet kevernének össze borral (már aki szereti a bort) vagy Red Bull-lal (de még annál is finomabb). Éreztem, ahogy szétárad a testemben, és az energialöket elúzi a rémálom keltette szorongásomat.

Összegyűrtem az üres tasakot, és behajítottam a sarokban álló nagy szemétkosárba. Azután fogtam egy üveg barna üccsit meg egy csomag sajtos Doritost. Miért is ne? A leheletem már úgylis búzlótt a vértől, egy kis reggeli Doritos már nem sokat ronthat a helyzeten.

Hirtelen két dolog jutott az eszembe: egy, nem tudom, hol van az a hely, ahol Damien és Jack őrködik; kettő, fel kell hívnom Mary Angela nővért, hogy megtudjam, hogy van nagyfi.

Igen, tudom, hogy furcsán hangzik, hogy egy apácával akarok beszélni. Az pedig még furcsább, hogy erre az apácára bíztam a nagymamám életét. A szó szoros értelmében. De ez csak addig tűnt furcsának, amíg nem találkoztam Mary Angela nővérrrel, a tulsai bencés apácák főnökasszonyával. A szokványos apácateendők (imádkozás, miegymás) mellett Mary Angela nővérek működtetik a Tulsa Street Cats nevű macskamenhelyet is. Ott ismerkedtem meg vele. Az az ötletem támadt, hogy az Éjszaka Háza vámpírjelöltjeinek nagyobb szerepet kellene vállalniuk a város életében. Immár öt éve, hogy Tulsában is létrejött az Éjszaka Háza, az iskola mégis olyan volt, mint egy kis sziget a város közepén. Mindenkinek tudnia kell, hogy az elszigeteltség és a tudatlanság előítéleteket szül – igen, én is olvastam Martin Luther King levelét a birminghami börtönből. Egyszerűen azok után, hogy két vámpírtanárt is brutálisan meggyilkoltak, Shekinah beleegyezett, hogy felvegyem a kapcsolatot valamelyik helyi alapítvánnyal. Az az egy kikötése volt, hogy kell mellénk valaki, aki megvéd minket, így kerültünk kapcsolatba Dáriusszal. Én pedig a Street Cats alapítványt választottam, hiszen az Éjszaka Háza is tele van macskákkal.

Mary Angela nővérrrel azonnal egymásra találtunk. Nagyon jó fej, van érzéke a spiritualitáshoz, bölcs és nincsenek előítéletei. Még azt is elmondta, hogy szerinte Nüx csak egy másik inkarnációja Szűz Máriának (márpedig Mária nagyon fontos a bencés nővérek számára). Szóval nem túlzás azt állítani, hogy összebarátkoztam Mary Angela nővérrrel, és amikor nagyit megtámadták a Hollómások, és bekerült a Szent János Kórházba, őt hívtam, hogy üljön az ágya mellett és védje meg a Hollómásoktól, amíg nagyfi kómában van. Amikor az Éjszaka Há-

zában elszabadult a pokol, Neferet megölte Shekinah-t, Stark lelőtte Stevie Rae-t, Kalona kiszabadult, a Hollómások pedig visszanyerték a testüket, Mary Angela nővér volt az, aki biztonságos helyre vitte nagyit, az apátság pincéjébe, a föld alá.

Vagy legalábbis ez volt a terv. Azóta ugyanis nem tudtam elérni telefonon, mivel a mobilom nem találta a hálózatot.

Ezért, betartva a fontossági sorrendet, előbb fel kellett hívnom Mary Angela nővért – feltéve, hogy a telefonom végre működik –, majd megtudnom, hol is őröklik Jack és Damien, hogy le tudjam őket váltani. Úgy gondoltam, hogy két legyet ütök egy csapásra, ha visszamegyek az alagsorba vezető feljárathoz, ahol elméletileg Dáriusznak kell őrt állnia. Ő tudni fogja, hol vannak a fiúk, az alagsorból pedig remélhetőleg tudok majd telefonálni – hacsak a fenti apokalipszis nem tette végérvényesen tönkre a telefonhálózatokat. Szerencsére a vér optimistává tett, és még egy undorító (és egyáltalán nem vonzó) *Legenda vagyok* típusú világ sem tűnt teljesen reménytelennek.

Egyszerre csak egy dologra koncentrálj, figyelmeztettem magamat. Először is meg kell tudnom, hogy van nagy. Aztán leváltom Jacket és Damient. Utána ráérek azon agyalni, mit is jelenthetett az a borzalmas rémálom.

Emlékeztem a sötét angyal hangjára és arra, hogy a fájdalom és az élvezet valahogy összemosódott, amikor megérintett és a szerelmének nevezett. Hátrahőköltem a gondolattól. A fájdalom nem okozhat élvezetet. Amit álmomban éreztem, az csak a (*rém*)*álom* része volt, következésképpen nem lehetett valóságos. Ráadásul egyáltalán nem voltam Kalona szerelme.

Nagyjából ekkor tudatosult bennem, hogy az idegeim pattanásig feszültek, és a *testem* fél valamitől, aminek semmi köze Katonához. Annyira lefoglaltak a gondolataim, hogy észre sem vettem, ahogy a testem öntudatlanul megfeszül. A szívverésem felgyorsult. A gyomrom öklömnyi kővé zsugorodott. Hirtelen

megrohant az érzés, hogy valaki figyel.

Megpördültem, és félig-meddig már fel is készültem a denevérszárnyak suhogására. De semmi nem volt a hátam mögött, csak a kihalt, olajlámpásokkal megvilágított alagút figyelt néma csendben.

– Teljesen ki vagy készülve – mondtam magamnak hangosan.

Mintha csak erre a végszóra várt volna, a hozzám legközelebbi lámpa hirtelen kialudt.

Páni félelem uralkodott el rajtam, és lassan hátrálni kezdtem, miközben tágra nyílt szemekkel fürkésztem a sötétséget. Végül nekiütköztem annak a vaslétrának, amely az alagsori feljáró alatt a falba volt erősítve. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, hogy a végére értem az alagútnak, aztán egyik kezemben a barna üccsimmel, másikban a Doritossal elindultam felfelé a létrán. Még csak a második létrafokon álltam, amikor hirtelen egy erős férfikar jelent meg a fejem fölötti nyílásban, teljesen halálra rémítve ezzel.

– Hé, add ide az üdítőt és a chipset, mielőtt fenékre esel. Majd én megfogom őket, te inkább kapaszkodj!

Felnéztem, és Eriket pillantottam meg, amint fentről vigyorgog le rám.

– Köszí! – mondtam, miután gyorsan nyeltem egy nagyot, majd odaadtam neki az üveget meg a zacskót, és könnyedén felmásztam mellé.

Az alagsorban több fokkal hidegebb volt, mint lent az alagútban, ami kimondottan jólesett félelemtől kipirult arcomnak.

– Tetszik, hogy még mindig el tudsz pirulni, ha meglátsz – mondta Erik, és megsimogatta égő arcomat.

Majdnem rávágtam, hogy az árnyékoktól paráztam be, meg valami láthatatlan szörnytől odalent, de féltem, hogy kinevetne és azzal vádolna, hogy megint csak a denevérektől ijedtem meg.

Mi van, ha csak az álom miatt lettem ilyen hiperérzékeny? Tényleg beszélni akarok Eriknek vagy bárki másnak Kalonáról?

Nem.

– Hideg van idefent, és te is nagyon jól tudod, hogy utálok, amikor elpirulok – feleltem inkább.

– Igen, az elmúlt néhány órában nagyon lehűlt a levegő. Odakint valószínűleg már minden csupa jég. Amúgy meg elragadó vagy, amikor így kipirul az arcod.

– Rajtad kívül nagy a egyetlen a világon, aki még ezt gondolja – mondtam egy halvány mosoly kíséretében.

– Akkor nem kerültem rossz társaságba – kuncogott Erik, és kivett egy chipset a zacskóból, miközben én körülnéztem az alagsorban. Minden csendes volt idefent, de nem olyan hátborzongató módon, mint azokban a hülye alagutakban. Erik egy széken ült, amelyet a lejárattal mellé húzott. Mellette ott állt két fényesen világító olajlámpa, egy félig üres üveg Mountain Dew (pfúj!), és legnagyobb meglepetésemre Bram Stoker *Drakulája*. A könyvjelző nagyjából a felénél lehetett benne. Felvontam a szemöldököm.

– Mi van? Kramishától kértem kölcsön, – Úgy mosolygott, mint egy kisfiú, aki rossz fát tett a tűzre. Olyan aranyos volt, hogy legszívesebben megpuszítottam volna. – Oké, bevallom. Azóta izgat ez a könyv, mióta egyszer elárultad, hogy az egyik kedvenced. Még csak a felénél tartok, ezért kérek, ne mondd el, hogy mi fog történni.

Elvigyorodtam, teljesen levett a lábamról azzal, hogy miattam olvassa a *Drakulát*.

– Ugyan már – cukkoltam. – Te is tudod, mi lesz a vége. Mindenki tudja, hogy végződik a könyv. – Imádtam Eriket, amiért magas, szexi vámpír léteire ilyen könyveket olvas és a *Csillagok háborúja* a kedvence. Egyre szélesebb lett a mosolyom. – Na és hogy tetszik?

– Nem is gondoltam, hogy ennyire élvezni fogom – viszonozta a mosolyomat. – Végül is elég régimódi a vámpírokról alkotott képe, úgy ábrázol minket, mintha szörnyetegek lennénk.

Azonnal eszembe jutott Neferet, akit gyönyörű álcát öltött szörnyetegnek tartottam, és a vörös vámpírjelöltekkel kapcsolatban is volt néhány megválaszolatlan kérdésem, de gyorsan eltereltem a gondolataimat. Nem akartam, hogy ezt a meghitt pillanatot is tönkretegyék a baljós árnyak, ezért így szóltam:

– Igen, Drakulát tényleg szörnyetegként ábrázolja, de én akkor is sajnálom.

– Sajnálsz? – Erik arcán őszinte meglepetés tükröződött. – Z, de hiszen ő maga a testet öltött gonosz!

– Tudom, de szerelmes Minába. Hogy ismerheti valaki a szerelmet, akiben csak gonoszság van?

– Hé, odáig még nem jutottam el! Ne lódd le a poént!

A szememet forgattam.

– Erik, te is tudod, hogy Drakula szemet vetett Minára. Megharapja, mire a nő elkezd átváltozni. És végül Minát felhasználva tudják elkapni a grófot, amikor...

– Hagyd abba! – kiáltott rám Erik nevetve, és befogta a számat. – Komolyan beszéltem. Nem szeretném, ha elmondánád a végét.

A számat még mindig befogta a kezével, de tudtam, hogy a szemem mosolyog.

– Megígéred, hogy jól viselkedsz, ha elveszem a kezemet?

Bólintottam.

Lassan elvette a kezét a számról, de nem lépett hátrébb. Jó érzés volt olyan közel lenni hozzá. Szája sarkában még mindig mosoly bujkált, ahogy rám nézett. Semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy mennyire szexi és mennyire örülök annak, hogy újra együtt vagyunk.

– Akarod, hogy elmondjam, mi történne, ha úgy végződne a könyv, ahogy szeretném?

Felvonta a szemöldökét.

– Ahogy *szeretnéd*? Tehát akkor nem árulod el a végét?

– Esküszöm, hogy nem – feleltem, és a szívemre tettem a kezem. Olyan közel álltunk egymáshoz, hogy a kezem súrolta a mellkasát.

– Mondd el – súgta rekedtes hangon.

– Azt szeretném, ha Drakula nem hagyná, hogy bárki is közjünk álljon. Megharapta Minát, hasonlónak tette önmagához, aztán el kellett volna vinnie, hogy boldogan éljenek, amíg meg nem halnak.

– Mert ugyanolyanok, és összetartoznak – mondta Erik.

Felemeltem a fejem, belenéztem Erik csodálatosan kék szemébe, és láttam, hogy tekintetéből eltűnt a játékoság.

– Igen, akármi is történt a múltban. Meg kell bocsátaniuk egymásnak, és szerintem képesek is rá.

– Tudom, hogy képesek rá. Hiszek benne, hogyha két ember igazán szereti egymást, bármit képesek megbocsátani.

Erik és én már régen nem egy több mint százéves regény képzeletbeli szereplőiről beszélgettünk. Saját magunkról beszéltünk, arra próbáltunk rájönni, vajon tényleg van-e értelme újramegbeszélésünknek.

Meg kellett bocsátanom Eriknek, amiért olyan szörnyen viselkedett, miután rajtakapott Lorennel. Borzalmas dolgokat vádolt a fejemhez, de az igazság az, hogy én sokkal nagyobb fájdalmat okoztam neki, mint ő nekem – és nem csak a Lorennyel. Amikor először elkezdtem járni Erikkal, még nem zártam le a kapcsolatomat Heath-szel, az emberpasimmal. Érthető módon Eriket zavarta, hogy egyszerre találkozgatok mindkettőjükkel, de bízott benne, hogy idővel megjön az eszem, és rájövök, hogy Heath a régi életemhez tartozik, és nem illik bele

úgy a jövőmbé, mint ő.

És igaza is volt. Mostanra megszűnt a megbélyegzés Heath és köztem, amit onnan tudtam, hogy néhány nappal ezelőtt összehívtam vele a Charlie's Chickenben (hol másutt?), és lezajlott köztünk egy elég kínos beszélgetés. Óriási hiba volt lefeküdnöm Lorennel, és ez a tévedés beindított egy dominóeffektust, amely újabb és újabb hibákhoz vezetett. Az egyik ilyen hiba az volt, hogy borzalmas fájdalmakat okoztam Heath-nek a megbélyegzés megszüntetésével, és Heath kerek perccel megmondta, hogy látni sem akar többé. A Kalona és a Hollómások jelentette veszélyre azért figyelmeztettem, szóltam neki, hogy vigye valami biztos helyre a családját, de ettől eltekintve köztünk mindennek vége volt, mint ahogy Lorennel is véget ért a viszonyom (még mielőtt megölték volna), és ez így volt rendjén.

– Szóval tetszik az én befejezésem a *Drakulához*? – kérdeztem még mindig Erik szemébe nézve.

– Nagyon tetszik a te verziód. Két vámpír, akik boldogan élnek, míg meg nem halnak, mert annyira szeretik egymást, hogy képesek megbocsátani a másik hibáit.

Erik még mindig mosolyogva lehajolt, és megcsókolt. Az ajka puha volt és meleg, az íze pedig olyan, mint a Doritos és a Mountain Dew keveréke, ami egyáltalán nem olyan szörnyű, mint ahogy hangzik. Átkarolt, és magához húzott, miközben egyre szenvedélyesebbé vált a csókja. Jólesett hozzábújni. Olyan jól, hogy először oda Sem figyeltem az apró vészcsengőkre, amelyek agyam racionálisabb felén megszólaltak, mikor Erik keze megmarkolta a fenekemet. De ahogy keményen magához szorított, és még sürgetőbben markolászott, az agyamat elhomályosító köd kezdett kitisztulni. Szerettem, ahogy hozzám ér. De azt nem, amikor az érintése túl agresszív, túl követelőzővé vált, mintha azt mondaná: *az enyém vagy, akarlak,*

és meg is kaplak, most azonnal.

Valószínűleg megérezte, hogy valami nem stimmel, mert hátrébb lépett, lazán elmosolyodott, és megkérdezte:

– Amúgy mit keresel idefent?

Pislogtam egyet. Szükségem volt néhány másodpercre, hogy magamhoz térjek. Megfordultam, odaléptem a székhez, felvettem az üvegemet, és jól meghúztam. Végül sikerült annyira összeszednem magam, hogy meg tudjak szólalni.

– Azért jöttem, hogy beszéljek Dáriusszal, és megnézzem, működik-e a mobilom. – Benyúltam a zsebembe, hogy megkeressem, aztán diadalmasan felmutattam, mint egy idióta. Ahogy rápillantottam, láttam, hogy van térerő. – Hurrá! Úgy tűnik, tudok telefonálni.

– Nemrég elállt az eső, és mennydörgést sem hallottam egy ideje. Ha nem kezd el újra tombolni a vihar, valószínűleg helyreáll a szolgáltatás. Remélem, ez jó jel.

– Igen, én is. Mindjárt felhívom Mary Angela nővért, hogy megtudjam, hogy van a nagymamám. – Egyre könnyebben jöttek a számra a szavak. Beszéd közben Eriket tanulmányoztam. Ismét olyan kedvesnek, normálisnak tűnt, mint egy igazi jófiú. Lehet, hogy csak túlreagáltam a csókját? A Lorennel történtek tettek ennyire túlérzékenyét? A csend kezdett kínosan hosszúra nyúlni, ezért gyorsan megkérdeztem: – Szóval nem tudod, hol van Dáriusz?

– Hamarabb leváltottam. Felébredtem, de nem tudtam visszaaludni, és úgy döntöttem, ráfér egy kis plusz pihenés, hiszen ő a mi egyszemélyes hadseregünk.

– Aphrodité még mindig részeg volt?

– Teljesen kiütötte magát. Dáriusz a karjában vitte el. Kegyetlenül fog fájni a feje, ha felébred. – Nem úgy nézett ki, mint aki sajnálja. – Dáriusz bement Dallas szobájába aludni. Nemrég feküdt le, ezért lehet, hogy fel sem kell ébresztened, ha

beszélni akarsz velem.

– Igazából csak azt akartam megtudni tőle, hol őrködik Damien és Jack. Én sem tudtam aludni, és azt gondoltam, leváltom őket, az Ikrék hadd aludják ki magukat.

– Ó, azt én is el tudom magyarázni. Nem messze vannak attól a feljárattól, ahol zuhanyozni mentünk.

– Remek, nem szívesen zavarnám Dáriuszt, ha nem muszáj. Igazad van. A hadseregünknek pihenésre van szüksége. – Elhallgattam, aztán közömbös hangon azt kérdeztem: – Nem látál valami furcsát odalent, miközben idefelé jöttél?

– Furcsát? Mire gondolsz?

Nem akartam azt mondani, hogy a feketeségre, hiszen mégiscsak a föld alatt voltunk, és itt a sötét egyáltalán nem volt szokatlan. Ráadásul nem akartam, hogy Erik emlékeztessen rá, mennyire megijedtem a denevérektől.

– Például arra, hogy hirtelen kialszanak a lámpák – feleltem.

Vállat vont, majd megrázta a fejét.

– Nem, bár az egyáltalán nem olyan furcsa. Azokat a lámpákat elég gyakran újra kell tölteni, és a vörös vámpírjelölteknek tegnap kissé felborult a napirendjük.

– Igen, igazad van. – Egy pillanatra átadtam magam a megkönnyebbülésnek, bár a lelkem mélyén akkor is tudtam, hogy ez csak illúzió. Rámosolyogtam Erikre, aki szintén elvigyorgott. Emlékeztettem magam, hogy Erik milyen remek pasi, és hogy az előbb még annyira örültem, hogy újra együtt vagyunk. Még most is örülök, ugye, kérdeztem magamtól, vagy mégsem? Mi lenne, ha megpróbálnék egyszerűen boldog maradni, és nem tennék tönkre mindent azért, mert azt hiszem, többet akar tőlem, mint amennyit jelen pillanatban adni tudok?

Közben igyekeztem minél mélyebbre temetni az emlékeimben azt, hogy megcsókoltam Starkot, és hogy Kalona álombéli látogatása olyan érzéseket ébresztett bennem, amilyenre soha

egyetlen pasi sem volt még képes.

Olyan hirtelen mozdultam meg, hogy majdnem feldöntöttem a széket.

– Fel kell hívnom Mary Angela nővért!

Erik kérdő tekintettel nézett rám, de csak ennyit mondott:

– Oké, sétálj el arrafelé, de ne menj túl közel az ajtóhoz. Ha valaki odakint ólálkodik, nem akarom, hogy meghallja a hangod.

Bólintottam, és csak remélni mertem, hogy a tekintetemben nem csillog büntudat. Azután odébb sétáltam néhány lépést, és közben feltűnt, hogy ez az alagsor sem olyan undorító már, mint amikor legutóbb itt jártam. Stevie Rae és a bandája alaposan kitakarította, még a hajléktalanok cuccaitól is megtisztították a helyet. Most már nem lengett be mindent az az átható hűgyszag.

Beütöttem Mary Angela nővér számát, és lélegzetvisszafojtva számoltam a csörgéseket: egy, kettő, három... Már épp elkezdtem volna pánikba esni, amikor végre felvette. A vonal nagyon rossz volt, de legalább hallottuk egymást.

– Ó, Zoey! Annyira örülök, hogy hívtál – szólt bele Mary Angela nővér.

– Nővér, jól vannak? Nagy is ott van magával?

– Jól van, ne aggódj, mindannyian jól vagyunk... – Nem fejezte be a mondatot.

– Nővér, nem hallom valami jól. Hol vannak? Nagy magához tért már?

– A nagym... magához tért. Az apátság alatt vagyunk, de...

– Egy ideig csak zúgást hallottam, aztán újra visszatért a hangja. – Te befolyásolod az időjárást, Zoey?

– Én? Nem! Mi van nagyival? Az apátság alatt biztonságban vannak?

– ... vagyunk. Ne aggódj, meg...

A következő pillanatban a telefon elnémult.

– A pokolba! Ez nem lehet igaz! – Tettem néhány lépést, hogy levezessem a dühömet, majd újra megpróbáltam. Semmi. Most volt térerő, de egy hang azt mondta, hogy a hívott szám nem kapcsolható. Megpróbáltam még vagy hússzor, de csak annyit értem el vele, hogy a telefonom majdnem lemerült. – A pokolba! – ismételtem.

– Mit mondott? – lépett oda hozzám Erik.

– Nem sokat, mert szétkapcsolt, és nem tudtam újrahívni. De annyit sikerült kivennem a szavaiból, hogy jól van ő is meg nagy is. Ha jól értettem, nagy már magához tért.

– Ez nagyon jó hír! Ne aggódj, minden rendben lesz. Az apácák levitték magukkal a föld alá, ugye?

Bólintottam, és úgy éreztem, mindjárt elbögöm magam, nem is annyira az aggodalomtól, mint inkább a tehetetlenségtől. Maximálisan megbíztam Mary Angela nővérben, ezért ha ő azt mondta, hogy nagy jól van, én elhittem neki.

– Annyira zavar, hogy nem tudom, mi történik odakint. Nem csak nagyival, hanem úgy általában. – Hüvelykujjammal felfelé böktém a külvilág felé.

Erik odalépett mellém, és nagy meleg kezével megfogta az enyémet. Szembefordult velem, és a hüvelykujját gyengéden végighúzta a tenyereken lévő tetováláson.

– Ugyan már, majd csak túl leszünk rajta. Nüx velünk van, vagy már elfelejtetted? Nézz csak rá a kezedre, és tudni fogod, hogy igazam van. Kevesen vagyunk, de erősek, és tudjuk, hogy a jó oldalon állunk.

Hirtelen csipogott egyet a telefonom, ami azt jelentette, hogy SMS-em érkezett.

– Na végre! Ez biztos Mary Angela nővér.

Kinyitottam a telefont, aztán csak bámultam az üzenetet értetlenül.

Minden vámpír és vámpírjelölt haladéktalanul térjen vissza az Éjszaka Házába.

– Ez meg mi a fene? – kérdeztem, és képtelen voltam levenni a tekintetem a telefon kijelzőjéről.

– Hadd nézzem – mondta Erik, mire felé fordítottam a mobilomat, hogy el tudja olvasni. Lassan bólintott, mintha a szöveg csak megerősített volna valamit, amit amúgy is tudott. – Neferet. És annak ellenére, hogy úgy tűnik, mintha mindenki ugyanazt az egyen-szöveget kapta volna, fogadni mernék, hogy ezt egyenesen neked címezte.

– Biztos vagy benne, hogy ő az?

– Igen, felismerem a számát.

– Megadta neked a telefonszámát? – igyekeztem uralkodni a hangomon, de azt hiszem így is kiérződött belőle az ingerültségem.

Erik vállat vont.

– Igen, mielőtt elindultam Európába. Azt mondta, ha bármi-re szükségem van, csak hívjam.

Felhorkantam.

Erik elmosolyodott.

– Féltékeny vagy?

– Nem! – hazudtam. – Csak feldühít, hogy ez a ribanc mindenkit manipulálni akar.

– Hát, igen, biztos, hogy ő és Kalona valami nagyon rosszban sántikálnak.

– Igen, ezért még nem megyünk vissza az Éjszaka Házába.

– Azt hiszem, ebben igazad van. Ki kell derítenünk, mi történt odafent, mielőtt bármit is tennénk. Ráadásul ha az ösztöneid azt súgják, hogy jobb, ha távol tartjuk magunkat az iskolától, akkor tényleg nem szabad odamennünk.

Ránéztem, mire megnyugtatóan elmosolyodott, és kifésült egy hajtincset az arcomból. A tekintete kedves volt és meleg,

nyoma sem volt benne megszállottságnak vagy birtoklásvágy-nak. Jesszusom, össze kell szednem magam. Erik mellett biz-tonságban éreztem magam. Hitt abban, amit mondott. Hitt ben-nem.

– Köszönöm – mondtam. – Köszönöm, hogy még mindig hiszel bennem.

– Mindig is hinni fogok benned, Zoey – felelte. – Mindig. – Azzal átölelt, és megcsókolt.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és a borongós délután szürke fé-nyeivel együtt fagyos levegő csapott az arcunkba. Erik meg-pördült, és maga mögé rántott. Éreztem, hogy teljesen hatal-mába kerít a félelem.

– Menj le! Hívd Dáriuszt! – kiáltott rám Erik, miközben el-indult, hogy szembeszálljon a szürke kinti világból érkező alakkal.

Lélekszakadva rohantam a létra felé, amikor hirtelen meg-hallottam Heath hangját, és megtorpantam.

– Zo, te vagy az?

TIZEDIK FEJEZET

– Heath! – kiáltottam megkönnyebbülten, amiért ő az, és nem egy rémisztő Hollómás vagy ami még rosszabb, egy halhatatlan angyal éjfékete szemekkel és tiltott titkokkal kecsegtető hanggal. Elindultam felé.

– Heath? – Erik egyáltalán nem tűnt olyan boldognak. Ahogy mellé értem, elkapta a karomat, és visszarántott. Komor arckifejezéssel próbált még mindig maga mögött tartani. – Úgy érted, az emberpasid?

– Expasi – vágtuk rá egyszerre Heath-szel.

– Hé, te vagy az az Erik gyerek? Zo vámpírjelölt expasija? – kérdezte Heath. Könnyedén leugrott az ajtót és a padlót elválasztó három lépcsőfok tetejéről, és pontosan úgy nézett ki (majdnem százkilencven centi magas termetével, szőke, hullámos hajával, gyönyörű szemeivel és azokkal az enivaló gödröcskével az arcán), ahogy az az iskola futbalcsapatának sztárjától elvárható. Mintha egyenesen egy filmből lépett volna ki.

– Az exet felejtsd el. – Erik hangja olyan éles volt, mint a penge. – Újra együtt vagyunk. És most már vámpír vagyok, nem vámpírjelölt.

– Ó, mondhatnám, hogy gratulálok a kibéküléshez Zóval meg ahhoz, hogy nem fulladtál bele a saját véredbe, de ez baromság lenne, mert nem gondolom komolyan. Tudod, hogy mit gondolok, haver? – Közben beszélt, megkerülte Eriket, és megfogta a csuklómát, hogy magához húzzon, de mielőtt megölelt volna, észrevette az új tetoválást a tenyeremen. – A mindenit! Ez nagyon király! Szóval még mindig jó vagy az isten-

nődnél?

– Igen, úgy tűnik – feleltem.

– Ennek örülök – mondta, és végre megölelt. – Nagyon aggódtam érted. – Eltartott magától kartávolságra, és tetőtől talpig végigmért. – Minden oké, egészben vagy?

– Igen, jól vagyok – feleltem zavartan. A legutóbbi találkozásunkkor Heath szakított velem. Azt mondta, soha többé nem akar látni. Ráadásul ahogy magához ölelt, megéreztem az illatát. Mintha az otthont, a gyermekkort és valami hívogatóan izgalmas, csábító dolgot gyúrtak volna egybe ebben az illatban. Tudtam, mi az, amit olyan ellenállhatatlannak érzek – a vére. És ettől teljesen megzavarodtam.

– Remek. – Heath elengedte a csuklóm, mire gyorsan tettem egy lépést Erik felé. Láttam a Heath szemében megcsillanó fájdalmat, de ez csak egy pillanatig tartott. Lazán elvigyordott, és megvonta a vállát, mintha az az ölelés nem jelentene semmit, és most már csak barátok lennének. – Igazából sejtettem, hogy minden rendben. Hiába szűnt meg az a *vér dolog* kettőnk között, akkor is megérezném, ha valami történe veled. – A „vér dolog” olyan érzéken hangzott a szájából, hogy éreztem, amint Erik összerezzen mellettem. – De látni akartam a saját szememmel is. Meg azt is meg akartam kérdezni, hogy mi a francot jelentett az a furcsa telefonhívás tegnap este.

– Telefonhívás? – kérdezte Erik, és rám meredt.

– Igen, telefonhívás. – Felszegttem a fejemet. Lehet, hogy Erik megint a pasim, de ez még nem jogosítja fel arra, hogy a tulajdonaként kezeljen. Átsuhant az agyamon a gondolat, hogy Erik talán soha többé nem lesz képes megbízni bennem azok után, ami történt, és fel kell készülnöm a féltékenységi rohamaira. Bizonyos szempontból talán rá is szolgáltam. Hangosan azonban csak ennyit mondtam: – Felhívtam Heath-t, hogy figyelmeztessem a Hollómásokra, és szóljak neki, hogy vigye

biztonságos helyre a családját. Már nem vagyunk együtt, de ez még nem jelenti azt, hogy rosszat akarok neki.

– Hollómások? – kérdezte Heath értetlenül.

– Mi folyik odakint? – kérdezte Erik érzelemmentes hangon.

– Hogyhogy mi folyik odakint? Miről beszélsz? Arról, hogy éjfél óta tombol a vihar, és minden le van fagyva, vagy annak a bandának az ámokfutására? És kik azok a Hollómások?

– Banda ámokfutása? Ezt meg hogy érted? – faggatta tovább Erik.

– Higgadj le, vámpírcsávó. Én kérdeztem előbb. Előbb válaszoljatok a kérdésemre, aztán válaszolok én is.

– A Hollómások démonszerű teremtmények a cseroki legendákból – feleltem. – Tegnap éjfélig csak gonosz szellemek voltak, de visszanyerték a testüket, mert az apjuk, egy Kalona nevű halhatatlan kiszabadult föld alatti börtönéből, és beköltözött a tulsai Éjszaka Házába.

– Tényleg azt gondolod, hogy jó ötlet ezt elmondani neki? – nézett rám Erik.

– Hé, mi lenne, ha hagynád, hogy Zoey maga döntse el, mit akar nekem elmondani és mit nem? – hepciáskodott Heath, és látszott rajta, hogy legszívesebben bemosna egyet Eriknek.

Persze Eriket sem kellett féltetni.

– Te csak egy *ember* vagy. – Úgy ejtette ki a szót, mint valami fertőző betegség nevét. – Vannak dolgok, amikhez sosem fogsz tudni felnőni. Ha nem emlékeznél, néhány hónappal ezelőtt is nekem kellett megmentenem a tyúkszaros életedet a vámpírszellemektől.

– Zoey mentett meg, nem te! És én együtt *nőttem fel* Zoeyvel, ezért sokkal jobban ismerem, mint ahogy te valaha is fogod!

– Igen? Hányszor is sodortad veszélybe az ostobaságoddal, mióta megjelölték?

Ez hirtelen lehütötte Heath-t.

– Nézd, nem azért jöttem ide, hogy veszélybe sodorjam. Csak tudni akartam, hogy jól van-e. Próbáltam hívni, de nem működik a telefon.

– Heath, nem magamat félted, hanem miattad aggódok – mondtam, és vettem egy jobb-lenne-ha-befognád pillantást Erikre.

– Igen, már emlékszem azokra a gusztustalan vámpírjelöltekre, akik megpróbáltak megenni, amikor legutóbb itt jártam. Nem tudok mindent felidézni, de annyira azért emlékszem, hogy most már ne jöjjenek üres kézzel. – Benyúlt terepszínű Carhartt dzsekijének a zsebébe, és előhúzott egy fekete, rövid csövű pisztolyt. – Apámé – mondta büszkén. – Egy doboz töltény is van nálam. Arra gondoltam, hogyha megint megpróbálnak megenni, akkor én lelövöm azokat, akiket te nem tudsz felgyújtani.

– Heath, azt akarod mondani, hogy fegyverrel a zsebedben mászkálsz? – kérdeztem döbbenetben.

– Nyugi, Zo, nincs kibiztosítva, és a cső is üres. Nem vagyok teljesen idióta.

Erik gúnyosan felhorkant, mire Heath-nek összeszűkült a szeme.

Gyorsan megszólaltam, mielőtt a két tesztoszterontúltengésben szenvedő bika egymásnak ugrik.

– A vámpírjelöltek már nem esznek embert, ezért senkit nem kell agyonlőnöd. Amikor azt mondtam, hogy miattad aggódok, a Hollómásokra gondoltam.

– És ezzel meg is válaszolta a kérdésem. Úgyhogy most már áruld el, mi az a bandaháború, amiről az előbb beszéltem.

Heath megvonta a vállát.

– Ezzel van tele az összes híradó. Az áram persze hol elmegy, hol visszajön, ezért a kábeltévé sem működik rendesen,

de azt mondták, hogy tegnap éjfél körül egy banda kezdett randalírozni a városban. Chera Kimiko a Fox Newson vérfürdőnek nevezte. A vihar miatt a rendőrök csak késve érkeztek a helyszínre. Néhány embert meg is öltek a belvárosban, amitől mindenki beparázott, arrafelé ugyanis nem szoktak bandák garázdálkodni. A város néhány vezetője teljesen megzakkant, legutóbb azt hallottam, hogy már a Nemzeti Gárda iderendelését fontolgatják, bár a zsaruk szerint sikerült helyreállítani a rendet, és mindent az ellenőrzésük alatt tartanak. – Hirtelen elhallgatott, és szinte láttam, ahogy a fejében dolgozni kezdenek a fogaskerekek. – Hé, de hiszen az Éjszaka Háza is a belvárosban van. – Heath előbb rám, aztán Erikre, majd újra rám nézett. – Szóval nem valami banda volt, hanem a hollóbigyók.

– Gratulálok – motyogta Erik gúnyosan.

– Igen, a Hollómások tették. Akkor lendültek támadásba, amikor elmenekültünk az Éjszaka Házából – mondtam, mielőtt ismét egymásnak ugorhattak volna. – Arról nem szóltak a hírek, hogy furcsa teremtmények támadtak az emberekre?

– Nem. Azt mondták, hogy egy banda volt az. Néhány embernek elvágta a torkát. A Hollómások is ezt csinálják?

Eszembe jutott, amikor egyikük megtámadott az Éjszaka Házának udvarán. Majdnem valóság lett Aphrodité látomásából, amelyben megjósolta a halálomat – csak egy hajszálon múlt, hogy a Hollómás nem vágta el a torkomat, pedig akkor még vissza sem nyerték a testüket. Megborzongtam.

– Igen, nagyon úgy tűnik, hogy így gyilkolnak, de igazából nem sokat tudok róluk. Nagyi többet tudna mondani, de autóbalesetet szenvedett.

– Micsoda? Nagymamádnak balesete volt! Uramisten! Nagyon sajnálom. De azért rendbe fog jönni, ugye? – Láttam, hogy Heath-t tényleg felzaklatta a hír. Imádta nagyit, és össze sem tudnám számolni, hányszor járt nála a levendulafarmon.

– Rendbe fog jönni. Muszáj neki – feleltem határozottan. – A bencés apácák vigyáznak rá az apátság pincéjében, a Lewis és a Huszonegyedik utca sarkán.

– Apácák? Egy pincében? Micsoda? Nem kéne inkább kórházba vinni?

– Ott volt, mielőtt Kalona kiszabadult és a Hollómások visszanyerték gusztustalan félig ember-félig madár testüket.

Heath elfintorodott.

– Félig ember-félig madár? Micsoda hátborzongató lények ezek?

– Rosszabbak, mint gondolnád, és ráadásul nagyok is. Komolyan beszélek, Heath. Szót kell fogadnod nekem. Kalona egy halhatatlan, bukott angyal.

– A „bukott” alatt azt érted, hogy már nem a jófiúk csapatában játszik, és nem egy hárfával a kezében röpköd a fejünk felett?

– Szárnya van. Nagy, fekete szárnya – szólt közbe Erik. – Egyáltalán nem jófiú, és amennyire tudjuk, mindig is gonosz volt.

– Nem, ez nem igaz. – Oké, tudom, hogy jobb lett volna, ha befogom a számat, de már nem tudtam visszaszívni.

Mindkét srác döbbenetesen meredt rám. Idegesen elmosolyodtam.

– Nos, nagy szerint Kalona angyal volt, ezért gondoltam, hogy régen talán jószágos volt. Persze az már nagyon régen lehetett.

– Szerintem jobb, ha abból indulunk ki, hogy gonosz. Maga a megtestesült gonoszság – mondta Erik.

– Sok ember megsebesült tegnap éjjel. Nem tudom, hányan haltak meg, de voltak egy páran. Ha ennek a Kalonának köze van hozzá, akkor én is azt mondom, hogy gonosz – bólintott Heath.

– Oké, valószínűleg igazatok van – adtam meg magam. Mi a fene ütött belém? Mintha nem én tudnám a legjobban, hogy Kalona mennyire gonosz! Éreztem a belőle áradó sötét erőt. Tudtam, hogy Neferet összeszűrte vele a levegőt, és végül hátat fordított Nüxnek. Mi ez, ha nem a gonosz definíciója?

– Most jut eszembe: a rádió! Majd elfeledkeztem róla! – kapott a fejéhez Erik, és a székéhez sietett. Heath és én követtük. Az árnyékból Erik előhúzta a brutális méretű, kőkorszaki kazettás, CD-lejátszós rádiósmagnót. – Háttha most már be tudok fogni valamit. – Csavargatni kezdte a kistányér méretű ezüstgombokat, és hamarosan sikerült is befognia a Channel 8 adását. A hírolvasó hangja ijesztően komoly volt, és szinte hadart idegességében.

– Megismételjük rendkívüli híreinket a tegnap éjszaka Tulsa belvárosában történt erőszakos cselekményekkel kapcsolatban. A tulsai rendőrkapitányság szerint a város biztonságos, a problémát megoldották. A rendőrfőnök szerint „egy magát Másoknak nevező új banda tartott véres beavatási szertartást az éjjel. A banda vezetőit azóta elfogták, és Tulsa utcái ismét biztonságosak az itt lakók számára.” A meteorológusok szerint Tulsában és környékén továbbra is viharok kialakulása várható, ezért azt tanácsolják, senki ne induljon útnak, csak ha feltétlenül szükséges. További tizenöt milliméter csapadékot, többnyire jégesőt várnak, ami megnehezíti az áramszolgáltatás visszaállítását azokon a helyeken, ahol tegnap éjjel óta áramkimaradás van. Maradjanak velünk, fél óra múlva kezdődik az öt órás hírek a legújabb információkkal.

Közérdekű közlemény következik: A veszélyes időjárás miatt az Éjszaka Háza összes dolgozója és diákja haladéktalanul térjen vissza az iskolába. Ismétlem, a veszélyes időjárás miatt az Éjszaka Háza összes dolgozója és diákja haladéktalanul térjen vissza az iskolába. Maradjanak velünk!

– Semmiféle banda nem volt tegnap este a belvárosban – mondtam. – Ez a legnevetesebb dolog, amit valaha hallottam!

– Neferet keze van benne. Ő manipulálta a sajtót és azon keresztül a közvéleményt – felelte Erik komor ábrázattal.

– Ő az a Főpapnő, aki összezavarta az emlékeimet? – kérdezte Heath.

– Nem – vágta rá Erik.

– Igen – feleltem ugyanakkor. Összevont szemöldökkel fordultam Erik felé. – Tudnia kell az igazságot, hogy meg tudja védeni magát.

– Minél kevesebbet tud, annál jobb neki – kötötte az ebet a karóhoz Erik.

– Nem. Hidd el, korábban én is ezt gondoltam, és csak azt értem el vele, hogy mindenkit magamra haragítottam. Ezért követtem el annyi hibát is. – Előbb Erikre, majd Heath-re pillantottam. – Ha nem titkolóztam volna és megbízom a barátaimban, akkor talán többet beszélek, és kevesebbet hibázok.

Erik felsóhajtott.

– Oké, igazad van. – Heath felé fordult. – A neve Neferet. Ő az Éjszaka Házának Főpapnője. Nagy hatalma van. Nagyon nagy. És képes olvasni mások gondolataiban.

– Igen, és azt is tudom, hogy bele tud nyúlni mások agyába. Velem is azt tette. Teljesen elfelejtettem bizonyos dolgokat, amik történtek velem. Mostanában kezdenek csak előjönni az emlékeim.

– Nem fáj olyankor a fejed? – kérdeztem, mert eszembe jutott, micsoda szörnyű fájdalommal járt, mire sikerült feloldanom az emlékeimet, amelyeket Neferet leblokkolt.

– Eleinte nagyon fáj, de most már nem olyan durva. – Kisfiúsan elmosolyodott, és ahogy megláttam ezt a mosolyt, öszszeszorult a szívem.

– Neferet valamiféle királynő Kalona mellett – folytatta Erik.

– Szóval nyakig benne van – vont a következtetést Heath.

– Pontosan, és legalább olyan veszélyes, mint Kalona – mondtam. – Kalona nem szeret a föld alatt lenni. Régen sem szeretett, mielőtt a cseroki nők csapdába csalták, de fogadni mernék, hogy azóta még jobban irtózik a földtől. Szóval ne felejtse el, a föld alatt biztonságban vagy.

– És mi a helyzet ezekkel a Hollómásokkal?

Megráztam a fejem.

– Nem tudjuk. Egyelőre még egyik sem jött utánunk, de ez nem sokat jelent. – Az alagutakban látott sötét valamire gondoltam és a baljós előérzetre, amelyet keltettek bennem, de továbbra sem tudtam, mi volt az; vörös vámpírjelöltek? Hollómások? Esetleg valami más arctalan szörnyeteg, amit Kalona küldött utánunk? Vagy egyszerűen csak a képzeletem? Biztosan csak annyit tudtam, hogy mindenki hülyének fog nézni, ha előállók a megfoghatatlan félelmeimmel, ezért inkább befogtam a számat.

– Ma szombat van, de szerdáig nincs sulis, mert még tart a téli szünet, bár ahogy az időjárást elnézem, könnyen lehet, hogy egész héten nem kell suliba menni – mondta Heath. – Így nem lesz nehéz elrejtőzni, még akkor sem, ha a Hollómások Tulsa belvárosa után Broken Arrow felé veszik az irányt.

Görcsbe rándult a gyomrom.

– Ami nem lehetetlen, Neferet ugyanis tudja, hogy Broken Arrow-ból származom, és tudja, hogy élnek ott szeretteim.

– Gondolod, hogy ráküldené a Hollómásokat Broken Arrow-ra csak azért, hogy veled kicsesszen? – kérdezte Heath.

Bólintottam.

– Különösen azok után, hogy sem én, sem a barátaim nem

fogunk visszamenni a suliba.

– Várj csak, Zo. Nem azt mondtad, hogy muszáj vámpírok közelében lenned neked is meg a többi vámpírjelöltnek is, különben rosszul lesztek?

– Én itt vagyok – szólalt meg Erik. – És rajtam kívül még egy felnőtt vámpír. Stevie Rae-ről nem is beszélve.

– Belőle ocsmány élőhalott lett, nem? – kérdezte Heath.

– Azóta átváltozott – feleltem. – Újfajta vámpír lett belőle, akinek vörös Jel van a homlokán. És azok az undorító vámpírjelöltek, akik megpróbáltak téged megenni, nos, belőlük pedig vörös vámpírjelöltek lettek, és már egyáltalán nem olyan viszsztatásítóak.

– Ejha – mondta Heath. – Mindenesetre örülök, hogy a barátnőd rendbe jött.

– Én is – mosolyodtam el.

– Szóval három felnőtt vámpír elegendő ahhoz, hogy ne legyetek rosszul?

– Elégnek kell lennie – szólt közbe türelmetlenül Erik. – Heath, azt hiszem, ideje menned.

Heath és én Erik felé fordultunk. Most tudatosult csak bennem, hogy egyfolytában vigyorgok, és kimondottan élvezem, hogy Heath-szel beszélgethetek.

– A vihar miatt – folytatta Erik. – Nem lenne okos dolog, ha itt ragadna, márpedig ez fog történni, ha nem indul el naplemente előtt. – Egy pillanatra elhallgatott, majd azt mondta: – Nagyjából fél órája van még addig. Mennyi időbe telt, mire ideértél Broken Arrow-ból?

Heath elkomorodott.

– Majdnem két órába. Az utak nagyon rossz állapotban vannak.

Normál körülmények között alig harminc perc alatt el lehetett jutni tőlük a vasútállomásig. Eriknek igaza volt. Heath-nek

haza kellett mennie. Nemcsak azért, mert fogalma sem volt róla, mekkora veszélyt jelent Kalona, hanem azért is, mert nem mertem volna mérget venni rá, hogy a vörös vámpírjelöltek között biztonságban lesz. Heath ugyanis tetőtől talpig ember volt friss, ízletes, meleg, lüktető vérrrel az ereiben (próbáltam nem foglalkozni vele, hogy már a gondolatra is összefut a nyál a számban), és fogalmam sem volt, hogy a vörös vámpírjelöltek meddig tudnának uralkodni magukon.

– Eriknek igaza van, Heath. Nem maradhatsz itt éjszakára, főleg nem ilyen közel a belvároshoz. Egyelőre nem tudjuk, hányadán állunk a Hollómásokkal.

Heath úgy nézett rám, mintha nem lenne ott senki rajtunk kívül.

– Te aggódsz értem.

Kiszáradt a szám. Ez nem az a párbeszéd volt, amit szerettem volna Erik előtt lefolytatni.

– Persze, hogy aggódom érted. Régóta barátok vagyunk. – Éreztem, hogy Erik le sem veszi rólam a szemét. Uralkodnom kellett magamon, nehogy büntudatosan fészkelődni kezdjek, és gyorsan hozzátettem: – A barátok általában aggódni szoktak egymásért.

Heath lassan elvigyorodott.

– Barátok. Hát persze – mondta cinkos mosollyal.

– Ideje indulnod – szólt közbe dühösen Erik.

– Majd akkor megyek, ha Zo azt mondja, menjek – felelte Heath anélkül, hogy Erikre nézett volna.

– Ideje menned, Heath – mondtam gyorsan.

Heath néhány pillanatig csak nézett rám szótlánul.

– Oké. Ahogy akarod – szólalt meg végül, majd Erikhez fordult. – Szóval most már igazi vámpír vagy, mi?

– Igen.

Heath alaposan végigmérte. Nagyjából egyforma magasak

voltak. Erik talán néhány centivel magasabb volt, de Heath izmosabb. Szemmel láthatóan mindketten úgy gondolták, hogy elbírnának a másikkal. Éreztem, hogy egyre nő bennem a feszültség. Heath csak nem fog behúzni egyet Eriknek?

– Azt mondják, a férfi vámpírok mindenáron megvédik a papnőiket. Igaz ez?

– Igaz – felelte Erik.

– Jól van. Akkor csak vigyázz, nehogy Zoey-nak valami baja essen.

– Semmi nem fog történni velem, amíg én élek – válaszolta Erik.

– Ajánlom is. – Heath szavaiból hirtelen eltűnt az a kedves lazaság, amely általában jellemezte. A hangja keménnyé és fenyegetővé vált. – Mert ha mégis valami baja esik, megkereslek, és akár vámpír vagy, akár nem, szétrúgom a segged!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Villámgyorsan közéljük léptem.

– Fejezzétek be! – kiáltottam. – A ti kakaskodásotok nélkül is van épp elég gondom. Jesszusom, hogy lehettek ilyen gyerekesek! – A két srác közben szótlanul meredt egymásra a fejem fölött. – Azt mondtam, fejezzétek be! – kiáltottam még egyszer, és elkezdtem verni a mellkasukat.

Erre végre odafigyeltek rám. – Tudjátok, milyen röhejesek vagytok ezzel a nagy mellveregető hepciáskodással? Elég lenne megidézni az elemeket, és egy mozdulattal elbánnék mindkettőtökkel.

Heath zavartan téblábolt néhány pillanatig, majd elvigyorodott, mint egy kisfiú, akire éppen rákiabált a mamája.

– Bocsi, Zo. Elfelejtettem, hogy te vagy hármunk közül a legerősebb.

– Igen, bocs – hajtotta le a fejét Erik is. – Tudom, hogy nincs miért aggódnom, köztetek már úgymint mindennek vége. – Azzal gúnyosan rámosolygott Heath-re.

Heath úgy nézett rám, mint aki azt várja, hogy tiltakozni kezdjek: *nos, az igazat megvallva van miért aggódnod, Erik, mert még mindig kedvelem Heath-t*, de nem mondtam semmi ilyesmit. Akármilyen történt Erik és köztem, Heath akkor is a régi életem része volt, és sokkal jobban illett a múltamba, mint a jövőmbé. Heath ember volt, ami azt jelentette, hogy sokkal sebezhetőbb minden támadással szemben.

– Oké, már itt sem vagyok – törte meg Heath a kínos csendet. Sarkon fordult, és elindult az ajtó felé. Már majdnem odaért, amikor hirtelen visszafordult, és azt mondta: – De előbb

beszélni akarok veled, Zo. Négyszemközt.

– Nem megyek sehová – jelentette ki Erik.

– Hozzád meg ki szólt? – vetette oda Heath. – Zo, kijönnél velem egy percre?

– Még mit nem! – fortyant fel Erik, és tett felém egy lépést.

– Nem megy veled sehová!

Összevontam a szemöldököm, és Erikre néztem. Már nyitottam a számat, hogy közöljem vele, ő nem a főnököm, és odamegyek, ahová akarok, amikor olyasvalamit csinált, amivel borzasztóan feldühített. Megragadta a csuklómat és magához rántott, noha egy lépést sem tettem Heath felé.

Önkéntelenül is kirántottam a karom a szorításából.

Kék szeme összeszűkülte, ahogy rám nézett. Abban a pillanatban sokkal inkább hasonlított egy vadidegenre, mint a pasimra.

– Nem mész vele sehová – ismételte meg most már nekem címezve.

Úgy éreztem, menten felforr az agyvizem. Nem bírom, ha parancsolgatnak nekem. Ez volt az egyik oka annak, hogy anyám új férjével sem tudtam soha kijönni. A lelke mélyén a mostohabarom egy könyörtelen diktátor volt, aki senkitől nem tűrt ellenkezést. Hirtelen ugyanezt láttam viszont Erik viselkedésében is. Tudtam, hogy később meg fogom bánni, de túl dühös voltam ahhoz, hogy higgadtan tudjak reagálni a helyzetre.

Nem kiabáltam. Nem sikoltoztam, nem kezdtem el az öklömmel verni a mellkasát, pedig legszívesebben azt tettem volna. Egyszerűen csak megráztam a fejem, és jéghideg hangon így szóltam:

– Erik, ebből elég. Az, hogy újra összejöttünk, még nem jelenti azt, hogy megmondhatod, mit tegyek és mit nem.

– Már az is túl nagy kérés, hogy ne csalj meg újra ezzel az emberrel?

Elakadt a lélegzetem, és hátratántorodtam, mint akit felpozdáltak.

– Mi a francért gondolod, hogy jogod van így beszélni velem? – Összerándult a gyomrom, és úgy éreztem, mindjárt elhányom magam, de igyekeztem nem törődni vele. Dühösen álltam Erik metsző tekintetét. – Barátnőként azt mondom, hogy feldühítettél. Főpapnőként azt, hogy megsértettél. Értelmes lényként pedig azt, hogy neked elment az eszed. Mégis mit gondolsz, mit fogok csinálni odakint egy parkolóban, miközben tombol a vihar, és jégdarabok zuhognak az égből? Hanyatt dobom magam az aszfalton, és szétrakom a lábam? Tényleg ezt nézed ki belőlem?

Erik nem válaszolt, csak szótlanul meredt rám továbbra is.

Heath törte meg a csöndet gúnyos nevetgélésével.

– Hé, Erik, hadd adjak egy jó tanácsot Zóval kapcsolatban. Nagyon, nagyon, *nagyon* nem szereti, ha megmondják neki, hogy mit csináljon. És már akkor is ilyen volt, amikor megismertem, harmadikos korában. Szóval mielőtt az istennője felruházta volna ezzel az erővel, már az előtt sem bírta, ha parancsolgatnak neki. – Heath felém nyújtotta a kezét. – Akkor kiössz velem egy percre?

– Igen, kimegyek. Azt hiszem, jót fog tenni egy kis friss levegő – feleltem. Fittyet hányva Erik dühös tekintetére és Heath kinyújtott kezére, odatrappoltam a vasrácshoz, amely sokkal stabilabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt, kinyitottam, és kiléptem a cudar téli estébe. A jeges szél jólesően lehűtötte égő arcomat. Vettem egy nagy levegőt, és megpróbáltam lehiggadni, mert legszívesebben az ég felé fordultam volna, hogy kiüvöltsem magamból, Erik mekkora seggfej.

Először azt hittem, hogy esik, de gyorsan rájöttem, hogy valójában apró jégdarabok hullnak az égből. Nem zuhogott, de esett folyamatosan, és a parkoló, a sínek meg a régi, elhagya-

tott, raktárként használt vasútállomás máris kezdett úgy kinézni, mint valami mesebeli táj, amelyet csillogó jégpáncél borít.

– Ott áll a furgonom – mutatott Heath a kihalt parkoló egy pontjára. Az autója egy fa alatt parkolt, amelyet nyilvánvalóan azért ültettek oda valamikor, hogy feldobja kicsit a vasútállomás rideg szürkeségét. Mostanra azonban látszott rajta, hogy évek óta nem foglalkoztak vele, elmulasztották lenyesegetni az ágait, és azt a kör alakú lyukat is kinőtte, amelyet a betonba vágtak számára. Gyökerei feltörték a járdát, jéggel borított ágai pedig fenyegetően közel kerültek a régi gránitépülethez, sőt némelyik a tetejére is rálógott. A fának már a látványától is kirázott a hideg. Ha sokáig tart még ez a jégeső, szerencsétlen fa darabokra fog törni a súly alatt.

– Gyere ide – mondta Heath, és felemelte a dzsekije egyik szárnyát, hogy be tudjak bújni alá. – A kocsiban nyugodtan beszélhetünk.

Körülnéztem a szürke, szotyakos tájon. Sehol nem láttam félelmetes, félig ember-félig madár külsejű lényeket. Egyszerűen csak hideg volt, és esett az eső.

– Oké, menjünk – feleltem, és hagytam, hogy Heath odavezessen a kocsijához. Valószínűleg nem kellett volna bebújni a dzsekije alá és belekapaszkodnom, miközben a csúszós aszfalton egyensúlyoztam, de annyira megszoktam már és annyira megbíztam benne, hogy igazából egy pillanatig sem haboztam. Nézzünk szembe a ténnyel: Heath-t kilencéves korom óta ismertem. Nagyit leszámítva senki mellett nem éreztem magam nagyobb biztonságban. Akármilyen is van vagy nincs közöttünk, Heath számomra mindig családtag marad. Ami azt illeti, sokkal rendesebb is volt velem, mint a családom nagy része. Nehéz lett volna úgy gondolni rá és úgy kezelni, mint egy vadidegent. Hiszen már az előtt a barátom lett, hogy elkezdtünk volna járni. *De soha többé nem lehet újra csak a barátod; mindig lesz köz-*

tetek valami, ami több annál, súgta a józan eszem, de nem foglalkoztam vele.

Odaértünk a kocsihoz, Heath kinyitotta az ajtót, és azonnal megcsapott az ismerős illat: Heath dezodora és az autóápoló szagának keveréke. (Heath tisztaságmániás, ha a kocsijáról van szó; esküszöm, hogy enni lehetne az ülésekről.) Mégis haboztam beülni. A vezetőfülkében túlságosan közel kerültünk volna egymáshoz, és túlságosan emlékeztetett volna arra az időszakra, amikor még a barátnője voltam. Ezért egy kicsit elhúzódtam tőle, és felültem az ülés szélére, de úgy, hogy az ajtót ne tudja becsukni, és a lábam kint legyen a kocsiból. Heath szomorúan elmosolyodott, mintha megértette volna, hogy milyen kétségbeesetten próbálok ellenállni neki, és nekidőlt a nyitott ajtó belső oldalának.

– Oké, miről akarsz velem beszélni?

– Nem tetszik nekem, hogy itt vagy. Nem emlékszem mindenre, de arra igen, hogy ez az alagút nem biztonságos hely. Tudom, hogy szerinted azok az élőhalott szörnyek már megváltoztak, de akkor sem örülök neki, hogy itt vagy velük. Egyszerűen nem biztonságos – mondta aggódalmas arckifejezéssel.

– Nézd, nem hibáztatlak, amiért nem szimpatikus neked ez a hely, de hidd el, hogy sok minden megváltozott. A vámpírjelöltek is másmilyenek lettek. Visszanyerték emberi mivoltukat. Ráadásul jelen pillanatban ez a legbiztonságosabb hely a számunkra.

Heath egy végtelen hosszú pillanatig az arcomat tanulmányozta, majd felsóhajtott.

– Te vagy a papnő, biztosan tudod, hogy mit csinálsz. De nekem akkor is furcsa. Biztos vagy benne, hogy nem lenne jobb mégis visszamenni az Éjszaka Házába? Talán az a bukott angyal mégsem olyan rossz csávó, mint gondolod.

– Nem, Heath. Kalona tényleg rossz. Higgy nekem. A Hol-

lómások pedig komoly veszélyt jelentenek. Nem lenne biztonságos visszamenni az iskolába. Te nem láttad, amikor Kalona kiszabadult. Olyan volt, mintha bűbájt bocsátott volna az összes vámpírra és vámpírjelöltre. Azt már te is tudod, hogy Neferet mire képes. Kalona nála is sokkal nagyobb hatalommal bír.

– Az gáz – látta be Heath.

– Az bizony.

Heath bólintott, és egy ideig nem szólt semmit. Aztán rám pillantott. A szemébe néztem, és valahogy belefeledkeztem kedves, barna tekintetébe. Néhány másodpercig szótlánul ültünk és csak néztük egymást, aztán hirtelen tudatosulni kezdett bennem a fizikai jelenléte. Először az illata csapott meg, a kellemes, tiszta Heath-szag, amit ugyanúgy kedveltem, mint őt. Olyan közel állt hozzám, hogy a bőrömön éreztem a teste melegét.

Lassan, anélkül, hogy megszólalt volna, megfogta a kezeimet, és megfordította, hogy meg tudja nézni a tenyeremet díszítő bonyolult tetoválást. Végighúzta ujját a mintán.

– Hihetetlen, hogy ez mind megtörtént veled – mondta halgan, miközben még mindig a kezeimet tanulmányozta. – Néha, amikor felébredek, elfelejtem, hogy megjelöltek, és már az Éjszaka Házában laksz, és az első gondolatom az, hogy remélem, el tudsz jönni a pénteki meccsemre. Vagy alig várom már, hogy sulis előtt beugorjunk reggelizni a Daylight Donutsba. – Felemelte a fejét, és a szemembe nézett. – Aztán teljesen felébredek, és eszembe jut, hogy nem leszel ott egyik helyen sem. Az volt a jó abban, amikor megbélyegeztük egymást, hogy akkor még volt rá reményem, hogy egy nap az életed részévé vájak. De most már ez a remény is odalett.

Uralkodnom kellett magamon, nehogy elsírjam magam.

– Sajnálom, Heath. Nem... nem tudom, mit mondjak erre.

Ezt már nem tudom megváltoztatni.

– De igen, meg tudod. – Heath felemelte a kezemet, és a tenyeremet rászorította a Broken Arrow Tigers címeres pólójára, a Szíve fölött. – Érzed, ahogy ver? – suttogta.

Bólintottam. Éreztem, ahogy ver a szíve, szabályosan, lendületesen, talán egy kicsit túl gyorsan. Erről eszembe jutott, milyen hihetetlenül ízletes is az a vér, amely az ereiben lüktet, és mennyire jó lenne a számba venni egy apró kortyot belőle... A szívverésem felvette Heath pulzusának a ritmusát.

– Legutóbb, amikor találkoztunk, azt mondtam, túl fájdalmas dolog szeretni téged. De tévedtem. Az igazság az, hogyha *nem* szeretlek, az még fájdalmasabb – mondta Heath.

– Heath, ne. Nem lehet. – A hangom rekedtes volt, ahogy sikertelenül próbáltam leküzdeni a vágyat.

– Dehogynem lehet, kicsim. Nagyon jók vagyunk együtt, összeillünk. Van már benne gyakorlatunk. Heath közelebb lépett hozzám. Megfogta a mutatóujjamat, amely addig a mellkasán pihent, és végighúzta a hüvelykujját gondosan manikűrözött körmömön. – Igaz, hogy a körmöd olyan éles, hogy fel tudod hasítani vele a bőrt?

Bólintottam. Tudtam, hogy meg kellene fordulnom, és visszamennem az alagutakba, abba az életbe, amely ott várt rám, de egyszerűen nem tudtam rávenni magam. Heath is egy élet volt, amely rám várt, és akár helyes, akár nem, képtelen voltam hátat fordítani neki.

Heath felemelte az ujjamat, és körmömet finoman a nyakához szorította.

– Vágj belém, Zo! Igyál megint a véremből! – A hangja mély volt és reszelős a vágtyól. – Mi összetartozunk. Mindig is össze fogunk. Bélyegezz meg újra!

Egyre erősebben nyomta az ujjamat a nyakához. Mindketten zihálva szedtük a levegőt. Amikor a körmöm átszakította a bő-

rét, és a nyakán megjelent egy apró vágás, megbabonázva figyeltem a vékony, vörös csíkot sápadt bőrén.

Az illat, Heath vérének ismerős illata szinte letaglózott. Ez a vér egyszer már az enyém volt, megbélyegeztem. Semmi sem hasonlítható a friss embervér illatához, sem a vámpírjelöltek, sem a vámpírok vére nem kelhet versenyre vele, egyik sem ilyen észvesztően izgató. Éreztem, ahogy egyre közelebb hajlok Heath-hez.

– Igen, kicsim, igen. Igyál belőlem, Zo! Emlékszel, milyen finom vagyok? – suttozta Heath, és közben a derekamnál fogva közelebb húzott magához.

Mi lenne, ha csak egy kicsit belenyálnék? Akár meg is bélyegezhetném újra, nem? A pokolba is, hiszen egyszer már megtettem. És nem is volt olyan rossz. Szerettem azt az állapotot. És ő is, egészen addig...

Egészen addig, amíg meg nem szüntettem a megbélyegzést és össze nem törtem a szívét, ami valószínűleg soha be nem gyógyuló sebet ejtett a lelkén.

Ellöktem magamtól, és kiugrottam a kocsiból. A jeges esőcseppek gyorsan lehűtötték lázas vérszomjamat.

– Vissza kell mennem, Heath – mondtam, és próbáltam újra egyenletesen lélegezni. – Neked is vissza kell menned oda, ahová tartozol. És az nem itt van.

– Zoey, mi a baj? – Tett egy lépést felém, mire én is hátráltam egyet. – Mi rosszat csináltam?

– Semmit. Nem... nem te tehetsz róla, Heath. – Kifésültem egy nedves hajtincset az arcomból. – Remek srác vagy. Mindig is az voltál, és én szeretlek. Ezért nem történhet meg újra. Ha megbélyegezzük egymást, az neked nem jó, főleg most nem.

– Azon hadd aggódjak én, hogy mi a jó neked és mi nem, oké?

– De ha rólunk van szó, te nem tudsz normálisan gondol-

kodni! – kiáltottam. – Nem emlékszel, milyen fájdalmas volt, amikor megszűnt a megbélyegzés? Nem emlékszel, hogy azt mondtad, legszívesebben meghaltál volna?

– Akkor ne szüntesd meg még egyszer.

– Ez nem ilyen egyszerű. Az én életem már nem ilyen egyszerű.

– Nem lehet, hogy csak te bonyolítod túl? Itt vagy te. Meg itt vagyok én. Szeretjük egymást, kölyökkorunk óta, ezért együtt kell lennünk. Ennyi – mondta.

– Az élet nem egy mese, Heath! Itt nincs garancia a happy endre – feleltem.

– Nekem nem kell garancia, ha te az enyém vagy.

– Éppen erről van szó, Heath. Nem vagyok a tiéd. Már nem. Soha többé. – Megráztam a fejem, és felemeltem a kezem, amikor láttam, hogy mondani akar még valamit. – Ne! Most ne, nem vagyok rá képes. Azt akarom, hogy ülj be a kocsidba, és menj vissza oda, ahonnan jöttél. Én is visszamegyek a föld alá. A barátaimhoz és a vámpírpasimhoz.

– Ugyan már! Ahhoz a seggfejhez? Nem is értem, hogy bírod elviselni, Zo.

– Nem csak rólam és Erikről van szó. Arról van szó, hogy te meg én nem lehetünk együtt, Heath. Felejts el, és menj vissza a saját életedbe! Az *emberi* életedbe. – Sarkon fordultam, és elindultam. Amikor hallottam, hogy követ, nem néztem vissza, csak hátrakiabáltam: – Ne! Menj el, Heath, és ne gyere vissza többé! Soha!

Visszatartottam a lélegzetemet, de nem hallottam többé a lépteit. Még mindig háttal álltam neki. Attól féltem, hogyha megfordulok, akkor visszaroohanok hozzá, és a karjába vetem magam.

Már majdnem elértem a vasrácshoz, amikor meghallottam az első káromást. Olyan hirtelen torpantam meg, mintha nekiüt-

sem tudtam kipréselni magamból.

– Apám nagggggyon boldog lesssssz, ha elvisssszlek hozzzzzzá – sziszegte a Hollómás, azzal kiterjesztette a szárnyát, mint aki arra készül, hogy rám vesse magát.

– Ahhoz nekem is lesz egy-két szavam, pokolfajzat! – kiáltotta Heath.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Rémülten elszakítottam a tekintetem a Hollómástól, és Heath-re pillantottam, aki alig néhány méterre állt tőlem. Kezében ott volt a fegyvere, és egyenesen a fán csimpaszkodó teremtményre célzott vele.

– Emberi satnyadék! – rikoltotta a rettenetes valami. – Assssziszted útját állllllhatod egy Ősi Lélynnek?

Hirtelen felgyorsultak az események. A szörnyeteg elrugaskodott a fától, én pedig abban a pillanatban előrelemdültem. Láttam, hogy Heath meghúzza a ravaszt, és hallottam a fegyver fülsiketítő dörrenését, a Hollómás azonban emberfeletti sebességgel mozgott. Kitért a lövés elől, és a golyó csak az üres levegőt döfte keresztül, mielőtt belefúródott volna a jégpáncéllal borított fa egyik ágába. Ahogy a lény Heath felé repült, láttam, hogy éles karmai begömbülnek, és eszembe jutott, hogy egy ilyen szörnyeteg még szellemalakban is majdnem elvágta a torkomat. Most, hogy a Hollómások teljesen visszanyerték a testüket, tudtam, hogyha nem találok ki valamit gyorsan, Heath meg fog halni.

A félelemtől és a dühtől sikoltva nekirohantam Heath-nek, és ledöntöttem a lábáról éppen abban a pillanatban, amikor a Hollómás odaért, így engem talált el helyette. Először nem éreztem fájdalmat, csak valami furcsa nyomást a bőrömön, amely a bal vállamtól kezdődött, és végighúzódtott a mellkasomon egészen a másik vállamig.

Az ütés erejétől megpördültem, és szembefordultam a Hollómással, amely elrepült mellettünk, majd rettenetes emberlábait letéve leszállt a földre.

Vérvörös szemei elkerekedtek a réműlettől, ahogy rám nézett.

– Nem! – rikoltotta borzalmas, földöntúli hangon. – Élllve akar téged!

– Zoey! Uramisten, Zoey! – kiáltotta Heath, és megpróbált talpra kecmeregni, de elcsúszott a jeges járdán, amit valami piros folyadék borított. Hatalmasat esett.

Rápillantottam, az jutott eszembe, milyen furcsa, hogy itt van mellettem, közben pedig olyan, mintha egy alagút másik végéből hallanám a hangját.

Nem értettem, hogy miért, de hirtelen megbicsaklott a térdem, és lerogytam a járdára. A Hollómás óriási szárnyainak rémisztő suhogása ismét a szörnyeteg felé irányította a tekintetem. És valóban, kiterjesztette a szárnyát, és egyértelműen látzott rajta, hogy megint nekem akar jönni. Felemeltem a kezem, de olyan nehéz volt, mintha valaki súlyzókat erősített volna rá. Amikor odanéztem, döbbenet láttam, hogy tiszta vér a karom. *Vér? A járdát is ez borítja? Különös.* Gondolatban megvontam a vállam, elfordítottam a tekintetem a vértócsáról, és elkiáltottam magam:

– Szél, jöjj hozzám!

Vagy legalábbis azt gondoltam, hogy kiáltok. Valójában csak egy alig hallható suttogás hagyta el az ajkamat. Szerencsére a szélnek jó füle van, ezért azonnal kavarogni kezdett körülöttem a levegő.

– Ne engedd felszállni – mondtam. A szél azonnal engedelmeskedett, és a következő pillanatban már egy minitornádó vette körül a groteszk madárembert, használhatatlanná téve ezzel a szárnyait. A szörnyeteg retteneteset sikoltott, majd a háta mögé csapta hasznavehetetlen szárnyait, és mutáns fejét lehajtvá kacsázó léptekkel elindult felém.

– Zoey! Bassza meg! Zoey! – Heath hirtelen mellettem ter-

mett. Erős karjával átölelt, és talpra állított, ami nagyon jól jött, mert úgy éreztem, hogy mindjárt elterülök az aszfalton.

Elmosolyodtam, és közben azon tűnődtem, vajon miért sír.

– Egy pillanat. Előbb ezt befejezem. – Fáradtan visszafordultam a madárszörny felé. – Tűz, szükségem van rád. – A körülöttem kavargó levegő azonnal megtelt forrósággal. Azután vértől izmos kezemet kinyújtottam a lény felé, amelyet már csak alig néhány méter választott el tőlünk. – Égesd el! – parancsoltam.

A forró levegő felgyorsult, és kellemes melegből mindent elemésztő lánggá változott. Követte az irányt, amelyet ujjammal mutattam, és nekirontott a Hollómásnak. Dühös, sárga lángnyelvek csaptak fel fekete testéből, és a levegő azonnal megtelt égett hús és toll büzével. Úgy éreztem, mindjárt elhagyom magam.

– Köszönöm, tűz. Szél, mielőtt távozol, kérlek, fújd el ezt a szörnyű szagot. – Nagyon furcsálltam, hogy hiába akarok hangosan beszélni, csak suttogásra vagyok képes. Az elemek ennek ellenére engedelmeskedtek. Hirtelen megszédültem, és elveszítettem az egyensúlyomat. Képtelen voltam megállni a lábamon, és ha Heath nincs ott, hogy elkapjon, összeestem volna.

Próbáltam rájönni, mi lehet a baj, de a gondolataim zavarosak voltak, és valami oknál fogva egyáltalán nem tűnt fontosnak, hogy valójában mi is történik körülöttem.

Valahonnan a távolból rohanó léptek zaját hallottam, majd felnéztem, és azt láttam, hogy Heath könnyáztatta arccal elkiáltja magát:

– Segítség! Itt vagyunk! Zoey megsebesült!

A következő pillanatban Erik arca jelent meg Heath mellett. *Nagyszerű, mindjárt folytatják a kakaskodást*, gondoltam. De tévedtem. Erik reakciója némi aggodalommal töltött el, de csak amolyan szenvtelen módon, mintha egy mozifilmben látnám.

– A picsába! – mondta, és elsápadt. Azután szó nélkül letépte magáról az ingét (azt a menő, fekete, hosszú ujjú Polo inget, amelyet a szertartáson viselt), csak úgy repkedtek a gombok szanaszét. Meglepetten pislogtam, és közben arra gondoltam, milyen szexi a kis atlétatrikójában. De komolyan, Erik felsőteste maga volt a tökély. Letérdelt mellém a járdára.

– Ne haragudj, ez fájni fog. – Erik összegyúrta az ingét, és a mellkasomra szorította.

Olyan erős fájdalom hasított belém, hogy elakadt tőle a lélegzetem.

– Ó, Istennő! Ne haragudj, Z, ne haragudj! – ismételte Erik.

Lenéztem, hogy megtudjam, mi okozta ezt a fájdalmat, és döbbenet láttam, hogy az egész testem tiszta vér.

– Mi... mi a... – próbáltam összerakni egy kérdést, de egyre jobban elzsibbadtam, és mindenem annyira fáj, hogy képtelen voltam megbirkózni a feladattal.

– Le kell vinnünk Dáriuszhoz. Ő tudni fogja, mit kell tenni – mondta Erik.

– Majd én viszem. Csak mutasd az utat ahhoz a Dáriuszhoz – felelte Heath.

Erik bólintott.

– Gyerünk!

Heath a szemembe nézett.

– Meg foglak mozdítani, Z. Ne csinálj semmit, csak maradj nyugodtan, oké?

Bólintani próbáltam, de mielőtt befejezhettem volna a mozdulatot, ismét belém hasított a fájdalom, ahogy Heath felemelt. Magához szorított, mint valami óriáscecsemőt, és futva, csúszkálva elindult Erik után.

Az út az alagutakba olyan volt, mint egy rémálom. Sosem felejttem el. Heath követte Eriket az alagsorba. Amikor elértek a

vaslétrához, amely levitt az alagutakba, csak egy pillanatra torpantak meg.

– Majd én leadom neked – mondta Heath.

Erik bólintott, és eltűnt a lyukban. Heath odasétált a széléhez.

– Ne haragudj, kicsim – súgta. – Tudom, hogy ez nagyon fog fájni. – Azzal puhán megcsókolta a homlokomat, majd le-guggolt, és valahogy lecsúsztatott Erik karjaiba, aki odalent állt.

Azért mondom, hogy „valahogy”, mert igazából csak a fájdalomra és a saját üvöltésekre emlékszem. Nem volt időm megjegyezni a pontos mozdulatokat.

Miután Heath is lemászott a létrán, Erik visszaadott neki.

– Előrerohanok, és megkeresem Dáriuszt. Te gyere a főalagúton, ne kanyarodj le semerre! Maradj abban a járatban, amelyik a legjobban ki van világítva!

– Ki az a Dáriusz? – kérdezte Heath, de erre nem kapott választ, mert Erik addigra már elrohant.

– Sokkal gyorsabb, mint gondoltam – próbáltam mondani, de csak halk motyogásra voltam képes. Aztán észrevettem, hogy a lámpás, amely közvetlenül azelőtt aludt ki, hogy felmentem az alagsorba, ismét ég. – Különös – akartam megjegyezni, de ehelyett csak valami olyasmit mormoltam, hogy „Kühöös”. A szívem olyan erővel dobolt a fülemben, hogy szinte semmit nem hallottam a külvilág zajaiból.

– Csss – nyugtatott Heath, miközben a tőle telhető legnagyobb sebességgel haladt előre, de azért arra is vigyázott, hogy ne rázkódjak túlságosan a karjaiban. – Maradj velem, Zo, ne csukd be a szemed! Nézd az arcomat! Maradj itt! – Heath folyamatosan beszélt hozzám, ami elég idegesítő volt, mert tényleg nagyon fáj a mellkasom, és legszívesebben elaludtam volna.

– Pihennem kell – motyogtam.

– Ne! Nincs pihenés! Csinálj úgy, mintha abban a hülye *Titanic* filmben lennék, amit annyiszor megnéztél. Tudod, amelyikben Leonardo DiBaromarc szerepel.

– DiCaprio – suttogtam dühösen, amiért Heath még ennyi év után is féltékeny Leonardóra, akibe kislányként szerelmes voltam. Annak idején úgy hívtam magamban, hogy „Leo, a pasim”.

– Lényegtelen – folytatta Heath. – Emlékszel, hogy azt mondtad, ha te lettél volna Rose, soha nem hagytad volna cserben? Oké, játsszuk el újra a jelenetet! Én vagyok a buzisrác külsejű DiCaprio, te pedig Rose. Nyisd ki a szemed, és nézz rám, ne hagyj cserben, különben óriási homokos jégkrémme változom.

– Idióta – nyögtem.

Heath elvigyorodott.

– A lényeg, hogy ne hagyj cserben, Rose. Oké?

Oké, tudom, hogy ostobaság volt ez a színjáték, mégis sikerült vele megfognia. Ez a jelenet kezdettől fogva mindig felzaklatott (és közben mindig halálra bögttem magam, mintha én is elveszítettem volna a szerelmemet). Az a hülye Rose azt mondja, hogy nem fogja cserbenhagyni, aztán mégis megteszi. Egyébként is, miért nem csúszott odébb egy kicsit, hogy Leo/Jack fel tudjon mászni mellé arra az úszó deszkára? Rengeg hely volt még rajta. Miközben ködös gondolataim a kedvenc filmem leginkább szívbe markoló jelenete körül forogtak, Heath a karjában tartott, és szaladt velem az alagútban.

Éppen az egyik kanyarulathoz érkeztünk, amikor szembejött Erik. Dáriusz közvetlenül mögötte érkezett. Heath megállt, és csak akkor vettem észre, mennyire liheg. Eltűnődtem, hogy vajon most kínosan kellene-e éreznem magam amiatt, hogy ilyen nehéz vagyok.

Dáriusz vetett rám egy pillantást, majd elkezdett utasításokat adni Eriknek.

– Elviszem Stevie Rae szobájába. Sokkal gyorsabban odaérek, mint te, de szükségem lesz erre az emberre, ezért mutasd neki az utat! Utána menj el az Ikekért meg Damienért, és ébreszd fel Aphroditét is! Lehet, hogy az ő segítségére is szükség lesz. – Dáriusz Heath felé fordult. – Add ide Zoey-t!

Heath habozott. Láttam rajta, hogy nem akar elengedni. Dáriusz arckifejezése megenyhült.

– Ne aggódj, Erebosz Fia vagyok, és megesküszöm neked, hogy bármi áron megvédelmezem.

Heath vonakodva átrakott Dáriusz erős karjába. A harcos komoran rám nézett.

– Gyorsan fogok menni. Ne feledd, hogy bíznod kell bennem.

Erőtllenül bólíntottam, és annak ellenére, hogy tudtam, mi következik, mégis elakadt a lélegzetem a megdöbbenéstől, mikor Dáriusz elindult, és az alagút falai elmosódtak a szédítő sebességtől. Korábban egyszer már megtapasztalhattam, hogy Dáriusz gyakorlatilag képes egyik helyről a másikra teleportálni, ám az élmény másodsorra is legalább olyan lélegzetelállító volt.

Néhány másodperc múlva Dáriusz megállt Stevie Rae szobájának pokróccal eltakart bejárata előtt. Belépett a szobába. Stevie Rae felült, és a szemét dörgölve meredt ránk. Aztán döbbeneteltátotta a száját, és leugrott az ágyról.

– Zoey! Mi történt?

– Egy Hollómás megtámadta – felelte Dáriusz, – Takarítsd le az asztalt!

Stevie Rae egy mozdulattal lesöpört mindent az ágy végében álló asztról. Tiltakozni akartam, hogy igazán nem kellene ilyen kupit csinálnia miattam. Hallottam, ahogy üvegek törnek,

és láttam, amint egy kupac DVD keresztülrepül a szobán, de cserbenhagyott a hangom, és minden erőmet felemésztette az igyekezet, hogy el ne veszítsem az eszméletemet. Dáriusz ráfektetett az asztalra.

– Mit csináljunk? Mit csináljunk? – ismételte Stevie Rae. Nagyon kétségbeesettnek látszott, és észrevettem, hogy ő is sír.

– Fogd meg a kezét! Beszélj hozzá! Ne hagyj, hogy elájuljon – mondta Dáriusz, majd elfordult, és elkezdett kirámolni az elsősegélydobozból.

– Zoey, hallasz engem? – halványan éreztem, ahogy Stevie Rae megfogja a kezemet.

Minden erőmet összeszedve azt suttogtam:

– Igen.

Stevie Rae most már két kézzel szorította a kezemet.

– Rendbe fogsz jönni. Hallod? Nem történhet veled semmi, különben én nem is tudom, mihez kezdek... – Hangja zokogásba fulladt, majd folytatta. – Nem halhatsz meg, mert te mindig hittél bennem, mindig a legjobbat láttad bennem, és miattad próbáltam azzá válni, akinek te látsz. Félek, hogy nélküled meghalna bennem a jó, és megadnám magam a sötétségnek. És annyi minden van még, amit el akarok neked mondani. Csupa fontos dolog.

Szólni akartam neki, hogy ne butáskodjon már, semmi értelme annak, amit mond, nem megyek sehová, de a fájdalom és a zibbadtság következtében furcsa tudatállapotba kerültem. Leginkább úgy tudnám leírni az érzést, amely a hatalmába kerített, hogy nem-helyes. Éreztem, hogy ami történt vagy történni fog velem, az nagyon nem-helyes. És ez az új érzés sokkal árulkodóbban beszélt a vérnél vagy barátaim rémült arckifejezésénél – ez az új érzés azt súgta, hogy valami nagyon nem stimmel, és lehet, hogy tényleg el kell mennem.

Hirtelen csökkenni kezdett a fájdalom, és azt gondoltam,

hogya ilyen meghalni, akkor ez sokkal jobb, mint élni és elviselni ezt a pokoli fájdalmat.

Heath rontott be a szobába, egyenesen odasietett hozzám, és megfogta a kezemet. Stevie Rae-re alig vetett egy pillantást. Fölém hajolt, és kifésülte a hajamat az arcomból.

– Hogy vagy, kicsim? Bírod még?

Megpróbáltam rámosolyogni, de Heath olyan távolinak tűnt, hogy képtelen voltam eljuttatni hozzá a mosolyomat.

A következő pillanatban az Ikrek is megérkeztek Kramishával.

– Jaj ne! – kiáltotta Erin, megállt vagy egy méterre tőlem, és a szája elé kapta a kezét.

– Zoey? – Shaunee zavartnak látszott, majd pislogott néhányat, rápillantott a testemre, és kitört belőle a zokogás.

– Nem jól néz ki – csóválta a fejét Kramisha. – Nagyon nem jól. – Elhallgatott, és a tekintete megakadt Heath arcán, aki annyira csak rám összpontosított, hogy szerintem azt sem vette volna észre, ha betáncol a szobába egy fehér elefánt tütüben. – Ez nem az az embercsávó, aki egyszer már járt idelent?

Nem tudom, miért, de egyszerre kristálytiszttan kezdtem érzékelni mindent, ami körülöttem történik, kivéve a saját testemet, ami mintha már nem tartozott volna hozzám.

Az Ikrek egymás kezét szorongatva zokogtak. Dáriusz még mindig az elsősegélydobozban kotorászott. Stevie Rae a kezemet simogatta, és (sikertelenül) próbálta visszafojtani a könnyeit. Heath elferdített *Titanic*-idézeteket sugdosott a fülembe. Egyszóval mindenki velem volt elfoglalva – egyvalakit kivéve. Kramisha ugyanis Heath-t bámulta vérszomjas tekintettel. Apró vészcsengők szólaltak meg a fejemben, és próbáltam visszanyerni az irányítást a testem felett. Figyelmeztetni akartam Heath-t, hogy legyen résen. Szólni akartam neki, hogy tűnjön el innen, mielőtt valami rossz történik vele.

– Heath – suttogtam.

– Itt vagyok, kicsim, nem megyek sehová.

Gondolatban a szememet forgattam. Heath hősiessége aranyos volt, de féltem, hogy ha itt marad, felfalják Stevie Rae vörös vámpírjelöltjei.

– Hé, nem te vagy az az ember, aki egyszer már járt itt? Akiért Zoey eljött? – Kramisha közelebb nyomult Heath-hez. Szemében vörös fény csillant. *Tényleg én vagyok az egyetlen, aki érzékeli a veszélyt? Senkinek nem tűnik fel, milyen szemekkel méregeti Heath-t?*

– Dáriusz! – nyögtem ki végül.

Szerencsére a harcos meghallotta a hangomat, és felnézett az elsősegélydobozból. Szememmel Kramisha felé intettem, aki gyakorlatilag a nyálát csorgatva bámult Heath-re, és láttam, hogy Dáriusz arcán átsuhan a felismerés.

– Kramisha, menj ki a szobából! Most azonnal! – szólt rá Dáriusz erőlyesen.

Kramisha egy pillanatig habozott, majd elszakította a tekintetét Heath-től, és rám nézett. *Menj!* tátogtam hangtalanul. Kramisha arckifejezése nem változott meg, de bólintott, és kiestett a szobából.

Alighogy Kramisha kiment az ajtón, ismét libbent a pokróc, és bevonult Aphrodité. Úgy nézett ki, mint a mosott kaki, ahogy összevont szemöldökkel körülnézett a szobában.

– Bassza meg, ez a megbélyegzés mekkora szívás! Stevie Rae, lennél olyan szíves uralkodni az érzelmeiden, és legalább egy csipetnyi tekintettel lenni azokra, akik még képesek másnaposak lenni... – Ekkor tisztult ki annyira a tekintete, hogy felfogja, mit lát maga előtt. Addig is sápadt arca hirtelen olyan lett, mintha kihipózták volna. – Uramisten! Zoey! – Rázni kezdte a fejét jobbra-balra, és közben odasietett hozzám. – Nem, Zoey! Nem. Ezt nem láttam – mondta őszinte rémülettel.

– Ez egyik látomásomban sem volt benne. Az elsőt kivédted, a másodikban pedig nem így haltál meg. Abban úgy volt, hogy megfulladsz. Nem! Ez nem lehet!

Próbáltam megszólalni, de addigra már nekirontott Heathnek.

– Te meg mi a faszt keresel itt?

– Én... én csak eljöttem megnézni, hogy minden rendben van-e – dadogta Heath. Látszott rajta, hogy megrémült Aphrodité dühkitörésétől.

Aphrodité ismét megrázta a fejét.

– Nem. Neked nem lenne szabad itt lenned. Ez nem helyes.

– Hirtelen elhallgatott és összeszűkült a szeme. – Miattad történt, ugye?

Heath szeme megtelt könnyekkel.

– Igen, azt hiszem, miattam – felelte.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Damien, Jack és Erik rontottak be a szobába, közvetlenül mögöttük pedig Hercegnő. Jack vettem rám egy pillantást, majd felsikoltott, mint egy lány, és elájult. Damien még éppen el tudta kapni, mielőtt hanyatt esett volna és beveri a fejét a padlóba. Lefektette Stevie Rae ágyára, miközben szegény, összezavarodott labrador csak nyüszített, és nagy, bánatos szemeivel előbb Jackre, aztán Damienre, majd rám, végül újra Jackre nézett.

Damien azután csatlakozott a többiekhez, akik Erikkel együtt körülöttem álltak. Dáriusz úgy vágott keresztül közöttük, mint ha ő lett volna a vámpír Mózes, azok meg a vámpírjelöltek Vörös-tengere.

– Meg kell idéznetek a kört, és segítségül kell hívnok az elemek gyógyító erejét – mondta Dáriusz Aphroditének.

Aphrodité bólintott, gyengéden megérintette a homlokomat, majd elkezdett parancsokat osztogatni a barátaimnak.

– Idióta banda! Foglaljátok el a helyeteket! Idézzük meg az elemeket!

Shaunee és Erin üveges szemekkel meredtek rá. Damien a sírással küszködve így szólt:

– Nem... nem tudom, merre van kelet.

Stevie Rae megszorította a kezem, majd elengedte, és Damien felé fordult.

– Én tudom. Mindig tudom, merre van észak, ezért azt is tudom, merre van kelet – mondta.

– Álljátok körbe az asztalt – utasította őket Dáriusz. – És adjátok ide a lepedőt az ágyról!

Damien lekapta a lepedőt Stevie Rae ágyáról, miközben megnyugtató szavakat suttogott az időközben magához tért és halkán pityergő Jack fülébe. Dáriusz elvette tőle a lepedőt.

– Maradj velem, papnő – mondta. Heath-re és Erikre pillantott. – Beszéljetek hozzá folyamatosan, mind a ketten.

Erik megfogta azt a kezemet, amelyiket Stevie Rae elengedett.

– Itt vagyok, Z. – Összekulcsolta az ujjainkat. – Túl kell élned. Szükségünk van rád. – Elhallgatott, és gyönyörű kék szemével rám nézett. – Szükségem van rád, és szeretnék bocsánatot kérni az előbbiért.

Akkor Heath felemelte a másik kezemet, az ajkához emelte, és puhán megcsókolta.

– Hé, Zo, mondtam már, hogy több mint két hónapja nem ittam egy kortyot sem?

Nagyon bizarr volt, hogy mindkét pasim ott áll mellettem. Örültem, hogy most nem próbálnak egymásnak esni, de annyit azért felfogtam, hogy ez mégsem olyan jó jel, hiszen azt jelenti, hogy valószínűleg komolyabb a sérülésem, mint gondoltam.

– Király, nem? Teljesen leálltam a piálással – folytatta Heath.

Megpróbáltam elmosolyodni. Tényleg jó hír volt. Ez volt az oka annak, hogy szakítottam vele, mielőtt megjelöltek. Kezdetteljesen a rabjává válni, és...

Dáriusz felemelte Erik átnedvesedett ingét a mellkasomról, és gyorsan kettétépte a ruhámat. Éreztem az alagút hűvös levegőjét véráztatta bőrömön.

– Istennő segíts! – tört ki Erikből.

– A kurva életbe! – rázta a fejét jobbra-balra Heath. – Ez durva. Nagyon durva. Halálos seb...

– Egy ember számára halálos lenne, de ő nem ember, és én nem fogom hagyni, hogy meghaljon – szakította félbe Dáriusz

Heath-t, majd letakarta a melleimet a lepedővel, amiért nagyon hálás voltam neki.

Elkövettem azt a hibát, hogy lenéztem. Talán jobb is, hogy nem volt erőm felsikoltani. Hosszú seb húzódott végig a bal vállamtól a mellkasomon keresztül egészen a jobb vállamig, alig néhány centiméterrel a melleim felett. A vágás mély volt és csipkézett szélű, mintha egy recés pengéjű késsel ejtették volna. A bőröm kettévált, és látni engedte alatta a vékony zsírreteget és az izmokat, amelyeket sosem akartam megpillantani. Vér szivárgott a sebből, de nem olyan sok, mint amennyire számítottam. Azért, mert már majdnem elvéreztem? A pokolba! Biztos azért, mert már alig maradt vér az ereimben! Zihálva szedtem a levegőt, és éreztem, hogy eluralkodik rajtam a pánik.

– Zoey, nézz rám! – mondta Erik. Amikor továbbra is csak a sebet bámultam, amelyre Dáriusz vastag gézdarabokat helyezett, Erik gyengéden megfogta az államat, és maga felé fordította az arcomat. – Rendbe fogsz jönni. Rendbe kell jönnöd.

– Igen, Zo. Csak ne nézz oda – szólalt meg Heath is. – Emlekszel? Te is mindig ezt mondtad nekem, ha megsérültem egy meccsen. „Ne nézz oda, és akkor nem fog annyira fájni.”

Erik elengedte az államat, így sikerült bólintanom. Ha képes lettem volna megszólalni, azt mondtam volna: *A pokolba is, dehogyan nézek oda újra!* Így is halálra rémültem. Semmi szükségem rá még egyszer.

– Idézzétek meg a kört – mondta Dáriusz.

– Készen állunk – felelte Damien.

Körülnéztem (gondosan ügyelve rá, nehogy a sebre tévedjen a tekintetem), és láttam, hogy Damien, Stevie Rae és az Ikek elfoglalták a helyüket körülöttem.

– Akkor kezdjétek már! – rivallt rájuk Dáriusz.

Egy pillanatnyi csend után végül Erin szólalt meg.

– De eddig mindig Zoey idézte meg a kört. Mi még soha

nem Csináltunk olyat.

– Majd én megidézem. – Aphrodité belépett a körbe, és oda-sétált Damienhez. Még én is láttam a Damien arcára kiülő kéltelkedést. – Nem kell ahhoz vámpírnak vagy vámpírjelöltnek lenni, hogy valaki meg tudjon idézni egy kört. Csak annyi kell hozzá, hogy az illető kapcsolatban álljon Nüxszel. És én kapcsolatban állok vele – mondta határozottan. – De ehhez szükségem van a támogatásotokra. Velem vagytok?

Damien gyorsan rám pillantott. Az utolsó erő tartalékaimat mozgósítva nagy nehezen bólintottam. Elmosolyodott, és ő is bólintott.

– Veled vagyok – felelte Aphroditének.

Aphrodité az Ikekhez fordult.

– Mi is veled vagyunk – mondta Erin mindkettőjük nevében.

Végül Stevie Rae-re nézett, aki megtörölte a szemét, magabiztosan rám mosolygott, majd így szólt Aphroditéhez:

– Kétszer is megmentetted az életemet. Bízom benne, hogy Zoey-t is meg tudod menteni.

Láttam, hogy Aphrodité elpirul, aztán felszegi a fejét és kihúzza magát. Tudtam, hogy hosszú idő után végre tényleg úgy érezhette, hogy befogadták.

– Oké, akkor csináljuk – mondta Aphrodité. – Az elem, amely első lehetünk től az utolsóig velünk van. Szél, megidézlek körünkbe! – Hirtelen szellő támadt, amely meglebbentette Aphrodité és Damien haját. Aphrodité láthatóan megkönnyeb-bülve továbblépett Shaunee-hoz.

Aztán már nem figyeltem – vagy inkább nem tudtam figyelni. A világ kezdett elszürkülni körülöttem, mintha egy alagút másik végéből figyelném az eseményeket.

– Zoey, itt vagy még? – kérdezte Dáriusz, és még több gézt helyezett a mellkasomra.

Képtelen voltam válaszolni. A fejem könnyű volt, de a tes-

tem többi része hihetetlenül nehéz. Úgy éreztem magam, mint-ha valami idióta rajtam parkolta volna le a kamionját.

– Z? – hallottam Erik hangját. – Z, nézz rám!

– Zoey? Kicsim? – Heath-en látszott, hogy csak egy hajszál választja el a sírástól.

Tényleg mondani akartam valamit, hogy megnyugtassam őket, de egyszerűen nem ment. A testem már nem engedelmeskedett az akaratomnak. Távoli szemlélőjévé váltam a körülöttem zajló dolgoknak, Nem tudtam többé játékba avatkozni.

– Már csak a szellem hiányzik – mondta Aphrodité, és megállt Dáriusz mellett. – Ezt az elemet Zoey szokta megszemélyesíteni, és kicsit furcsán érzem magam a helyén.

– Idézd meg – felelte Dáriusz. Rám pillantott, majd a körben álló barátaimra nézett. – Összpontosítsátok az elemetek erejét Zoey-ra. Gondoljatok arra, hogy feltöltitek melegséggel és életerővel!

Távrolról hallottam, ahogy Aphrodité megidézi a szellemet, de most nem éreztem azt a lelkesítő élményt, amit mindig át szoktam élni. Egy pillanatra mintha elért volna egy távoli langyos fuvallat, és egy villanásnyi időre eső és frissen vágott fű illata csapta meg az orromat, de aztán gyorsan eltűntek, miközben a sűrű keret a látómezőm szélén egyre vastagabbá vált.

– Te vagy az az ember, akit Zoey korábban megbélyegzett? – kérdezte Dáriusz Heath-től. Hallottam a hangjukat, de nem igazán érdekelt, miről beszélnek.

– Igen – felelte Heath.

– Jól van. Akkor a te véred még jobb lesz neki, mint Aphroditéé.

– Ezer éve nem hallottam ilyen jó hírt – motyogta Aphrodité, miközben keze fejével megtörölte a szemét.

– Megengeded, hogy Zoey igyon belőled?

– Hát persze! – vágta rá Heath. – Csak mondd meg, mit kell

tennem.

– Ülj fel ide! Tedd a fejét az öledbe, aztán add ide a karod – irányította Dáriusz.

Heath felülte az asztal végébe, aztán Erik és Dáriusz segítségével a combjára helyezte a fejemet, mintha csak egy élő párna lenne. Heath kinyújtotta a karját, Dáriusz pedig határozottan megragadta. Túlságosan bódult voltam ahhoz, hogy fel fogjam, mi fog következni, ezért kíváncsian figyeltem, ahogy Dáriusz hátranyúl, és kivesz egy többfunkciós kés/olló/sörnyítő eszközt az elsősegélydobozból, kinyitja a kés részét, és a pengével felhasítja a puha bőrt Heath izmos alkarján.

A vér illata ízletes ködként borult az agyamra.

– Szorítsd a karod a szájára – mondta Dáriusz. – Itasd meg!

– Igyál, kicsim! Igyad, ettől jobban leszel.

Az eszemmel tudtam, hogy Erik ott áll mellettem a legjobb barátaim társaságában, és engem néz. Normál körülmények között soha nem csináltam volna ilyesmit, akármilyen csábító illata is volt Heath vérének.

Jelen szituáció azonban a legnagyobb jóindulattal sem emlékeztetett a normál körülményekre. Ezért amikor Heath az ajkamhoz nyomta vérező alkarját, kinyitottam a számat, belemélyesztettem a fogaimat, és szívni kezdtem.

Heath felnyögött, és átölelt a másik karjával. Arcát belefúrta a hajamba, miközben ittam belőle. A világ hirtelen összeszűkülte körülöttünk, és nem maradt benne más, csak Heath, én és a vére, amely szinte felrobbant a bensőmben. Az első korty után újra érezni kezdtem a testemet, és olyan erővel hasított a mellkasomba a fájdalom, hogy elrántottam volna a számat a karjától, ha nem szorít még erősebben és nem suttoja a fülembe:

– Nem! Nem hagyhatod abba. Ha én kibírom, neked is bírnod kell, Zo.

Nagyon jól tudtam, hogy ennek nemcsak az a nagyfokú él-

vezet lesz az eredménye, amelyet mind a vámpír, mind áldozata érez, ha előbbi iszik a másikból. Ismét megbélyegeztük egymást. Akármilyen rosszul voltam, ezt akkor is biztosan tudtam. Heath vérével együtt a gondolatai és az érzései is átvándoroltak belém, ismét kialakult az a mágikus kapcsolat, amely ősidőktől fogva létezett ember és vámpír között, és amelyet megbélyegzésnek hívtak. De most nemcsak ezért ittam a véreből. Működésbe léptek a létfenntartó ösztöneim, és a frissen kialakult kapcsolatnak köszönhetően Heath is megérezte a bennem tomboló fájdalmat és félelmet, mindazt, amit jótékony ködbe burkolt az agyamra nehezedő zsibbadás, amikor majdnem végzetes sokkot kaptam. A vére azonban mindent megváltoztatott. Újult erővel töltött el, és kirántott ebből a végzetes állapotból, ismét tudatosult bennem a gyilkos fájdalom, és végre rájöttem, milyen közel is járok a halálhoz.

Nyüsztítve szívtam a vérét, mert tudtam, hogy ő is érzi a fájdalmamat.

De természetesen azt is tudta, hogy mi jár a fejemben, és hogy mennyire sajnálom, hogy fájdalmat okozok neki.

– Nyugi, kicsim. Minden rendben. Nyugi – suttogta a fogát csikorgatva a fájdalom és a vágy furcsa elegyétől.

Nem tudom, mennyi idő telt el, csak azt éreztem, hogy a vágás a mellkasomon ismét pokolian fáj, a testemet azonban langyos szellő cirógatja, amely a tavaszi zápor és a nyári mező illatát sodorja magával. A szellem is új életre kelt bennem, a lelkelem szinte ugrott egyet örömeiben, és tudtam, hogy Heath vérének hála most már képes vagyok befogadni az elemek testlelket gyógyító segítségét.

Nagyjából ezzel egy időben jutott el a tudatomig a felismerés, hogy Heath egy ideje már nem beszél hozzám. Kinyitottam a szemem, és rápillantottam. Félig rám borulva ült, és csak azért nem csuklott össze, mert Dáriusz erős kézzel fogta a vál-

lát. Heath szeme csukva volt, az arca falfehérré vált a vérvesztéségtől.

Azonnal elvettem a számat a karjáról.

– Heath!

Megölettem volna? Pánikba esve próbáltam felülni, de a fájdalomtól képtelen voltam megmozdulni.

– Az ember jól van, papnő – nyugtatott meg Dáriusz. – Állítsd el a vérzést, hogy ne veszítsen több vért.

Automatikusan végighúztam a nyelvem a Heath alkarján éktelenkedő vágáson és harapásnyomon, közben pedig arra gondoltam, hogy *Gyógyulj be... ne vérezz tovább*, és amikor felemeltem a fejem, azt láttam, hogy mind a kés ejtette seb, mind a fogaim nyoma eltűnt, a vérzés pedig megszűnt.

– Most már bezárhatod a kört – mondta Dáriusz Aphroditének, aki leplezetlen kíváncsisággal figyelte a jelenetet.

Látod, akartam mondani neki, sokféle megbélyegzés létezik. Ami Heath és köztem jött létre, az teljesen más, mint a tiéd Stevie Rae-vel. De nem volt annyi erőm, hogy megszólaljak. Az igazat megvallva egyáltalán nem örültem annak, hogy hamarosan kérdésekkel fog elárasztani a témával kapcsolatban. Mielőtt azonban Aphrodité Stevie Rae felé fordult volna, hogy elkezdje elengedni az elemeket, elkaptam Dáriuszra villantott szexi mosolyát, és hirtelen eszembe jutott, hogy a megbélyegzést úgy lehet megszüntetni, ha szeretkezünk valaki mással, tehát Aphrodité valószínűleg Dáriuszt fogja „kifaggatni”. Dáriusz mosolyát látva pedig arra is rájöttem, hogy a harcos sokkal jobban fog örülni ennek a „fagगतózásnak”, mint amennyire én örülnék neki.

Oké, mindjárt elhányom magam.

Amíg a vigyorgó Aphrodité bezárta a kört, Dáriusz visszafordult felénk.

– Erik, fogd meg az embert, és tegyük át az ágyra – mondta

Dáriusz.

Erik kifejezéstelen arccal emelte ki a fejemet Heath öléből. Aztán ő és Dáriusz együttes erővel átrakták Heath mozdulatlan testét az ágyra, amelyen nem sokkal korábban még Jack feküdt (most már azonban tágra nyílt szemmel bámult minket a fal mellől, miközben kezével kényszeresen simogatta Hercegnőt).

– Keríts gyorsan valami enni- és innivalót. És hozz még Vénusz borából is – szólt oda Dáriusz Jacknek. – De mondd meg a vörös vámpírjelölteknek, hogy ők ne jöjjenek be ide – tette hozzá, mire Jack bólintott, és Hercegnővel a sarkában kiviharzott a szobából.

– Nem fogják megtámadni Heath-t – mondta Stevie Rae. Odajött hozzám, és megfogta a kezem. – Főleg, hogy újra megbélyegezték egymást Zoey-val. Rossz szaga lett tőle a vérenek.

– Jelen pillanatban nincs időm tesztelni, hogy tényleg így van-e – felelte Dáriusz. Visszajött hozzám, és újra megvizsgálta a sebemet. – Jól van. Teljesen elállt a vérzés.

– Azt hiszem, ezt inkább elhiszem neked. Nem akarok még egyszer odanézni. – Borzasztóan örültem, hogy visszatért a hangom, bár még mindig gyenge volt és kissé remegett. – Kösz, srácok, hogy megidéztek a kört értem – mondtam a barátainak, akik vigyorogva gyűltek körém.

– Ne! – Dáriusz felemelte a kezét, és jelezte, hogy ne jöjjenek közelebb. – Helyre van szükségem. Aphrodité, keresd meg a sebtapaszt az elsősegélydobozban, és hozd ide!

– Most már ugye nem haldoklok? – kérdeztem a harcost.

Dáriusz felemelte a fejét, és a szemembe nézett. A tekintetében megkönnyebbülést láttam, amely elárulta, mennyire közel álltam ahhoz, hogy ne éljem túl.

– Már nem haldokolsz – mondta, aztán elhallgatott, de érezni lehetett, hogy folytatni akarja.

– De? – néztem rá kérdő tekintettel.

– Nincs de – szólt közbe gyorsan Stevie Rae. – Már nem haldokolsz. Ennyi.

Nem fordítottam el a tekintetem Dáriusról, aki végül válaszolt a kérdésemre.

– De ahhoz, hogy teljesen felépülj, komolyabb segísége van szükséged, mint amelyet én nyújtani tudok.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Aphrodité, miközben odalépett Dáriusz mellé, kezében egy adag sebtapaszal.

Dáriusz felsóhajtott.

– Zoey súlyosan megsebesült. Az embervér megmentette az életét, pótolta az elveszített vért, és megerősítette annyira, hogy képes legyen befogadni az elemek gyógyító energiáját, de egy ilyen komoly sebet még ő sem tud magától begyógyítani. Még csak vámpírjelölt, és egy ilyen sérülésből még egy teljesen kifejlett vámpírnak is nehezebb esne a felépülés.

– De most már jobban néz ki, és beszélni is tud – szólalt meg Damien.

– Igen, már nem érzem úgy, mintha kívülről nézném az egészet – helyeselt.

Dáriusz bólintott.

– Az jó, de a sebet akkor is össze kell varrni ahhoz, hogy be tudjon gyógyulni.

– És ezek? – Aphrodité felmutatta a sebtapaszokat. – Azt hittem, ezek arra valók.

– Ez csak átmeneti megoldás. Valódi öltésekre van szüksége.

– Akkor varrj össze. – Próbáltam bátornak hangzani, de már a gondolattól is émelyegni kezdtem, hogy Dáriusz összevarrja a húsomat és a bőrömet.

– A dobozban nincsenek varratok, amivel megtehetném – mondta Dáriusz.

– Nem tudunk szerezni valahonnan? – kérdezte Erik. Fel-tűnt, hogy beszéd közben még véletlenül sem nézett rám. – Heath furgonjával elmehetnék a Szent János Kórházba, Stevie Rae pedig „rábeszélhetne” egy orvost, hogy segítsen. Elhoz-nánk mindent, amire szükséged lehet, és összevarrnád.

– Igen, ez jó ötlet. Ha kell, még egy orvost is lehozhatunk ide, aztán legfeljebb törölöm az emlékeit – bólogatott Stevie Rae.

– Kösz, Stevie Rae, igazán kedves tőled – mondtam némi-képp dühösen, amiért ilyen könnyedén beszél emberrablásról és agymosásról. – De nem hinném, hogy ez túl jó ötlet.

– Ezt a problémát egyébként sem lehet ilyen könnyen meg-oldani – jegyezte meg Dáriusz.

– Akkor magyarázd el, hogyan lehet megoldani – szólalt meg Heath, és a könyökére támaszkodva felemelte a fejét. Úgy nézett ki, mint akit összeverték, de amint meglátott, kedvesen elmosolyodott.

– Zoey-nak többre van szüksége egy orvos segítségénél. Fel-nőtt vámpírok közelében kell lennie ahhoz, hogy a testét ért sérülés ne váljon végzetessé.

– Várjunk csak. Nem azt mondtad az előbb, hogy már nem haldoklom? – kérdeztem.

– Ezt a sebet túlélted, de ha nem kerülsz sürgősen vámpír-közösségbe, és nem csak kettő vagy három közelségébe, akkor a gyógyulás fel fogja emésztani az összes tartalék energiádat, és ennek az lesz a következménye, hogy a tested elutasítja az Átváltozást. – Dáriusz elhallgatott, hagyta, hogy mindannyian megemésszük a hallottakat. – És akkor meghalsz. Utána talán visszatérsz, mint Stevie Rae és a többiek, de az is lehet, hogy nem.

– Vagy olyan leszel, mint az a barom Stark, és egyből ne-künk támadsz – mondta Aphrodité.

- Szóval igazából nincs más választásunk – sóhajtott Dáriusz. – Vissza kell vinnünk az Éjszaka Házába.
- A pokolba – mondtam.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

– De oda nem mehet vissza! Kalona ott van – kiáltotta Erin.

– A Hollómásokról nem is beszélve – tette hozzá Shaune.

– Ezt is az egyik Hollómás tette – mondta Erik. – Igaz, Heath?

– Igen, undorító egy szörny volt – felelte Heath. Barna üccsit szopogatott egy üvegből, amelyet Jacktól kapott, mellé pedig sajtos Doritost evett. Örültem, hogy jobban van, már majdnem teljesen olyan volt, mint szokott, ami megint csak azt bizonyítja, hogy a Doritos és a barna üccsi igenis jót tesz az egészségnek.

– Ha visszavisszük, akkor újra meg fogják támadni, ezért azzal aligha mentenénk meg. Sőt, csak segítenénk nekik, hogy befejeznék, amit elkezdtek – érvelt Erik.

– Nem biztos – szóltam közbe vonakodva. – A Hollómás ugyanis nem engem támadott meg, vagy legalábbis nem szándékosan. Heath-t akarta elkapni, csak valahogy az útjába kerültem. – Bocsánatkérően rámosolyogtam Heath-re. – Igazából megijedt, amikor látta, hogy megsérültem.

– Igen, mert azt mondta, hogy az apja már régóta keres téged – tette hozzá Heath. – Én is emlékszem. Tényleg megijedt, amikor látta, hogy megsebesített. Zoey, kicsim, majdnem meghaltál miattam, annyira sajnálom!

– Nem megmondtam, bazmeg! – Aphrodité majdnem Heath torkának ugrott. – Ami történt, az a te hibád! Nincs itt semmi keresnivalód!

– Hé, Aphrodité, nyugi – mondtam. Fel akartam emelni a kezem, hogy nagyobb nyomatékot adjak a szavaimnak, de

Dáriusz azonnal rám villantotta a tekintetét, hogy maradjak nyugton. Ráadásul tényleg minden mozdulat borzalmas fájdalommal okozott. Úgyhogy megpróbáltam kézmozdulatok nélkül meggyőzni Aphroditét, ami elég furcsa érzés volt. – Ami történt, megtörtént. Mi értelme Heath-t szapulni miatta?

Felém fordult, és láttam rajta, hogy valami zavarja. Aphrodité kényelmetlenül érezte magát.

Összevontam a szemöldököm.

– Mi a baj, Aphrodité?

Amikor nem szólt semmit, Stevie Rae felsóhajtott, és azt mondta:

– Az a baja, hogy ő a mindentudó Látomásos Lány, de ezt mégse látta előre.

– Ne kutakodj az agyamban! – kiáltott rá Aphrodité dühödten.

– Akkor válaszolj Z kérdésére! Túl szarul van ahhoz, hogy mindent harapófogóval kelljen kihúznia belőled – vágott vissza Stevie Rae.

Aphrodité hátat fordított neki.

– Csak azt reméltem, hogy legalább valami figyelmeztetést kapok, ha veszélyben forog az életed, ez minden.

– Tessék? – kérdeztem mindannyiunk nevében.

Aphrodité a szemét forgatta.

– Két látomásomban is láttalak meghalni, szóval joggal feltételeztem, hogyha ennyire közel kerülsz a halálhoz, arról nekem is lesz valami sejtésem. Nüx azonban semmilyen látomást nem küldött, ezért gondoltam, hogy Football Joe barmolta össze a dolgokat a felbukkanásával, és erre még az Istennő sem számított. – Heath-re nézett, majd undorodva megrázta a fejét. – Áru!d már el, mi a lófaszt kerestél itt? Fogyatékos vagy, vagy mi? Egyszer már majdnem kinyírtak itt, nem?

– Mivel Zoey akkor megmentett, azt gondoltam, ha valami

baj lesz, most is átmegy szuperhősbe, és minden rendben lesz – vallotta be Heath. Aztán lehervadt az ajkáról a kisfiús mosoly, és hirtelen úgy nézett ki, mint akinek elfelejtették a születésnapját. – De azt nem gondoltam, hogy majdnem meg fog halni miattam.

– És még azt mondják, hogy a focisták nem érzélnyék. Ki találta ki ezt a butaságot? – horkant fel Aphrodité gúnyosan.

– Oké, ebből elég – mondtam. – Heath, nem miattad haltam meg majdnem, hanem az ostoba Hollómás miatt. Gondolod, hogy önként velem mentem volna? Még mit nem!

– De én... – kezdte Heath, de a szavába vágtam.

– Heath, ha te nem lettél volna itt, valószínűleg akkor is kimerészkedtem volna a felszínre. Az a gusztustalan madár-szörny azt mondta, engem kerestek, vagyis előbb vagy utóbb meg is találtak volna, és akkor úgyis szembe kellett volna szállnom velük. Ennyi. Ja, és Aphrodité, az, hogy vannak látomásaid, még nem jelenti azt, hogy mindent tudsz. Néha történnek olyan dolgok, amiket nem lehet előre látni. Szokjál hozzá, és ne legyél már ilyen undok. Ráadásul itt nem csak a Hollómásokról van szó. Mielőtt támadásba lendült, úgy nézett ki, mint Neferet – fejeztem be sietve.

– Micsoda? – kiáltott fel Damien. – Hogy nézhetett ki úgy, mint Neferet?

– Fogalmam sincs, de esküszöm, hogy őt láttam a fán, amikor felnéztem. Rám mosolygott, még a hideg is kirázott tőle. Pislogtam egyet, és a következő pillanatban már egy Hollómás volt a helyén. Ez minden, amit tudok. – Tudtam, hogy van még valami, amire emlékezni kellene, de még mindig szédültem a fájdalomtól, ezért kimerülten visszahanyatlottam az asztalra.

– Vissza kell vinnünk az Éjszaka Házába – mondta Dáriusz.

– Önként adjuk Neferet kezére? Ez nem lenne túl okos dolog – felelte Heath.

– Akkor is oda kell vinnünk.

Dáriuszra néztem.

– Nincs más lehetőség?

– Ha életben akarsz maradni, nincs.

– Akkor vigyük vissza a suliba – törődött bele Damien.

– Nagyszerű! Pontosan azt fogjuk tenni, amit Neferet és a Hollómások akarnak! – kiabálta Aphrodité.

Aphroditére pillantottam, és láttam, hogy az undok álarc alatt, amit önvédelmi pajzsként viselt, őszintén aggódik értem. Félt. Nem tudtam hibáztatni érte. Én is félttem. Féltettem magamat és a barátaimat. A pokolba, az egész világot féltettem!

– Azt akarják, hogy odamenjek, de élve akarnak – mondtam komolyan. – Ez azt jelenti, hogy mielőtt bármit csinálnának velem, előbb meggyógyítanak.

– De arra ugye emlékszel, hogy az Éjszaka Házában Neferet a gyógyító? – kérdezte Damien.

– Persze, hogy emlékszem – feleltem ingerülten. – Csak azt remélem, hogy Kalona jobban akar engem élve, mint amennyire Neferet holtan.

– De mi van, ha azután tesz veled valami szörnyűséget, miután meggyógyított? – aggodalmaskodott Aphrodité.

– Akkor el kell jönnötök értem, és ki kell szabadítanotok – válaszoltam.

– Ezt most úgy mondtad, mintha egyedül akarnál visszamenni. Pedig arról szó sem lehet – mondta Damien.

– De nem ám – helyeselt Erin.

– Nem engedjük, hogy eltűnj a szemünk elől – csatlakozott Shaunee.

– Akárhová mész, veled tartunk – szólalt meg Jack is.

– Így van. Együtt maradunk, történjék bármi – mondta Stevie Rae. – Emlékezz csak vissza, hogy Aphrodité két halál-látomásában az volt a közös, hogy magadra maradtál. Szóval

nem hagyunk egyedül.

– Nem mehetünk vissza vele mindannyian. – Erik hangja túlharsogta a többiekét.

– Nézd, Erik – fordult felé Aphrodité gúnyos mosollyal. – Tudjuk, hogy te vagy Mr. Féltékeny, és valószínűleg nem esett jól, hogy a barátnőd egy másik pasi vérért szívta, de próbáld meg valahogy kezelni a helyzetet.

Erik ügyet sem vetett rá. A szemembe nézett, és láttam, hogy ismét benyúlt a színésztarsolyába, és előhúzta belőle a vadidegen jelmezét. Nyomokban sem emlékeztetett arra a srácra, aki nem sokkal ezelőtt még annyira meg volt értem örülve, hogy szabályosan megrémített. Az a bunkó ősember is eltűnt, aki szét akarta rúgni Heath seggét, engem pedig a tulajdonának nézett. Erik olyan hatékonyan volt képes elrejteni az érzelmeit, hogy komolyan eltűnődtem, vajon milyen lehet az igazi énje.

– Stevie Rae nem mehet vissza veled. Ha elmegy, ki fogja kordában tartani a vörös vámpírjelölteket? Aphrodité sem mehet vissza. Ő már csak egy ember, és bármennyire is szeretném, hogy felfalja valami, azt gondolom, neked és Nüxnek még szüksége van rá.

– Mielőtt folytatnád, közlöm, hogy én mindenképpen visszamegyek vele – jelentette ki Heath.

Eriknek a szeme sem rebbent.

– Remek ötlet. Téged valószínűleg még Aphroditénél is gyorsabban nyírnának ki. És ezúttal feltehetően Zoey-t is sikerülne megöletned. Zoey-nak vissza kell mennie, különben meghal. Dáriusz az egyetlen, akinek vele kell mennie. Mindenki más hatalmas kockázatot vállalna. A többieket biztosan csapdába ejtenék. Talán meg is ölnék.

Szokás szerint a barátaim mind egyszerre kezdtek beszélni, kiabálni, magyarázni és véleményt nyilvánítani Erik érzelmentes helyzetelemzéséről.

– Hé... figyeljetelek... – próbáltam túliabálni őket, de túl gyenge voltam hozzá.

– Csendet! – kiáltotta el magát Dáriusz, és hirtelen mindenki elhallgatott.

– Köszönöm – mondtam, majd a barátaim felé fordultam. – Szerintem Eriknek igaza van. Mindenki, aki visszamegy, óriási kockázatot vállal, és nem akarom elveszíteni egyikőtöket sem.

– De ti öten nem akkor vagytok a legerősebbek, ha együtt vagytok? – kérdezte Heath.

– De igen – felelte Damien.

Heath bólintott.

– Én is így gondoltam. Akkor nem az lenne a legokosabb, ha azok, akik tudnak valami spéci dolgot az elemekkel, mind visszamennének Zoey-val?

– Akik képesek kapcsolatot teremteni valamelyik elemmel – javította ki Damien. – Így hívják ezt a képességet. Egyébként pedig egyetértek Heath-szel. A körnek együtt kellene maradnia.

– Lehetetlen – mondta Dáriusz. – Stevie Rae-nek itt kell maradnia a vörös vámpírjelöltek miatt. Ha ő csapdába esik, vagy ami még rosszabb, meghal, akkor fogalmunk sincs, hogy Erik mint felnőtt vámpír jelenléte önmagában elegendő-e ahhoz, hogy kordában tartsa őket. Azt például csak Zoey meg én vetjük észre, hogy Kramishának igen nehezere esett uralkodnia magán, amikor meglátta Heath-t. Stevie Rae távozása beláthatatlan következményekkel járna. Egyszerűen a kör nem maradhat együtt.

– Várj csak, talán mégis – szólalt meg Aphrodité.

– Mire gondolsz? – kérdeztem.

– Én már nem képviselhetem a földet. Az Istennő az Átváltozása után visszaadta ezt a képességet Stevie Rae-nek, és amikor legutóbb megpróbáltam, az elem dühbe gurult, és kiverte a

gyertyát a kezemből.

Bólintottam. Emlékeztem, milyen feldúlt volt Aphrodité, mert azt hitte, Nüx elfordult tőle, pedig nem az történt. Aphrodité ettől függetlenül nem tudta többé megidézni a földet.

– De Zoey képes megidézni a földet – folytatta Aphrodité. – Mint ahogy az összes többi elemet is, nem igaz?

Ismét bólintottam.

– De igen.

– Nekem pedig minden gond nélkül sikerült megidézni a szellemet. Szóval mi lenne, ha egyszerűen csak helyet cserélnék? Zoey képviselné a földet, én pedig megidézni a szellemet. Nem sokkal ezelőtt működött. Szerintem amíg Zoey itt van a közelben, és segít felém irányítani a szellemet, nem lehet gond.

– Igaza van, és így nélkülem is működhetne a kör – mondta Stevie Rae. – Akármennyire is szeretnék veletek menni, Dáriusznak igaza van. Nem kockáztathatom meg, hogy esetleg nem tudok visszatérni a vámpírelöltjeimhez.

– Van még egy oka annak, hogy nem térhettek vissza Zoeyvel, és úgy látszik, erről mindnyájan megfélekedtetek – vette át a szót Dáriusz. – Neferet és talán Kalona is képes olvasni a gondolataitokban. Vagyis mindent, amit tudtok a vörös vámpírelöltekről és erről a biztonságos menedékről, azt ők is tudni fogják.

– Figyeljete csak, nekem van egy ötletem – szólt közbe Heath. – Nem sokat tudok erről a dologról, és lehet, hogy tévedek, de nem kérhettek segítséget az elemektől? Nem tudnák megvédeni a gondolataitokat a betolakodóktól?

Meglepetten néztem Heath-re, aztán elvigyorodtam.

– Mondasz valamit. Te mit gondolsz, Damien?

Damient szemmel láthatóan felizgatta az ötlet.

– Azt gondolom, hogy idióták vagyunk, amiért nem jutott

magunktól is eszünkbe. – Rámosolygott Heath-re. – Szép munka volt!

Heath vállat vont, és kedvesen elmosolyodott.

– Nem tesz semmit. Néha egy kívülálló könnyebben meg tudja oldani a problémákat.

– Tényleg azt gondolod, hogy ez működhet? – kérdezte Dáriusz.

– Elméletileg igen – felelte Damien. – Legalábbis nálam és az Ikreknél, Mi már kértük azt az elemektől, hogy védjenek meg minket. Szerintem ugyanígy a gondolatainkat is meg tudnák védeni. – Egy pillanatig habozott, majd Aphroditére pillantott. – De te vajon képes vagy rá? Te ugyanis nem tudsz valódi kapcsolatot teremteni a szellemmel. Nem akarok gonoszkodni, de attól, hogy beálltál Zoey helyére, és idehívtad azt az elemet, még nem biztos, hogy egyedül is meg tudod idézni.

– Nekem nincs szükségem egyetlen elemre sem ahhoz, hogy megvédjem a gondolataimat – telelte Aphrodité. – Neferet soha nem látott bele a fejembe, mint ahogy Zoey gondolataiban sem tud olvasni. És komolyan mondom, hogy most már kezd kurvára elegendem lenni abból, hogy mindig azért csesztettek, mert újra ember lettem!

– Oké, elfelejtettem, hogy a te fejedbe nem lehet belelátni. Bocsi – mondta Damien. – De mielőtt visszamegyünk az Éjszaka Házába, szerintem akkor is meg kellene bizonyosodnunk róla, hogy a szellem tényleg engedelmeskedik-e Aphroditének.

– Igen, Aphrodité – szólalt meg Jack is. – Ne érts félre, nem azért van ez az egész, mert ember vagy. Egyszerűen tudnunk kell, hogy a szellem nálad is működik-e.

Hirtelen támadt egy ötletem.

– Igazából nincs semmi jelentősége annak, hogy Aphrodité képes-e a körön kívül is megidézni a szellemet, vagy sem, én ugyanis meg tudom. Szellem – mondtam halkán, – jöjj hoz-

zám! – Azonnal megéreztem az elem csodás jelenlétét. – Most pedig menj Aphroditéhez. Védeld és szolgálj! – Csettintetem az ujjammal, és Aphrodité felé intettem. Éreztem, hogy a szellem elillan a testemből. A következő pillanatban Aphrodité nagy kék szeme elkerekedett, és elragadtatott mosoly ült ki az arcára.

– Hé, ez működik! – kiáltotta boldogan.

– Meddig tudod ezt fenntartani? – fordult felém Erik.

Annyira feldühített érzelemmentes hangja, hogy csak ennyit vetetem oda mérgesen:

– Ameddig akarom.

– Szóval a kör érintetlen marad – mondta Damien.

– Igen, és mindannyian visszamegyünk Z-vel a suliba – lelkesedett Erin.

– Mind az öten – pontosított Shaunee.

– Olyanok vagyunk, mint az idióta testőrök – morogta Aphrodité, de közben ő is elmosolyodott.

– Akkor ezt megbeszéltük – jelentette ki Dáriusz. – Ti öten és én visszatérünk az Éjszaka Házába. Stevie Rae, Erik, Jack és Heath itt marad.

– Nehogy már! – kiáltott fel Erik, és végre kiült valamilyen érzélem az arcára. – Ő nem maradhat itt.

– Azt nem te fogod megmondani, haver. Egyébként meg tényleg nem maradok itt. Én is Zoey-val megyek.

– Nem jöhetsz, Heath. Túl veszélyes – mondtam.

– Aphrodité ember, és ő is megy. Akkor én is veletek mehetek – makacskodott.

– Idehallgass, csökött agyú, először is, valóban ember vagyok, de nem átlagos, mint te. Másodszor, nem jöhetsz, mert felhasználhatnának Zoey ellen. Ismét megbélyegeztétek egymást. Ha téged bántanak, azzal őt is bántják. Úgyhogy vedd elő azt a kevés eszedet, és húzzál szépen vissza a kertvárosba.

– Ó, erre eddig nem is gondoltam – visszakozott Heath.

– Haza kell menned, Heath – győzködtem én is. – Ha elcsendesednek a dolgok, majd beszélünk.

– Nem maradhatnék inkább itt, ahol közel vagyok hozzád? Ha szükségem lenne rám, gyorsabban el tudnál érni.

Igent akartam mondani annak ellenére, hogy láttam, amint Erik rezzenéstelen arccal figyel minket, és annak ellenére, hogy tudtam, Heath-nek az lenne a legjobb, ha soha többé nem találkozánk. A megbélyegzésünk hihetetlenül erős volt, sokkal erősebb, mint a múltkor. Éreztem magamban, és hiába tudtam, hogy ez nem helyes, szerettem volna magam mellett tudni. De aztán eszembe jutott, hogy Kramisha úgy nézett rá, mint aki ki akar harapni belőle egy darabot. Tudtam, hogy a vére már nem ízlene egyetlen vámpírnak vagy vámpírjelöltnek sem, hiszen megbélyegeztük egymást, de azért nem mertem volna mérget venni arra, hogy erről nem akarnak első kézből megbizonyosodni. Annak pedig már a gondolatától is begurultam, hogy valaki más igyon Heath véréből.

– Nem, Heath – feleltem. – Haza kell menned. Itt nem vagy biztonságban.

– Nem érdekel, hogy biztonságban vagyok-e vagy sem. Csak az érdekel, hogy veled lehessenek – mondta.

– Tudom, de engem érdekel a te biztonságod. Úgyhogy menj haza, kérlek. Amint tudlak, felhívlak.

– Oké, amint hívsz, én itt vagyok.

– Akarod, hogy kikísérjem? – kérdezte Stevie Rae. – Könnyűú eltévedni, ha valaki nem ismeri a járást.

És én meg tudom védeni, ha valaki esetleg meg akarná kószolni. Stevie Rae nem mondta ki, de a gondolat ott vibrált közöttünk a levegőben.

– Igen, köszi, Stevie Rae – mondtam.

– Erik, emeld meg Zoey-t. Aphrodité, segíts bekötni a sebet.

Az lesz a legjobb, ha én is kimegyek Heath-szel – szólalt meg Dáriusz.

– A Hollómás azon a fán volt, amelyik alatt a furgonja áll. Az ágai szinte rálógnak a vasútállomás tetejére – figyelmeztettem Dáriuszt.

– Óvatos leszek, papnő – felelte, aztán Heath felé fordult. – Gyerünk. Haza kell menned.

– Nemsokára visszajövünk – mondta Stevie Rae.

Heath azonban ahelyett, hogy követte volna Dáriuszt és Stevie Rae-t, odajött hozzám. Két kezébe fogta a kezemet, és rám mosolygott.

– Vigyázz magadra, Zo, megígéred?

– Igyekszem. Te is vigyázz magadra. És kösz, hogy megmentetted az életemet.

– Bármikor, Zoey. Bármikor. – Aztán, mintha rajtunk kívül senki más nem lett volna a szobában, lehajolt, és szájon csókolt. Doritos, barna üccsi és Heath íze volt. De nemcsak ezt éreztem, hanem az illatát, jobban mondva a vérének az illatát is, és mivel megbélyegeztük egymást, ennél finomabb és ínycsiklandóbb illat nem létezett számomra.

– Szeretlek, kicsim – suttogta. Még egyszer megcsókolt. Kifelé menet még odaintett a barátainak. – Sziasztok – mondta. Szinte meg sem lepődtem azon, hogy Jack és Damien viszonozták a köszönését, az Ikrék pedig még csókokat is dobtak neki. Heath tényleg cuki pasi. Nagyon cuki. Mielőtt kilépett volna az ajtón, visszanézett a mellettem álló Erikre. – Hé, haver, ha valami bántódása esik, azért téged teszlek felelőssé. – Azzal elvigyorodott. – Ja, és igazán megkönnyíthetnéd a dolgomat azzal, hogy továbbra is megpróbálsz parancsolgatni neki – mondta búcsúzóul, majd kuncogva eltűnt az ajtópokróc mögött.

Aphrodité felnevetett, de megpróbált úgy tenni, mintha csak

köhögne.

- Expasi nem nagyon bírja Eriket – jegyezte meg Shaunee.
- De milyen jó segge van – sóhajtott fel Erin.
- Hú, nektek is feltűnt? – kérdezte Jack.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Az Ikrek hirtelen elhallgattak, és büntudatos pillantást vetettek Erikre. Erik rezzenéstelen arccal állt, mint egy márványszobor, majd így szólt Aphroditéhez:

– Egy kicsit megemelem, te pedig tekerd körbe a sebpólyával.

– Oké – felelte Aphrodité.

Anélkül, hogy a szemembe nézett volna, Erik becsúsztatta a kezét a vállam alá, és finoman felemelte a felsőtestemet az asztalról. Miközben a fogamat csikorgattam a fájdalomtól, Aphrodité pedig körbetekerte a mellkasomat a kötszerrel, azon morfondíroztam, mi a fenét csináljak Erikkel és Heath-szel. Erik és én hivatalosan újra együtt voltunk, de az alagsori jelenet után már egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy ennek így kell lennie. Azt mondta, hogy szeret, ami nagyon szép és jó, de úgy tűnt, számára ez azt jelenti, hogy a tulajdonának tekint és örülden féltékeny rám. Ráadásul azt sem tudtam, vajon a kapcsolatunk van-e olyan erős, hogy kibírja ismételt megbélyegzésemet Heath-szel. Azok után, hogy látta, amint Heath vérét szívom, majd csókolózom vele, vajon lehetünk még együtt Erikkel?

Felnéztem rá, ahogy a karjában tartott. Megérezte a tekintetemet, kék szeme az enyémben fúródott. Már nem úgy nézett ki, mint egy kőszobor. Inkább csak szomorú volt. Nagyon, nagyon szomorú. *Még mindig a barátnője akarok lenni?* tettem fel magának a kérdést. Minél hosszabb ideig néztem a szemébe, annál inkább azt gondoltam, hogy igen. És akkor mi lesz velem meg Heath-szel? Ismét ugyanott voltam, mint mielőtt Loren behálózott, és kicsalta tőlem a szüzességemet.

Nagyon kellemetlen pasiháromszög alakult ki akkor, ám ez a mostani talán még rosszabb volt. De mégis mi a fenét csináljak? Nem tehetek róla, ha mindketten fontosak számomra.

Istenem, olyan fárasztó a saját bőrömben lenni!

Amikor Aphrodité végzett a kötözéssel, Erik megkérte Jacket, hogy hozzon egy párnát az ágyról, majd óvatosan a fejem és a vállam alá csúsztatta.

– Jobb lesz, ha elkezdtek készülődni – mondta Erik az Ikreknek, Damiennek és Aphroditének. – Szerintem Dáriusz minél előbb vissza akarja vinni Zoey-t az Éjszaka Házába.

– Vagyis el kell hoznunk a táskánkat Kramisha szobájából – vonta le a következtetést Shaunee.

– Ezt úgy mondod, húgocskám, mintha képes lennék megfedkezni a vadiúj Ed Hardy táskámról – felelte Erin.

– Tudom, hogy nem, csak azt mondom... – Hangjuk elhalt, ahogy kisiettek a szobából.

– Én is veled akarok menni – szólalt meg Jack könnyes szemmel.

– Én is szeretném, ha velem jönnél – nézett rá Damien. – De túl veszélyes. Itt kell maradnod Erikkal és Stevie Rae-vel, amíg meg nem tudjuk, pontosan mivel is állunk szemben.

– Az eszemmel értem, de a szívem mást mond. – Jack Damien vállára hajtotta a fejét. – Csak... csak annyira... – Jack vett egy nagy levegőt, és kitört belőle a sírás. – Csak annyira rossz, hogy nem mehetek veled!

– Itt leszünk a közelben – szólt oda nekünk Damien, és átkarolta Jacket. – Ha Dáriusz készen áll, csak kiáltson. – Azzal Damien és a lesújtott Jack kimentek a szobából. Hercegnő szomorúan kullogott utánuk.

– Megkeresem a macskámat – mondta Aphrodité. – Megpróbálom előkeríteni a narancssárga szörnyetegedet is.

– Szerinted nem kéne inkább itt hagynunk a macskákat? –

kérdeztem.

Aphrodité felvonta a szemöldökét.

– Mióta tudsz parancsolni a macskáknak?

Felsóhajtottam.

– Igazad van. Úgyis követnének minket, aztán meg hallgathatnánk a panaszkodásukat, hogy miért hagytuk itt őket.

– Mondd meg Dáriusznak, hogy mindjárt visszajövök – szólt vissza Aphrodité az ajtóból, majd eltűnt a pokróc mögött.

Kettesben maradtunk Erikkel.

Anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rám, elindult az ajtó felé, és azt mondta:

– Megyek, és...

– Erik, ne. Nem válthatnánk egy pár szót?

Megtorpant, de nem fordult felém. Láttam, hogy lehajtja a fejét, a válla pedig megereszkedik. Végtelen szomorúság sugárzott a testtartásából.

– Erik, kérlek...

Megpördült, és láttam, hogy a szeme megtelt könnyekkel.

– Annyira dühös vagyok, hogy azt sem tudom, mi a francot csináljak! És az egészben az a legrosszabb, hogy ez... – elhallgatott, és kezével a mellkasomat átszelő vágás felé intett – ...ez az én hibám.

– A te hibád?

– Ha nem viselkedtem volna úgy, mint egy féltékeny seggfej, valószínűleg nem mentél volna ki Heath-szel. Egyszer már el is küldted, aztán berágtál rám, amiért parancsolgatni akartam neked, és csak ezért mentél ki velem. – Beletúrt sűrű, sötét hajába. – Nem tehetek róla, de ha meglátom Heath-t, kitör belőlem a féltékenység! Kölyökkorotok óta ismeritek egymást. Pedig én... – Ismét elhallgatott. Láttam, hogy az állkapcsa előbb megfeszül, majd elernyed. – Nem akartalak újra elveszíteni, ezért viselkedtem úgy, mint egy seggfej, erre nem elég, hogy

majdnem meghaltál, most tényleg elveszítettelek!

Szóhoz sem jutottam a meglepetéstől. Szóval nem azért viselkedett úgy, mintha kőből lenne, mert dühös volt rám. Azért rejtette el az érzéseit, mert azt gondolta, hogy ez az egész az ő hibája. Jesszusom – fogalmam sem volt, mi játszódik le benne.

Kinyújtottam felé a kezemet.

– Erik, gyere ide!

Lassan odalépett hozzám, és megfogta a kezemet.

– Úgy viselkedtem, mint egy seggfej – mondta.

– Igen. De nekem is lehetett volna annyi eszem, hogy ne menjek ki Heath-szel.

Erik mélyen a szemembe nézett, és egy hosszú másodpercig nem szólt semmit.

– Rossz volt együtt látni titeket. Ahogy iszol a véreből – szólalt meg végül.

– Bárcsak lett volna valami más megoldás – feleltem.

És komolyan is gondoltam, nemcsak azért, mert tudtam, hogy Eriknek milyen érzés lehetett végignézni. Szerettem Heath-t, de egyszer már eldöntöttem, hogy nem akarok újra összejönni vele, és azt sem akarom, hogy újra megbélyegezzük egymást. Mindkettőnk, de különösen Heath számára az lett volna a legjobb, ha távol tartjuk magunkat egymástól, és nekem pontosan ez volt a tervem. Sajnos az élet ritkán működik úgy, ahogy azt eltervezzük. Felsőhajtottam, és megpróbáltam valahogy szavakba önteni az érzéseimet.

– Nem tehetek róla, hogy szeretem Heath-t. Régóta az életem része, és most, hogy újra megbélyegeztük egymást, szó szerint magával vitt belőlem egy darabot, annak ellenére, hogy egyáltalán nem akartam, hogy ez történjen.

– Nem tudom, meddig bírom elviselni az emberpasidat – mondta Erik.

Álltam Erik tekintetét, és majdnem rávágtam, hogy *Én sem*

tudom, meddig bírom elviselni a parancsolgatásodat, de túl fáradt voltam hozzá. Majd később, gondoltam, amikor több időm és energiám lesz rá. Így csak ennyit feleltem:

– Ő nem a pasim. Hanem az az ember, akivel megbélyegeztük egymást. A kettő között óriási különbség van.

– Hitves – mondta Erik keserűen. – Így nevezik: a Főpapnő emberi hitvese. Sokuknak van. Gyakran nem is egy.

Meglepetten néztem rá. Erről még nem hallottam vámpír-szociológián. Abban sem voltam biztos, hogy ez a hitves téma benne van-e egyáltalán a *Vámpírjelöltek kézikönyvében*. Figyelmesebben kéne olvasnom azt a nyavalyás könyvet. Rémllett, hogy Dáriusz is említette, milyen nehéz egy embernek, ha egy Főpapnő a párja. Azután beszélt erről, hogy hivatalosan is szakítottunk Heath-szel.

– Hmm. Ez azt jelenti, hogy a Főpapnőnek nem lehet vámpír, hmm, hitvese?

– Társa – javított ki halkán. – Ha egy Főpapnő megbélyegez egy embert, az a hitvese lesz. Ha egy vámpírt, akkor azt a Főpapnő társának hívják. A válasz pedig de. Egy Főpapnőnek lehet mindkettő.

Ez jó hírnek tűnt. Eriknek persze nem annyira, de most már legalább kezdtem sejteni, hogy nem én vagyok az első papnő, aki keresztülmegy ezen a pasimizérián. Talán ha végeztünk a világ megmentésével, kicsit utána kellene olvasnom a témának vagy alaposan kikérdezni Dáriuszt. Majd később foglalkozom vele, döntöttem el. Persze csak, ha megérem.

– Oké, Erik. Nem tudom, mit fogok csinálni Heath-szel. Jelen pillanatban túl sok mindent kellene egyszerre megoldanom, és ezzel már nincs energiám foglalkozni. A pokolba, egyébként sem tudom, hogy fogom megoldani.

– Együtt vagyunk – mondta Erik. – És azt akarom, hogy együtt is maradjunk.

Már nyitottam a számat, hogy közöljem velem, nem vagyok biztos benne, hogy tényleg ez a legjobb, de Erik lehajolt, és gyengéden megcsókolt, belém fojtva ezzel a szót. Hirtelen valaki megköszörülte a torkát, mire mindketten az ajtó felé kaptuk a fejünket. Heath állt ott falfehér arccal.

– Heath! Mit keresel itt? – Utáltam magamat, amiért olyan rémült és büntudatos a hangom, közben pedig azon gondolkodtam lázasan, vajon mennyit hallhatott a párbeszédünkből.

– Dáriusz küldött, hogy mondjam el, járhatatlanok az utak. Ma este már semmi szín alatt nem tudok visszajutni Broken Arrow-ba. Stevie Rae-vel kimentek, hogy szerezzenek egy négykerék-meghajtású autót, amivel vissza tud vinni téged meg a többieket az Éjszaka Házába. – Elhallgatott. Nagyon ritkán láttam ilyennek. Egyszerre volt dühös és nagyon szomorú. Utoljára akkor viselkedett így, amikor azt mondta, megöltém a lelkének egy részét azzal, hogy lefeküdtem Lorennel, és megszüntettem a megbélyegzésünket. – Hé, folytassátok csak nyugodtan! Mintha itt sem lennék. Nem akartalak félbeszakítani titeket.

– Heath... – kezdtem, de abban pillanatban Aphrodité rontott be a szobába, nyomában egy csapat macskával. Megláttam köztük Nalát és Aphrodité utálatos fehér perzsamacskáját is, akit találóan Démonának hívtak.

– Már megint egy kínos jelenet – mosolyodott el Aphrodité, és előbb Heath-re, majd Erikre nézett.

Felsóhajtottam, és rájöttem, hogy most már a fejem is legalább annyira fáj, mint a vágás a mellkasomon. Aztán megérkeztek az Ikek és Kramisha is.

– Ajjaj! – mondta Shaunee.

– Mit keres itt az expasi? – kérdezte Erin.

– Járhatatlanok az utak. Heath nem tud hazamenni – feleltem.

– Vagyis itt marad? – kérdezte Kramisha, és tetőtől talpig végigmérte Heath-t.

– Nincs más választása. Itt nagyobb biztonságban van, mint az Éjszaka Házában – mondtam, és nyomatékosan ránéztem Kramishára. Magamban pedig hozzátettem, hogy *remélem*. – Ismét megbélyegeztük egymást – tettem hozzá jelentőségteljesen.

Kramisha lebiggyesztette az ajkát.

– Tudom. Érzem a vérén. Most már semmi másra nem jó, csak hogy a játékszered legyen.

– Ő nem a... – kezdtem, de Heath félbeszakított.

– Hagyd csak, igaza van. Pontosan az vagyok, a játékszered – mondta keserűen.

– Heath. Én nem így gondolok rád – próbáltam menteni a menthetőt.

– Persze. Hagyjuk a témát a picsába! A donorod vagyok, semmi több. – Azzal hátat fordított nekem, felkapott egy üveg bort, amit valaki ott hagyott az ágy mellett, és meghúzta.

Damien, a kisírt szemű Jack és Hercegnő is benyomultak a szobába. Utóbbi megjelenése nem kis riadalmat okozott a macskák körében.

– Szia, Heath – szólalt meg Jack. – Azt hittem, már rég úton vagy hazafelé.

– Nem tudok hazamenni. Úgy tűnik, itt ragadtam azokkal együtt, akik feleslegessé váltak.

Jack elkomorodott, és látszott rajta, hogy csak egy hajszál választja el attól, hogy megint elsírja magát.

– Damien nem azért hagy itt engem, mert feleslegessé váltam. Egyáltalán nem. Egyszerűen csak... csak nem mehetek most veled.

– Így van. De amint lehet, megint együtt leszünk – nyugtatta meg Damien, és átölelte Jacket.

– Nem szívesen szakítom félbe ezt a meleg románcot, de amikor felébredtem, írtam még néhány verset, és azt gondoltam, ezeket nektek is látnotok kell – mondta Kramisha.

Szavai elterelték a figyelmemet Heath és Erik problémájáról.

– Igazad van. Mindenképp kíváncsi vagyok rájuk – feleltem.

– Damien, Jack mesélt neked Kramisha verseiről?

– Igen. Sőt Kramisha le is másolta nekem, mielőtt lefeküdt aludni. Így örökös közben el tudtam olvasni őket – mondta Damien.

– Ti meg mi a jó bűdös francról beszéltek? – kérdezte Aphrodité.

– Amíg te részegen horkoltál, Z észrevette, hogy Kramisha szobájának falára versek vannak kifüggesztve – magyarázta Erin.

– Kramisha írta őket, de mindegyik Kalonáról szól, ami elég hátborzongató – folytatta Shaunee.

– Mintha képek lennének versebe öntve – mondta Damien. – Szerintem a szobájában talált költeményeknek az volt a céljuk, hogy felismerjük, mostantól mindenre oda kell figyelniük, amit Kramisha ír.

– Nagyszerű. Már csak ez hiányzott. Még egy rakás érthetetlen költemény – puffogott Aphrodité.

– És itt van a két legújabb. – Kramisha megpróbálta odaadni nekem a két papírlapot, amelyre a verseket írta, de ahogy fel akartam emelni a karomat, belém hasított a fájdalom.

– Majd én. – Erik elvette tőle a lapokat. Azután odalépett hozzám, és úgy tartotta, hogy velem együtt Damien, az Ikrek, Aphrodité és Jack is el tudják olvasni. Az első teljesen érthetetlen volt.

Mi egyszer megkötötte

Most elüldözi

Ha összeáll az öt a hatalom mezején

*Éjszaka
Lélek
Vér
Emberség
Föld*

*Nem megölni
Csak legyőzni
Éjszaka visz Lélekhez
Vér kötődik Emberséghez
És Föld teszi teljessé.*

– Ettől megfájdul a fejem. Még jobban, mint egyébként. El nem tudom mondani, mennyire utálok a verseket – morgott Aphrodité.

– Van valami ötleted? – kérdeztem Damientől.

– Szerintem ez egy útmutatás arra, hogy hogyan üldözhetjük el Kalonát – felelte.

– Nem valami biztató, hogy „elüldözni” van benne „megölni” helyett – jegyezte meg Jack.

– Kalonát nem lehet megölni – vágtam rá automatikusan. – Halhatatlan. Csapdába ejthetjük vagy elkergethetjük... bár nem nagyon tudom, mivel lehetne elüldözni. De megölni nem lehet.

– Az az öt dolog a hatalom mezején fogja elüldözni – mondta Jack.

– Akárhol is van az, és akármilyen is az az öt dolog – feleltem.

– Öt személyről van szó, akik azokat a dolgokat képviselik. Vagy legalábbis ez az első ötletem, mivel nagybetűvel kezdődik a nevük. Ez általában azt jelenti, hogy tulajdonnevekről van szó – kombinált Damien.

– Azok nevek – szólalt meg Kramisha.

– Tudsz még róluk valamit? Kik azok? – kérdezte Damien.

Kramisha zavartan megrázta a fejét.

– Nem tudom. Csak amikor mondtad, hogy talán személynevek, tudtam, hogy igazad van.

– Nézzük a másikat is – javasolta Damien. – Hátha az közelebb visz a megoldáshoz.

Rápillantottam a másik lapra. Ez a vers nem volt hosszú, de kirázott tőle a hideg.

*Visszajön
A vér szavára
Visszatér
Megsebezve
Mint én
Embersége megmenti
Vajon ő is megment engem?*

– Mire gondoltál, mikor ezt írtad? – kérdeztem Kramishát.

– Semmire. Szinte még aludtam. Csak leírtam a szavakat, amik eszembe jutottak.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Erik.

– Az biztos, hogy az előző nem lett tőle világosabb. Amúgy ez a vers szerintem rólad szól, Zoey – nézett rám Damien. – A sérülésedről és a visszatéréseldről az Éjszaka Házába.

– De ki beszél? Ki az az én, akit meg kellene mentenem? – kérdeztem. Percről percre éreztem, hogy gyengébb vagyok. A sebem együtt lüktetett a pulzusommal.

– Talán Kalona – felelte Aphrodité. – Az első vers is róla szól.

– Igen, bár nem vagyok benne biztos, hogy Kalonában volt valaha emberség, amit elveszített – ellenkezett Damien.

Ezúttal sikerült befognom a számat, pedig az első reflexem az volt, hogy elmondom nekik, Kalona szerintem nem volt mindig ilyen, mint most.

– Másfelől viszont – folytatta Damien – tudjuk, hogy

Neferet hátat fordított Nüxnek, ami jelentheti azt is, hogy elveszítette az emberségét. Tehát utalhat Neferetre is.

– Pfúj – fintorgott Erin.

– A józan eszét biztosan elveszítette – mondta Shaunee.

– Nem az a leglogikusabb, hogy az az új élőhalott a beszélő?
– kérdezte Erik lassan.

– Mondasz valamit – felelte Damien. Szinte láttam, ahogy a fejében dolgozni kezdenek a fogaskerekek. – Ez a rész, hogy „*Megsebezve/Mint én*”, lehet egy metafora, ami a halálára utal. Zoey sebe kétségkívül életveszélyes, és az is stimmel, hogy mindkettejüket a vérük húzza vissza az Éjszaka Házába.

– Belőle pedig hiányzik az emberség. Mint a vörös vámpírjelöltekből – tette hozzá Aphrodité.

– Te meg mi a fenéről beszélsz? Bennem igenis van emberség – csattant fel Kramisha sértődötten.

– De amikor először magadhoz tértél, még nem volt – szolt közbe Damien.

Olyan higgadt volt a hangja, hogy Kramisha is azonnal lecsillapodott.

– Nem. Ebben igazad van. Először fogalmam sem volt semmiről. Egyikünknek sem.

– Úgy tűnik, a második vers ügyében jó irányban tapogatózunk – mondta Damien. – És mivel Kramisha a mi oldalunkon áll, különleges képessége bepillantást nyújthat számunkra a jövőbe. Az első vers viszont... nem is tudom. Azon még gondolkodnom kell. Az lenne a legjobb, ha ötletelhetnénk egy kicsit, de erre most nincs időnk. Bár ez most nem olyan fontos. Inkább legyünk hálásak Kramishának.

– Szóra sem érdemes – felelte Kramisha. – Ez hozzátartozik egy koszorús költő feladataihoz.

– Egy minek a feladataihoz? – kérdezett vissza Aphrodité őszinte döbbenettel.

Kramisha szeme Aphroditére villant.

– Zoey kinevezett a vámpírok új koszorús költőjének.

Aphrodité kinyitotta a száját, de megelőztem.

– Ha már így összegyűltünk, a Prefektusok Tanácsa gyorsan meg is szavazhatná, hogy akarja-e Kramishát új koszorús költőnek. – Damienre néztem. – Te hogy szavazol?

– Igennel, természetesen.

– Én is igent mondok – vigyorgott Shaunee.

– Dettó. Végre egy női koszorús költő – csatlakozott Erin.

– Én már mondtam, hogy igen – bólintott Erik.

Mindannyian Aphroditére néztünk.

– Ahogy akarjátok, jól van, igen – adta meg magát.

– Abban pedig biztos vagyok, hogy Stevie Rae is igennel fog szavazni – mondtam. – Úgyhogy mostantól hivatalos a dolog.

Mindannyian rámosolyogtunk Kramishára, aki láthatóan meg volt elégedve a döntéssel.

– Oké, foglaljuk össze, hogy mit tudunk – vette át a szót Damien. – Abban nagyjából egyetértünk, hogy Kramisha első verse arról szól, hogyan lehet elüldözni Kalonát, bár a pontos részletei egyelőre nem világosak. A második azt mondja, hogy Zoey visszatér az Éjszaka Házába, és elképzelhető, hogy valami módon megmenti Starkot.

– Igen, nagyon úgy tűnik. – Odaadtam a két verset Aphroditének. – Betennéd őket a táskámba? – Aphrodité bólintott, gondosan összehajtotta a két papírlapot, és belerakta őket a cu ki kis táskámba. – Bárcsak világosabbak lennének ezek az üzenetek! – sóhajtottam fel.

– Szerintem jobb lesz, ha Starkra különösen odafigyelsz – jegyezte meg Damien.

– De mindenképp légy óvatos, ha a közeledbe kerül – mondta Erik. – A versben az van, hogy „megsebezve”, ez pedig jelen

pillanatban több, mint egy metafora.

Damien egyetértően bólogatott, én pedig elfordítottam a fejem Eriktől, és a tekintetem találkozott Heath-ével.

– Hadd találjam ki! Stark egy újabb pasas, mi? – kérdezte keserűen.

Amikor nem válaszoltam, a szájához emelte az üveget, és jó hosszan ivott belőle.

– Ööö, hát végül is igen, Heath – felelte Jack, és leült Heath mellé az ágyra. – Stark egy vámpírjelölt, akivel Zoey, azt hiszem, összebarátkozott, mielőtt a srác meghalt. De aztán feltámadt. Új fiú volt, most érkezett, és egyikünk sem ismerte túl jól.

– Zoey azonban megtudott róla egy-két dolgot, amit rajta kívül senki más nem ismert. Például, hogy Nüxtől azt a képességet kapta ajándékba, hogy mindig eltalálja, amit célba vesz, igaz? – nézett rám Damien.

– Igen. Ezt csak Neferet és a többi professzor tudta – feleltem, és közben igyekeztem úgy fordítani a fejemet, hogy ne lássam se azt, amint Heath vedeli a bort, se Erik metszően éles tekintetét.

– Én nem tudtam róla, pedig én is a professzorok közé tartozom – mondta Erik.

Behunytam a szemem, és visszahanyatlottam a párnára.

– Akkor lehet, hogy Neferet ezt az infót is megtartotta magának – válaszoltam kimerülten.

– De akkor neked miért mondta el, ha szigorúan titkos a dolog? – faggatózott Erik.

Kezdett elegendő lenni ebből a vallatásból, ezért nem válaszoltam semmit. Lehunyt szemhéjam mögött könnyedén fel tudtam idézni Stark kedves, gunyoros félmosolyát, meg azt, ahogy váratlanul egymásra találtunk, végül pedig a csókunkat, amikor már a karjaimban haldoklott.

– Ha tippelhetek egyet, akkor azt mondanám, hogy Stark azért beszélt Z-nek a különleges képességéről, mert ő a suliban az übevámpírjelölt, és tudatni akarta vele, hogy mi az ábra – törte meg a csendet Aphrodité. – Nem veszitek észre, hogy teljesen kikészítitek az állandó faggatózásokkal?

Barátaim – „hitvesem”, illetve lehetséges „társam” kivételével – bocsánatkérően motyogtak valamit. Én közben továbbra is behunyt szemmel feküdtem, és azon morfondíroztam, milyen jó lenne minél előbb meggyógyulni, mert nagyon úgy tűnt, hogy ismét három pasi közül kell választanom, márpedig az teljes embert, jobban mondva vámpírjelöltet kíván. És akkor Kalonát még bele sem számoltam.

A pokolba is...

TIZENHATODIK FEJEZET

Szerencsére Stevie Rae érkezése véget vetett a Starkkal kapcsolatos spekulációknak.

– Oké. Erik, a te feladatod lesz, hogy kihozd Zoey-t. A többiek jöjjenek utána. Dáriusz a parkolóban vár minket – mondta Stevie Rae.

– De ennyien nem férünk be Heath furgonjába – feleltem, és óriási erőfeszítés árán kinyitottam a szememet.

– Nem is kell. Találtunk egy jobb megoldást – nyugtatott meg Stevie Rae. Mielőtt rákérdezhettem volna, hogy mi az, már folytatta tovább. – Dáriusz még azt is mondta, hogy Z harapja meg még egyszer Heath-t, mielőtt elindulunk. Azt mondta, hogy mostanra már biztosan nagyon legyengült.

– Semmi szükség rá. Jól vagyok. Induljunk – vágtam rá gyorsan. Igen, tényleg úgy éreztem magam, mint a mosott kaki. De nem, nem akartam újra megharapni Heath-t. Jobban mondván meg akartam, de tudtam, hogy nem lenne helyes, főleg most, hogy így berágott rám.

– Csináld csak – mondta Heath, és hirtelen ott termett mellettem. Az egyik kezében még mindig a borosüveget tartotta. Nem nézett rám, inkább Erikre koncentrált. – Vágj meg, mire vársz? – Azzal Erik felé nyújtotta a karját.

– Ezer örömmel – válaszolta Erik.

– Nem. Nem akarom – tiltakoztam.

Erik egy villámgyors mozdulattal belevágott Heath alkarjába, engem pedig megcsapott a vér illata. Behunytam a szemem, és megpróbáltam ellenállni a vágynak, de az minden egyes levegővétellel tovább fokozódott bennem. Valaki gyengéden

megemelte a fejem, aztán ismét Heath erős, meleg combja lett a párnám. Átölelt, és a karján lévő sebet az orrom alá nyomta. Kinyitottam a szemem, és vérszomjamat leküzdve Heath-re néztem. Heath üres tekintettel meredt maga elé a semmibe.

– Heath – mondtam. – Nem vehetek el tőled olyasvalamit, amit nem adsz szívesen.

Ahogy lenézett rám, számtalan érzélem tükröződött az arcán, de mind közül a szomorúság volt a legerősebb. Amikor megszólalt, a hangja legalább olyan kimerült volt, mint amilyenek én éreztem magam.

– Nincs semmi, amit ne adnék neked szívesen, Zo. Mikor fogod már végre megérteni? Csak azt szeretném, ha egy csipetnyi büszkeséget meghagynál nekem.

Úgy éreztem, ott helyben megszakad a szívem.

– Szeretlek, Heath. Te is tudod.

Halványan elmosolyodott.

– Ezt jó hallani. – Hirtelen Erik felé fordult. – Hallottad ezt, vámpírcsávó? *Szeret engem.* És ne feledd, hogy akármekkora májernek is gondolod magad, ezt soha nem leszel képes megtenni érte. – Azzal Heath felemelte a karját, és a véres sebet, amelyet Erik ejtett rajta, a számra szorította.

– Igen, látom, hogy mire vagy képes, de arra semmi szükségem, hogy ezt még a pofámba is vágjad. – Erik dühösen félre-csapta az ajtópokrócot, és kiviharzott a szobából.

– Ne törődj vele – mondta Heath halkán, és megsimogatta a hajamat. – Igyál nyugodtan, és gyógyulj meg.

Elfordítottam a tekintetem az ajtónyílásról, belenéztem Heath szemébe, és egy halk nyögéssel megadtam magam az egyre erősebb késztetésnek. Vérével együtt energiája, szenvedélye és vágyakozása is átvándorolt belém. Ismét behunytam a szemem, de ezúttal a túl intenzív örömrészlet miatt, amelyet Heath vére-nek szívása okozott. Hallottam, ahogy Heath is felnyög, és

éreztem, ahogy rám borul. Karját szorosan a számra szorítva tartotta, és közben kedves dolgokat sugdosott a fülembe, amelyek csak félig értettem.

Már zúgott a fejem, amikor valaki elvette a számtól Heath karját. Erősebbnek éreztem magam, bár a mellkasom úgy égett, mintha tüzet gyújtottak volna a bőröm alatt. Furcsán szédültem, és valami miatt nevethekem támadt.

– Hé, mi bajod van? – nézett rám Kramisha.

– Mi lenne? Jól érzem magam. Vagy magamat? Melyik a helyes, Damien tanár bácsi? – Kuncogni kezdtem, de ettől annyira fáj a mellkasom, hogy összeszorítottam az ajkaimat, és elhallgattam.

– Mi történt veled? – kérdezte Jack.

– Valami nagyon nem stimmel – komorodott el Damien.

– Én tudom, mi a baja – szólal meg Stevie Rae. – Becsípett.

– Ugggyan már! Mégis mitől? – kérdeztem, aztán diszkréten böffentettem egyet. – Bocsika.

– A pasija részeg, ő pedig most ivott a véreből – mondta Shaunee.

– Vagyis Z is berúgott – folytatta Erin, és Shaunee-val közösen visszatámogatták a legyengült Heath-t az ágyhoz.

– Hé, nem is vagyok részeg. Egyelőre – ellenkezett Heath, és rázuhant az ágyra.

– Nem is tudtam, hogy a vámpírok képesek berúgni egy ember végétől – jegyezte meg Aphrodité. – Ez nagyon érdekes. – Odaadta a táskámat, és közben úgy tanulmányozott, mintha valami idegen létforma lennék egy mikroszkóp alatt.

– Szerintem nem találhád ennyire érdekesnek, ha ettél volna már hajléktalan alkeszt. Kegyetlenül másnapos lettem tőle, ráadásul utána napokig borízút böfögtem – válaszolta Stevie Rae. – Én inkább azt mondom rá, hogy *undorító*.

Aphrodité, az Ikrek, Damien, Jack és én döbbenet mered-

tünk rá.

– Stevie Rae – szólaltam meg végül. – Kérlek, ne egyél többet embert. Az nagyon, nagyon *nem helyes*.

– Alkeszt biztosan nem fog még egyszer. A múltkorinak is szörnyű íze volt – felelte Kramisha.

– Kramisha! Ne ijesztgesd Zoey-t! Egyikünk sem eszik már embert. Ez csak egy példa volt a *régmúltból*, és csak azért hoztam fel, hogy lássátok, Zoey miért rúgott be Heath vérétől. – Stevie Rae megveregette a karomat. – Szóval ne aggódj, oké? Jól elleszünk itt, és senki nem bántja a hajléktalanokat. Emiatt nem kell izgulnod. Csak gyógyulj meg!

– Ja – feleltem a szememet forgatva. – Miért is aggódnék?

– Hé, a szavamat adom. Nem eszünk meg senkit, amíg távol leszel. – Stevie Rae ünnepélyesen a szívére tette a kezét. – Haljak meg, ha nem így leszel!

Haljak meg! Jesszusom, már csak az hiányozna! Megint. És ahogy egy pillanatra eloszlott a borgőz az agyamról, hirtelen rájöttem, hogy mi az, amit meg kell tennem. Továbbra is részszépséget színlelve rávigyorogtam Aphroditére.

– Hé, Aforizma! Miért nem mentek ki Dáriuszhoz? Leírok egy telefonszámot Stevie Rae-nek, aztán megyek én is.

– Jól van. Akkor odakint találkozunk. És soha többé ne szólíts Aforizmának! – Azzal Aphrodité dühösen kisietett a szobából. Az Ikrek, Damien, Jack és a macskák követték.

Alighogy kimentek, Erik visszatért. Összefonta a karját a mellkasa előtt, nekidőlt a falnak, és szótlánul figyelt engem. Úgy döntöttem, hogy továbbra is részegnek tettetem magam, és nem foglalkozom vele.

– Milyen telefonszámot akarsz megadni? – kérdezte Stevie Rae. – Mondjad, és beírom a mobilomba.

– Nem – makacskodtam. – Le kell írnom egy cetlire.

– Jól van, jól van – mondta olyan hangon, mint amikor egy

részegre ráhagyunk valamit.

Körülnézett, hogy nincs-e valahol egy darab papír, de Kramisha megelőzte, és a kezébe nyomta a tollát meg egy noteszlapot.

– Tessék, erre leírhatja.

Stevie Rae zavartan rázta a fejét.

– Z, biztos vagy benne, hogy nem lenne egyszerűbb, ha elmond...

– Nem! – csattantam fel.

– Oké, ne kapd fel a vizet! – Stevie Rae a kezembe csúsztatva a papírt és a tollat. Erik közben odalépett az asztal mellé. Összevontam a szemöldököm, és spicces hangon rászóltam. – Ne leskelődj!

– Jól van, jól van! – Megadóan felemelte a kezét, és odament Kramishához. Hallottam, ahogy arról beszélnek, milyen idegesítő vagyok részegen.

Pokolian nehéz volt koncentrálnom a Heath-től kapott alkoholmámorban, de a kézmozdulataim okozta fájdalom segített kijózanodnom. Lefirkantottam Mary Angela nővér mobiltelefonjának a számát, majd gyorsan odaírtam utána: *B-terv: állj készen arra, hogy mindenkit átvigyél az apátságba, de ne mondd el senkinek. Ha senki nem tudja, Neferet sem fogja tudni, hol vagytok.*

– Oké, add ide! – Stevie Rae megpróbálta kivenni a kezemből a papírt, de szorosan fogtam. Meglepetten nézett rám. Elkaptam a tekintetét, igyekeztem józannak tűnni, és azt súgtam neki: – Ha azt mondom, menjetek, akkor menjetek!

Lenézett a papírlapra, és láttam, hogy elkerekedik a szeme. Gyorsan felemelte a fejét, és alig láthatóan bólintott. Megkönnyebbülten behunyta a szemem, és átadtam magam a bódulatnak.

– Na, sikerült leírni azt a szupertitkos telefonszámot? – kér-

dezte Erik.

– Igen – felelte Stevie Rae. – Amint beírtam a telefonomba, megsemmisítem a bizonyítékot.

– De az is lehet, hogy megsemmisíti saját magát – motyogta Heath az ágyon fekve.

Kinyitottam a szemem, és ránéztem.

– Hé, Heath!

– Igen?

– Köszí még egyszer – mondtam.

Heath vállat vont.

– Nincs mit.

– De igen, van. Vigyázz magadra, oké?

– Miért, érdekel valakit, hogy mi van velem?

– Igen, érdekel. De örülnék, ha legközelebb nem innál előtte. – Ismét büfögtem egyet, de a mozdulattól belém hasított a fájdalom, és felszisszentem.

– Majd próbálok észben tartani – felelte, és újra a szájához emelte az üveget.

Felsóhajtottam, és odafordultam Stevie Rae-hez.

– Induljunk – azzal behunytam a szemem, és magamhoz szorítottam a táskámat, benne a két megfejtethetlen verssel.

– Ez a te végszavad, Erik – mondta Stevie Rae.

Erik azonnal ott termett mellettem.

– Sajnálom, fájni fog, de mindenképp vissza kell jutnod az Éjszaka Házába.

– Tudom. Majd becsukom a szemem, és azt képzelem, hogy valahol máshol vagyok, jó?

– Remek ötlet – felelte Erik.

– Én is itt leszek melletted, Z – mondta Stevie Rae.

– Nem. Te maradj itt Heath-szel – vágtam rá gyorsan. – Ha hagyod, hogy valaki megegye, akkor nagyon dühös leszek. És most nem viccelek.

– Itt vagyok, és hallottam, amit mondtál – szólalt meg Kramisha. – Ne félj, nem eszem meg a pasidat. Már nem jó az íze.

– Zo nem ezt mondta! – motyogta Heath, és felemelte a majdnem üres borosüveget, mintha tósztot akarna mondani.

Nem reagáltam egyik közbeszólásra sem, továbbra is Stevie Rae-t néztem.

– Ne aggódj, vigyázok Heath-re. – Stevie Rae átölelt, és megpuszilta az arcomat. – Te pedig vigyázz magadra – mondta.

– Ne feledd, amit írtam – suttogtam. Stevie Rae bólintott.

– Oké, induljunk – mondtam Eriknek, és szorosan behunytam a szemem.

Erik olyan gyengéden emelt fel, ahogy csak tudott, a belém hasító fájdalom azonban annyira elviselhetetlen volt, hogy még üvölni sem maradt erőm. Behunyt szemmel, aprókat lélegezve hevertem Erik karjában, aki végigsietett velem az alagutakon, és közben azt suttogta, hogy minden rendben lesz... hamarosan megérkezünk...

Amikor odaértünk az alagsorba vezető fémlétrához, Erik így szólt:

– Sajnálom, ez nagyon fog fájni. De bírd ki valahogy, Z. Mindjárt vége. – Aztán fogást váltott, és felnyújtott Dáriusznak, aki már odafent várt.

Elájultam.

Arra tértem magamhoz, hogy a hideg szél jéghideg esőcseppeket csap az arcomba.

– Nyugi, ne mozogj. Attól csak rosszabb lesz – mondta Dáriusz. A karjában tartott. Erik mellette lépkedett, és aggódva figyelte az arcomat, miközben egy hatalmas, fekete Hummer felé igyekeztünk, amely a parkolóban állt járó motorral. Jack a nyitott hátsó ajtó mellett várt minket. Láttam, hogy Aphrodité

az anyósülésen ül, az Ikrek pedig leghátul vannak a macskákkal együtt. A nyitott ajtónál Damien üldögélt.

– Csússz odébb, és segíts lefektetni – szólt oda neki Dáriusz.

Valahogy sikerült berakniuk a Hummer hátsó ülésére. A fejemet Damien ölébe hajtottam. Sajnos nem ájultam el újra. Mielőtt Dáriusz becsukta az ajtót, Erik búcsúzóul megszorította a bokámat.

– Rendbe kell jönnöd, ugye tudod? – kérdezte.

Nagy nehezen bólintottam.

– Igen, tudom.

Amikor Dáriusz becsukta az ajtót, beült a kormány mögé, és elindultunk, eldöntöttem, hogy egészen addig nem fogok foglalkozni a Heath-Erik ügyel, amíg az életem vissza nem tér valami nyugodtabb kerékvágásba. Be kell vallanom, hogy amikor végre magam mögött hagytam mindkettőjüket, nagyon megkönnyebbültem.

A visszaút nagy része ugyanolyan sötét és néma volt, mint a jégtakaró alatt pihenő Tulsa. Dáriusznak nem volt könnyű dolga, de sikerült a korcsolyapályára emlékeztető úton tartania a Hummert. Aphrodité csak néha szólalt meg, amikor egy kidőlt fára figyelmeztette, vagy szólt neki, hogy be kellene kanyarodni. Damien feszülten és szótlanul ült a helyén, és vigyázott, nehogy lecsússzak az öléből. A változatosság kedvéért most az Ikreknek sem volt kedvük csacsogni. Behunytam a szemem, és megpróbáltam úrrá lenni a szédülésemen és a fájdalomon. Éreztem, hogy a zsibbadtság hátborzongatóan ismerős módon szép lassan kezdi ismét hatalmába keríteni a testem. Ezúttal azonban tisztában voltam vele, mennyire veszélyes volna megadnom magam neki, akármilyen csábítónak is tűnik. A zsibbadtság álcája mögött ugyanis a halál rejtőzött. Kényszerítettem magam, hogy mélyebbeket lélegezzem, noha minden egyes levegővétel pokoli kínokat okozott.

A fájdalom jó, gondoltam. Ha fáj, az azt jelenti, hogy még élek.

Kinyitottam a szemem, és megköszörültem a torkomat. A vérátömlesztés okozta részegségem elmúlt, semmi más nem maradt már, csak a kimerültség és a mindent elborító fájdalom.

– Észben kell tartanunk, hogy hová megyünk. Ez már nem az az Éjszaka Háza, ami volt. Ez már nem az otthonunk – mondtam. A hangom engedelmeskedett, mégis úgy tűnt, mint ha egy idegen beszélne helyettem. – Azt hiszem, az lesz a legokosabb, ha az elemek védőfala ellenére megpróbálunk minél jobban ragaszkodni az igazsághoz.

– Logikus – bólintott Damien. – Ha azt gondolják, hogy igazat beszélünk, akkor talán nem érzik szükségét annak, hogy alaposabban belenézzenek a gondolatainkba.

– Főleg, ha azokat a gondolatokat az elemek védik – mondta Erin.

– A szokásos nemtörődömségünkkel talán sikerül átvernünk őket, és Neferet ismét alábecsül majd minket – tette hozzá Shaunee.

– Tehát azért térünk vissza, mert megkaptuk azt az SMS-t, ami visszarendelt minket suliba – szögezte le Damien. – És mert Zoey megsebesült.

Aphrodité bólintott.

– Igen, és az egyetlen oka a távozásunknak az volt, hogy megijedtünk.

– Ami pontosan fedí a valóságot – vágta rá Erin.

– Száz százalékig – helyeselt Shaunee.

– Ne feledjétek: amikor lehet, mondjatok igazat, és mindig legyetek résen – mondtam.

– Főpapnőnknek igaza van – szólalt meg Dáriusz is. – Az el-lenség táborába megyünk, és nem engedhetjük meg magunk-nak, hogy megtévesszen minket az ismerős környezet.

– Van egy olyan érzésem, hogy nem fog megtéveszteni – jegyezte meg komoran Aphrodité.

– Ez egy *megérzés*? – kérdeztem Aphroditéről.

– Azt hiszem, az egész világunk megváltozott – felelte Aphrodité. – Nem, *tudom*, hogy megváltozott. Minél közelebb érünk az iskolához, annál jobban fokozódik bennem ez a rossz érzés. – Hátrafordult, és rám nézett. – Te is érzed?

Alig láthatóan megráztam a fejem.

– Semmi mást nem érzek, csak ezt a vágást a mellkasomon.

– Én érzem – mondta Damien. – Mintha minden egyes szőrszál felállna a tarkómon.

– Dettó – bólogatott Shaunee.

– Úgy kavarog a gyomrom, hogy mindjárt kidobom a tacsocsot – tette hozzá Erin.

Vettem megint egy mély lélegzetet, pislogtam egyet, és minden erőmmel arra koncentráltam, nehogy elveszítsem az eszméletemet.

– Ez Nüx. Ő figyelmeztet minket ezekkel a megérzésekkel. Emlékeztek, hogy Kalona megjelenése milyen hatással volt a többi vámpírjelöltre?

Aphrodité bólintott.

– Zoey-nak igaza van. Nüx szándékosan intézi úgy, hogy szarul érezzük magunkat, ezért nem fogunk bedőlni a fickónak. Küzdenünk kell ellene, akármi is legyen az, ami beszippantotta a többi vámpírjelöltet.

– Nem állhatunk át a Sötét Oldalra – mondta Damien komoran.

Dáriusz áthajtott a Utica és a Huszonegyedik utca kereszteződésén.

– Van valami félelmetes abban, hogy a Utica Square töksötét – jegyezte meg Erin.

– Félelmetes és hátborzongató – helyeselt Shaunee.

– Sehol nincs áram – szólalt meg Dáriusz. – Még a Szent János Kórházban is alig égnek a fények, mintha akadoznának a generátoraik.

Ahogy haladtunk tovább, Damien egyszer csak halkán felkiáltott.

– Kísérteties – mondta. – Ez az egyetlen hely Tulsában, ami rendszeren ki van világítva.

Tudtam, hogy az Éjszaka Háza végre látótávolságba került.

– Emelj fel – szóltam Damiennek. – Én is látni akarom.

Olyan finoman emelt fel, ahogy csak tudott, de így is össze kellett szorítanom a fogaimat, nehogy felüvöltsek a fájdalomtól. De ahogy megpillantottam az Éjszaka Házát, annyira bizarr volt a látvány, hogy egy pillanatra még a fájdalomról is megfeledkeztem. A hatalmas, kastélyszerű építmény fényárban úszott, több száz olajlámpás világította meg. Jég borított mindent, és a lámpások fénye úgy ragyogott a kőfalakon, mint megannyi hatalmas drágakő.

Dáriusz a zsebébe nyúlt, és elővett egy apró távirányítót. Az iskola kovácsoltvas kapujára irányította, és megnyomta, mire az nyikorogva kitérült előttünk, jégszilánkokkal szórva tele a kocsifeljárót.

– Úgy néz ki, mint egy kastély valami régi tündérmeséből, ahol mindent elvarázsoltak és jégbörtönbe zártak – törte meg a csendet Aphrodité. – Odabent raboskodik a hercegnő, akit fogva tart a gonosz boszorkány, és a hercegnő arra vár, hogy megmentse a szőke herceg.

Döbbenet bámultam az otthonomat, amely ismerős idegenként nézett vissza rám.

– Ne feledjétek, hogy a hercegnőt mindig egy szörnyű sárkány őrzi.

– Igen, valami borzalmas teremtmény – mondta Damien. – Mint a balrog *A gyűrűk urában*.

– Attól tartok, hogy ez a hasonlat találóbbr, mint szeretnénk – felelte Dáriusz.

– Mi az ott? – kérdeztem. Képtelen voltam felemelni a kezem, ezért csak az állammal biccentettem balra, ahol megmozdult valami.

De a következő pillanatban már magamtól is tudtam a választ. Másodpercek alatt körülvették a Hummert. Egy szempillantás alatt kiváltak a sötétségből, és bármerre néztem, Hollómások álltak körülöttünk. Aztán előlépett egy nagydarab, sebhelyes arcú harcos, akit addig még nem láttam. Az egész megjelenésében volt valami komor és fenyegető.

– Ez itt az egyik bajtársam, Erebosz Fia, az ellenség oldalán – mondta Dáriusz halkán.

– Ami azt jelenti, hogy Erebosz Fiai is az ellenségeinkké váltak – feleltem.

– Sajnálom, hogy egyet kell értenem veled, papnő, de igazad van, legalábbis ami ezt a harcost illeti.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Elsőként Dáriusz szállt ki a kocsiból. Arca kifejezéstelen volt, erőt és magabiztosságot sugárzott, de semmit nem lehetett leolvasni róla. Ügyet sem vetett a Hollómásokra, akik őt bámulták rettenetes szemükkel, és a csoport közepén álló harcoshoz intézte a szavait.

– Üdvözöllek, Arisztosz – mondta Dáriusz. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy öklét ugyan a szíve fölé helyezte, de fejét nem hajtott. – Vámpír jelölteket hoztam, köztük egy fiatal papnőt, aki súlyosan megsebesült, és orvosi ellátásra van szüksége.

Mielőtt Arisztosz válaszolhatott volna, a legnagyobb Hollómás oldalra billentette a fejét, és közbeszólt:

– Melyik papnő tér vissza az Éjszaka Házába?

Még a Hummer belsejében is megborzongtam a szörnyeteg hangjától. Ez emberibbnek hangzott, mint azé, amelyik megtámadott, de ettől csak még félelmetesebb volt.

Dáriusz szándékos lassúsággal elfordította a fejét, és ránézett a rettenetes lényre, amely nem volt sem ember, sem madár, inkább a kettő borzalmas keveréke.

– Teremtmény, téged nem ismerlek.

A Hollómás vérvörös szemei összeszűkültek.

– Szólíts Rephaimnek, emberfia.

Dáriusznak a szeme sem rebbent.

– Még mindig nem ismerlek.

– Majd megismeresssss – sziszegte Rephaim, azzal kitátotta a csőrét.

Dáriusz erre nem válaszolt, és újra Arisztoszhoz fordult.

– Velem van egy súlyosan sérült papnő és több vámpírjelölt,

akiknek pihenésre van szüksége. Átengedtek minket?

– Zoey Redbird az? Őt hoztad magaddal? – kérdezte Arisztosz.

Az összes Hollómás felkapta a fejét a nevemre. Mindannyian a Hummer felé fordultak. Szárnyaikat suhogtatva, abnormális lábaikon egyensúlyozva bámultak minket. Soha életemben nem voltam még ennyire hálás a sötétített üvegért.

– Igen – válaszolta tömören Dáriusz, aztán megismételte a kérdést: – Átengedtek minket?

– Természetesen – felelte Arisztosz. – Minden vámpírjelöltnek vissza kell térnie a kampuszra. – Kezével az iskola épületei felé intett. A mozdulat egy pillanatra látni engedte a nyaka oldalán végighúzódnó vékony, vörös csíkot, amely friss sérülésnek látszott.

Dáriusz bólintott.

– Elviszem a papnót a gyengélkedőbe. Nem tud járni.

Dáriusz megfordult, hogy kinyissa a kocsiját, amikor Rephaim megszólalt:

– A Vörös is veletek van?

Dáriusz visszafordult.

– Nem tudom, mire gondolsz – felelte fapofával.

Rephaim kiterjesztette hatalmas, fekete szárnyát, és egy ugrással fent termett a Hummer motorháztetején. Súlyja alatt behorpadt a fémlap, de ennek a hangját teljes egészében elnyomta a macskák ijedt prüszkölése és fújtatása. Rephaim emberi kezei karmokba görbültek, és rárivallt Dáriuszra.

– Ne hazudj nekem, emberrfia! Tudod, hogy a vörös vámpírról bessssszelek!

Minél dühösebb lett, a hangja annál kevésbé tűnt emberinek.

– Készüljetek fel az elemek megidézésére – mondtam. A fájdalom ellenére próbáltam nyugodtan és érthetően beszélni, de annyira gyengének éreztem magam, hogy abban sem voltam

biztos, hogy a szellemet képes lennék megidézni Aphrodité számára, hogy a többi elem irányításáról már ne is beszéljek. – Ha az a valami megtámadja Dáriuszt, rázúdítjuk mindenünket, amink csak van, berántjuk Dáriuszt, és elviharzunk innen.

Dáriusz azonban szemmel láthatóan nem ijedt meg. Nyugodtan állta a szörnyeteg tekintetét.

– A vörös papnőre gondolsz, Stevie Rae-re?

– Igggen!

– Ő nincs velem. Az autóban csak kék vámpírjelöltek vannak. A papnőnek pedig haladéktalanul orvosi segítségre van szüksége, mint már említettem. – Dáriusz továbbra is higgadtan nézett a Hollómásra, aki úgy festett, mintha egy rémálomból lépett volna elő. – Utoljára kérdem: átengedtek vagy nem?

– Persssssze, mennnyetek – sziszegte a borzalmas teremtmény. Nem szállt le a Hummerről, de egy kicsit behúzta a szárnyát, hogy Dáriusz ki tudja nyitni a vezetőülés felőli ajtót.

– Erre gyere! Igyekezz – nyújtotta a kezét Dáriusz Aphroditének, és mutatta, hogy csússzon át az ő oldalára. – Maradj mellettem – suttozta, és láttam, hogy Aphrodité gyorsan bólint. Odaléptek az én ajtóhoz. Dáriusz kinyitotta, és a szemembe nézett. – Készen álltok? – kérdezte halkán, ez a kérdés azonban sokkal többet jelentett két szónál.

– Igen – felelte Damien és az Ikek egyszerre.

– Készen – mondtam.

– Ti is maradjatok mellettem – súgta Dáriusz.

Dáriusz és Damien óvatosan kihúztak a hátsó ülésről, aztán a harcos a karjaiba vett. A macskák a Hollómásokra meredve kislisszoltak a kocsiból, és eltűntek a jeges éjszakában. Megkönnyebbülten felsőhajtottam, amikor láttam, hogy egyik szörny sem csap le Nalára. *Kérlek, ne engedd, hogy a macskáknak bajuk essen*, könyörögtem némán Nüxnek. Inkább éreztem, mint láttam, ahogy Aphrodité, Damien és az Ikek körülvettek min-

ket, majd egyszerre mozogva eltávolodtunk a Hummertől, és beléptünk az iskola területére.

A Hollómások, Rephaimmel az élen, a fejünk felett röpködve figyelték, ahogy Arisztosz elvezet minket az első épületig, a professzorok lakóépületéig, ahol a gyengélkedő is volt.

Amikor Dáriusz belépett velem a boltíves ajtón, amelyről mindig is azt gondoltam, hogy leginkább egy középkori kastélyba illene, eszembe jutott, hogy alig néhány hónappal ezelőtt, amikor megérkeztem az Éjszaka Házába, első utam szintén a gyengélkedőbe vezetett. Eszméletlenül feküdtem, és fogalmam sem volt, mit hoz a jövő. Milyen különös, hogy most szinte pontosan ugyanez a helyzet, gondoltam.

A barátaimra pillantottam. Mindnyájan nyugodtnak és magabiztosnak tűntek. De éppen elég jól ismertem már őket ahhoz, hogy észrevegyem a félelem apró jeleit Aphrodité elvékonyodott ajkán vagy Damien ökölbe szorított kezén. Az Ikrék a jobb oldalamon jöttek, olyan közel egymáshoz, hogy Shaanee válla súrolta Erinét, aki a másik oldalról Damienhez ért hozzá – mintha egymásból próbáltak volna bátorságot meríteni.

Dáriusz ráfordult egy ismerős folyosóra, és mivel a karjában tartott, azonnal megéreztem, ahogy a teste megfeszül, és mielőtt bárki megszólalhatott volna, tudtam, hogy meglátta Neferetet. Nagy nehezen felemeltem a fejem Dáriusz válláról. Neferet a gyengélkedő ajtajában állt. Gyönyörű volt a hosszú, testre simuló ruhájában, amely színjátészó, fekete anyagból készült, és minden egyes mozdulatára sötétlila szikrákat vetett. Vörösésbarna haja dús hullámokban hullott le egészen a derekáig, mohazöld szeme pedig csak úgy csillogott, ahogy meglátott minket.

– Á, a tékozló leány visszatér? – A hangja dallamosan csengett, mint aki szórakoztatónak találja a dolgot.

Gyorsan elkaptam a tekintetemet, és izgatottan súgtam a ba-

rátainnak:

– Az elemeket!

Csak egy szemvillanásnyi ideig kellett amiatt aggódnom, hogy esetleg nem hallottak meg, a következő pillanatban ugyanis megéreztem a tűzmeleg szél cirógatását, orromat pedig megcsapta a hús, tavaszi eső illata. Annak ellenére, hogy Aphrodité agyába nem látott bele Neferet, azt mormogtam:

– Szellem, szükségem van rád.

Mintha felkapcsoltak volna egy lámpát a bensőmben, azonnal felvillanyozódtam, amikor az elem válaszolt hívásomra. Mielőtt meggondolhattam volna magam, és önző módon megtartottam volna a szellemet, ráparancsoltam:

– Menj Aphroditéhez!

Hallottam, hogy Aphroditének egy pillanatra elakad a lélegzete, amint a szellem feltöltötte energiával. Miután megbizonyosodtam róla, hogy a barátaim a lehetőségekhez mérten védve vannak, tisztátalan Főpapnőnk felé fordítottam a figyelmemet. Már nyitottam a számat, hogy reagáljak ironikus bibliai analógiájára, amikor néhány méterre attól a helytől, ahol Neferet állt, kinyílt egy ajtó, és kilépett rajta ő.

Dáriusz olyan hirtelen torpant meg, mintha visszarántotta volna egy póráz.

– Ó! – nyögött fel Shaunee.

– Aztakurva! – sóhajtotta Erin.

– Ne nézzetek a szemébe! – hallottam Aphrodité suttogását.

– Inkább a mellkasát bámuljátok!

– Nem lesz nehéz – felelte Damien halkán.

– Maradj erős – mondta Dáriusz.

Mintha megállt volna az idő.

Maradj erős, mondtam magamnak. *Maradj erős*. De nem éreztem magam erősnek. Kimerültnék, gyengének és legyőzöttnek éreztem magam. Neferet megijesztett. Csak úgy sugár-

zott belőle a hatalom és a tökéletesség. Kalona pedig ráébredett önnön jelentéktelenségemre. Eltörpültem mellettük, csak úgy zúgott a fejem a benne vitatkozó hangoktól. Csak egy gyerek vagyok, gondoltam. A pokolba, hiszen még az Átváltozást sem fejeztem be! Hogyan is szállhatnék szembe két ilyen tökéletes lényvel? És tényleg küzdeni akarok Kalona ellen? Honnan tudjuk olyan biztosan, hogy teljesen gonosz? Pislogtam egyet, hogy tisztábban lássak, és alaposan végigmértem. Egyáltalán nem látszott gonosznak. Hosszú szárú nadrágot viselt, ami mintha ugyanolyan világosbarna szarvasbőrből készült volna, amilyenből a mokaszinokat szokták csinálni. Meztláb, fedetlen mellkassal állt velünk szemben. Idétlenül hangzik, hogy félmeztelenül jelent meg a folyosón, de ott és akkor ez egyáltalán nem tűnt idétlennek. Sőt így tűnt helyénvalónak. Hihetetlenül jól nézett ki! A bőre makulátlanul sima volt, és olyan aranybarna színben pompázott, amiért a fehér lányok bármit megadnának, de valahogy sosem sikerül elérniük. Dús, fekete haja hosszú volt, de nem röhejesen. Kicsit kócos volt, de ez csak még vonzóbbá tette. Minél hosszabb ideig néztem, annál könnyebben el tudtam képzelni, ahogy beletúrok az ujjaimmal. Nem törődve Aphrodité figyelmeztetésével, egyenesen a szemébe néztem, és megrázkódtam, mint akit áramütés ért, amikor láttam, hogy elkerekedik a szeme a felismeréstől. Ez a borzongató érzés teljesen megszüntette amúgy sem túl szilárd ellenállásomat. Olyan gyengének éreztem magam Dáriusz karjaiban, hogy a fejemet is alig tudtam megtartani.

– Megsebesült! – Kalona hangja végigdübörgött a folyosón. Még Neferet is összeresztette tőle. – Miért nem látták még el?

Hátborzongató szárnyzuhogást hallottam, és a következő pillanatban Rephaim lépett ki abból a szobából, ahonnan nem sokkal korábban Kalona. Megborzongtam, amikor rájöttem, hogy a Hollómás nyilván úgy került ide, hogy berepült az abla-

kon. *Ezek a szörnyek mindenhová képesek bejutni?*

– Apám, utasítottam a harcost, hogy hozza a papnőt a gyengélkedőbe, ahol majd rendesen el fogják látni. – Rephaim földöntúli hangja még visszataszítóbb volt Kalona gyönyörű orgánuma után.

– Baromság! – Döbbsen meredtem Aphroditére, aki gúnyosan vigyorgott a Hollómásra. Hátravetette szőke haját, és folytatta. – A madárfiú ott váratott minket a hidegben, és közben egyfolytában azt hajtogatta, hogy így a Vörös, meg úgy a Vörös. Dáriusz az ő „segítsége” ellenére hozta ide Zoey-t. – Aphrodité ujjaival idézőjelbe tette a „segítség” szót.

Egy pillanatra csend borult a folyosóra, aztán Kalona hátravetette gyönyörű fejét, és felnevetett.

– El is felejtettem már, milyen szórakoztatóak az embernők. – Kecses kézmozdulattal intett Dáriusznak. – Hozd ide a fiatal papnőt, hogy el tudják látni.

Éreztem, hogy Dáriusz teste megfeszül, de vonakodva engedelmeskedett. A barátaim egy pillanatra sem tágítottak melőle. Egyszerre értünk oda Neferethez és a gyengélkedő ajtajához Kalonával.

– Feladatod ezzel véget ért, harcos – mondta Kalona Dáriusznak. – Mostantól Neferet és én viseljük gondját. – Azal a bukott angyal kinyújtotta két karját, mint aki azt várja, hogy Dáriusz majd átad neki. A mozdulatra hatalmas, hollótollakkal borított szárnya, amely addig összecukva simult a hátára, hirtelen megremegett, és félig kinyílt.

Szerettem volna kinyújtani a kezem, hogy megérintsem, de szerencsére annyira gyenge voltam, hogy ez szóba se jöhetett.

– A feladatomból nem ért véget – Dáriusz hangja ugyanolyan feszült volt, mint a teste. – Megesküdtem, hogy vigyázok erre a fiatal papnőre, ezért mellette kell maradnom.

– Én is maradok – szólalt meg Aphrodité.

– És én is. – Damien hangja halk volt és reszketeg, de láttam, hogy a kezét még mindig ökölbe szorítva tartja a teste mellett.

– Mi is – bólintott Erin és Shaunee komoran.

Ezúttal Nefereten volt a nevetés sora.

– Ugye nem gondoljátok komolyan, hogy mindnyájan bent lehettek, miközben megvizsgálom Zoey-t? – Hirtelen eltűnt a vidámság a hangjából. – Ne legyetek nevetségesek! Dáriusz, vidd be a szobába, és fektesd le az ágyra! Ha ragaszkodsz hozzá, a folyosón megvárhatod, bár ahogy látom, okosabb lenne, ha inkább visszamennél a szobádba, és kipihennéd magad. Végül is Zoey-t hazahoztad, most már biztonságban van, teljesítetted a küldetésedet. A többiek menjenek vissza a kollégiumba. Az emberek világa lehet, hogy megbénul egy kis vihartól, de mi nem emberek vagyunk. Az élet megy tovább, ami azt jelenti, hogy az iskola is. – Elhallgatott, és Aphroditére nézett. Tekintetéből úgy sütött a gyűlölet, hogy minden szépség eltűnt egyébként gyönyörű arcáról. – De te most már ember vagy, Aphrodité, nem igaz?

– De igen, az vagyok – felelte Aphrodité. Az arca elsápadt, de felemelte a fejét, és állta Neferet jeges tekintetét.

– Akkor itt nincs semmi keresnivalód. – Neferet kifelé intett a kezével.

– De igenis van – szólaltam meg. Neferet szavai megtörték a varázst, amelyet Kalona látványa bocsátott rám. Alig ismertem fel a saját hangomat. Olyan volt, mint egy haldokló öregasszony suttogása, Neferet azonban meghallotta, és azonnal felém fordult. – Aphroditének még mindig vannak látomásai. Nüx nem fordított hátat neki. Továbbra is idetartozik – mondtam ki nagy nehezen, miközben szürke pontok ugráltak a szemem előtt.

– Látomásai? – Kalona hangja éles késként hasított a leve-

gőbe. Ezúttal nem néztem rá, de olyan közel állt hozzám, hogy éreztem a testéből áradó hideget. – Miféle látomások?

– Olyanok, amelyek jövőbeni katasztrófákra figyelmeztetnek – emelte fel a hangját Aphrodité.

– Érdekes – ízlelgette az információt Kalona. – Neferet, királynóm, nem is említetted, hogy van egy jósnőd az Éjszaka Házában. – Mielőtt Neferet válaszolhatott volna, folytatta. – Nagyszerű, nagyszerű. Egy jósnő mindig jól jön.

– De mivel se nem vámpírjelölt, se nem vámpír, semmi keresnivalója az Éjszaka Házában, ezért azt mondom, hogy távoznia kell. – Neferet hanghordozása olyan furcsa volt, hogy először nem is értettem, miről van szó. Csak amikor sikerült vetnem rá egy pillantást, akkor jöttem rá döbbenet, hogy Neferet durcásan lebiggyeszi az ajkát, és úgy beszél Kalonához, mint egy kisgyerek, akinek elvették a játékát.

Tátott szájjal figyeltem, ahogy Kalona kinyújtja a kezét, megsimogatja Neferet arcát, majd tenyerével végigsimít a nyakán, a vállán és a hátán. Neferet megremegett az érintésétől, és kitágult a tekintete, mintha felizgatta volna a cirógatás.

– Királynóm, egy jósnő még nagy hasznunkra lehet – mondta Kalona.

Neferet még mindig tágra nyílt szemmel bólintott.

– Maradj csak, kis jósnő – nézett Kalona Aphroditére.

– Rendben – felelte Aphrodité. – Maradok. Itt maradok Zoeyval.

Be kell vallanom, hogy Aphrodité teljesen meglepett. Igen, tudom, hogy megsebesültem, és valószínűleg sokkos állapotban voltam, ezért ráfoghatnám módosult mentális és fizikai állapotomra azt a hipnotikus hatást, amellyel a bukott angyal volt rám, hiszen gyakorlatilag haldokoltam. Az igazság azonban az, hogy Kalona bizonyos fokig mindenkire hatással volt. Mindenkire, kivéve Aphroditét. Ő pontosan ugyanolyan utálatos és kö-

tekedő volt, mint mindig. Egyszerűen nem értettem, hogyan csinálja.

– Jósno, azt mondod, hogy figyelmeztetéseket kapsz jövőbeni katasztrófákról? – kérdezte Kalona.

– Igen.

– Akkor mondd el, mit látsz, mi történne Zoey-val, ha most elküldenénk?

– Ezzel kapcsolatban nem volt látomásom, de tudom, hogy Zoey-nak itt a helye. Nagyon súlyos a sebe – felelte Aphrodité.

– A helyzet az, hogy én sem vagyok teljesen járatlan a jóslás művészetében – mondta Kalona. Hangja, amely addig olyan mély és csábító volt, hogy legszívesebben odabújtam volna hozzá, hogy örökké csak azt hallgassam, elkezdett megváltozni. Először csak finoman, alig észrevehetően. De ahogy tovább folytatta, éreztem, hogy eluralkodik bennem a rettegés. Elégedetlensége egyre nyilvánvalóbban jelent meg a hangjában, és végül még Dáriusz is tett egy bizonytalan lépést hátrafelé. – Esküszöm, hogyha nem engedelmeskedtek, akkor ez a papnő nem éri meg a holnapot. Távozzatok innen!

Kalona szavai olyan erővel csaptak le ránk, hogy még jobban elszédültem tőlük. Belekapaszzkodtam Dáriusz vállába, és így szóltam Aphroditéhez:

– Tegyétek, amit mond. Igaza van. Segítség nélkül nem fogom sokáig húzni.

– Add ide a papnőt! Nem kérem még egyszer – mondta Kalona, és ismét kinyújtotta a két karját.

Aphrodité egy pillanatig habozott, majd megfogta a kezemet.

– Amint jobban leszel, mi itt vagyunk. – Megszorította a kezem, és hirtelen éreztem, ahogy a szellem visszatér a testembe.

Szólni akartam, hogy ne, tartsa inkább magánál, szüksége van a védelmére, de addigra Aphrodité már Damienhez fordult,

és azt mondta:

– Köszönj el Zoey-től, és add át neki a *jókívánságaidat*.

Damien gyorsan Aphroditére pillantott, aki alig láthatóan bólintott. Damien megfogta a kezem, és ő is megszorította.

– Gyógyulj meg, Z – mondta, és amikor elengedett, éreztem, ahogy körülölel a lágyszellő.

– Ti is – intett Aphrodité az Ikeknek.

Shaunee megfogta az egyik kezemet, Erin pedig a másikat.

– Szorítunk érted, Z – mondta Erin, és amikor elengedték a kezemet, a nyár melege és az eső friss illata ott maradt velem.

– Elég az enyelgésből. Most már elveszem. – Azzal Kalona kivett Dáriusz kezéből. Ahogy hozzásimultam meztelen mellkasához, behunytam a szemem, és próbáltam az elemekre gondolni, de közben önkéntelenül is megborzongtam teste csodálatosan hűvös érintésétől.

– Itt várlak – mondta Dáriusz, mielőtt becsukódott az ajtó. A tompa puffanás elszakított a barátaimtól, és egyedül hagyott legnagyobb ellenségemmel, egy bukott angyallal és egy rettenetes madárszörnyel, akit apja ősi gerjedelme hívott életre.

Azután olyasvalami történt velem, ami egész addigi életemben mindössze kétszer. Elájultam.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Az első dolog, ami tudatosult bennem, mikor kezdtem magamhoz térni, az volt, hogy a gyengélkedőben fekszem, és a frissen vasalt lepedő hűvösen simul meztelen bőrömhöz, ami azt jelentette, hogy nincs rajtam ruha.

A második gondolatom pedig az volt, hogy csukva kell tartanom a szemem, és egyenletesen kell lélegeznem. Az ösztöneim azt súgták, hogy úgy kell tennem, mintha még mindig aludnék.

Mozdulatlanul feküdve megpróbáltam feltérképezni a testemet. Az a hosszú, csúf vágás a mellkasomon érezhetően kevésbé fájt, mint mielőtt elájultam. Körülkémleltem az érzékszerveimmel (természetesen a látás kivételével), és megbizonyosodtam róla, hogy a szellem, a levegő, a víz és a tűz velem van. Az elemek nem jelentek meg kézzelfoghatóan, de éreztem erőt adó és megnyugtató jelenlétüket – és rögtön aggódni kezdtem a barátaim miatt. *Menjetek vissza a többiekhez!* parancsoltam az elemeknek, és éreztem, ahogy vonakodva engedelmeskednek. Egyedül a szellem nem akart elhagyni. Legszívesebben a szememet forgatva felsóhajtottam volna. Helyette azonban még erősebben összpontosítottam: *Szellem, menj vissza Aphroditéhez, és maradj mellette!* A következő pillanatban éreztem, ahogy ez az elem is magamra hagy. Valószínűleg tettem valami önkéntelen mozdulatot a távozásakor, mert valahol a lábamnál megszólalt Neferet.

– Mocorog. Hamarosan magához fog térni. – Elhallgatott, és hallottam, ahogy fel-alá járkál, majd újra beszélni kezdett. – Továbbra is azt mondom, hogy nem kellett volna meggyógyí-

tanom. A halálát könnyedén meg lehetett volna magyarázni. Már alig volt benne élet, amikor ideértek vele.

– Ha igaz, amit mondtál, és képes parancsolni mind az öt elemnek, akkor túl nagy hatalommal rendelkezik ahhoz, hogy hagyjuk elpusztulni – felelte Kalona. Neki is közlőről hallottam a hangját, mintha az ágyam végénél állna.

– Amit mondtam, igaz. Hatalma van az elemek felett.

– Akkor felhasználhatjuk a céljaink elérésére. Mi lenne, ha őt is beavatnánk az új jövőről szóló elképzelésünkbe? A segítségével azokat a tanácstagokat is meg tudnánk győzni, akik nem akarnak azonnal behódolni nekem.

Új jövő? Tanácstagok meggyőzése? Csak nem a Vámpírok Főtanácsáról beszél? Szent ég!

Neferet válasza magabiztos volt.

– Nem lesz rá szükségünk, szerelmem. A tervünket nélküle is végre tudjuk hajtani. Zoey egyébként sem használná a hatalmát a mi kedvünkért. Túlságosan rajong az Istennőért.

– Azon még lehet változtatni. – Kalona hangja olyan volt, mint az olvadt csokoládé. A fejemben hiába keringtek vadul az új információk, a testemet teljesen megbabonázta a hangja; egyszerűen jó volt hallgatni. – Ismerek egy másik papnót, akinek sikerült megszűntetnem a rajongását az Istennő iránt.

– Zoey fiatal és nem elég bölcs ahhoz, hogy képes legyen felismerni a döntésében rejlő lehetőségeket. – Hangjuk annyira közel volt egymáshoz, hogy tudtam, Kalona a karjában tartja Neferetet. – Zoey mindig is az ellenségünk lesz. Biztos vagyok benne, hogy eljön a nap, amikor egyikünknek meg kell ölnie – vagy neked, vagy nekem.

– Micsoda vérszomjas teremtés vagy – kuncogott Kalona. – Ha a fiatal papnő nem lesz a hasznunkra, természetesen meg fogunk szabadulni tőle. De előbb megnézem, le tudom-e szedni róla a bilincseket, amelyek megbéklyózzák.

– Ne! Azt akarom, hogy tartsd távol magad tőle! – csattant fel Neferet.

– Elfelejtetted, hogy ki itt az úr. Senkitől nem tűröm el, hogy parancsolgasson nekem, még egyszer nem hagyom magam csapdába csalni. És én nem olyan vagyok gyengekezű, mint az istennőd. Ha feldühítesz, visszaveszem, amit adtam! – Kalona hangjából eltűnt a szexi selymesség, és vérfagyasztó ridegség váltotta fel.

– Ne légy mérges – mondta Neferet meghunyászkodva. – Csak nem akarok osztozni rajtad.

– Akkor ne dühíts fel! – kiabálta Kalona, de a harag eltűnt a hangjából.

– Gyere velem a szobámba, és ígérem, kiengesztellek – búgta Neferet. Hallottam csókjuk undorító cuppogását. Neferet nyögdéscselésétől úgy éreztem, hogy elhányom magam.

Jó néhány pornófilmbe illő hangeffektus után Kalona végül így szólt:

– Menj a hálósobánkba. Készítsd elő magad számomra! Nemsokára utánad megyek.

Szinte már hallottam, ahogy Neferet felkiált: *Nem! Gyere velem azonnal!*, de legnagyobb meglepetésemre csak ennyit mondott:

– Siess, sötét angyalom!

A hangja édeskés volt és fojtogató, mint egy fülledt nyári este. Aztán már csak a ruhája suhogását hallottam, majd azt, ahogy nyílik és csukódik az ajtó.

Manipulálja Kalonát. A kérdés csak az, hogy vajon Kalona tisztában van-e ezzel. Egy halhatatlan lénynek feltehetően több esze van annál, semhogy bedőljön egy vámpír Főpapnő trükkjeinek (és pozitúráinak – pfúj). Aztán eszembe jutott, ahogy Neferet szellemképe ott csimpaszkodott a vasútállomás mellett azon a fán. Hogyan csinálta? *Talán azzal, hogy átállt a Sötét*

Oldalra, új képességekre is szert tett; talán most már nem csak bukott Főpapnő. Ki tudja, mi mindenre képes egy Tsi Sgili királynő? Megrémültem a gondolattól.

Suhogó hang szakította félbe nyugtalanító gondolatmenetemet. Mozdulatlanul feküdtem. Vissza akartam tartani a lélegzetemet, de tudtam, hogyha alvást akarok színlelni, akkor mélyen, egyenletesen kell lélegeznem. Esküszöm, hogy éreztem magamon Kalona tekintetét, és kimondhatatlanul örültem, hogy nyakig betakartak egy lepedővel, a szélét pedig begyűrték alá, nehogy lerúgjam magamról.

Éreztem a testéből áradó ismerős hideget. Most már biztosan itt áll mellettem, gondoltam. Közvetlenül az ágy mellett. Hallottam a tollak baljós susogását, és lelki szemeim előtt megjelentek Kalona gyönyörű, fekete szárnyai. Mindjárt magához húz és átölel, mint álomban.

Eddig bírtam. Akármit is súgtak az ösztöneim, képtelen voltam tovább csukva tartani a szememet. Biztos voltam benne, hogy Kalona leírhatatlanul tökéletes arcát fogom megpillantani, ezért elakadt a lélegzetem a döbbenettől, amikor Rephaim torz mutáns pofája bámult vissza rám. A Hollómás egészen fölém hajolt, rettenetes pofája centiméterekre volt az arcomtól. Nyitott csőréből kitüremkedett undorító nyelve, amelyet felém nyújtogatott.

Reflexszerűen reagáltam, és hirtelen felpörögtek az események. Rémulten felsikoltottam, magamhoz szorítottam a lepedőt, és nagy igyekezetemben, hogy minél távolabb kerüljek a szörnyetegtől, bevertem a fejem az ágy támlájába. Ezt látva az undorító Hollómás sziszegni kezdett, és kiterjesztette a szárnyát, mint aki rám akarja vetni magát. Mielőtt azonban megmozdulhatott volna, kivágódott az ajtó, és Dáriusz rontott be a szobába. Vetett egy pillantást a mellettem álló pokolfajzatra, majd egy kecses, ugyanakkor halálos mozdulattal benyúlt a

bördzsekijébe, előhúzta a kését, és elhajította. A penge Rephaim mellkasába fúródott. A szörnyeteg felüvöltött, hátrántorodott, és két kezével a kés gyöngyház markolatát szorongatta.

– Hogy merészeltél rátámadni a fiamra! – Kalona két ugrással ott termett Dáriusz mellett. Isteni erejét kihasználva torkon ragadta a harcost, és felemelte a levegőbe. Kalona olyan magas volt, a karja pedig olyan erős, hogy könnyedén neki tudta csapni Dáriusz fejét a mennyezetnek. Szilárdan tartotta Dáriuszt, miközben a harcos lábai kétségbeesetten rángatóztak, öklével pedig hasztalan csépelte Kalona izmos karját.

– Hagyd abba! Ne bánts! – A lepedőt magamra szorítva leszálltam az ágyról, és odatántorogtam hozzájuk. Csak akkor jöttem rá, milyen gyenge vagyok még mindig. Kalona széttárta fekete szárnyát, és át kellett bújnom alatta, hogy hozzá tudjak férni Dáriuszhoz. Nem tudom, mit gondoltam, amikor kiugrottam az ágyból. Még ha erőm teljében lettem volna, akkor sem kelhettem volna versenyre ezzel a halhatatlan lényel. Azzal pedig, ahogy öklömmel az oldalát vertem és kiabáltam, körülbelül annyi kellemetlenséget okozhattam neki, mint egy idegesítő szúnyog. Valami azonban mégis történt. Ahogy megpillantottam borostyánsárgán csillogó szemét és kegyetlen, állatias mosolyát, rájöttem, hogy Kalona élvezi, amint lassan kiszorítja az életet Dáriuszból.

Hirtelen megvilágosodott előttem Kalona valódi természete. Ő nem egy félreértett hős volt, aki a nagy szerelemre várt, hogy megmutathassa a jó oldalát. Kalonának nem volt jó oldala. Hogy mindig is ilyen volt-e, annak már nem volt jelentősége. Amivé vált, az maga volt a gonosz. A varázslat, amelyet rám bocsátott, szilánkokra tört, mint egy üvegből készült álom. Csak azt reméltem, hogy soha többé kerülök újra a hatása alá.

Vettem egy mély lélegzetet, és két tenyeremet kifelé fordít-

va felemeltem a kezem. Nem foglalkoztam azzal, hogy a lepedő a padlóra hullik, és én ott állok meztelenül. Erőm utolsó morzsáival megidéztem az elemeket.

– Szél és tűz, jöjjetek hozzám! Szükségem van rátok.

Azonnal éreztem a két elem jelenlétét, sőt egy pillanatra Damien és Shaunee is megjelentek előttem, amint behunyt szemmel koncentrálnak, és igyekeznek minél nagyobb erőt kölcsönözni nekem. Pontosan erre volt szükségem.

– Szedjétek le a szárnyast Dáriusról! – parancsoltam elszántan.

Kalona felé lendítettem a kezem, és közben arra gondoltam, hogy a tűz és a szél több szorult helyzetben is kimentett már a Hollómások karmai közül, ezért az apjuk ellen is működni kell a dolognak.

A forró levegő láthatatlan pörölyként csapott le a bukott angyalra. Belekapott Kalona kiterjesztett szárnyába, és odébb taszította. Furcsa, sitergő hang hallatszott, ahogy a felforrósodott levegő hozzáért csupasz bőréhez, és teste vékony ködfelhőbe burkolózott.

Dáriusz a padlóra zuhant, de levegő után kapkodva azonnal megpróbált feltápáskodni, hogy közém és Kalona meg Rephaim közé álljon. Semmi másra nem voltam már képes a levegővételén kívül. Szemem előtt apró, fényes pontok ugráltak. A tűz és a szél elmentek, én pedig a lábamon is alig tudtam megállni.

A szemem sarkából mozgást éreztem, a nyitott ajtó felé fordultam, és legnagyobb meglepetésemre Stark rohant be a szobába. Felajzott íján már ott várakozott egy halálos nyílvesző. Felemelte az íjat, hogy célba vegye Dáriuszt, aztán elbizonytalanodott, megrázta a fejét, és rám meredt.

Amikor először megpillantottam, nagyon megörültem neki. Ismét a régi önmagára hasonlított! A szeme már nem izzott vö-

rösen. Nem úgy nézett ki, mint egy örült, beesett arcú csontváz. Aztán hirtelen rádöbentem, hogy teljesen meztelen vagyok. Felkaptam a padlóról a lepedőt, és gyorsan magam köré tekertem, mint egy törölközőt. A feszült helyzet ellenére éreztem, hogy elvörösödöm zavaromban. Mondanom kellett volna valamit, bármit, de ehelyett csak az járt a fejemben, hogy *meglátott anyaszült meztelenül*.

Stark hamarabb magához tért, mint én, ismét felemelte az íjat, és célba vette Dáriuszt.

– Stark! Ne lödd le! – kiáltottam. Értelmetlen lett volna Dáriusz elé állnom. Tudtam, hogyha Stark kilő egy nyílveesszőt, az úgysis célba talál. Nem tudott hibázni. Kalonával ellentétben az Istennő soha nem vette vissza az ajándékait.

– Ha azt akarod megölni, aki keresztülhajtott engem a szobán, akkor nem a harcost fogod keresztüllőni, hanem a papnőt – szólalt meg Kalona. Talpra állt, és a hangja tökéletesen nyugodt volt. Arcán nyoma sem volt az imént törtéteknek, de csupasz mellkasán a bőr furcsán pirosnak látszott, mintha hirtelen megkapta volna a nap. Apró párafelhők szálltak fel róla, noha az elemek már rég elhagyták a szobát. – De én nem a papnőt akarom holtan látni, hanem a harcost.

Mielőtt Stark kilőhette volna a végzetes nyílveesszőt, Kalonához fordultam esdekelve.

– Dáriusz csak engem védett. Ezt egy Hollómás tette velem. – Kezemmel a mellkasomon éktelenkedő, hosszú sebre mutattam, amely már összeforrt, de az élénkvörös, cakkos szélű heg még mindig jól látszott. – Amikor Dáriusz meghallotta a sikolyomat, majd meglátta Rephaimet fölém hajolni, magától értetődő, hogy azt gondolta, ismét megtámadtak. – Kalona felemelt kézzel jelezte Starknak, hogy ne lőjön. Mivel a bukott angyal még mindig rám figyelt, folytattam: – Dáriusz megesküdtött, hogy megvéd engem. Csak azt tette, amit tennie kellett. Kérlek,

ne öld meg ezért!

Visszafojtott lélegzettel vártam a választ. Kalona a szemembe nézett, és én álltam a tekintetét. A furcsa, hipnotikus vonzalom, amelyet korábban éreztem iránta, nem tért vissza. Nem mintha nem ő lett volna a legszexibb pasi, akivel valaha találkoztam. Kétség sem férhet hozzá, hogy az volt. Aztán hirtelen rájöttem, mi olyan különös benne.

Kalona megfiatalodott.

Amikor előbújt a föld alól, akkor is elképesztően jóképű volt, de nem velem egykorú. Abnormálisan magas volt, ráadásul a hátán két hatalmas, fekete szárny virított, de akkor is férfi volt. Kortalannak tűnt, aki harminc és ötven között bármennyi lehet. Ez azonban megváltozott. Ha most kellett volna tippelnem, azt mondtam volna, hogy tizennyolc. De huszonegynél biztosan nem több.

Korban tökéletesen illik hozzám...

Végül Kalona levette rólam a tekintetét, és lassan Rephaim felé fordult, aki a sarokban kuporgott rettenetes emberkezével még mindig a melléből kiálló kés nyelét markolászva.

– Igaz ez, fiam? Valamilyik gyermekem okozta a papnő sérülését?

– Nem tudom, apám. Nem tért vissza az összes őrszem – zihálta Rephaim.

– Igaz – válaszolta helyette Dáriusz.

– Az lenne a meglepő, ha mást mondanál, harcos – vetette oda gúnyosan Kalona.

– Erebosz Fiaként a szavamat adom, hogy igazat beszélek – mondta Dáriusz. – Te is láttad Zoey sebéit. Gondolom, felismered a saját gyerekeid keze nyomát.

Örömmel láttam, hogy Dáriusz milyen higgadtan kezeli a helyzetet, és nem akarja azonnal folytatni a küzdelmet, mint valami idióta kamaszfiú (igen, Heath és Erik, rólatok beszé-

lek!). Aztán megértettem. Dáriusz még mindig engem akart megvédeni. Ha Kalona megtudja, hogy egy Hollómás majdnem végzett velem, de a történet többi részéről nem szerez tudomást, akkor remélhetőleg nem fog egyedül hagyni egyik gusztustalan utódjával sem, és talán megparancsolja nekik, hogy tartsák magukat távol tőlem. Persze csak akkor, ha Kalona még mindig életben akart tartani.

Hirtelen abba hagytam az elmélkedést, mert Kalona elindult felénk. Mozdulatlanul álltam, és a mellkasát néztem, ahogy közeledett hozzánk. Karnyújtásnyi távolságra állt meg tőlem. Egyik ujját lassan végighúzta a sebem felett. Nem ért hozzám, mégis éreztem a testéből áradó hűvösséget. Összeszorítottam a fogamat, és uralkodtam magamon, nehogy borzongva hátralépjek, de arra is vigyáztam, hogy ne nézzek a szemébe, mert féltő, hogy akkor előre dőltem volna, hadd érezzem hideg ujjá érintését a bőrömon.

– Ezt a jelet az egyik fiam ejtette rajtad – szólalt meg végül.
– Stark, egyelőre még ne öld meg a harcost. – Megkönnyebbülten felsóhajtottam, Kalona azonban folytatta: – Azt persze nem hagyhatom megtorlatlanul, hogy megsebesítetted a fiamat. Ezért saját kezűleg büntetlek meg.

Kalona hangja olyan higgadt és tárgyilagos volt, hogy igazából még fel sem fogtam a szavai értelmét, amikor hirtelen lecsapott, mint egy kobra. A harcosnak még arra sem volt ideje, hogy védekező testtartást vegyen fel, amikor Kalona megpördült, kirántotta a kést Rephaim mellkasából, majd ugyanazzal a mozdulattal végighasította vele Dáriusz arcát.

Dáriusz megtántorodott az ütéstől, és összeesett, miközben ömlött a vér az arcából. Felsikoltottam, és oda akartam menni hozzá, de Kalona jéghideg ujjai rákulcsolódtak a csuklómra, és visszarántottak. Rápillantottam a halhatatlan lényre, és azt kívántam, bár csak hamuvá égetné az a düh és iszonyat, amit ér-

zek iránta.

De legalább már nem vonzódtam hozzá! A varázsereje már nem volt hatással rám! Akármilyen fiatal és emberfelettien gyönyörű volt, még mindig a veszedelmes ellenséget láttam benne. Valószínűleg elkapta diadalittas tekintetemet, mert harcias arckifejezése lassan megenyhült, és mindentudó mosoly jelent meg az ajkán. Lehajolt, és azt suttogta a fülemben:

– Ne felejtse el, kicsi A-ya, hogy a harcos mindenkitől meg tud védeni, *kivéve* tőlem. Az elemeid sem akadályozhatják meg, hogy végül az enyém legyél. – Aztán lehajolt, és ajkát a számra szorítva megcsókolt. Vad, izgalmas íze úgy száguldott végig a testemen, mint egy villámcsapás. Képtelen voltam ellenállni neki, lelkemet hatalmába kerítette valami tiltott vágy. Megfeledkeztem mindenről és mindenkiről – Stark, Dáriusz, Heath és Erik egyaránt semmivé foszlott.

Amikor elengedett, a lábaim megadták magukat, és a földre rogytam. Kalona felnevetett, és kiment a szobából. Sebesült fia kacsázó léptekkel totyogott utána.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Zokogva másztam oda Dáriuszhoz. Alighogy odaértem hozzá, borzalmas hangot hallottam az ajtó felől. Felemeltem a fejem, és Starkot pillantottam meg. Egyik kezében még mindig az íjat fogta, a másikkal pedig az ajtófélfát szorította de olyan erővel, hogy elfehéredtek az ujjai, és esküdni mertem volna, hogy a fa behorpadt a keze alatt. Vörösen izzott a tekintete, és enyhén előregörnyedt, mint akinek fáj a gyomra.

– Stark? Mi a baj? – kérdeztem, és megtöröltem a szememet, hogy jobban lássak.

– A vér... nem bírom... muszáj... – Szaggatottan beszélt, mint akinek óriási erőfeszítésébe kerül, hogy uralkodni tudjon magán, majd tántorogva elindult felénk.

Dáriusz feltérdelt mellettem a padlón. Felkapta a kést onnan, ahová Kalona dobta, és Stark felé fordította.

– Jobb, ha tudod, hogy csak az ihat a véremből, akit magam hívok, hogy kóstolja meg – mondta Dáriusz határozott hangon. Ha nem láttam volna, hogy közben továbbra is dől a vér az arcából, a hangja alapján azt gondoltam volna, hogy minden rendben. – Márpedig téged nem hívtalak, öcskös. Menj innét, mielőtt valami komolyabb bajod történik.

A Stark bensőjében lejátszódó küzdelem az egész testén látzott. Vörösen izzó szemével, állatias viczorával és a belőle sugárzó mérhetetlenül feszültséggel úgy nézett ki, mint aki mindjárt felrobban.

Ez volt az a pillanat, amikor úgy éreztem, hogy nem bírom tovább: elég volt. Ha azt mondom, hogy a saját reakcióm Kalona csókjára megrémített, az a legendásabb kifejezés arra,

amit éreztem. Minden porcikám sajgott. Zúgott a fejem. Olyan gyenge voltam, hogy szerintem még Jacket sem tudtam volna leszakderozni. Ráadásul Dáriusz is megsebesült, és fogalmam sem volt, mennyire súlyosan. Teljesen kikészültem.

– Stark, takarodj innét! – kiáltottam rá, és örültem, hogy a hangom erősebbnek tűnt, mint amilyennek éreztem magam. – Nem akarom rád küldeni a tüzet, de ha még egy lépést teszel felénk, esküszöm, hogy felgyújtalak!

Ez hatott. Stark megállt, és a szemembe nézett. Dühösnek látszott és veszélyesnek. Sötétség kavargott körülötte, ami csak még jobban kihangsúlyozta vörösen izzó tekintetét. Felálltam – szerencsére a lepedő még mindig rajtam volt –, és felemeltem a karom, hogy azonnal le tudjak csapni, ha kell.

– Ne gyere tovább! Hidd el, rosszul jársz, ha feldühítesz!

Stark pislogott néhányat, mint aki nem jól lát. A vörös fény elhalványult a szemében, a sötétség pedig eloszlott körülötte. Remegő kézzel törölte meg az arcát.

– Zoey, én... – kezdte már-már normális hangon. Dáriusz védekező testtartást vett fel, és közelebb lépett hozzám. Stark dühösen rávicsorgott, mint egy vadállat, aztán sarkon fordult, és kirohant a szobából.

Valahogy elbotladoztam az ajtóig, becsuktam, aztán fogtam egy széket, és a támlájánál fogva betámasztottam a kilincs alá, ahogy a filmekben szokták. Azután visszamentem Dáriuszhoz.

– Örülök, papnő, hogy egy oldalon állunk – mondta.

– Brutál vagyok, mi? – idéztem a *Project Runway*ből, de aztán rájöttem, hogy Dáriusz aligha ismeri ezt a sorozatot. Ennek ellenére kuncogni kezdett, miközben felsegítettük egymást a padlóról, odabotorkáltunk az ágyhoz, és lehuppantunk rá. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne dülöngéljek, mint egy részeg. Sajnos már nem voltam az.

– Valahol kell ott lennie egy elsősegélycsomagnak. – A

hosszú, rozsdamentes acélból készült szekrény felé intett, amely a szemközti fal mellett állt. A szekrényben volt egy mosdótál is, mellette egy tálcán pedig egy rakás rémisztő, kór-házszerű (csupa rozsdamentes acélból készült éles) eszköz.

Az éles szerszámokkal nem foglalkoztam, inkább a fiókokat kezdtem kihúzogatni, és csak akkor vettem észre, hogy mennyire remeg a kezem.

– Zoey – szólt Dáriusz, mire hátranéztem a vállam felett. Szörnyen nézett ki. A bal orcája merő vér volt. A vágás a halántékától egészen az állkapcsáig húzódott, félbevágva a tetoválását. A szeme azonban mosolygott. – Rendbe fogok jönni. Alig több, mint egy karcolás.

– Hát, jókora karcolás, mondhatom.

– Aphrodité biztosan dühös lesz miatta – mondta.

– Tessék?

Megpróbált elmosolyodni, de gyorsan meggondolta magát, amikor látta, hogy a mozdulattól még jobban ömlik a vér a sebből.

– Nem fog tetszeni neki a sebhely – mutatott az arcára.

Végre megtaláltam a gézt, az alkoholos törlőkendőket meg a többi szükséges dolgot, és visszamentem hozzá.

– Ha egy szót is szólni mer miatta, szétrúgom a seggét. Csak előbb kipihenem magam. – Rámeredtem a borzalmas „karcolásra”, miközben igyekeztem figyelmen kívül hagyni a vér ínycsiklandó illatát, és nagyokat nyeltem, nehogy elhányjam magam.

Igen, tudom, hogy ez ellentmondásnak tűnik: hiába imádom a vér ízét és illatát, elfog a rosszullét, ha azt látom, hogy egy barátom testéből ömlik. De várjunk csak! Talán nincs is itt semmi ellentmondás. Hiszen én nem eszem a barátaimból! Aztán eszembe jutott Heath, és módosítottam a megállapítást: normál körülmények között nem eszem a barátaimból, és

egyébként is csak akkor, ha megengedik.

– Majd én kitisztítom – mondta Dáriusz, és az alkoholos tör-
lőkendő után nyúlt.

– Nem – feleltem, és megráztam a fejem, hogy megszaba-
duljak a szédüléstől. Azután határozottabban is megismételtem.

– Nem. Szó sem lehet róla. Megsebesültél, majd én megcsiná-
lom. Csak mondd, hogy mit tegyek. – Egy pillanatra elhallgat-
tam, majd így szóltam: – Dáriusz, ki kell jutnunk innen.

– Tudom – válaszolta komolyan.

– De azt nem tudod, hogy miért. Kihallgattam Kalona és
Neferet beszélgetését. Azt mondták, valamiféle új jövőt tervez-
nek, aztán szóba került a „tanácsstagok meggyőzése” is.

Dáriusz szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Nüx Tanácsáról beszéltek? A Vámpírok Főtanácsáról?

– Nem tudom! Semmi mást nem mondtak róla. Lehet, hogy
arra a tanácsra gondoltak, ami itt van az Éjszaka Házában.

Dáriusz az arcomat tanulmányozta.

– De te nem hiszed, hogy arról lenne szó, igaz?

Lassan megráztam a fejem.

– Édes Nüx! Az nem lehet!

Elkomorodtam, és azt kívántam, bárcsak ezúttal tévednének
az ösztöneim.

– Attól tartok, van rá esély, hogy mégis lehet. Kalona nagy
hatalommal rendelkezik, és bárkit képes elbűvölni a mágikus
vonzerejével. A lényeg az, hogy nem kerülhetünk Neferet irá-
nyítása alá, amikor ő meg a madárfickó elkezdik megvalósítani
a gusztustalan tervüket, akármi is legyen az a terv. – Az igazat
megvallva attól félttem, hogy máris hozzáláttak a nem sok jót
ígérő terv megvalósításához, de félttem kimondani, nehogy ön-
magát beteljesítő jóslattá váljon. – Szóval mi lenne, ha össze-
foltoznánk téged, aztán fognánk Aphroditét, az Ikreket meg
Damient, és irány vissza az alagutakba? – Nagyon közel álltam

ahhoz, hogy elbőgjem magam. – Már jobban vagyok, és vállalom a kockázatot, hogy belefulladás a saját vérembe, de innét akkor is el kell tűnnünk.

– Egyetértek, és szerintem Neferet meggyógyított annyira, hogy a tested most már ne utasítsa el az Átváltozást még akkor se, ha nem vagy állandóan felnőtt vámpírok között.

– Te tudsz mozogni?

– Már mondtam, hogy jól vagyok, és nem hazudtam. Tisztítjuk ki a sebet, aztán hagyjuk itt ezt a helyet.

– Az alagutakban jobban érzem magam. – Magamat is megleptem ezzel a mondattal, de Dáriusz egyetértően bólintott.

– Azért, mert ott biztonságban vagyunk, itt pedig már nem – felelte.

– Neked is feltűnt Neferet? – kérdeztem.

– Ha arra gondolsz, hogy észrevettem-e a Főpapnő megnövekedett hatalmát, akkor a válaszom igen.

– Kár, azt reméltem, hogy csak képzelődtem – motyogtam.

– Jók a megérzéseid, és egy ideje már figyelmeztetnek Neferetre. – Egy pillanatra elhallgatott. – Kalona hipnotikus ereje elképesztő. Soha nem tapasztaltam még ehhez hasonlót.

– Igen – mondtam, és letöröltem a vért az arcáról. – De azt hiszem, nekem sikerült kivonnom magamat a hatása alól. – Azt nem akartam beismerni, még magamnak sem, hogy a hipnotikus hatása ugyan elmúlt, de a csókja még mindig el tudott varázsolni. – Kalonát te is másmilyennek láttad most?

– Másmilyennek? Milyen értelemben?

– Fiatalabbnak, mintha még nálad is fiatalabb lenne. – Dáriuszt nagyjából húsz-huszonöt évesnek tippeltem, legalábbis nekem annyi idősnek tűnt.

Dáriusz elgondolkodva pillantott rám.

– Nem, Kalona nekem ugyanolyannak tűnt, mint először, kortalannak, de tizenévesnek azért egy pillanatig sem gondol-

nám. Talán képes megváltoztatni a külsejét, hogy jobban tetszen neked.

Tiltakozni akartam, de aztán eszembe jutott, hogyan szólított, mielőtt megcsókolt. Ugyanazt a nevet használta, mint abban a rémálomban. *Automatikusan reagáltam a csókjára, mint-ha a lelkem felismerte volna*, szólalt meg egy hang a fejemben. Megborzongtam a félelemtől, a karomon és a tarkómon lévő apró szőrszálak az égnek meredtek.

– A-yának szólított – mondtam.

– Ismerős ez a név. Mit is jelent?

– Így hívták azt a szüzet, akit a Ghigua asszonyok létrehoztak Kalona törbe csalására.

Dáriusz felsóhajtott.

– Most már legalább tudjuk, miért olyan fontos neki, hogy életben maradj. Azt hiszi, te vagy az a lány, akibe beleszeretett.

– Szerintem ez inkább testi vágy, mint szerelem – vágtam rá gyorsan. Bele sem mertem gondolni, mi van akkor, ha Kalona tényleg szerelmes volt A-yába. – Ráadásul ne felejtjük el, hogy éppen A-ya volt az, aki több mint egy évezreddel ezelőtt csapdába csalta. Miatta került Kalona a föld alá.

Dáriusz bólintott.

– Szóval az irántad érzett vágya könnyedén átalakulhat bosszúvággyá.

Összerándult a gyomrom.

– Valószínűleg csak azért akar engem, hogy visszakapja A-yát. De azt nem tudom, mi a terve. Neferet mindenáron végezni akart velem, de Kalona leállította. Azt mondta, hasznát vehetik még a hatalmamnak.

– De te sosem fogsz hátat fordítani Nüxnek – mondta Dáriusz.

– Amint ő is rájön erre, már nem akar majd életben tartani.

– Onnantól kezdve csak egy veszélyes ellenséget fog látni

benned, aki ismét megpróbálja csapdába csalni – bólogatott Dáriusz.

– Oké, magyarázd el, hogy tudom rendbe tenni az arcodat, aztán keressük meg a többieket, és tűnjünk el innen!

Dáriusz részletesen elmondta, hogyan tisztítsam ki a hosszú vágást az arcán. Ahhoz is ragaszkodott, hogy alkoholt öntsek az élő húsrá, *a Hollómás vére ugyanis fertőzést is okozhat*. Teljesen megfeledkeztem arról, hogy ugyanazzal a késsel sebesítette meg Kalona, amelyet Rephaim mellkasából rántott ki, és a mutáns madárszörny vére is rajta volt. Miután kitisztítottam a sebet, Dáriusz segítségével előkerestem egy Dermabond nevű furcsa, de hasznos szert, ami egyfajta folyékony varrat. Befecskendeztem vele a seb egész hosszát, majd összenyomtam a két szélét, és *ta-tam!* Dáriusz azt mondta, hogy jobb, mint új korában. Én egy kissé szkeptikusabb voltam, de Dáriusz emlékeztetett rá, hogy nem lenne jó ápolónő belőlem, ezért ilyen kérdésekben nem számít a véleményem.

Azután átkutattuk a szekrényeket, mert sehová nem voltam hajlandó elindulni egy lepedőbe csavarva. Az egyik fiókban találtunk egy olyan undorító, papírvékony, hátul nyitott kórházi „köntöst” (ugyan már, még csak nem is hasonlít köntösre!). Vajon a kórházakban miért kényszerítik bele az embert ebbe az ocsmány, zavarba ejtő cuccba, amikor egyébként is rosszul érzi magát? Ennek semmi értelme. Végül sikerült ráakadnunk egy zöld műtősruhára, ami legalább három számmal nagyobb volt a méreteknél, de nem számított. Még ebben is sokkal jobban éreztem magam, mint egy lepedőben. A lábamra egy kórházi nylonpapucsot húztam. Kérdeztem Dáriusztól, hogy nem látta-e a táskámat, mire azt mondta, hogy szerintem még mindig a Hummerben van. Biztosan nagyon sekélyes vagyok, de percekig azon stresszeltem, hogyha elhagytam a táskámat, akkor szerezniem kell egy új jogsit meg egy másik mobilt, ráadásul a

menő Ulta szájfényem is benne volt, és már nem emlékeztem, mi is a pontos neve az árnyalatának.

Miután felvettem a mütőruhát (Dáriusz addig elfordult), és aggódtam egy sort a táskám miatt, rájöttem, csak egy hajszál választ el attól, hogy ülve elaludjak.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Dáriusz. – Úgy nézel ki, mint... – Elhallgatott, mert valószínűleg nem tudta eldönteni, hogy egy tál moslékhoz vagy egy rakás kakáéhoz hasonlítson.

– Mint aki fáradt? – kérdeztem segítőkészen.

– Igen – bólintott.

– Nos, ez nem olyan meglepő, mivel tényleg fáradtnak érzem magam. Baromi fáradtnak.

– Akkor talán jobb lenne, ha várnánk egy kicsit, és...

– Nem! – szakítottam félbe. – Komolyan gondoltam, hogy el kell tűnnünk innen. Amíg itt vagyok, amúgy sem tudnám kialudni magam. Nem érzem magam biztonságban.

– Egyetérték – felelte Dáriusz. – Itt nem vagy biztonságban. Egyikünk sincs biztonságban.

Nem mondtuk ki, de mindketten tudtuk, hogy akkor sem leszünk biztonságban, ha sikerül kijutnunk az Éjszaka Házából. De úgy éreztük, hogy jobb, ha erről nem teszünk említést.

– Rendben, keressük meg a többieket – mondtam.

Ránéztem a faliórára, és láttam, hogy nem sokkal múlt hajnali négy. Döböntően állapítottam meg, hogy majdnem hét órán át voltam öntudatlan állapotban. Ennek ellenére úgy éreztem magam, mint aki nem pihent egyetlen percet sem. Ha az Éjszaka Házában a dolgok visszatértek a normális kerékvágásba, akkor a vámpír jelölteknek most ért véget a tanítás.

– Vacsoraidő van – szoltam oda Dáriusznak. – Valószínűleg az étkezőben lesznek.

Bólintott, aztán kivette a széket a kilincs alól, és lassan kinyitotta az ajtót.

– A folyosó üres – suttogta.

Miközben Dáriusz a folyosót kémlelte, én végignéztem rajta, és ahelyett, hogy követtem volna kifelé a szobából, megragadtam a ruhája ujját, és visszarántottam. Kérdő pillantást vettem rám.

– Figyelj, Dáriusz, szerintem át kellene öltöznünk, mielőtt bevonulunk az étkezőbe vagy a koleszba. Te csurom vér vagy, én meg úgy nézek ki, mint egy nagy zöld kukászacskó. Így aligha tudunk feltűnés nélkül közlekedni.

Dáriusz végignézett magán, és a tekintete egy pillanatra elidőzött vérfoltos ingén és kabátján. A vér, a friss seb az arcán és az én öltözékem együtt több mint gyanús volt, és láttam Dáriusz arcán, hogy ő is ugyanerre a következtetésre jutott.

– Menjünk fel az emeletre, a szobámba. Erebosz Fiait ott szállásolták el. Átöltözöm, aztán gyorsan átviszlek a kollégiumba, hogy megszabadulhass ettől – azzal a ruhámra mutatott. – Ha szerencsénk van, Aphrodité meg az Ikrek a kollégiumban lesznek, és akkor már csak Damient kell összeszednünk, hogy el tudjunk indulni.

– Jól hangzik. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer alig fogom már várni, hogy visszatérhessek azokba az alagutakba, de jelen pillanatban az tűnik a legjobb helynek – mondtam.

Dáriusz morgott valamit, amit az egyetértés jelének vettem, aztán kiléptünk a kihalt folyosóra. Alig néhány lépés választott el minket a lépcsőtől. A lépcsőzés azonban még túl nagy feladat volt számomra, ezért néhány lépés után majdnem teljes súlyommal Dáriuszra támaszkodtam. Láttam az arcán, hogy komolyan fontolgatja, felvegyen-e vagy sem, de mire eldöntötte volna, addigra szerencsére felértünk a következő szintre.

– Mindig ilyen nagy csönd van idefent? – kérdeztem lihegve.

– Nem – felelte komoran. – Egyáltalán nem.

Elhaladtunk egy közös helyiség mellett, ahol hűtőszekrényt, síkképernyős tévét, kényelmes kanapékat, súlyzókat, darts táblát és biliárdasztalt is láttam. Valahogy túl kihalt volt az egész. Dáriusz megfejthetetlen arckifejezéssel lépett az egyik folyosóról nyíló ajtóhoz.

A szobája pontosan olyan volt, amilyennek egy harcos szobáját képzeltem – tiszta, egyszerű, sehol semmi felesleges csebecse. Mindössze néhány trófea volt kirakva, amelyeket késdobáló versenyeken nyert, meg Christopher Moore könyvei kemény kötésben.

Családról vagy barátokról készült fényképeket azonban egyet sem láttam, és valószínűleg a falon lógó oklahomai tájkép is a szoba állandó tartozéka volt. Ja, és volt egy ugyanolyan minihűtőszekrénye, mint Aphroditének, ami kissé felbosszantott. Mindenkinek van hűtője, csak nekem nincs? A francba. Odaléptem az ablakhoz, és a vastag függöny mögé állva kinéztem az udvarra, így Dáriusz is át tudott öltözni anélkül, hogy a féltékeny Aphroditének oka legyen legyilkolni minket.

Elvileg ez volt a nap legintenzívebb időszaka. Az órák véget értek, és a vámpírjelöltek ilyenkor a tantermekből elindultak a kollégiumokba, a szabadidőcsarnokba, az étkezőbe, vagy egyszerűen csak kimentek az iskolaudvarra beszélgetni. Ehhez képest alig néhány diákot láttam csúszkálva igyekezni egyik épületből a másikba.

Annak ellenére, hogy a megérzéseim mást súgtak, szerettem volna az időjárásra fogni ezt a kihaltságot. A sötét égből továbbra is hullott a jégeső, és a vihar ellenére is lenyűgözött a csillogó jégpáncél, amely mindent beborított. A fák roskadoztak a kristályosan ragyogó jégtakaró alatt, a súly lehúzta a földre az ágaikat. A gázlámpák sárga fénye ide-oda csúszkált a falakon és a járdán. A legérdekesebbek azonban a megfagyott fű-

szálak voltak. Mintha megannyi jégtű meredezett volna az ég felé, és amikor rájuk vetült a fény, úgy csillogtak, mint egy gyémántmező.

– Ez igen – mondtam inkább magamnak, semmint Dáriusznak. – Tudom, hogy a jégvihar átkozott egy dolog, de akkor is szép. Mintha egy teljesen más világba csöppentünk volna.

Dáriusz felhúzott egy pulóvert a tiszta pólója fölé, és csatkozott hozzám. Komor arkifejezéséből arra következtettem, hogy a vihart ő inkább átkozottnak tartja, mint szépnak.

– Nem látom az őrszemeket – szólalt meg, és rájöttem, hogy komorságának semmi köze a jéghez. Az iskola falait fürkészte árgus szemekkel. – Legalább két vagy három testvéremet látnom kellene innen, de nem látom egyiküket sem. – Hirtelen megfeszült a teste.

– Mi az?

– Elhamarkodottan nyilatkoztam az előbb, neked volt igazad. Ez már egy teljesen más világ. Az őrszemek a helyükön vannak. Csak nem a testvéreim. – A fal egy pontjára mutatott Nüx temploma mögött, amely jobbra volt attól az épülettől, amelyben voltunk. Az egyik öreg tölgyfa árnyéka és a templom hátulja között a sötétben kivehetőek voltak egy Hollómás körvonalai, ahogy előregörnyedve kuporgott a fal tetején. – Meg ott – mutatott Dáriusz egy másik pontra. Odanéztem, és először nem láttam semmit, csak egy sötét foltot a viharos éjszakában, de néhány másodperc múlva a folt megmozdult, és kiderült, hogy egy újabb rettenetes madárember az.

– Mindenhol ott vannak – mondtam. – Hogy fogunk így kijutni innen?

– Nem tudsz álcázni minket az elemekkel, mint a múltkor?

– Nem tudom. Nagyon fáradt vagyok, és nem érzem túl jól magam. A sebem már jobban van, de olyan, mintha kiszívták

volna belőlem az erőt, és nem tudtam újra feltöltődni. – Hirtelesen görcsbe rándult a gyomrom, amikor eszembe jutott valami. – Miután a tűz és a szél segítségével leszedtem rólad Kalonát, nem kellett elengednem az elemeket. Maguktól eltűntek. Korábban soha nem történt ilyen. Mindig ott maradtak velem, amíg el nem köszöntem tőlük.

– Nagyon kimerültél. A képesség, hogy parancsolni tudsz az elemeknek, ritka ajándék, de ennek is ára van. Fiatal vagy és egészséges, ezért normál körülmények között valószínűleg észre sem veszed, milyen sokat kivesz belőled a megidézésük.

– Volt már néhány alkalom, amikor feltűnt, de ilyen még sosem.

– Soha nem voltál még ilyen közel a halálhoz. Ha ehhez hozzávesszük, hogy nem volt időd kipihenni magad és feltöltődni, akkor elég veszélyes kombinációt kapunk.

– Más szóval lehet, hogy nem leszek képes kimenekíteni magunkat innen – vontam le a szomorú következtetést.

– Akkor legyél te a C-terv, és találjuk ki előbb az A-t meg a B-t.

– Inkább Z-terv lennék, ha lehet – morogtam.

– Addig is idd meg ezt, átmenetileg rendbe fogsz jönni tőle – mondta, azzal odament a minihűtőhöz, és kivett két üveget, amelyben jól ismert vörös folyadék lötyögött. A kezembe nyomta az egyiket. – Idd meg!

Elvettem az üveget, és összevontam a szemöldököm.

– Vizesüvegekben tartod a vért a hűtődben?

Kérdő tekintettel nézett rám, majd összerezcent, ahogy az arcán lévő vágás húzódni kezdett.

– Vámpír vagyok, Zoey – felelte végül. – Hamarosan te is az leszel. Az embervér nekünk olyan, mint másoknak a víz. Csak ez táplálóbb. – Felemelte az üveget, és kiitta a tartalmát.

Követtem a példáját. Mint mindig, a vér most is úgy hatott a

szervezetemre, mint egy atomtöltet. Feltöltődtem energiával, és egyszerre életerősnek és legyőzhetetlennek éreztem magam. Kitisztult a fejem, és a sebemből kisugárzó fájdalom is csökkent, így végre vehettem egy mély lélegzetet.

– Jobban vagy? – kérdezte Dáriusz.

– Sokkal. Menjünk, kerítsünk nekem valami normális ruhát, amíg tart a hatása.

– Erről jut eszembe. – Visszafordult a hűtőhöz, kivett még egy üveget, és a kezembe nyomta. – Rakd zsebre. A vér nem helyettesíti az alvást és azt az időt, ami gyógyulásodhoz kell, de legalább ébren tart. Vagy legalábbis nagyon remélem.

Bedugtam az üveget bő műtősruhám egyik hatalmas zsebébe. Dáriusz felcsatolta a késtartóját, felvett egy tiszta bőrdzsekit, aztán kiléptünk a szobából, és lesiettünk a lépcsőn. Úgy jutottunk le a bejárati ajtóig, hogy senkivel sem találkoztunk útközben. Éreztem, hogy valami nincs rendben, de nem akartam emiatt megállni. Nem akartam egyetlen másodperccel sem több időt tölteni az Éjszaka Házában, mint amennyi feltétlenül szükséges.

Dáriusz megfogta a bejárati ajtó kilincset, de én haboztam.

– Nem hiszem, hogy okos dolog lenne tudatni a Hollómásokkal, hogy ébren vagyok és tudok járni. – Halkan beszéltem, noha nem láttam senkit a közelben.

– Valószínűleg igazad van – mondta. – El tudsz rejteni minket?

– Végül is a kolesz nincs olyan messze innen. És az időjárás is elég utálatos. Megidézek egy kis ködöt, és fokozom az esőt. Annak elégnek kell lennie. Gondolj arra, hogy csak szellemből állsz, semmi másból. Próbáld meg beleolvadni a viharba. Az megkönnyíti a dolgomat.

– Úgy lesz. Szólj, ha készen vagy, felőlem indulhatunk.

Vettem egy nagy levegőt, hálát adtam az Istennőnek, hogy a

mellkasom szinte egyáltalán nem fáj, majd összpontosítani kezdtem.

– Víz, tűz és szellem, szükségem van rátok – szólaltam meg. Kitártam az egyik karomat, mintha csak meg akarnék ölelni valakit, a másikkal pedig belekaroltam Dáriuszba. Azonnal éreztem, ahogy a három elem körbevesz minket és feltölt energiával. Csak remélni tudtam, hogy Dáriusz is ugyanezt érzi. – Szellem, kérlek, takarj el minket... rejts el... segíts egygé válni az éjszakával. Víz, töltsd meg a levegőt körülöttünk, fürdöss meg, bújtass el. Tűz, tőled csak egy kevés meleget kérek, épp annyit, hogy a jég köddé váljon. De ne csak körülöttünk – tettem hozzá gyorsan. – Az egész iskolaudvaron. Legyen minden nyúlós, ködös és titokzatos. – Elmosolyodtam, mert éreztem, hogy az elemek alig várják már, hogy teljesíthessék a kívánságomat. – Oké, indulhatunk – bólítottam Dáriusz felé. Kinyitotta az ajtót, és a szél, a szellem és a tűz kíséretében kiléptünk a jeges viharba.

Egyvalamiben nem tévedtem: utálatos egy idő volt. A száraz, meleg szobából nézve sokkal jobban tetszett. Korábban is rossz volt, de most, hogy az elemek megtették, amit kértem tőlük, egyenesen elviselhetetlenné vált az időjárás. Körbepillantottam, hogy lássam, a Hollómások vajon észrevettek-e minket, de az elemek olyan hatékonyak voltak, hogy úgy éreztem, mintha Dáriusszal egy jéggé fagyott hógömb belsejében menénk. A szél annyira erős volt, hogy megcsúsztam a jégen, és fenékre is estem volna, ha Dáriusz nem egy macska reflexeivel rendelkezik, de szerencsére elkapott, így sikerült valahogy talpon maradnom.

Erről eszembe jutott, hogy egész úton nem láttam egyetlen macskát sem. Igen, tudom, hogy pokolian fúj a szél és szakadt az eső, a macskák pedig nem szeretnek vizesek lenni, de egyetlen alkalomra sem emlékeztem az Éjszaka Házában töltött két

hónapból, amikor ne láttam volna legalább néhány macskát kergetőzni az udvaron.

– Nincsenek macskák – mondtam.

Dáriusz bólintott.

– Már nekem is feltűnt.

– Mit jelent ez?

– Semmi jót.

De nem volt időm azon gondolkodni, hogy a macskák hiányának mi lehet a magyarázata (vagy amiatt aggódni, hogy mi lehet Nalával). Máris kezdtem érezni, hogy fogy az energiám. Minden erőmmel arra kellet koncentrálnom, hogy ismételtetni tudjam a szélnek, a tűznek és a víznek címzett mondókámat.

– Mi vagyunk az éjszaka, szellem, takarj el minket... rejsz el a ködbe... szél, fújj, és tartsd távol tőlünk a gonosz szemeket...

Már majdnem elértünk a kollégium ajtajához, amikor egy lány hangja ütötte meg a fületem. Nem értettem, hogy mit mond, de a hangfekvéséből arra következtettem, hogy bajban van. Dáriusz karja megfeszült, és idegesen körülnézett, próbált keresztüllátni az elemek védőfüggönyén, és ebből rájöttem, hogy ő is hallja.

Minél közelebb értünk a kollégiumhoz, annál tisztábban hallottuk, és lassan a szavak jelentését is sikerült megértenünk.

– Ne, tényleg ne! Én... én csak vissza akarok menni a szobámba – mondta a rémült lányhang.

– Visszamehetsz, de csak ha végeztem veled.

Megdermedtem, és Dáriuszt is megállítottam, mert felismertem a srác hangját, még mielőtt a lány kimondta volna a nevét.

– Nem lehetne később, Stark? Akkor talán... – Hirtelen elakadt a szava. Apró sikkantást hallottam, aztán valami gusztusosan csámcsogó hangot, és a lány elkezdett nyögdecselni.

HUSZADIK FEJEZET

Dáriusz előrelendült, és engem is maga után húzott. Hamarosan odaértünk a lánykollégium bejárata előtti verandához. Széles lépcsősor vezetett fel rá, és derékig érő, vastag kőfal szegélyezte, amely kiválóan alkalmas volt egy kis flörtölésre, mielőtt a pasid, aki hazakísért, elköszön tőled.

Amit Stark csinált, az a szokásos jóéjt puszi bizarr karikatúrája volt. Egy lányt tartott a karjában, amit első pillantásra akár ölelésnek is vélhattünk volna, ha nem lett volna nyilvánvaló, hogy néhány másodperccel azelőtt, hogy belemélyesztette a fogát a nyakába, a lány megpróbált elszökni előle.

Elborzadva figyeltem, ahogy Stark, akinek fogalma sem volt a jelenlétünkről, folytatta az erőszakoskodást. Az sem változott a dolgon, hogy a lány most már egyértelműen a szexuális élvezettől nyögdecselt. Mindenki tudja, hogy ez történik, amikor egy vámpír megharap valakit: a szexért felelős receptorok mind az áldozatban (jelen esetben elsősorban az áldozatban!), mind a vámpírban aktiválódnak. A lány fizikailag élvezte a helyzetet, elkerekedett, rémült szeme és merev testtartása azonban arról árulkodott, hogy ha tehetné, szembeszállna támadójával. Stark nagy kortyokban nyelte a véré. Úgy nyögött, mint valami vadállat.

Egyik kezével a lányt szorította magához, a másikkal pedig a szoknyája alatt matatott, a lábát próbálta szétfeszíteni, hogy közé tudja préselni magát...

– Engedd el! – kiáltott rá Dáriusz. Kihúzta a karját a kezemből, és kilépett a köd- és sötétségfelhőből, amely elrejtett minket.

Stark úgy dobta el a lányt, mintha csak egy üres kólásdoboz lett volna. A lány nyüszítve, négykézláb mászva menekült Dáriuszhoz. A harcos előhúzott egy régimódi zsebkendőt a nadrágjából, és felém nyújtotta.

– Segíts neki – mondta, aztán szembefordult Starkkal úgy, hogy én és a hisztérikusan zokogó lány a háta mögé kerüljünk. Úgy állt ott, mint egy izomból faragott sziklatömb.

Leguggoltam, és meglepetten láttam, hogy a lány nem más, mint Becca Adams, egy csinos negyedéves, aki korábban rá volt indulva Erikre. Fél szemmel Dáriuszt néztem, miközben odaadtam Beccának a zsebkendőt, és megnyugtató szavakat sügtam a fülébe.

– Már megint te állsz az utamba? – szólalt meg Stark vörösen izzó szemekkel. A szája sarkában vér csillogott, amit egy szórakozott mozdulattal letörölt. Ismét láttam, ahogy lüktet körülötte a sötétség. Nem lehetett tisztán látni, inkább olyan volt, mintha egy árnyék árnyéka lenne, amit könnyebb akkor észrevenni, ha nem keresi az ember.

És akkor hirtelen belém hasított a felismerés. Rájöttem, honnan ismerős ez a különös, folyékony sötétség. Ugyanezt láttam az alagutakban, aztán fent a fán, amikor Neferet megjelent előttem, majd átváltozott a Hollómássá, amelyik majdnem meggyilkolt! Ahogy még jobban belegondoltam, rádöbentem, hogy korábban is láttam már ezt a pulzáló sötétséget. Biztos voltam benne, hogy az Átváltozása előtt Stevie Rae körül is ott lüktetett, de az agyam akkor csak a barátnőm szenvedését és küzdelmét fogta fel, és csak a belső sötétséget érzekelte benne. Istennőm, mekkora bolond voltam! Teljesen a felismerés hatása alá kerültem, miközben Dáriusz tett egy fenyegető lépést Stark felé.

– Úgy látszik, neked még senki nem magyarázta el, hogy a vámpír férfiak soha nem zaklatnak nőket, akár emberekről,

akár vámpírokról, akár vámpírjelöltekről van szó. – Dáriusz nyugodt hangon beszélt, mintha csak egy barátjával csevegne.

– Én nem vagyok vámpír – felelte Stark, és a homlokán lévő, vörös félhold alakú körvonalra mutatott.

– Lényegtelen. Mi – azzal saját magára és Starkra mutatott – nem zaklatunk nőket. Soha. Az Istennő ezt tanította mindnyájunknak.

Stark elmosolyodott, de a gesztusban nem volt semmi vicces.

– Szerintem hamarosan rá fogsz jönni, hogy errefelé megváltoztak a szabályok.

– Szerintem meg, öcskös, te fogsz rájönni, hogy vannak szabályok, amelyek ide – Dáriusz a szívére bökött – vannak leírva, és ezek a szabályok soha nem változnak meg.

Stark arca megkeményedett. Hátranyúlt, és előhúzta az íját a hátára erősített tartóból. Azután kivett egy nyílveessőt a tegezéből, amely az oldalán lógott, és amit korábban férfitáskának néztem (gondolhattam volna, hogy nem az; Stark nem az a típus volt, aki férfitáskát hord). Ráhelyezte a nyílveessőt az íjra, és így szólt:

– Teszek róla, hogy többet ne állj az utamba.

– Ne! – Felálltam, és Dáriusz mellé léptem. A szívem vadul zakatolt. – Mi a franc történt veled, Stark?

– Meghaltam! – kiáltotta, az arca eltorzult a haragtól, a kísérteties sötétség pedig tovább kavargott körülötte. Most már tisztán láttam, és csak azt nem értettem, korábban hogy nem vettem észre. Most azonban nem volt időm arra, hogy az árnyékos gonosszal foglalkozzam.

– Tudom! – kiabáltam én is. – Ott voltam, nem emlékszel?

Láttam, hogy megdermed. Néhány centivel lejjebb eresztette az íját. Ezt jó jelnek vettem, és folytattam.

– Azt mondtad, visszajössz Hercegnőhöz és hozzám.

Amikor kimondtam a kutyája nevét, láttam az arcán átsuhanó fájdalmat, és egy pillanatra fiatalnak tűnt és sebezhetőnek. De csak egy pillanatra. A következő másodpercben ismét ugyanaz a gúnyos és veszedelmes fickó állt előttem, aki az előbb, bár a szeme már nem izzott vörösen.

– Igen, visszajöttem. De a dolgok megváltoztak. És még enél is nagyobb változások jönnek. – Leplezetlen undorral nézett Dáriuszra. – Az a sok régi baromság, amiben hiszel, már semmit sem jelent. Legyengítenek, és aki gyenge, az meghal.

Dáriusz megrázta a fejét.

– Tiszteletben tartani az Istennő kívánságát sosem gyengeség.

– Hát, ami azt illeti, én még nem találkoztam itt az istennőddel, vagy te igen?

– Én igen – feleltem Dáriusz helyett. – Én már találkoztam Nüxszel. Éppen itt jelent meg nekem – azzal a koleszra mutattam –, alig néhány nappal ezelőtt.

Stark egy ideig szótlánul meredt rám. Az arcát néztem, azt a srácot kerestem benne, akivel olyan közel kerültünk egymáshoz, akit megcsókoltam, mielőtt meghalt a karjaimban. De semmi mást nem láttam, csak egy kiszámíthatatlan idegent, és közben képtelen voltam kiverni a fejből, hogy a nyílvevesszője mindig talál, bármit is vegyen célba vele.

Erről azonban hirtelen beugrott valami: nem ölte meg Stevie Rae-t! A tény, hogy Stevie Rae életben van, azt bizonyította, hogy Stark nem akarta megölni. Ami azt jelenti, hogy talán mégis maradt benne valamennyi a régi Starkból.

– Stevie Rae amúgy jól van – jegyeztem meg.

– Kit érdekel?

Vállat vontam.

– Azt hittem, kíváncsi vagy rá, mi van vele azok után, hogy a nyílvevessződ felnyársalta.

– Azt tettem, amit mondtak. A főnök azt mondta, véreznie kell, és vérzett is.

– Neferet? Ő parancsol neked? – kérdeztem.

– Senki sem parancsol nekem! – kiáltotta izzó tekintettel.

– Dehogynem, a vérszomjad – mondta Dáriusz. – Ha nem lennél a vérszomjad rabja, akkor nem próbáltad volna megerősokolni ezt a vámpírjelöltet.

– Igen? Úgy gondolod? Hát, nagyon tévedsz. Imádom a vérszomjamat! Imádom, hogy azt csinálhatok azzal a csajjal, amit csak akarok. Eljött az ideje, hogy a vámpírok azt tegyék, amit akarnak. Erősebbek, okosabbak, *jobbak* vagyunk az emberekénél. Nekünk kellene diktálni a feltételeket, nem nekik!

– Ez a vámpírjelölt nem ember. – Dáriusz hangja éles volt, mint a penge. Eszembe juttatta, hogy ő nem egy jóságos bátyó, hanem Erebosz Fia, egyike a föld legveszedelmesebb harcosainak.

– Szomjas voltam, és nem volt kéznél ember – vontá meg a vállát Stark.

– Zoey, vidd be ezt a lányt a kollégiumba – mondta Dáriusz anélkül, hogy levette volna a szemét Starkról. – Vége a szabad rablásnak.

Visszasiettem Beccához, és talpra segítettem. Egy kicsit szédelgett, de tudott járni. Amikor odaértünk Dáriusz mellé, ő is csatlakozott hozzánk, de végig ügyelt rá, hogy köztünk és Stark között legyen. Amikor elhaladtunk mellette, Stark váratlanul megszólalt. A hangjában annyi gyűlölet volt, hogy megborzongtam tőle.

– Csak annyit kell tennem, hogy a halálodra gondolok, és kilövöm ezt a nyílveszőt. Ha megteszem, akárhol is vagy, meghalsz.

– Ha így van, akkor meghalok – felelte Dáriusz tárgyilagosan. – Te pedig egy szörnyeteg leszel.

– Nem bánom, ha szörnyeteg leszek!

– Én pedig nem bánom, ha meghalok a Főpaprónom és az Istennőm szolgálata közben – mondta Dáriusz.

– Ha bántani mered, minden hatalmammat ellened fordítom – figyelmeztettem Starkot.

Stark rám nézett, és ajkán megjelent régi, kedvesen gunyoros mosolyának halvány lenyomata.

– Te magad is egy szörnyeteg vagy, nem igaz, Zoey?

Úgy gondoltam, hogy ezt a gusztustalan megjegyzés válaszra sem érdemes, és szemmel láthatóan Dáriusz is ezen a véleményen volt. Kinyitotta az ajtót, és be akart terelni engem meg Beccát. Én azonban megálltam. Az ösztöneim azt súgták, hogy valamit még meg kell tennem, és bármennyire is szerettem volna figyelmen kívül hagyni a megérzéseimet, tudtam, hogy engedelmeskednem kell nekik.

– Mindjárt jövök én is – mondtam Dáriusznak. Láttam rajta, hogy ellenkezni akar, de megráztam a fejem. – Bízz bennem! Egy perc, és jövök.

– Itt leszek az ajtó másik oldalán – felelte Dáriusz, és keményen Stark szemébe nézett, majd belépett a koleszba.

Szembefordultam Starkkal. Tudtam, hogy kockázatot vállalkozok azzal, amit mondani fogok neki, de eszembe jutott Kramisha verse, és az a két sor, amely így szólt: *Embersége megmenti/Vajon ő is megment engem?* Legalább meg kellett próbálnom.

– Jack gondját viseli Hercegnőnek – mondtam mindenféle bevezetés nélkül.

Ismét láttam a tekintetében felvillanó fájdalmat, de a hangja ugyanolyan ellenséges volt, amikor megszólalt.

– Na és?

– Csak mondom, hogy a kutyád jól van. Nehezen emésztette meg a történeteket, de most már jól van.

– Én már nem az vagyok, aki voltam, ezért már nem az én kutyám.

Hallottam, hogy ezúttal megremege a hangja, ezért felbátorodtam, és tettem felé egy lépést.

– Az a nagyszerű a kutyákban, hogy feltétel nélkül szeretnek. Hercegnőt nem érdekli, hogy ki vagy most. Még mindig ugyanúgy rajong érted.

– Azt se tudod, miről beszélsz – mondta komoran.

– De igen, tudom. Eltöltöttem némi időt a kutyád társaságában. Hatalmas szíve van.

– Nem róla beszélek, hanem magamról.

– Nos, ami azt illeti, a vörös vámpírjelölteket is elég jól ismerem. Nem is beszélve az első vörös vámpírról, aki keresztülment az Átváltozáson. Ő ugyanis a legjobb barátnőm, Stevie Rae. Ő is megváltozott, de még mindig szeretem – mondtam. – Talán, ha eltöltenél egy kis időt Stevie Rae és a többi vámpírjelölt társaságában, lehet, hogy te is megtalálnád önmagad. Nekik sikerült. – Igyekeztem magabiztosabbnak tűnni, mint amilyennek éreztem magam. Főleg azok után, hogy a Stark körül kavargó sötétséggel már az alagutakban is találkoztam. Mégis azt gondoltam, hogy az lenne a legjobb, ha elvinném innen, ahol a gonoszság ennyire kézzelfoghatóan jelen van.

– Persze – vágta rá gyanúsán gyorsan. – Vigyél el ehhez a Stevie Rae-hez, aztán meglátjuk, mi történik.

– Persze – vágtam rá én is ugyanolyan gyorsan. – Tedd le az íjad meg a nyílveoszóidet, mutasd meg, hogy jutok ki a suliból anélkül, hogy azok a madárszörnyek észrevennék, és elviszlek hozzá.

Stark arckifejezése megkeményedett, és ismét úgy nézett ki, mint egy vadidegen.

– Nem megyek sehová az íjam nélkül, és senki nem hagyhatja el a kampuszt a tudtuk nélkül.

– Akkor sajnos nem tudlak elvinni Stevie Rae-hez – feleltem.

– Nincs szükségem rád ahhoz, hogy tudjam, hol találom Stevie Rae-t. Mindent tud a kis búvóhelyükről. Akkor csap le rájuk, amikor akar. Jobb, ha felkészülsz rá, hogy nemsokára viszontlátod a kis barátnődet. Még hozzá sokkal hamarabb, mint gondolnád.

Azonnal szirénázni kezdtek a fejemben a vészjelzők, és nem kellett megkérdezniem Starktól, hogy ki az, aki mindent tud a vörös vámpír jelöltek búvóhelyéről. De ahelyett, hogy kimutattam volna az izgatottságomat, higgadtan elmosolyodtam, és így szóltam:

– Senki sem bujkál. Itt vagyok, és Stevie Rae is ugyanazon a helyen tartózkodik az Átváltozása óta. Nem nagy kunszt megtalálni. Ráadásul imádok vele lenni, ezért ha felbukkan itt, annak csak örülni fogok.

– Te tudod. Engem nem érdekel. Én jól érzem magam ott, ahol vagyok. – Elfordította a tekintetét. A jeges köd lustán hömpölygött körülöttünk. – Egyébként sem értem, miért foglalkozol velem.

Hirtelen pontosan tudtam, hogy mit kell válaszolnom.

– Csak betartom az ígéreteimet.

– Miről beszélsz?

– Két dolgot kértél tőlem, mielőtt meghaltál. Az egyik, hogy ne felejtselek el, és ezt teljesítettem. A másik, hogy viseljem gondját Hercegnőnek, ezért közöltem veled, hogy jól van.

– Mondd meg annak a Jacknek, hogy Hercegnő most már az ő kutyája. Mondd meg... – Még mindig nem nézett rám, de hallottam, ahogy vesz egy nagy levegőt, mielőtt folytatja. – Mondd meg neki, hogy Hercegnő jó kutya, és vigyázzon rá.

Továbbra is a megérzéseimre hallgatva odaléptem hozzá, és a vállára tettem a kezem, majdnem pontosan úgy, mint azon az

éjszakán, amikor meghalt.

– Tudod, hogy nem számít, mit mondasz, vagy hogy kinek adod oda, Hercegnő mindig a te kutyád marad. Amikor meghaltál, sírt. Ott voltam. Láttam. Sosem fogom elfelejteni.

Nem nézett rám, de lassan a földre ejtette az úját, és megfogta a kezemet. Így álltunk ott néhány másodpercig. Némán, egymás kezét fogva. Végig az arcát figyeltem, ezért láttam, hogyan változik meg teljesen. Ahogy a kezünk egymáshoz ért, hosszan felsóhajtott, és megenyhült az arckifejezése. Szeméből eltűnt a vörös izzás, és a kavargó sötétség is felszívódott. Amikor végül rám nézett, ugyanaz a srác állt előttem, akit annyira vonzónak találtam, és aki a karjaiban halt meg, miközben megígérte, hogy visszajön hozzám.

– Mi van, ha semmi sem maradt már bennem, amit érdemes lenne szeretni? – kérdezte olyan halkán, hogyha nem álltam volna közvetlenül mellette, nem hallottam volna meg.

– Szerintem még mindig rajtad múlik, hogy mi vagy, vagy mi leszel. Stevie Rae az emberséget választotta, és nem lett belőle szörnyeteg. A döntés a te kezében van.

Tudom, hogy amit ezután tettem, az ostobaság volt. Magam sem tudom, hogy miért csináltam. Mintha nem lett volna elég Erik meg Heath megoldatlan problémája. Más sem hiányzott az életemből, mint egy újabb pasi, de abban a pillanatban nem létezett senki és semmi más, csak Stark meg én, és ő újra önmaga volt, az a srác, akinek szenvedést okozott Nüx ajándéka, mert ezzel akaratlanul is megölte a mentorát, az a srác, aki megrémült a gondolattól, hogy esetleg árthat valakinek. Az a srác, akihez azonnal vonzódni kezdtem, és akiről azt gondoltam, hogy lelki társak vagyunk, és talán egymáséi lehetünk. Ezek a gondolatok kavarogtak a fejemben, amikor odaléptem hozzá, és átöleltem. Amikor lehajolt, és tétován megcsókolt, behunytam a szemem, és gyengéden visszacsókoltam. Olyan

finoman tartott a karjában, mintha attól félne, hogy összeroppanok.

Aztán hirtelen megfeszült a teste, és elhúzódott tőlem. Hátralépett, és láttam, hogy könnyek csillognak a szemében, mielőtt rám kiáltott:

– El kellett volna felejtened! – Azzal felkapta az íját, és elrohant a sötét, viharos éjszakába.

Még akkor is ott álltam, amikor már régen eltűnt, és azon tűnődtem, vajon mi lehet velem baj. Hogy csókolhattam meg egy olyan srácot, aki percekkel korábban meg akart erőszakolni valakit? Hogy vonzódhattam olyasvalakihez, aki inkább volt szörnyeteg, mint ember? Talán már magam sem tudtam, hogy ki vagyok. Azt pedig biztosan nem, hogy mi lesz belőlem.

Megborzongtam. Az éjszaka hűvös nyirkossága átnedvesítette a ruhámat, és a csontomig hatolt. Fáradtnak éreztem magam. Rettenetesen fáradtnak.

– Köszönöm, tűz, víz és levegő – suttogtam az elemeknek. – Nagy hasznomra voltatok ma este. Most már elmehettek. – Köd és jég kezdett kavarni körülöttem, aztán eltűntek, én pedig ott maradtam egyedül az éjszakával, a viharral és a kételeyemmel. Kimerülten visszabaktattam a kollégiumhoz, és azt kívántam, bárcsak beállhatnék a forró zuhany alá, aztán bebújhatnék az ágyamba, és napokig alhatnék.

Nem mintha bárkit is érdekelt volna, hogy mit szeretnék...

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Alighogy hozzáértem az ajtóhoz, Dáriusz már ki is tárta előttem. Szigorú tekintete láttán eltűnődtem, vajon látott-e minket Starkkal, és őszintén reméltem, hogy nem.

– Damien és az Ikrek itt vannak – mondta, és intett, hogy kövessem a társalgóba.

– Először kölcsön kell kérnem a telefonodat – feleltem.

Nem tévovázott, és nem tett fel idegesítő kérdéseket, mint-hogy kit kell felhívnom és miért. Egyszerűen odaadta a mobilját, és elindult előre. Beütöttem Stevie Rae számát, és lélegzet-visszafojtva vártam, hogy felvegye. Amikor beleszólt, olyan volt a hangja, mintha egy konzervdobozból beszélne, de a lényeg az volt, hogy hallottam.

– Szia, én vagyok az – mondtam.

– Z! De jó, hogy hallom a hangod. Jól vagy?

– Igen, jobban.

– Na, és mi a helyzet a...

– Majd később elmondom – szakítottam félbe. – De most figyelj rám!

– Oké.

– Tedd, amit mondtam.

Egy pillanatra elhallgatott, majd visszakérdezett:

– Arra gondolsz, amit a papírra írtál?

– Igen. Az *alagútban* figyelnek titeket. Valami van ott lent rajtatok kívül.

Arra számítottam, hogy elakad a lélegzete a megdöbbenéstől, de ehelyett csak nyugodtan ennyit mondott:

– Oké, értem.

– Nagy valószínűséggel a madárszörnyek megpróbálnak majd elkapni, ha kijöttök a felszínre – folytattam gyorsan. – Úgyhogy legyetek nagyon, nagyon óvatosak.

– Ne aggódj, Z. Titokban végeztem egy kis felderítést, miután ideadtad azt a cetlit. Szerintem bárhová el tudunk jutni észrevétlenül.

– Hívd fel Mary Angela nővért, és mondd meg neki, hogy mentek. És amint lehet, megyek én is. De a vörös vámpírjelölteknek ne áruld el az úti célt. Amíg tudod, tartsd titokban előttük. Megértetted?

– Igen.

– Oké. Öleld meg nagyit helyettem is.

– Megölelem – felelte. – És vigyázok, hogy senki ne beszéljen neki a balesetedről. Csak feleslegesen felizgatná magát.

– Kösz. Heath jól van?

– Persze. Mondtam, hogy ne aggódj miatta. Mindkét pasid remekül van.

Felsőhajtottam, és azt kívántam, bárcsak azt mondhatnám, hogy csak egy pasim van.

– Jól van, örülök, hogy minden rendben velük. Ja, és Aphrodité is jól van – tettem hozzá egy kissé zavartan, de arra gondoltam, hogy mivel én is érdeklődtem a megbélyegzett emberem hogyléte felől, talán Stevie Rae is kíváncsi rá, mi van Aphroditével.

Vidám nevetése ismerősen csengett a telefonban.

– Kösz, Z, de tudom, hogy Aphrodité jól van. Akármilyen furcsa, én leszek az első, aki megtudja, ha történik vele valami.

– Oké, remek. Vagyis gondolom, hogy az. Most mennem kell. És neked is.

– Azt akarod, hogy még ma este vigyek ki innen mindenkit?

– Most azonnal – feleltem határozottan.

– Értem. Hamarosan találkozunk, szia.

– Légy nagyon óvatos – figyelmeztettem még utoljára.
– Miattam ne aggódj. Van egy-két trükk a tarsolyomban.
– Szükséged is lesz rájuk. Szia – köszöntem el tőle, majd leraktam. Megkönnyebbülten vettem tudomásul, hogy Stevie Rae az összes vámpírjelöltet át fogja vinni a bencés apátság pincéjébe. Azt reméltem, hogy az alagutakban látott kavargó sötétség nem fogja olyan jól érezni magát egy csapat apáca társaságában. Azt is reméltem, hogy Stevie Rae mindenkit el tud juttatni oda anélkül, hogy a Hollómások lecsapnának rájuk. Ha mi is ilyen szerencsések leszünk, akkor hamarosan újra találkozhatunk, és együtt kitalálhatjuk, mit tegyünk Kalonával és Neferettel. És akkor végre Stevie Rae-t is megkérdezhetem erről az árnyékbi-gyóról, gondoltam. Volt egy olyan érzésem, hogy jóval többet fog róla tudni, mint én.

Beléptem a kolesz társalgójába. Suli után általában tele szokott lenni vámpírjelöltekkel, akik itt beszélnek meg a nap történéseit, vagy csak leülnek valamelyik síkképernyős tévé elé filmet nézni. Kényelmes székek és kanapék álltak a helyiségben, és egy hosszú tanítási nap után mindegyikben vámpírjelölteknek kellett volna ülniük.

Ma azonban alig néhányan lézengtek a társalgóban, és azok is szokatlanul csendesek voltak. Ennek részben az lehetett az oka, hogy a vihar miatt elment a kábeltévé, de az Éjszaka Házának voltak saját generátorai, és DVD-zni akkor is lehetett volna – manapság már majdnem mindenkinek van Netflix számlája. De az a néhány diák, aki itt volt, nem tévezett, csak ült valamelyik kanapén, és fojtott hangon beszélgetett.

Önkéntelenül is odanéztam, ahol a barátaimmal szoktam ülni, és megkönnyebbülten láttam, hogy Damien és az Ikrek már ott vannak. Becca is ott volt velük, és azt gondoltam, hogy a lányt nyugtatgatják, nehogy kitörjön belőle a hisztérikus zokogás. Amikor közelebb értem hozzájuk, rá kellett jönnöm, hogy

nagyot tévedtem.

– Tényleg, jól vagyok. Nem olyan nagy dolog – mondta Becca. A hangjában nyoma sem volt az ijedtségnek, sőt inkább úgy tűnt, mintha idegesítené a többiek gondoskodása.

– Nem olyan nagy dolog? – ismételte Shaunee döbbsen. – De igenis az!

– Az a fickó *meztámadott* téged – hangsúlyozta Erin.

– Nem volt az támadás – legyintett Becca. – Csak szórakoztunk egy kicsit. Ráadásul Stark nagyon jó pasi.

Erin felhorkant.

– Ja, nekem is bejönnek a szatírok.

Becca szeme összeszűkül, és hirtelen nagyon gonosszá vált a tekintete.

– Stark nagyon jó pasi, és csak féltékeny vagy, amiért nem téged akart.

– Nem engem akart? – kérdezte Erin hitetlenkedve. – Úgy érted, nem engem akart megerősölni? Miért keresel kifogásokat neki?

– Mi a fene ütött beléd, Becca? – kérdezte Shaunee. – Ezt egyetlen pasinak sem lenne szabad megúsznia...

– Elég legyen – szólt közbe Damien. – Beccának igaza van. Stark tényleg jó pasi. – Az Ikrék döbbsen meredtek rá, ő pedig folytatta. – Ha Becca azt mondja, hogy csak szórakoztak, akkor nyilván úgy is volt. Hogy jövünk ahhoz, hogy kétségbe vonjuk?

Dáriusz és én akkor értünk oda hozzájuk.

– Mi folyik itt? Jól vagy? – kérdezte Beccától.

– Teljesen. – Vetett egy jéghideg pillantást az Ikrékre, aztán felállt. – Ami azt illeti, mindjárt éhen halok, úgyhogy eszek valamit. Bocs, ha gondot okoztam neked odakint. Majd később találkozunk – azzal otthagyt minket.

– Mi a fene történt? – kérdeztem lehalkítva a hangomat.

– Ugyanaz, ami mindenki mással ebben a rohadt...

– Az emeletre! – adta ki az utasítást Dáriusz, beléfojtva ezzel Erinbe a szót.

Némiképp meglepődtem azon, hogy a barátaim szó nélkül engedelmeskednek Dáriusznak. Kisiettünk a társalgóból, ügyet sem vetve a szótlantul üldögélő vámpírjelöltek kíváncsi tekintetére. Felfelé menet Dáriusz megkérdezte:

– Aphrodité a szobájában van?

– Igen, azt mondta, fáradt – felelte Shaunee.

– Valószínűleg denevérpózban lóg a plafonról – mondta Erin, majd hátrapillantott Dáriuszra, és hozzátette: – Aphroditéről jut eszembe, hogy biztos kiveri a balhét, ha meglátja, mi történt a csinos kis pofikáddal.

– Igen, és ha unod már az undok képét, és egy kis vigasztalásra vágysz, csak szólj, és megkóstolhatod a tejeskávét – búgta Shaunee a szempilláit rezegettetve.

– Vagy a vanília shake-et – flörtölt vele Erin is.

Dáriusz jól nevelten elmosolyodott, és csak annyit mondott:

– Nem fogom elfelejteni.

Az Ikrek az életükkel játszottak, és biztos voltam benne, hogy semmi sem mentené meg őket, ha Aphrodité rájönne, hogy kikezdték a pasijával, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy figyelmeztessem őket.

– Megvan még az a kék kasmírpulóvered, amit a Saksban vettél? – kérdezte Damien Erintől.

– Igen, miért?

– Lestoppolom arra az esetre, ha Aphrodité kinyírna, amiért ráhajtottál a pasijára – felelte Damien.

– Ugyan, hiszen most már csak egy ember – legyintett Erin.

– Ja, szerintem ketten simán lenyomjuk – helyeselt Shaunee, és csókokat dobott Dáriusznak. – Ezt ne felejtsd el, harcoskám.

Dáriusz felnevetett és a szemét forgatta. Éppen a szobám

előtt haladtunk el, amikor kinyílt az ajtó, és Aphrodité szólt ki rajta.

– Itt vagyok.

Megtorpantunk, és benyomultunk a szobámba.

– Aphrodité, mit keresel a...

– Uramisten! Mi történt az arccoddal? – Ránk se hederítve Aphrodité Dáriuszhoz rohant, és kezével végigsimította a hosszú, vékony forradást, amely átszelte az arca bal oldalát. – Jól vagy? Borzalmasan néz ki! Nem fáj? – Felhúzta a pólója ujját, a karján még látszott Stevie Rae harapásának a nyoma. – Kell egy kis vér? Harapj meg nyugodtan!

Dáriusz megfogta a kezét, hogy lecsillapítsa, és nyugodt hangon így szólt:

– Jól vagyok, szépségem. Ez csak egy karcolás.

– Hogy történt? – Aphrodité majdnem elsírta magát, miközben Dáriuszt kézen fogva odahúzta az ágyhoz, amely egykor Stevie Rae-é volt.

– Minden rendben van, szépségem – ismételte a harcos, és átölelte Aphroditét.

Mást is mondott neki, de arra már nem figyeltem oda. Túlságosan el voltam foglalva a szobát benépesítő...

– Cameron! Hát itt vagy, drágaságom! Annyira aggódtam érted! – Damien lehuppant a padlóra, és simogatni kezdte világos szőrű cicáját.

– Belzebub, te meg hol a pokolban voltál? – dorgálta meg Shaunee az undok, szürke macskát, aki az Ikreket választotta gazdájának.

– Sejtettük, hogy Démonát kergeted valahol, és tényleg, itt vagytok mindketten – mondta Erin.

– Várjunk csak – szólaltam meg, és körbepillantottam. Az ágyamon összegömbölyödve pihenő Nalával együtt összesen nyolc – *nyolc!* – macska lebzelt a szobámban. – Mit keres itt

ez a rengeteg macska?

– Én is ezért vagyok itt – mondta Aphrodité, és halkan szipogva elhelyezkedett Dáriusz ölében. – Démona nagyon furcsán viselkedett. Állandóan ki-be járt a macskabejárón, és furcsán nyivákkolt. – Aphrodité elhallgatott, és dobott egy pusztit a fehér szőrgolyónak álcázott macska felé. – Úgyhogy végül követtem. Idevezetett, a te szobádba. Bejöttem, megláttam ezt a sok macskát, aztán meghallottam a hangotokat a folyosón. – Gyönyörű kék szeme az Ikrek felé villant. – *Mindent* hallottam, és nehogy azt gondoljátok, hogy azért, mert ember vagyok, már nem tudom szétrúgni a seggeteket.

– De mit keres itt ez a sok macska? – kérdeztem gyorsan, mielőtt kitört volna a háború az emberek és a vámpírjelöltek között.

– Szervusz, Nefertiti! – szólalt meg Dáriusz, mire egy vékony, teknőctarka cirmos ugrott fel az ágyra, és hozzádörgölözött a harcoshoz.

– Ezek a mi macskáink – mondta Damien még mindig Cameront simogatva. – Emlékeztek, amikor tegnap megszökünk innen? Mindannyian ott vártak minket a fal túloldalán. – Kérdő pillantást vetett rám. – Megint elmegyünk?

– Remélem – feleltem. – De várjunk csak egy kicsit. – Még mindig a macskákat igyekeztem számba venni. – Az oké, hogy a mi macskáink itt vannak, de kié az a nagydarab kandúr ott a sarokban, meg mellette az a kis krémszínű macsek?

– A nagy kandúr Sárkány Lankford Maine Coonja – felelte Damien. – A neve Keselyüstök. – Sárkány Lankford, akit szinte mindenki csak Sárkánynak hív, a vívásoktatónk, igazi mestere a kardforgatásnak. Damien tehetséges vívó volt, ezért nem lepődtem meg, hogy felismerte Sárkány macskáját.

– Az a kis fehér meg, azt hiszem, Guinevere, Anasztázia professzor macskája – mondta Erin.

– Igazad van, húgocskám – bólintott Shaunee. – Mindig ott sertepertélt az óráin.

– És az kié lehet? – mutattam egy ismerősnek tűnő sziámi macskára, akinek a szőre ezüstszerű volt, mint a holdfény, füle és arca pedig szürkén világított. Aztán rájöttem, hogy honnan ismerős, és rögtön meg is válaszoltam a saját kérdésemet. – Ez Lenobia professzor macskája. Nem tudom a nevét, de láttam a professzor körül sündörögni az istállóban.

– Szóval, ha jól értem, a mi macskáink, valamint Sárkány, a felesége és Lenobia professzor macskája hirtelen összegyűltek Zoey szobájában – jelentette ki Dáriusz.

– De vajon miért? – kérdezte Erin.

Kérdéssel válaszoltam a kérdésre.

– Találkoztatok ma macskákkal? Úgy értem, órán, ebéd közben vagy az iskolaudvaron. Láttatok egyáltalán macskákat?

– Nem – felelték az Ikrek egyszerre.

– Én sem – válaszolta Damien lassan.

– Egy darabot sem – mondta Aphrodité.

– És a gyengélkedőben meg a kollégiumban sem volt egyetlen macska sem – tette hozzá Dáriusz.

– Akkor is azt gondoltam, hogy ez rossz jel, és még mindig azt gondolom – jelentettem ki.

– De miért tűnt el mindegyik ezek kivételével? – kérdezte Damien.

– A macskák utálják a madárszörnyeket – feleltem. – Nala mindig halálra rémul, ha felbukkan egy a közelünkben.

– Nemcsak erről van szó. Ha csak utálnák őket, akkor az összes macska elrejtőzött volna, és most nem lenne itt egy sem – jegyezte meg Aphrodité.

– Talán van valami különleges ezekben a macskáknak – mondta Damien.

– Nézzétek, nem akarok hülye picsának tűnni – na jó, talán

mégis –, de nem feledkezhetnénk meg egy pillanatra a nyavalyás macskákról? Tudni akarom, ki tette ezt a pasim arcával – követelőzőtt Aphrodité.

– Kalona – feleltem, amikor nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a „pasim” megszólítás miatt Dáriusz túlságosan el van foglalva a bamba vigyorgással ahhoz, hogy válaszolni tudjon.

– Ettől féltem – mondta Damien. – Hogy történt?

– Dáriusz megtámadta Rephaimet, ami feldühítette Kalonát – magyaráztam. – Nem engedte Starknak, hogy megölje, de felhasította az arcát, amiért megsebesítette a kedvenc fiát.

– Már megint az a kibaszott Stark! – fakadt ki Shaunee.

– Nagyon gáz az a srác. Ő meg a gusztustalan szárnyas patkányok azt csinálnak itt, amit csak akarnak – fortyogott Erin.

– És senki nem tesz ellene semmit – fejezte be Shaunee.

– A legjobb példa erre az, ami Beccával történt – mondta Damien.

– Erről jut eszembe – nézett rá Shaunee. – Hogy is volt az, hogy igazat adtál annak a libának? *Ó, nem történt semmi, mert Stark annyira jó pasi!* Legszívesebben bemosztam volna neked egyet.

– Teljesen értelmetlen lett volna tovább győzködni. Becca az ő oldalukon áll. Amennyire meg tudom ítélni, Stark, a madarak meg Kalona bármit megtehetnek, és semmiféle következménnyel nem kell számolniuk.

– Szerintem még ennél is rémisztőbb a helyzet – szólt közbe Aphrodité, még mindig Dáriusz ölében ülve. – Mintha Kalona bűbájt bocsátott volna mindenkire, és ez a bűbáj valahogy kiterjedne Starkra és a Hollómásokra is.

– Ezért adtam igazat Beccának. Nem lenne jó ötlet felhívni magunkra a figyelmet azzal, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik nem tagjai a Kalona-fanklubnak – mondta Damien.

– És a Neferet-klubnak sem – tette hozzá Aphrodité.

– Neferet Kalona oldalán áll, de szerintem rá nincs hatással a varázsa – vettem át a szót. – Kihallgattam a beszélgetésüket, amíg azt hitték, hogy nem vagyok magamnál. Neferet más véleményen volt, mire Kalona ráförmedt és megfenyegette. Neferet úgy tett, mint aki visszavonulót fúj, de valójában csak taktikát váltott. Manipulálja Kalonát, és képtelen vagyok eldönteni, vajon Kalona ezzel tisztában van-e vagy sem. És Neferet is változik.

– Változik? Ezt meg hogy érted? – kérdezte Damien.

– Megváltozott az ereje – felelte Dáriusz.

Bólintottam.

– Mintha átállítottak volna benne egy kapcsolót, és azóta valami másféle hatalommal rendelkezne.

– Sötét hatalommal – mondta Aphrodité, mire mindannyian ránéztünk. – Ez a hatalom már nem Nüxtől származik. Még mindig használja az Istennőtől kapott ajándékokat, de valahonnan máshonnan is kap energiát. Ti nem éreztétek, ahogy ott állt a gyengélkedő folyosóján?

Néhány másodpercig senki nem szólalt meg, majd Damien törte meg a csendet.

– Azt hiszem, túlságosan el voltunk foglalva azzal, hogy ellenálljunk Kalona vonzerejének.

– Egyébként is halálra voltunk rémülve – tette hozzá Erin.

– Abszolút – helyeselt Shaunee.

– A lényeg az, hogy most már ezt is tudjuk. Neferet minden eddiginél nagyobb fenyegetést jelent számunkra. Amíg azt hitték, hogy eszméletlen vagyok, arról beszélgettek Kalonával, hogy új jövőt terveznek, és ehhez át kell venniük a hatalmat a Tanácsban – mondtam, és azt kívántam, bárcsak bemászhatnék az ágyba és a fejemre húzhatnám a takarót.

– Istennő segíts! A Vámpírok Főtanácsában? – kiáltott fel Aphrodité.

– Nem vagyok benne biztos, de attól tartok, hogy igen. És attól félek, hogy az új hatalma új képességekkel is felruházta. – Elhallgattam. Nem akartam a frászt hozni rájuk, mielőtt beszéltem volna Stevie Rae-vel, de figyelmeztetnem kellett őket, ezért gondosan megválogattam a szavaimat. – Azt hiszem, Neferet képes kivetíteni a hatalmát, és valahogy befolyásolni tudja az árnyakat.

– Ez rossz hír – szólalt meg Damien.

– Azt jelenti, hogy résen kell lennünk – mondta Erin.

– Állandóan – tette hozzá Shaunee.

Dáriusz bólintott.

– Egyetlen pillanatra se felejtsetek el, hogy Neferet és Kalona az ellenségünk, mint ahogy a vámpírjelöltek többsége is. – Dáriusz mindnyájunknak egyenként a szemébe nézett. – Mi a helyzet a többi professzorral? – kérdezte. – Ma voltatok órákon, igaz? Hogy viselkedtek?

– Igen, voltunk órákon. Elég bizarr volt – felelte Shaunee.

– Mintha mindenkit elvarázsoltak volna – helyeselt Erin.

– Amennyire meg tudtam ítélni, a tanárok mind Kalona hatása alá kerültek – mondta Damien. – Persze ezt nem lehet biztosan kijelenteni, mert soha nem maradtunk egyedül velük.

– Nem maradtatok egyedül velük? Ezt meg hogy érted? – kérdeztem.

– Úgy értem, hogy azok a madárszörnyek mindenhol ott vannak, ki-be járkálnak a tantermekből, még órák alatt is.

– Most viccelsz? – Megborzongtam az undortól, hogy ezek a borzalmas mutánsok szabadon mászkálhatnak a vámpírjelöltek között. Mintha ők is idetartoznának!

– Nem viccel. Mindenhol ott vannak. Mint *A testrablók támadásában* – válaszolta Aphrodité. – A jófiúk kívülről ugyanúgy néznek ki, de belülről teljesen megváltoztak. A Hollómások meg olyanok, mint a kibaszott földönkívüliek.

– És Erebosz Fiai? Ők ezt szó nélkül túrik? – kérdezte Dáriusz.

– Arisztoszon kívül egyetlen harcost sem láttam, mióta megérkeztünk – válaszolta Damien. – És ti?

Az Ikek és Aphrodité megrázták a fejüket.

– Ez nem jó jel – mondtam. Megdörgöltem a halántékomat. Éreztem, hogy ismét kezd eluralkodni rajtam a kimerültség. Mit fogunk tenni? Kiben bízhatunk meg? Hogy a pokolba fogunk kijutni az Éjszaka Házából? És vajon odakint nagyobb biztonságban leszünk?

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

– Zoey, jól vagy?

Felemeltem a fejem, és a tekintetem Damien meleg, barna szemével találkozott. De mielőtt válaszolhattam volna, megszólalt Dáriusz.

– Nem, nincs jól. Zoey-nak aludnia kell, vissza kell nyernie az erejét.

– Hogy van az a csúnya, ronda sebed? – kérdezte Erin.

– Úgy tűnik, nem vérzett át az elbűvölő kórházi szerelésed, ezért azt gyanítom, hogy sikerült rendbe rakniuk – mondta Shaunee.

– Jobban érzem magam, de képtelen vagyok visszanyerni az erőmet. Olyan vagyok, mint egy mobiltelefon, aminek elromlott a töltője.

– Pihened kell – ismételte meg Dáriusz. – A sebed majdnem végzetes volt. A gyógyuláshoz idő kell.

– De nincs időnk! – kiáltottam ingerülten. – El kell tűnnünk innen, és valahogy rá kell jönnünk, hogyan győzhetjük le Kalonát.

– Ezúttal nem lesz olyan könnyű eltűnnünk innen, mint legutóbb – mondta Damien.

– Mintha az olyan könnyű lett volna! – horkant fel Aphrodité.

– Ahhoz képest, ami most vár ránk, mindenképpen – folytatta Damien. – A Hollómások mindenütt ott vannak. Múlt éjjel véletlenszerűen támadtak az emberekre. Óriási volt a zűrzavar, azért sikerült megszöknünk. Most viszont már szervezeten őrzik az Éjszaka Házát.

– Láttam őket az iskolát körülvevő falon. Kétszer annyi őrszem van, mint ahányat mi állítottunk – jegyezte meg Dáriusz.

– A kollégium előtt azonban nincs egy sem – mondtam arra célozva, hogy Dáriusszal ott találkoztam először.

– Azért, mert nem érdekli őket, hogy biztonságban vagyunk-e vagy sem. Csak az a fontos, hogy ne hagyjuk el az iskola területét – felelte Damien.

– Miért? – kérdeztem fáradtan, és ismét megdörgöltem a halántékomat, hogy elnyomjak egy kezdődő fejfájást.

– Akármilyen is a tervük, úgy tűnik, ahhoz el kell szigetelniük minket a külvilágtól – morfondírozott Dáriusz.

– Ez nem azt jelenti, hogy csak ebben az Éjszaka Házában akarják átvenni a hatalmat, és nem az egész Főtanácsban? – kérdezte Aphrodité.

Kérdő tekintettel nézett rám, de amikor képtelen voltam megadni neki a megnyugtató választ, amelyet várt tőlem, Dáriusz szólalt meg helyettem.

– Talán, de egyelőre nem lehet biztosan tudni.

– Az biztos, hogy a vihar megkönnyíti az elszigetelődést. Majdnem mindenhol elment az áram. A mobiltelefonok megbízhatatlanok. Néhány saját generátorral rendelkező intézménytől eltekintve Tulsa sötétségbe borult – mondta Damien.

– Kíváncsi lennék, vajon Nüx Tanácsa tud-e egyáltalán Shekinah haláláról – tűnődött Dáriusz.

Damienre néztem.

– Mi történik akkor, ha minden vámpírok Főpapnője meghal?

Damien homlokát ráncolva elgondolkodott.

– Ha jól emlékszem a vámpírszocon tanultakra, akkor összeül Nüx Tanácsa, és új Főpapnőt választanak. Ilyen csak három-négyszáz évente szokott előfordulni. Akit egyszer megválasztanak, az élete végéig Főpapnő marad. A választás nagyon

fontos esemény, különösen, ha ilyen hirtelen kell dönten, mint most.

Erre felkaptam a fejem.

– Jól gondolom, hogy Nüx Tanácsát igencsak érdekelné Shekinah halálának körülményei, ugye?

Damien bólintott.

– Biztos vagyok benne.

– Akkor ez lehet az első számú oka annak, hogy Kalona el akarja zárni az Éjszaka Házát a külvilágtól. Nem akarja magára vonni a Főtanács figyelmét – mondta Aphrodité.

– Vagy éppen ellenkezőleg, minden figyelmet magára akar vonni, mert az a tervük, hogy Neferet legyen az új Főpapnő, csak még gyűjtik az erőt, hogy biztosan rá szavazzon a Főtanács.

Néma csend telepedett a szobára. Elborzadva meredtünk magunk elé.

– Nem hagyhatjuk, hogy ez megtörténjen – szólalt meg végül Dáriusz.

– Nem fogjuk hagyni – mondtam határozottan, remélve, hogy szavaim önmagukat beteljesítő jóslattá válnak. – Kalona még mindig azt állítja, hogy ő Erebosz, aki leszállt a földre?

– Igen – felelte Erin.

– És akármekkora baromság, mindenki beveszi – tette hozzá Shaunee.

– Láttad ma Kalonát? – kérdeztem Shaunee-től. – Már mint az után, hogy ott hagyatok a gyengélkedőben?

Shaunee megrázta a fejét.

– Nem.

Erinre néztem.

– Nem, én sem láttam – rázta a fejét.

– Én sem – mondta Damien.

– Szerencsére én sem – felelte Aphrodité.

– Igen, de lehet, hogy ti vagytok az egyetlenek – mondtam lassan. Előbb az Ikrekre néztem, aztán Damienre. – Arra már rájöttünk, hogy Kalona valamiféle bűbájt bocsátott mindenkire. Még ránk is hatása van, csak akkor tudunk ellenállni neki, ha nem nézünk a szemébe, és küzdünk ellene. Kezdetől fogva sejteni lehetett, hogy gonosz, de én csak azóta tudom biztosan, amióta láttam, ahogy Dáriuszt fojtogatja.

– Az a rohadék fojtogatott? – kiáltott fel Aphrodité Dáriuszra nézve. – A kurva életbe, ez már több a soknál! Egyébként pedig még egyszer szeretném leszögezni: rám semmilyen hatással nincs ez a szárnyas seggfej. Ki nem állhatom.

– Így igaz – erősítettem meg. – Nekem is feltűnt, hogy te egyáltalán nem vonzódsz hozzá.

– Mégis mihez kellene vonzódnom? Egy agresszív vén fasz. És sosincs rendesen felöltözve. A madarakat meg tényleg rühellem. Eszem ágában sincs madárinfluenzában elpatkolni. Egyszóval nem. Nekem nagyon nem jön be.

– Kíváncsi vagyok, nálad vajon miért nem működik a varázsereje – tűnődtem hangosan.

– Talán mert nem normális? – sietett a segítségemre Shaunee.

– Mert egy emberbőrbe bújt zombi? – ajánkozott Erin is.

– Talán inkább azért, mert kivételes intelligenciám segítségével könnyedén átlátok minden ehhez hasonló baromságon – felelte Aphrodité.

– Lehet valami abban, amit mond – szólalt meg Damien izgatottan. – Mindannyian érezzük a vonzerejét, de képesek vagyunk ellenállni neki, nem úgy, mint a többi vámpírjelölt, igaz? Bólintottunk.

– Mindannyian képesek vagyunk kapcsolatot teremteni valamelyik elemmel, és ez fizikailag és szellemileg is erősebbé tesz minket a többi vámpírjelöltnél. Lehet, hogy ezek a különleges képességek segítenek ellenállni Kalona vonzerejének.

– A vörös vámpírjelöltek azt mondták, hogy rájuk egyáltalán nem volt hatással – mondtam. – És ők mindnyájan képesek belepiszkálni mások agyába.

– Ez logikusan hangzik, de vajon a felnőtt vámpíroknál is így működik a dolog? – kérdezte Dáriusz.

– Ezt nálatok is vámpírja válogatja, nem? – kérdezett vissza Aphrodité. – Tudom, hogy a vámpírjelöltek azt gondolják, hogy minden vámpír gondolatolvasó, de ez nem igaz, ugye?

– Nem, tényleg nem igaz, bár sokan képesek rá – felelte Dáriusz.

– Te is? – kérdeztem.

Dáriusz elmosolyodott.

– Csak ha azokról van szó, akiknek a védelmére felesküdttem.

– De ez azt jelenti, hogy az intuícióid neked is erősebbek az átlagosnál – makacskodott Damien. – Oké, kik azok a vámpírok az Éjszaka Házában, akik rendelkeznek még ilyen különleges képességgel?

– Neferet – feleltük egyszerre.

– Azt már régóta tudjuk, de ő Kalonát választotta, ezért ebből a szempontból nem mérvadó. Van még valaki?

– Damien! Azt hiszem, te *tényleg* rájöttél valamire! – kiáltottam. Mindenki rám meredt, de én nem őket néztem, hanem a három idegen macskát.

Szokás szerint Damien volt az első, akinek leesett, hogy miről beszélek.

– Sárkány, Anasztázia professzor és Lenobia! Neferet után őket tartják a legintuitívabbnak.

– Nem lehet véletlen, hogy pont az ő macskáik vannak itt – mondta Dáriusz.

– Ez egy jel, ami azt mutatja, hogy a helyes úton járunk – bólogatott Damien.

– Akkor ez a másik oka annak, hogy ma este nem hagyhatjuk el az Éjszaka Házát – szólaltam meg.

– A másik? – kérdezett vissza Aphrodité.

– Az egyik az, hogy nem tudok elég ideig parancsolni az elemeknek ahhoz, hogy elrejtse nekünk a Hollómások elől; egyszerűen túl fáradt vagyok. A másik pedig az, hogyha Sárkány, Anasztázia és Lenobia tényleg átlátnak ezen a francos Kalonán, akkor talán segíthetnek megszabadulni tőle.

– A világ darabokra hullik. Ilyenkor igazán megengedhető egy kis káromkodás – jegyezte meg Aphrodité.

– Az, hogy a világ darabokra hullik, még nem ok arra, hogy rossz szokásokat vegyünk fel – feleltem, és ahogy kimondtam, rájöttem, hogy nagyfi ugyanezt mondta volna.

– Akkor ezt megbeszéltük: maradunk még egy napot. Zoeynek aludnia kell. Holnap pedig mindnyájan bementek az órákra, mintha mi sem történt volna – mondta Dáriusz.

– Egyetérték – bólintottam. – Damien, el tudod csípni Sárkányt négy szemközt, hogy kiderítsd, a mi oldalunkon áll-e?

– Holnap vívásban valószínűleg ki tudom deríteni.

– Anasztázia professzorhoz megy valaki varázslatok és rítusok órára?

Az Ikek jól nevelten felemelték a kezüket.

– Le tudjátok csekkolni?

– Még szép – felelte Erin.

– Vedd úgy, hogy el van intézve – tette hozzá Shaunee.

– Én beszélek Lenobiával – mondtam.

– Dáriusz és én pedig feltérképezzük, hogy hol őrködnek azok a gusztustalan Hollómások – ajánlkozott Aphrodité.

– Légy óvatos – figyelmeztettem.

– Az lesz – nyugtatott meg Dáriusz.

– Akármilyen is történjék, holnap el kell mennünk. Egy perccel sem szabad tovább maradnunk, mint ameddig feltétlenül szük-

séges – mondtam.

– Egyetértek. Amint visszatér az erőd, indulhatunk – helyeselt Dáriusz.

– Már jobban vagyok.

Dáriusz egy pillanatig hallgatott, majd komoran így szólt:

– Ha megszökünk, Kalona utánad fog jönni. Addig fog üldözni, míg rád nem talál.

– Honnan tudod ezt ilyen biztosan? – kérdezte Aphrodité.

– Mondd el nekik, hogy szólít Kalona – nézett rám Dáriusz.

Felsóhajtottam.

– A-yának szólít.

– Ó! – tátotta el a száját Erin.

– Bassza meg! – folytatta Shaunee.

– Na, ez tényleg rossz hír – mondta Damien.

– Komolyan azt hiszi, hogy te vagy az a szűz, akit a Ghigua asszonyok készítettek ezer évvel ezelőtt, hogy csapdába csalják? – kérdezte Aphrodité.

– Nagyon úgy tűnik.

– Szerinted javítana valamit a helyzeten, ha elárulnánk neki, hogy már nem vagy szűz? – nézett rám Aphrodité teli szájjal vigyorogva.

A szememet forgattam Aphrodité nem túl tapintatos megjegyzése után, de a szüzességem elvesztésére tett utalása akaratlanul is a pasiproblémáim felé terelte a gondolataimat.

– Azon gondolkodtam, hogy Stark vajon miért van annyira Kalona hatása alatt? Nüx őt is megajándékozta, és a halála előtt nekem úgy tűnt, hogy ő sem átlagos vámpírjelölt – mondtam.

– Stark egy seggfej – jegyezte meg Shaunee.

– Azok alapján, amiket a többiektől hallottunk, meg amit Beccával művelt, szerintem nyugodtan kijelenthetjük, hogy nagyon gáz a csávó – tette hozzá Erin.

– A halál és a feltámadás bárkit megviselne, de ha engem

kérdeztek, szerintem már azelőtt is egy fasz volt, hogy kinyíftant volna – szögezte le Aphrodité. – Mindannyian jobban tesszük, ha távol tartjuk magunkat tőle. Szerintem legalább olyan gonosz, mint Kalona és Neferet.

– Ja, egy Hollómás szárnyak nélkül – kontrázott Erin.

– Pfúj – helyeselt Shaunee.

Nem szóltam semmit, csak ültem kimerülten, és büntudatosan meredtem magam elé. *Csókolóztam vele. Ismét.* A barátaim pedig azt gondolják róla, hogy egy szörnyeteg, és valószínűleg az is. De ha tényleg annyira gonosz, amilyennek látszik, *hogy a pokolba gondolhatom azt, hogy maradt még benne valami jó?*

– Oké, Z-nek most már tényleg le kell feküdnie – mondta Damien, és karjában Cameronnal felállt. – Mindenki tudja, hogy mi a feladata, úgyhogy tegyük a dolgunkat, aztán tűnjünk el innen. – Damien megölelt. – Felejtsd el Kramisha versét – súgta. – Nem menthetsz meg mindenkit, főleg ha az illető nem akarja, hogy megmentsék.

Viszonoztam az ölelését, de nem feleltem semmit.

– Szerintem jó ötlet visszamenni az alagutakba. Mindannyian jobban járunk, ha lelépünk innen. – Damien szomorúan rám mosolygott, és az Ikrekkel együtt kilépett az ajtón. A két lány búcsút intett nekem, és nyomukban a macskájukkal eltűntek a szemem előtt.

– Gyere – mondta Aphrodité, azzal megfogta Dáriusz kezét, és felhúzta az ágyról. – Ma éjszakára nem mész vissza a szobádba.

– Nem? – kérdezte a harcos mosolyogva.

– Nem. Akkora ínség van itt Erebosz Fiaiból, hogy kénytelen leszek egész éjjel rajtad tartani a szememet és egyéb testrészeimet.

– Mindjárt elhányom magam – szólaltam meg, de önkéntelenül is elvigyorodtam.

– Te csak aludjál – felelte Aphrodité. – Minden erődre szükséged lesz, ha meg akarsz birkózni a pasigondjaiddal. Van egy olyan érzésem, hogy Erik és Heath több energiádat emészti fel, mint az elemek megidézése.

– Köszí – mondtam gúnyosan.

– Szóra sem érdemes. Tudod, hogy rám mindig számíthatsz.

– Jó éjszakát, papnő. Legyen pihentető az álmod – búcsúzott el Dáriusz, mielőtt Aphrodité kirángatta a szobából. Velük együtt az utolsó macskák is eltávoztak, és (végre) egyedül maradtam Nalával.

Felsőhajtottam, és a zsebembe nyúltam, ahová az üveg vért dugtam. Kicsit felráztam, mintha valami gyümölcsle lenne, aztán megittam az egészet. A vér jólesően áradt szét a testemben, de az áramütésszerű érzés ezúttal elmaradt. Túlságosan kimerült voltam. Nagy nehezen feltápászkodtam az ágyról, levettem azt az idétlen kórházi göncöt, és addig kotorásztam a fiókomban, míg meg nem találtam a kedvenc bokszeralsómat (azt, amelyik tele volt Batman-jelekkel) meg egy kinyúlt, régi pólót. Mielőtt belebújtam volna, megpillantottam magam a tükörben, és kővé dermedtem.

Tényleg én vagyok az? Sokkal idősebbnek látszottam tizenhétnél. Az összes tetoválásom látható volt, és úgy néztek ki, mintha egy hullára lennének rátetoválva. Hihetetlenül sápadt voltam! A szemem alatt sötétlő karikák tényleg ijesztőek voltak. Lassan lejjebb siklott a tekintetem a sebemre. Szörnyen ronda volt és borzalmasan nagy! Válltól vállig keresztülszelte a mellkasomat. Már nem tátongott véresen, mint valami óriási száj, de ehhez képest a Dáriusz arcán lévő vágás valóban csak egy karcolás volt.

Finoman megérintettem, és felszisszentem a fájdalomtól. Vajon örökké ilyen csúnya marad? Tudom, hogy hihetetlenül sekélyes vagyok, de legszívesebben elsírtam volna magam.

Nem azért, mert az egész világ összeesküdött ellenünk. Nem azért, mert Neferet hiperveszedelmessé vált. Nem azért, mert Kalona fel akarta borítani a jó és a gonosz egyensúlyát. Nem azért, mert képtelen voltam választani Erik, Heath és Stark között. Hanem azért, mert ott virított rajtam ez az ocsmány sebhely, és valószínűleg soha többé nem viselhetek kivágott pólót. És mi lesz, ha egyszer szeretnék újra levetkőzni valaki előtt? Attól, hogy volt egy rossz élményem, egyszer még nekem is lehet egy normális kapcsolatom, és esetleg szeretném, ha a párom meztelenül látna, nem? Rámeredtem a borzalmas sebhelyre, és majdnem kitört belőlem a sírás. Nem.

Oké, ebből elég, ne gondold rá, és mindenekelőtt ne nézgesd magad meztelenül a tükörben! Nem tesz jót neked! A pokolba! Valószínűleg senkinek sem tenne jót!

Gyorsan áthúztam a pólót a fejemen, és azt motyogtam:

– Aphrodité rossz hatással van rám. Esküszöm, hogy sose voltam ennyire felszínes.

Nala a szokott helyén várt, a párnám kellős közepén. Bebújtam a takaró alá, és odabújtam hozzá. Imádtam, ahogy elhelyezkedik és doromboló módba kapcsol. Valószínűleg félnem kellett volna az elalvástól azok után, hogy a legutóbbi álmomban meglátogattam Kalona, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy emiatt aggódjak. Behunytam a szemem, és átadtam magam a sötétségnek.

Az álom úgy kezdődött, hogy egy réten álltam, és ettől ostoba módon azonnal megnyugodtam. Egy elképesztően gyönyörű szigeten voltam, szemben egy lagúnát láttam a víz túloldalán, amely ismerősnek tűnt, noha tudtam, hogy soha nem jártam még ott. A víznek só- és halszaga volt. Megérintett a végtelenség érzése, és azonnal tudtam, hogy ez az óceán, bár soha nem jártam még a partjainál. A nap éppen lenyugvóban volt, ragyogása az őszi levelek aranyfényébe öltöztette az égboltot. Egy

holdfényszínű márványpadon ültem. A padba bonyolult virágmintákat véstek, és olyan érzésem volt, mintha egy másik helyhez és időhöz tartozna. Végigsimítottam a kezemmel, és még éreztem rajta a lenyugvó nap melegét. Mintha valóban ott lettem volna, és nem csak álmodtam volna az egészet. Hátrapillantottam, és elkerekedett a szemem. A mindenit! A hátam mögött egy gyönyörű palota állt boltíves ajtókkal és ablakkal. A ragyogóan fehér falakat lenyűgöző oszlopok tartották, az elegáns ablakok mögül pedig esküvői tortára emlékeztető csilárok kandikáltak ki.

Elakadt a lélegzetem a csodálkozástól, és rendkívül elégedett voltam magammal, amiért ilyen álmot találtam ki. Ugyanakkor volt valami nyugtalanító is az egészben. Túlságosan valóságosnak tűnt minden. És ismerősnek. De vajon miért?

Visszafordultam a lagúna felé. A túloldalon egy kupolás tejeű katedrális állt, előtte apró csónakok ringatóztak a vízen, és az egész hely tele volt olyan dolgokkal, amiket biztosan nem lettem volna képes magamtól kitalálni. A hűs, esti szellő a sötét víz illatát sodorta felém. Mélyen belélegeztem, és átadtam magam a pillanatnak. Más talán azt mondaná rá, hogy bűdös, de szerintem nem, nekem kimondottan...

Szent ég! Hirtelen a félelem jeges ujjai markoltak a gerincembe. Rájöttem, miért volt minden olyan ismerős.

Aphrodité alig pár nappal ezelőtt beszélt nekem erről a helyről. Nem részletesen. Képtelen volt mindenre visszaemlékezni, de amit elmondott, az mély benyomást tett rám. Olyannyira, hogy felismertem a vizet, a palotát és a belőle áradó arisztokratikus eleganciát.

Ez volt az a hely, ahol Aphrodité a látomásában másodszor is látott meghalni.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

– Hát, itt vagy. Látom, ezúttal te választottad a helyszínt, nem hagytad rám, mint legutóbb.

Kalona hirtelen ott állt a márványpad mellett, mintha a semmiből lépett volna elő. Nem válaszoltam. Túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy vadul zakatoló szívem ki ne ugorjon a mellkasomból.

– Meglehetősen szokatlanul viselkedik az Istennőd – mondta barátságos hangon, miután leült mellém a padra. – Érzem, hogy ez a hely veszélyes számodra. Meglep, hogy ennek ellenére ideenged téged, különösen úgy, hogy valószínűleg sejtette, engem is ide fogsz hívni. Tudom, hogy figyelmeztetni akar téged, felkészíteni arra, ami jön, de félreérti a szándékaimat. A múltat akarom feltámasztani, és ahhoz a jelennek el kell pusztulnia. – Elhallgatott, és megvető mozdulattal a víz túloldalán lévő gazdagság felé intett. – Nekem ez semmit nem jelent.

Fogalmam sem volt, hogy miről beszél, és amikor végre megtaláltam a hangomat, csak ennyit sikerült kinyögnöm:

– Én nem hívtalak.

– De még mennyire, hogy hívtál. – Úgy beszélt velem, mintha a barátom lenne, én pedig túl szégyenlős lennék ahhoz, hogy bevalljam, mennyire szeretem.

– Nem – feleltem anélkül, hogy ránéztem volna. – Nem hívtalak – ismételt meg. – És a leghalványabb fogalmam sincs, hogy miről beszélsz.

– Ne is törődj a merengéseimmel, idővel mindent meg fogsz érteni. De, A-ya, ha nem hívtál, akkor áruld el, hogy tudtam bejutni az álmodba?

Éreztem, hogy kezd elkábítani a hangja, ezért megacéloztam magam, mielőtt felé fordultam. Most is fiatalnak tűnt, maximum tizenhétnek vagy tizenkilencnek. Kényelmesen laza farmert viselt, olyasmit, ami azért a kedvence valakinek, mert tökéletesen illik rá. Cipő vagy póló ezúttal sem volt rajta, a szárnyai pedig fantasztikusan néztek ki. Feketék voltak, mint az éjszakai égbolt, és selymesen csillogtak a lenyugvó nap fényében. Kalona makulátlan, bronzbarna bőre mintha belülről világított volna. Leírhatatlanul szexi volt. Az arca annyira helyes, annyira tökéletes volt, hogy arra egyszerűen nincsenek szavak.

Döbbsen jöttem rá, hogy ugyanígy kerestük a szavakat Aphroditével, amikor Nüx megjelenése után megpróbáltuk felidézni, hogy is nézett ki az Istennő. Olyan földöntúlian gyönyörű volt, hogy képtelenek voltunk leírni. Valami miatt ez a hasonlóság Kalona és Nüx között végtelenül elszomorított. Szomorú voltam, mert arra gondoltam, hogy milyen lehetett gyakor angyalként, és végül mi lett belőle.

– Mi történt, A-ya? Úgy nézel ki, mint aki mindjárt elsírja magát.

Nem feleltem azonnal, igyekeztem gondosan megválogatni a szavaimat, de aztán rájöttem, hogyha ez tényleg egy álom, akkor nincs helye a mellébeszélésnek, ezért az igazat válaszoltam.

– Azért vagyok szomorú, mert azt gondolom, hogy nem voltál mindig ilyen.

Kalona elnémult. Tökéletes vonásai megdermedtek, és egyszerre olyanná vált, mint egy istenszobor.

Az álmomban nem érzékeltem az idő múlását, ezért lehet, hogy csak egy másodperc, de az is lehet, hogy egy egész évszázad telt el, mielőtt válaszolt.

– És mit tennél akkor, ha biztosan tudnád, hogy nem voltam

mindig ilyen, A-ya? Megmentenél vagy bebörtönöznél?

Belenéztem ragyogó, borostyánszínű szemébe, hátha sikerül mögöttem megpillantanom a lelkét.

– Nem tudom – feleltem őszintén. – Azt hiszem, egyikre sem lennék képes a segítséged nélkül.

Kalona felnevetett. Hangja táncrea perdült a bőrömön. Anynyira csodálatosan szép volt a nevetése, hogy legszívesebben kitártam volna a karom, hogy magamhoz öleljem.

– Azt hiszem, igazad van – felelte végül, és mosolyogva a szemembe nézett.

Elkaptam a tekintetem, és az óceánra meredtem. Próbáltam megfeledkezni róla, hogy vonzódok hozzá.

– Tetszik ez a hely. – Hallottam a mosolyt a hangjában. – Érzem benne az erőt, az ősi erőt. Nem csoda, hogy ezt a helyet választották. Arra emlékeztet, ahol az Éjszaka Házában kiszabadultam, csak itt a föld nem annyira erős az elemek közül. Ez megnyugtató. Kellemes.

Az egyetlen dologra összpontosítottam, amit megértettem a szavaiból.

– Nem meglepő, hogy jól érzed magad egy szigeten, mivel köztudottan nem kedveled a földet.

– Az egyetlen jó dolog a földben a te ölelésed volt. Csak egy kicsit sokáig tartott. Akármilyen nagy is az állóképességem az élvezetek terén, túl hosszú időt kellett a karjaidban eltöltenem.

Ismét felé fordultam. Még mindig gyengéden mosolygott rám.

– Te is tudod, hogy igazából nem A-ya vagyok.

Nem tűnt el a mosoly az arcáról.

– Nem, nem tudom. – Lassan kinyújtotta a kezét, és megérintette a hajamat. A kezébe vett egy tincset, és még mindig a szemembe nézve simogatni kezdte.

– Nem lehetek ő – folytattam remegő hangon. – Amikor ki-

szabadultál, nem a föld alatt voltam. Tizenhét éve itt élek a föld felszínén.

Tovább cirógatta a hajamat, miközben válaszolt.

– A-ya évszázadokkal ezelőtt eltűnt, beleolvadt a földbe, amelyből készítették. Benned született újjá egy ember lányaként. Ezért különbözöl annyira másoktól.

– Ez nem igaz, nem lehet igaz. Nem vagyok A-ya. Nem is ismertelek, mielőtt kiszabadultál – tört ki belőlem.

– Biztos vagy benne, hogy nem ismertél? – Éreztem a testéből áradó hűvösséget, legszívesebben nekidőltem volna. A szívem ismét vadul zakatolt, ezúttal azonban nem a félelemtől. Minél közelebb akartam lenni ehhez a bukott angyalhoz, soha semmit nem akartam még ennyire az életben. A vágy, amelyet éreztem iránta, még annál is erősebb volt, mint amit Heath megbélyegzett vére váltott ki belőlem. *Milyen érzés lenne megízlelni Kalona vérét?*

Megborzongtam a csábító gondolattól. – Te is érzed – sutogta. – Nekem teremtettek, hozzám tartozol.

Szavai éles késként hatoltak keresztül a vágy ködén. Felpatantam, megkerültem a padot, és megfogtam a márványból faragott támlát.

– Nem. Nem tartozom hozzád. Senkihez nem tartozom, csak Nüxhöz és önmagamhoz.

– Mindig visszabújsz a szájalmas Istennőd mögé! – A csábító selymesség egy csapásra eltűnt a hangjából, és ismét az a könyörtelen, gonosz angyal állt előttem, aki a gondolataival is képes ölni. – Miért ragaszkodsz hozzá annyira? Nincs is itt. – Kitérta a karját. Káprázatos szárnyai úgy verdestek körülötte, mint egy élő köpeny. – Amikor a legnagyobb szükséged van rá, elrejtőzik, és hagyja, hogy hibát hibára halmozz.

– Ezt hívják szabad akaratnak – feleltem.

– És mi olyan nagyszerű a szabad akaratban? Az emberek

képtelenek helyesen használni. Nélküle sokkal boldogabb lenne az élet.

Megráztam a fejem.

– De anélkül már nem önmagam lennék, csak egy báb.

– Nem rólad van szó. A te akaratodat nem venném el. – Azonnal megváltozott az arckifejezése, ismét egy elbűvölő angyal volt, aki olyan gyönyörű, hogy bárki boldogan eldobná a szabad akaratát, csakhogy vele lehessen.

Szerencsére én nem voltam bárki.

– Csak úgy vehetsz rá az engedelmességre, ha elveszed tőlem a szabad akaratomat, aztán rám parancsolsz, mint egy rabszolgára, hogy szeresselek.

Felkészültem a dühkitörésre, amelyet a szavaim fognak kiváltani, de ahelyett hogy rám üvöltött volna vagy felugrott volna a padról, hogy nekem essen, csak ennyit mondott: Akkor ellenségek leszünk, te meg én.

Nem kérdés volt, ezért úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha nem válaszolok rá.

– Mit akarsz, Kalona? – kérdeztem inkább.

– Természetesen téged, A-ya.

Megráztam a fejem, és türelmetlenül legyintettem a válaszára.

– Nem, nem úgy értem. Mit keresel itt? Te nem vagy halandó. Te... – Elhallgattam, mert nem tudtam biztosan, hogy meddig feszíthetem a húrt, de aztán úgy döntöttem, hogy nem finomkodok, végtére is már kimondta, hogy ellenségek leszünk. – Te bukott angyal vagy, igaz? Egy olyan helyről érkezél, amit sok halandó mennyországnak hív.

Ismét elhallgattam, és a válaszára vártam.

Kalona alig láthatóan bólintott.

– Igen.

– Szándékosan?

Úgy tűnt, mintha szórakoztatónak tartaná a kérdéseimet.

– Igen, a saját választásomból kerültem ide.

– De miért csináltad? Mit akarsz?

Ismét megváltoztak az arcvonásai. Teste felragyogott a bel-sejéből áradó halhatatlan fénytől. Kalona felállt, széttárta a kar-ját, és kibomló szárnya olyan lenyűgöző módon ölelte körül, hogy sem ránézni, sem elfordítani nem tudtam a tekintetemet.

– Mindent! – kiáltotta. – Mindent akarok!

Hirtelen ott állt előttem egy angyal, egyáltalán nem bukott, hanem egy ragyogó, csodálatos angyal mindössze karnyújtás-nyira tőlem. Gyönyörű volt, mint egy isten, és hihetetlennek tűnt, hogy akár meg is érinthetném.

– Biztos vagy benne, hogy képtelen lennél szeretni? – Ma-gához húzott. Szárnyai puha, éjsötét takaróként borultak rám, miközben éreztem a testéből áradó csodálatos és fájdalmas hű-vösséget, amelyet már jól ismertem. Lassan hajolt le hozzám, mintha időt akarna hagyni, hogy elhúzódjak.

Amikor az ajkunk összeért, a csók jeges tüze végigszágul-dott a testemen. Éreztem, hogy zuhanok. Semmi más nem léte-zett számomra, csak az ő teste és lelke. Bele akartam bújni, azt akartam, hogy mindenről megfeledkezzen, ha velem van. Nem az volt a kérdés, hogy képes lennék-e szeretni, hanem az, ho-gyan tudnám nem szeretni? Egy örökkévalóság sem lenne elég, hogy ráunjak az ölelésére, a csókjára.

Egy örökkévalóságig ölelni...

Belém hasított a gondolat. A-yát arra teremtették, hogy sze-resse Kalonát, és ölelje magához az idők végezetéig.

Ó, Istenő! sikoltottam fel gondolatban. *Tényleg én vagyok A-ya?*

Nem, az nem lehet. Nem engedem!

Ellöktem magamtól. Ölelésünk annyira szenvedélyes volt, hogy váratlan reakcióm teljesen megdöbbsentette. Hátratántoro-

dott, és hagyta, hogy kibújjak karja és szárnya dupla öleléséből.

– Nem! – Úgy ráztam a fejem, mintha megbolondultam volna. – Én nem *ő* vagyok! Zoey Redbirdnek hívnak, és ha valaki-be szerelmes vagyok, az azért van, mert érdemes rá, nem pedig azért, mert egy darab föld vagyok, amit erre szántak.

Kalona borostyánsárga szeme összeszűkült a dühtől, és elindult felém.

– Ne! – sikítottam.

Arra ébredtem, hogy Nala eszeveszetten morog és sziszeg melletttem, valaki pedig ül az ágyam szélén, és két kézzel védi magát csapkodó karjaim ellen.

– Zoey! Nyugi. Térj magadhoz! Ó! Bassza meg! – mondta, ahogy az öklöm találkozott az arccsontjával.

– Takarodj innét! – kiáltottam.

Egyik kezével megragadta a két csuklómat.

– Szedd már össze magad! – mondta, majd az éjjeliszekrényemhez nyúlt, és felkapcsolta a villanyt.

Döbbsenten pislogtam az ágyam szélén ülő srácra, aki az arcát masszírozta.

– Stark, mi a francot keresel a szobámban?

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

– Pont a folyosón voltam, amikor hallottam, hogy a macskád rémülten nyivákol és prüsszöl, aztán elkezdte kiabálni. Azt hittem, valami baj van. – Stark az elfüggönyözött ablakra pillantott. – Attól féltem, hátha egy Hollómás jutott be valahogy. Tudod, hogy a macskák mennyire utálják őket. Szóval ezért rontottam be.

– Pont a szobám előtt sétálgattál... – az órára pillantottam – ...délben?

Vállat vont, és ajkán megjelent az a gunyoros mosoly, amit annyira kedveltem.

– Hát, nem volt teljesen véletlen.

– Most már elengedhetsz.

Vonakodva lazított a szorításon, de nem engedte el teljesen a csuklómát. Nekem kellett kihúznom a kezéből.

– Borzalmas rémálmod lehetett – mondta.

– Igen, az volt. – Felhúztam magam, hogy neki tudjak dőlni az ágy fejtámlájának. Nala ismét elhelyezkedett, és összegömbölyödve odabújt hozzám.

– És miről szólt?

Válasz helyett inkább visszakérdeztem.

– Mit keresel itt?

– Már mondtam. Zajt hallottam innen, és...

– Nem, úgy értem, mit kerestél az ajtó előtt? Ráadásul délben. Azok a vörös vámpírjelöltek, akiket ismerek, egyáltalán nem bírják a napfényt, és ilyenkor általában az igazak álmát alusszák.

– Igen, bírnék aludni én is, de nem lényeges. Odakint pedig

egyáltalán nem süt a nap. Minden szürke és jeges.

– Jesszusom, még mindig tart a vihar?

– Igen, újabb front érkezett fölénk. Szívás lehet embernek lenni, még szerencse, hogy a sulinak vannak saját generátorai.

Erről eszembe jutott, hogy az apácáknak vajon van-e generátoruk az apátságban. Mindenképpen beszélnem kell Mary Angela nővérrrel, gondoltam. Vagyis dehogy, oda kell mennem minél előbb! Nagyon hiányzott már a nagymamám, és borzasztóan elegem volt már belőle, hogy állandóan veszélyben vagyok. Hihetetlenül fáradtnak éreztem magam. Mennyit is aludtam? Ha jól számoltam, alig több mint öt órát. És annak is egy jó részét Kalona társaságában töltöttem, ami nem volt valami pihentető.

– Fáradtnak tűnsz – mondta Stark.

– Nem válaszoltál a kérdésekre. Mit keresel itt? De komolyan.

A szemembe nézett, és vett egy nagy levegőt.

– Látni akartalak – mondta végül.

– Miért?

Barna szeme az enyémbé fúródott. Annyira hasonlított halála előtti önmagára, hogy teljesen zavarba jöttem. Normális volt a tekintete, nem izzott benne ijesztő vörös fény, és semmiféle sötét árny sem pulzált körülötte. Csak a homlokán látható vörös félhold emlékeztetett rá, hogy ez a srác már nem ugyanaz, mint aki titkokat árult el magáról és a segítségemet kérte a sportpályán alig néhány éjszakával ezelőtt.

– El fogják érni, hogy meggyűlölj engem – nyögte ki nagy nehezen.

– Kik fogják elérni? Senki nem mondhatja meg nekem, hogy mit érzek. – Ahogy ezt kimondtam, bevillant a kép, amint Kalona a karjában tart, de gyorsan elhessegettem magamtól.

– Ők... mindenki – felelte. – Azt fogják mondani rólam, hogy egy szörnyeteg vagyok, te pedig hinni fogsz nekik.

Némán meredtem rá. Egy ideig állta a tekintetemet, aztán elkapta a szemét.

– Attól tartok, hogy az olyan dolgok, mint Becca harapdálása vagy a mindig-célba-találó újad Kalona szolgálatába állítása némiképp hozzájárultak ahhoz, hogy *ők* már nem tartanak olyan kedves srácnak – mondtam.

– Te mindig kimondod, amit gondolsz? – kérdezte.

– Nem, de igyekszem őszinte lenni. Nézd, nagyon fáradt vagyok, és borzalmas rémálmom volt. Ami itt történik, az nagyon nincs rendben. Teljesen össze vagyok zavarodva. Rádadásul *te* jöttél *énhozzám*. Nem én mondtam, hogy „*Hé, Stark, nincs kedved titokban belopódní a szobámba?*”. Szóval baromira nincs kedvem barkochbázni.

– Nem titokban lopódtam be – felelte.

– Örülök, hogy sikerült rátapintanod a lényegre – mondtam gúnyosan.

– Azért jöttem ide, mert melletted érzek – hadarta el gyorsan.

– Mit érzel?

– Egyszerűen csak érzek. – Kezével megdörgölte a homlokát, mintha fájna a feje. – Hiába tértem vissza a halálból, egy részem halott maradt. Semmit nem érzek. Vagy legalábbis semmi jót. – Rövid, szaggatott mondatokban beszélt, mintha nehezére esne kimondania őket. – Igen, vannak ösztöneim. Főleg, ha egy ideje már nem ittam vért. De azok nem igazi *érzések*. Inkább csak reakciók. Enni, inni, aludni, élni, meghalni – csupa automatizmus. – Megrándult az arca, és elfordította a tekintetét. – Ösztönösen elveszem, amit akarok. Mint attól a lánytól.

– Becca. – A hangom jéghideg volt. – A neve Becca.

– Oké, szóval Beccának hívják.

Megkeményedett az arckifejezése. A szeme nem izzott vörösen és nem volt félelmetes, de úgy viselkedett, mint egy seggfej, és éppen elég fáradt voltam ahhoz, hogy ezzel fel tudjon dühíteni.

– Megtámadtad. Meg akartad erőszakolni. Nézd, a dolog meglehetősen egyszerű. Ha nem akarsz, hogy rosszakat mondjanak rólad, akkor fel kell hagynod az efféle dolgokkal – mondtam.

Megvillant a szeme, és láttam benne felcsillanni a vörös fényt.

– Ő is élvezte volna. Ha öt perccel később jöttök, te meg a harcos már csak annyit láttatok volna, hogy le sem bírom vaskarni magamról.

– Most viccelsz? Tényleg azt hiszed, hogyha belemászol az agyába, az egyenlő az előjárással?

– Hogy viselkedett odabent? Még akkor is zaklatott volt, vagy inkább arról beszélt, hogy mennyire szexi vagyok, és mennyire akar engem? – kérdezett vissza Stark.

– És azt hiszed, ettől rendben van az, amit csináltál? Belepiskáltál az agyába, hogy azt tegye, amit te akarsz. Ez az én szótáramban egyenlő az erőszakkal, és nagyon nem helyes.

– Közvetlenül utána megcsókoltál, pedig a te agyadhoz hozzá sem nyúltam!

– Igen, de ennek az az oka, hogy az utóbbi időben elég furcsa érzésem van a pasik terén. De azt megígérhetem, hogy én nem fogom a karjaidba vetni magam.

Hirtelen felállt, és hátralépett az ágytól.

– Nem tudom, mi a francot keresek itt. Vagyok, aki vagyok, és ezen semmi sem tud változtatni. – Azzal dühödten elindult az ajtó felé.

– Te tudnál rajta változtatni.

Halkan ejtettem ki a szavakat, de azok mintha felragyogtak volna a félhomályban. Körülvették Starkot, és megállították. Egy ideig csak állt lehajtott fejjel, a kezét ökölbe szorítva, és láttam rajta, hogy vívódik. Végül még mindig háttal nekem így szólt:

– Látod, erről beszélek. Amikor ilyeneket mondasz, újra képes vagyok *érezni*.

– Talán azért, mert én vagyok az egyetlen, aki megmondja neked az igazat.

Ahogy ezt kimondtam, azonnal éreztem a zsigereimben, hogy Nüx szólalt meg rajtam keresztül. Vettem egy nagy levegőt, és megpróbáltam összpontosítani. Nagyon fáradt és zavarodott voltam, mégis igyekeztem összefércelni Stark elveslett emberségét.

– Nem tartalak szörnyetegnek, de azt sem mondanám, hogy kedves srác vagy. Olyannak látlak, amilyen vagy, és hiszek abban, akivé válhatsz. Csak rajtad múlik. Hát nem érted, Stark? Kalona és Neferet kihasználnak téged. Ha nem akarsz többé az ő teremtményük lenni, akkor más utat kell választanod, szembe kell szállnod velük és azzal a sötétséggel, amelynek behódoltak. – Felsőhajtottam, és a megfelelő szavakat kerestem. – Ha a jók nem tesznek semmit, a gonosz fog győzni. – Valószínűleg sikerült megérintenem benne valamit, mert lassan megfordult, és a szemembe nézett.

– De én nem vagyok jó.

– A halálad előtt az voltál. Tudom, hogy így van. Nem felejtettelek el, betartottam, amit ígértem. Csak rajtad múlik, hogy akarsz-e ismét jó lenni.

– Amikor téged hallak, szinte magam is elhiszem.

– A hit az első lépés. A cselekvés a következő. – Elhallgattam, és vártam, hogy mondjon valamit, de nem szólalt meg, ezért én próbáltam kitölteni valamivel az ürességet. – Gondol-

kodtál már azon, hogy miért találkozunk mindig össze?

A mosolya olyan volt, mint egy igazi rosszfiúé.

– Igen, és arra jutottam, hogy azért, mert olyan szexi vagy.

Minden igyekezetem ellenére elvigyorodtam.

– Jó, de azonkívül?

Vállat vont.

– Nekem ez elég indok.

– Köszí, de nem így értettem. Arra gondoltam, hogy Nüxnek biztosan van veled valami terve, fontos vagy számára.

Stark arcáról azonnal lehervadt a mosoly.

– Az Istennő már semmit nem akar tőlem.

– Biztos vagy benne. Emlékszel Aphroditére?

Bólintott.

– Az a beképzelt csaj, aki azt hiszi magáról, hogy a szerelem istennője.

– Igen, ő az. Ő és Nüx így vannak egymással. – Keresztbe raktam az ujjaimat.

– Viccelsz?

– Egyáltalán nem – feleltem, aztán képtelen voltam elnyomni egy hatalmas ásítást. – Bocsi. Nem sokat aludtam az utóbbi időben. Nem elég, hogy itt van ez a rengeteg stressz meg a sebesülésem, ráadásul még aludni sem tudok rendesen a rémálmodok miatt.

– Kérdezhetek valamit az álmaidról?

Megvontam a vállam, és álmosan bólintottam.

– Kalona szerepelt bennük?

– Ezt meg miből gondolod? – néztem rá meglepetten.

– Szokása belemászni mások álmaiba.

– A tiédbe is bele szokott?

– Nem, az enyémben nem, de hallottam a vámpírjelölteket beszélgetni, és az ő álmaikban is rendszeresen felbukkan, csak ők sokkal jobban örülnek neki, mint te.

Eszembe jutott, milyen hihetetlenül szexi Kalona, és hogy mennyire könnyű lenne megadni magam a vonzerejének.

– Igen, abban biztos vagyok.

– Mondani akarok valamit, de nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy csak azért találtam ki, mert tetszel nekem – mondta.

– Mi az? – Láttam rajta, hogy feszeng, mintha izgulna amiatt, amit mondani akar.

– Nehezebben tud bejutni az álmaidba, ha nem egyedül alszol.

Rámeredtem. Igaza volt. Ez tényleg úgy tűnt, mint egy szárnalmas kísérlet arra, hogy beférközzön az ágyamba (és a bugyimba).

– Amikor először megjelent az álomban, nem voltam egyedül – feleltem.

– Fiúval voltál?

Éreztem, hogy elpirulok.

– Nem. A szobatársnőmmel.

– Pasinak kell lennie. Úgy tűnik, Kalona nem szereti a vetélytársakat.

– Stark, ez szerintem egy nagy lópikula.

Elmosolyodott.

– A „lópikula” létező szó, vagy most találtad ki?

– Ez az én szavam – válaszoltam. – És honnan tudsz ilyen kis kulisszatitkokat Kalonáról?

– Sokszor beszél a jelenlétemben. Mintha nem venné észre, hogy ott vagyok. Hallottam, ahogy ő és Rephaim az álmokról beszélgetnek. Kalona azon gondolkodott, hogy Hollómásokat állít a fiúk és a lányok kollégiuma közé, hogy ne tudjanak át-szökni egymáshoz, de aztán elvetette az ötletet, mert anélkül is tud nekik parancsolni, hogy megjelenne az álmaikban.

– Undorító – mondtam. – És mi a helyzet a professzorokkal? Őket is az irányítása alatt tartja?

– Nagyon úgy tűnik. Legalábbis eddig még egyikük sem szállt szembe vele vagy Neferettel.

Arra számítottam, hogy Stark nem szívesen válaszol majd a kérdéseimre, de szemmel láthatóan nem zavarta a faggatózásom, mintha semmi különös nem lenne abban, amit elárult nekem, ezért úgy döntöttem, hogy tovább folytatom az információgyűjtést.

– És Erebosz Fiai? Mindössze egyetlen harcossal találkoztam azóta, hogy visszajöttünk.

– Nem sok maradt közülük – felelte Stark.

– Ezt meg hogy érted?

– A legtöbbjük halott. Amikor Shekinah összeesett, Ate elveszítette a fejét, és támadást indított Kalona ellen, bár szerintem nem Kalona ölte meg a főpapnőt.

– Tényleg nem. Neferet volt az.

– Hmm. Így már érthető. Neferet egy bosszúálló ribanc.

– Azt hittem, te is a hívei közé tartozol.

– Nem.

– Biztos?

– Biztos.

– És ezt ő is tudja? – kérdeztem.

– Nem. De emlékszem rá, hogy mit mondtál közvetlenül a halálom előtt. Figyelmeztetni próbáltál, hogy legyek óvatos Neferettel.

– Igen, én is emlékszem.

– Nos, igazad volt.

– Stark, ugye jól látom, hogy megváltozott? Már nem csak egy szimpla vámpír Főpapnő, igaz? – kérdeztem.

– Azt biztos, hogy megváltozott. Egészen bizarr képességekkel rendelkezik. Esküszöm, hogy még Kalonánál is jobban tud mások után kémkedni. – Elkapta a tekintetét, és amikor ismét felém fordult, mélységes szomorúságot láttam a szemében.

– Bárcsak te lettél volna ott Neferet helyett!

– Hol ott? – kérdeztem, bár nagyon jól tudtam, hogy mire gondol.

– Te figyelted a holttestemet, igaz? Azzal a kamerával.

– Igen – feleltem halkán. – Jack szerelte fel. Nem akartalak magadra hagyni, és ez volt az egyetlen módja annak, hogy szemmel tudjalak tartani. De aztán jött a nagymamám balesete, és minden felborult... Sajnálom.

– Én is sajnálom. Minden egészen más lett volna, ha te vagy ott, amikor kinyitom a szemem.

Meg akartam kérdezni tőle, hogy pontosan milyen volt meghalni és feltámadni, és mit csinált vele Neferet, amikor magához tért, de az arca merev volt, mint egy kőszikla, a szem pedig megtelt fájdalommal.

– Nézd – szólalt meg hirtelen témát váltva. – Aludni akarsz, igaz? Én is fáradt vagyok. Miért nem fekszünk le együtt? Csak aludni. Megígérem, hogy nem próbálkozom semmivel.

– Nem, nem – ráztam a fejem.

– Inkább álmodsz megint Kalonával?

– Nem, de akkor sem hinném, hogy ez jó ötlet lenne.

Megkeményedett az arca, és láttam, hogy a fájdalom visszatér a tekintetébe.

– Mert azt hiszed, hogy nem tartanám be az ígéretemet, igaz?

– Nem – feleltem őszintén. – Azért, mert nem akarom, hogy bárki is megtudja, hogy itt vagy.

– Elmegeyek, mielőtt a többiek felébrednek – mondta halkán.

Hirtelen megértettem, hogy mi múlik a válaszomon. Talán ez lehet az, ami a jó irányba billenti a mérleget az emberi mi-voltáért vívott küzdelemben. Kramisha költeményének utolsó két sora visszhangzott a fejemben: „Embersége *megmenti/ Vajon ő is megment engem?*” Tudtam, hogy mit kell tennem.

– Oké, rendben. De tényleg el kell tűnnöd, mielőtt megláthatnának.

Elkerekedett a szeme a meglepetéstől, aztán ajkán ismét megjelent a rosszfiús félmosoly.

– Komolyan mondod?

– Sajnos igen. Most pedig gyere ide, mert úgy érzem, hogy beszéd közben is képes lennék elaludni.

– Király! Nem kell kétszer mondanod. Lehet, hogy szörnyeteg vagyok, de hülye nem. – Azzal visszasietett az ágyhoz.

Odébb húzódtam, és közben meglöktem Nalát, aki morogva felpattant, elvonult az ágy végébe, háromszor körbefordult, és esküszöm, már aludt, amikor lerakta a fejét a két mancsára. Starkra pillantottam, és gyorsan az ágyra tettem a karomat, mielőtt lefekhetett volna rá.

– Most meg mi van? – nézett rám értetlenül.

– Először is rakd le azt az íjat meg a tegezt, amit úgy hordasz, mintha hozzá lenne növe a hátadhoz.

– Oké. – Áthúzta a fején a bőrből készült övet, amely az íjat meg a nyílvevesszőkkel teli tegezt erősítette a hátára, és lerakta őket az ágy mellé a padlóra. Amikor még mindig nem vettem el a karomat, így szólt: – Mit csináljak még?

– Cipőben akarsz bemászni az ágyamba?

– A francba! Bocs – motyogta, és lerúgta a cipőt a lábáról. Azután rám nézett. – Levegyek még valamit?

Összevontam a szemöldökömet. Mintha nem lett volna így is épp elég szexi a fekete pólójában, farmerjában és a gunyoros mosolyával. De inkább leharaptam volna a nyelvem, semmint ezt eláruljam neki.

– Ne. Meg ne próbálj mást is levenni. Gyere már ide, mindjárt elájulok a fáradtságtól.

Ahogy lefeküdt mellém, rájöttem, mennyire kicsi az ágyam ahhoz, hogy megosszam egy pasival. Emlékeztetnem kellett

magamat, hogy tényleg fáradt vagyok, és Starkot kizárólag azért engedtem be az ágyamba, hogy ki tudjam pihenni magam.

– Lekapcsolnád a villanyt? – kérdeztem a lehető legközömbösebb hangomon.

Odanyúlt, és leoltotta.

– És holnapra mi a terved, bemész az órákra – kérdezte.

– Igen, gondolom. – Azt azonban nem akartam kifejtetni, hogy mi a valódi oka annak, hogy ilyen rövid idővel a sérülésem után máris folytatom a tanulást, ezért hozzátettem: – És körül kell nézmem a Hummerben, amivel Dáriusz idehozott minket. Azt hiszem, benne felejtettem a táskámat. Vagy legalábbis remélem, hogy ott felejtettem, és nem hagytam el, mert az tényleg szívás lenne.

– Ettől mindig kiver a víz – mondta Stark.

– Mitől?

– A csajok táskájától. Meg attól a sok bizarr holmitól, amit cipelnek benne.

– Bizarr holmik? Jesszusom, hogy lehetsz ennyire pasi? A lányok táskájában csupa olyan dolog van, amire egy lánynak szüksége lehet – magyaráztam mosolyogva.

– Ez akkor is félelmetes – felelte, és éreztem, ahogy megborzong.

Erre már hangosan felnevettem.

– A nagymamám azt mondaná rád, hogy egy paradoxon vagy.

– Az jó vagy rossz?

– A paradoxon egy önellentmondás. Itt vagy te, a nagy macsó, a veszedelmes harcos, aki mindig célba talál, de teljesen beparázol a lányok táskájától? Úgy látszik, azok a te pókjaid.

Kuncogni kezdett.

– A pókjaim? Ez meg mit jelent?

– Nem szeretem a pókokat. Nagyon nem. – Most én borzongtam meg.

– Ja, értem már. Szóval a táskák az én pókjaim. Igen, jókora pókok, amiket ki lehet nyitni, és tele vannak bébipókokkal.

– Oké, abba lehet hagyni! Mindjárt elhányom magam. Vált-sunk témát.

– Jó ötlet. Szóval... szerintem ahhoz, hogy ez a dolog működjön, hozzá is kell érned ahhoz, akivel együtt alszol. – A hangja szokatlanul meghittén csengett a sötétben.

– Persze, jó duma. – Éreztem, hogy remeg a gyomrom, és nem csak azért, mert az előbb pókokról beszéltünk.

Hosszan felsóhajtott.

– Igazat beszélek. Mit gondolsz, miért nem tartotta távol az, amikor a szobatársnőddel aludtál? Egymáshoz kell érnetek. Egy fiúnak és egy lánynak. Valószínűleg a fiú-fiú párosítás is működne, ha Damien és a barátja lennének azok. Vagy egy lány-lány, ha együtt járnak. – Elhallgatott. – Csak fecsegek összevissza.

– Szerintem is. – Én is mindig ezt csináltam, ha ideges voltam, és jó volt végre találkozni valakivel, aki ugyanígy próbálja levezetni a feszültséget.

– Miattam tényleg nem kell aggódnod. Nem foglak bántani.

– Mert tudod, hogy rád uszítanám az elemeket, ha megtennéd?

– Mert fontos vagy nekem – felelte. – És én is fontos voltam számodra, igaz? Még mielőtt ez az egész történt velem.

– Igaz. – Egyfelől itt lett volna a tökéletes alkalom, hogy megemlítssem azt az apróságot, hogy Erikkel újra együtt vagyunk. Vagy hogy szóba hozzam Heath-t. Másfelől viszont éppen a srác emberi mivoltát igyekeztem visszaállítani, és az valószínűleg nem segített volna ebben, ha azt mondom neki, hogy „*Hé, alszom veled, és úgy teszek, mintha érdekelnél, de van pa-*

sim. Sőt igazából kettő is.” Harmadrészt pedig legfőbb ideje lett volna végre őszintének lenni saját magamhoz. Erik tökéletesnek tűnt számomra; mindenki azt gondolta, hogy vele kellenem. Akkor vajon miért tetszettek mindig más pasik is még azelőtt, hogy kitört volna belőle a féltékeny seggfej? Nem csak Heath-hez vonzódtam rajta kívül, hanem Lorenhez és Starkhoz is. Az egyetlen magyarázat az volt, hogy Erikből hiányzott valami. Vagy belőlem lett egy bűdös ribanc. De nem éreztem magamat bűdös ribancnak. Csak egy lánynak, akinek egyszerre több pasi is tetszik.

Stark megmozdult mellettem, és majdnem ugrottam egyet, amikor éreztem, hogy felemeli a karját.

– Bújj ide! Tedd a fejedet a mellkasomra, ott elalhatsz. Ne félj, vigyázok rád. Ígérem.

Kivertem a fejemből Eriket, és úgy döntöttem, hogy akár oda is bújhatok Starkhoz – ha már egyszer beengedtem az ágyamba. Átölelt, én pedig megpróbáltam elengedni magam, miközben a fejem a mellkasán pihent. Azon morfondíroztam, neki vajon nem kényelmetlen-e így. Nem vagyok túl nehéz? Nem vagyok túl közel hozzá? Esetleg túl messze?

Aztán felemelte a kezét, és rátette a fejemre. Először azt hittem, hogy meg akarja mozdítani a fejem (mégis túl nehéz volt), vagy elkezd fojtogatni, vagy tudom is én. Ezért igencsak meglepődtem, amikor simogatni kezdte a hajamat. Finoman, mint ha egy ijedős lovat akarna megnyugtatni.

– Nagyon szép a hajad. Mondtam ezt, mielőtt meghaltam, vagy csak gondoltam?

– Valószínűleg csak gondoltad – feleltem.

– Szívesen elmondanám, hogy milyen szexi voltál meztelenül, de most ez nem lenne helyénvaló, mivel egy ágyban fekszünk, de nem csinálunk semmit.

– Nem – merevedtem meg készen arra, hogy elhúzódjak tő-

le. – Tényleg nem lenne helyénvaló.

A mellkasa hullámzott a fejem alatt a nevetésétől.

– Engedd el magad, oké?

– Akkor ne beszélj arról, hogy láttál meztelenül.

– Oké. – Egy ideig szótlánul simogatta a hajamat, aztán így szólt: – Az a Hollómás alaposan megsebesített.

Ez nem kérdés volt, mégis válaszoltam rá.

– Igen.

– Kalona nem akarja, hogy bántódásod essen, ezért nem sok jóra számíthat, ha visszatér.

– Nem fog visszatérni. Megöltem. Felgyújtottam – feleltem.

– Jól tetted – mondta. – Zoey, megígéred nekem még valamit?

– Igen, bár úgy tűnik, nem teszek maradéktalanul boldoggá azzal, amikor betartom a neked tett ígéreteimet.

– Ha ezt betartod, azzal boldoggá fogsz tenni.

– Miről van szó?

– Ígérd meg, hogyha tényleg szörnyeteg lesz belőlem, akkor engem is felgyújtasz.

– Ilyesmit nem szívesen ígérek – mondtam.

– Akkor gondolkodj rajta, mert könnyen lehet, hogy ezt az ígéretedet egyszer tényleg be kell tartanod.

Ismét elhallgattunk. Egyedül Nala halk szuszogását hallottam az ágy végéből és Stark szívverését a fejem alatt. Folyamatosan simogatta a hajamat, és hamarosan úgy éreztem, mázsás súlyok húzzák le a szemhéjamat. De mielőtt elaludtam volna, akartam mondani neki valamit.

– Megtennél valamit a kedvemért? – kérdeztem álmosan.

– Azt hiszem, nem tudsz olyat kérni, amit ne tennék meg – felelte.

– Soha többé ne hívd magad szörnyetegnek.

Egy pillanatra mozdulatlaná merevedett a keze. Aztán oda-

hajolt hozzám, és éreztem az ajkát a homlokomon.

– Szép álmokat, aludj csak, majd én vigyázok rád.

Még akkor is simogatta a hajamat, amikor elaludtam. Kalona ezúttal nem látogatott meg álmomban.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Stark már nem volt ott, amikor felébredtem. Kipihentnek éreztem magam, és olyan éhes voltam, hogy egy ökröt is fel tudtam volna falni. Nyújtózkodtam, majd ásítottam egyet, és csak akkor vettem észre a nyílveesszőt a párnámon. Félbe volt törve. Ott hevert a párnámon egy törött nyíl, ami azért is érdekes volt, mert így hívták a várost, ahol laktam*, mielőtt megjelöltek volna. Ismerem a félbetört nyílveessző szimbolikus jelentését – ez a békének, a harc befejezésének jele. A nyíl két darabja alatt egy félbehajtott papírdarab hevert, rajta a nevem. Kinyitottam, és elolvastam: *Figyeltelek, miközben aludtál. Álmodban olyan békés volt az arcod, mint egy kisgyereké. Bárcsak képes lennék én is békében élni önmagammal. Bárcsak behunyhatnám a szemem, és nyugalmat lelhetnék. De nem tudok. Képtelen vagyok érezni, ha nem vagy mellettem, és amikor igen, akkor is olyasmit akarok, ami nem lehet az enyém, legalábbis most nem. Ezért itt hagyom neked ezt a békémmel együtt. Stark.*

– Ez meg mi a francot jelent? – kérdeztem Nalát.

A macskám válaszul előbb prüszkölt, majd morcosan nyávogott egyet, végül leugrott az ágyról, és odaügetett a tálkájához. Hátrapillantott a válla felett, és elkezdett dorombolni.

– Igen, tudom. Én is éhes vagyok. – Adtam neki enni, öltözködés közben pedig Stark járt az eszemben, meg az, hogy mi csoda bizzarr nap vár rám a suliban. – Ma eltűnünk innen – mondtam a tükörképemnek határozottan, miután a hajvasalóval sikerült nagyjából elfogadható külsőt kölcsönözni a fejem-

* Broken Arrow – törött nyíl (angol)

nek.

Lesiettem a lépcsőn, bementem a konyhába, felmarkoltam a kedvenc müzlimet, és csatlakoztam az Ikrekhez, akik a fejüket összedugva sutyorogtak, és látszott rajtuk, hogy valamin nagyon felhúzták magukat.

– Hello, csajok – köszöntem nekik, és teletöltöttem egy nagy tálat a csokis finomsággal. – Mi a nagy helyzet?

Erin fojtott hangon válaszolt:

– Úlj itt néhány percig, és te is látni fogod, hogy mi a nagy helyzet.

– Ja, figyeld csak a bábokat – suttozta Shaunee.

– Okkkké – feleltem lassan. Tejet öntöttem a müzlimre, és feltűnés nélkül figyelni kezdtem a körülöttünk lévőket.

Először nem érezkeltem semmi különöset. Müzliszeletet vagy kukoricapelyhet reggeliző lányokat láttam. Kellett hozzá egy kis idő, mire rájöttem, hogy nem az a különös, amit látok, hanem az, amit nem. Senki nem viccelődött, senki nem cukkolta azzal a másikat, hogy milyen a haja, senki nem felelte erre azt, hogy az anyukájáéval törődjön. Senki nem beszélt pasikról. De tényleg senki. Senki nem panaszkodott, hogy nincs kész a házija. Igazából beszélni se nagyon beszéltek. Csak rágtak, lélegeztek és mosolyogtak. Sokat.

Kérdő tekintettel néztem az Ikrekre.

Bábok, tátogta Erin, miközben Shaunee bólogatott.

– Legalább olyan idegesítőek, mint az a seggfej Stark – suttozta Erin.

– Stark? Mi van vele? – Reméltem, hogy nem büntudatos a hangom.

– Az a baromarcú keresztülgyalogolt a társalgón, amikor te még odafent voltál. Mintha itt minden az övé lenne, és nem érdekelné, hogy meglátja valaki, amint vidáman távozik egy szerencsétlen lány megerőszakolása után – mondta Shaunee még

mindig lehalkítva a hangját.

– Látnod kellett volna Beccát. Úgy loholt utána, mint egy kis terrier – tette hozzá Erin.

– És Stark erre mit csinált? – kérdeztem, és visszafojtott lélegzettel vártam a választ.

– Az a rohadék még csak rá se nézett – felelte Shaunee.

– Eldobta, mint egy használt zsebkendőt – mondta Erin felháborodva.

Azon gondolkodtam, hogyan húzhatnék ki belőlük még valamit Starkról anélkül, hogy rájönnének, mennyire fontos nekem a srác. Aztán az jutott eszembe, hogy talán mondanom kellene valamit Stark védelmében, amikor Erinnek hirtelen elkerelkedett a szeme, és a hátam mögé meredt.

– Kár volt a falra festeni az ördögöt – morogta Shaunee megvetően.

– Ahogy mondod, húgocskám.

– Eltévesztetted az asztalt – mondta Shaunee. – A háremsz tagjai ott vannak, meg ott, meg ott. – Kezével a többi lány felé intett, akik abbaahagyták az evést, és tátott szájjal bámultak a hátam mögé. – Nem itt.

Megfordultam a széken, és felnéztem Starkra. Találkozott a tekintetünk. Az enyém riadt volt, az övé pedig barátságos, és szinte a hallottam a benne tükröződő kérdéseket.

– Szia, Stark – köszöntem neki fittyet hányva az Ikrekre és mindenki másra a helyiségben. Vigyáztam, hogy a hangom ne legyen se túl barátságos, se túl kimért. Egyszerűen csak köszöntem neki, mintha ő is csak egy szimpla vámpírjelölt volna.

– Jobban nézel ki, mint amikor legutóbb láttalak – mondta.

Éreztem, hogy elpirulok. Legutóbb az ágyamban látott, ahol együtt feküdtünk. Még mindig a szemébe nézve azon törtem a fejem, vajon mit válaszolhatnék erre itt, mindenki előtt. Erin azonban megelőzött.

– Nem meglepő, hogy jobban néz ki, mint tegnap éjjel, amikor azt látta, hogy Becca vérét szívod.

– Igen, már a látvány is elég volt ahhoz, hogy majdnem kidobja a taccsot.

Stark elkapta rólam a tekintetét, és az Ikrekre nézett. Szemében veszedelmes vörös fény villant.

– Zoey-val beszélgetek, nem veletek. Úgyhogy kussoljatok!

Volt valami nagyon ijesztő a hangjában. Nem kiabált. Az arckifejezése sem változott meg. Leginkább egy összetekeredett kígyóra emlékeztetett, akit csak egy hajszál választ el attól, hogy lecsapjon. Furcsán hullámozott körülötte a levegő, mint ahogy egy forró bádogtető felett szokott hőség idején. Nem tudom, hogy az Ikrek is látták-e, de kétségkívül érzékelték valamit. A szemem sarkából láttam, hogy mindketten elsápadnak, de nem fordultam feléjük. Starkot néztem, mert tudtam, hogy azt a szörnyeteget látom, akiről beszélt. Stevie Rae jutott eszembe arról, ahogy egyik pillanatról a másikra átváltozott. Ő is pont ilyen volt, mielőtt visszanyerte volna emberi mivoltát.

Vajon miért foglalkoztam ennyit Starkkal? Talán azért, mert láttam Stevie Rae-t ugyanezekkel a sötét ösztönökkel küzdeni, majd legyőzni őket, és azt akartam hinni, hogy Stark is képes lehet rá?

Nos, ha volt valami, amit megtanultam abban az időszakban, az az volt, hogy egy vámpírjelölt ebben az állapotában nagyon veszedelmes tud lenni.

– Mit akartál mondani nekem, Stark? – kérdeztem nyugodt hangon.

Láttam az arcán a küzdelmet, amit a régi Stark vív a szörnyeteggel, aki legszívesebben átugrana az asztalon, és letépné az Ikrek fejét. Végül levette róluk a szemét, és ismét rám nézett. Csak egy apró vörös pont emlékeztetett a tekintetében az iménti jelenetre.

– Igazából semmit nem akartam mondani. Csak találtam valamit. Ez a tiéd, ugye? – Azzal felemelte a kezét, és odanyújtotta a táskámat.

Rápillantottam, és eszembe jutott, amit arról mondott, hogy ugyanannyira fél a női táskáktól, mint én a pókoktól. Elmosolyodtam.

– Igen, az enyém, köszönöm. – Elvettem tőle, és ahogy odanyúltam, a kezünk egy pillanatra egymáshoz ért. – Volt egyszer egy ismerősöm, aki azt mondta, hogy a lányok táskájáról mindig a pókok jutnak eszébe.

A vörös izzás egy csapásra kihunyt a szemében. A rettenetes aura, amely körülvette, szintén eltűnt. Egyik ujjával megcirógatta a kezemet, majd elengedte a táskát.

– Pókok? Biztos vagy benne, hogy jól hallottad?

– Teljesen biztos. Kösz még egyszer, hogy megtaláltad.

Megvonta a vállát, sarkon fordult, és kísértelt a helyiségből.

Ahogy eltűnt, az Ikreket és engem kivéve az összes vámpírelölt azonnal izgatott sutyorgásba kezdett arról, hogy Stark milyen hihetetlenül szexi. Én közben szótlánul kanalaztam a müzlimet.

– Hú, ez a srác nagyon durva – szólalt meg Shaanee.

– Stevie Rae is ilyen volt az Átváltozása előtt? – kérdezte Erin.

Bólintottam.

– Alapvetően igen. – Lehalkítottam a hangomat, és megkérdeztem: – Nem vettetek észre valami különös hullámzást körülötte? Vagy egy sötét árnyat a háta mögött?

– Nem, túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy az életemért imádkozzak. Nem volt időm a levegőt vizslatni körülötte – felelte Erin.

– Dettó – mondta Shaanee. – Akkor te ezért nem félsz tőle? Mert olyan, mint Stevie Rae az Átváltozása előtt?

Felvontam az egyik vállamat, és úgy tettem, mintha nem tudnék megszólalni, mert tele a szám müzslivel.

– Tudom, hogy mi van Kramisha versében, emlékszem rá – nézett rám Erin. – De légy óvatos. Valami nagyon nem stimmel vele.

– Ráadásul lehet, hogy az a vers nem is róla szól – tette hozzá Shaunee.

– Csajok, tényleg muszáj ezt most megbeszelnünk? – kérdeztem, miután lenyeltem, ami a számban volt.

– Nem, ez a seggfej egyáltalán nem érdekkel minket – vágta rá azonnal Shaunee.

– Ahogy mondod, húgocskám. Hé, Zoey, én a helyedben megnézném, nem hiányzik-e valami a táskámból.

– Ja, oké. – Kinyitottam a táskámat, és belenéztem. Elkezdtem kotorászni benne, és hangosan tájékoztattam az Ikreket az eredményről. – Mobil... szájfény... napszemüveg... pénztárca, benne az összes pénzzel, a jogosítvánnyal... és... – Hirtelen elhallgattam, amikor megakadt a szemem egy kis cetlin, amelyre egy félbetört nyílvezzőt rajzoltak. A nyílvezző alatt a következő szavak álltak: *Kösz az éjszakát.*

– Mi az? Rájöttél, mit nyúlt le? – kérdezte Erin, és megpróbált az asztal túloldaláról belekukucskálni a táskámba.

Gyorsan összecsuktam.

– Nem, csak találtam egy koszos papírsepit. Bárcsak azt lenyúlta volna!

– Akkor is azt mondom, hogy egy seggfej – morogta Erin.

Bólintottam, és egyetértően motyogtam valamit, majd folytattam a müzslim elfogyasztását, és közben igyekeztem nem gondolni Stark meleg kezére, amint a hajamat simogatja.

Az óráim – ahogy a spanyoltanárom, Garmy professzor mondta volna, ha nem változott volna ő is bábbá – *no bueno para me*

voltak. És a legrosszabb az volt az egészben, leszámítva a gusztustalan Hollómásokat, akik mintha mindenhol ott lettek volna, hogy majdnem meg tudtam győzni magam arról, hogy minden rendben. De csak majdnem.

Az sem javított a hangulatomon, hogy nemrég megváltozott az órarendem, ezért tök ismeretlen vámpírjelöltekkel voltam együtt, egy közös órám sem volt Damiennel vagy az Ikrekkel. Aphroditének a színét sem láttam, és imádkoztam, hogy ennek ne az legyen az oka, hogy a Hollómások felfalták őt és Dáriuszt. Ismerve persze Aphroditét, még mindig a szobájában voltak, és orvososat játszottak.

Ez az émelyítő kép lebegett a szemem előtt, amikor beültem az első órámra, irodalomra. Amikor Shekinah megkavarta az órarendemet, az volt a célja, hogy vámpírszociológiából felsőbb évesek közé kerüljek, azt azonban elfelejtette megemlíteni, hogy irodalomból és spanyolból is ugrottam egy évet. Ezért görcsbe rándult gyomorral vártam, hogy Penthesilea profeszszor, ismertebb nevén Prof P milyen irodalmi művel és hozzákapcsolódó esszével fog megkínálni minket.

Felesleges volt aggódnom. Prof P most is ugyanolyan káprázatosan nézett ki, mint mindig, de úgy viselkedett, mintha kicsereálték volna. Prof P, messze a legjobb tanár, akivel valaha találkoztam, azzal kezdte az órát, hogy kiosztott egy nyelvtani feladatlapot. Döbbenet meredtem a fénymásolt, fekete-fehér oldalakra, amelyeket ki kellett volna töltenem. Központozási feladatokról kezdve az összetett mondatok elemzéséig minden volt benne.

Oké, tudom, hogy vannak diákok – gyaníthatóan az állami iskolába járók túlnyomó többsége –, akik nem kaptak volna sokkot egy ilyen feladattól. De könyörgöm, ez Prof P volt az Éjszaka Házában! Márpedig az Éjszaka Házáról mindent lehet állítani, de azt nem, hogy az órák unalmasak lettek volna. Leg-

alábbis mostanáig.

Ráadásul Penthesilea ezek közül a nem unalmas tanárok közülük is kimagaslott. Az első óra első percében a rajongójává váltam, amikor elkezdett felolvasni Walter Lord regényéből, *A Titanic pusztulásából*. Ez már önmagában is nagyon király dolog volt, de ha még hozzávesszük, hogy Prof P történetesen éppen Chicagóban élt a hajó elsüllyedésekor, és emlékezett egy csomó részletre a hajón utazó emberekkel, illetve azzal kapcsolatban, hogy milyen volt az élet a múlt század első évtizedeiben, akkor képet kaphatunk arról, milyen fantasztikus órákat tartott.

Felnéztem a dögunalmas feladatlapról, és láttam, hogy a tanárnő az íróasztala mögött ül, és kifejezéstelen arccal mered a számítógép képernyőjére. A mai órán a kisugárzása lesüllyedt a világ legunalmasabb tanárának, Mrs. Fossternek a szintjére, aki zsinórban többször is elnyerte a Minden Idők Legrosszabb Irodalomtanára címet, és akit a diákjai csak a Feladatlapok Királynőjének hívtak vagy Umpa Lumpának, attól függően, hogy aznap éppen mit viselt.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy Penthesilea professzor is báb lett.

A második órám a spanyol volt. Nem elég, hogy a negyedéves spanyol túl nehéz volt nekem (a pokolba, hiszen már a harmadéves is túl nehéz volt!), de sajnos Garmy professzor is csak árnyéka volt régi önmagának. Korábban spanyolórán kizárólag spanyolul beszéltünk, most azonban Garmy idegesen ugrabugrált a teremben, és segített a diákoknak mondatokat írni a táblára függesztett képről, amelyen macskák – *gatos* – birkóztak egy gombolyaggal – *hilo*, vagy valami olyasmi. (Spanyolból tényleg nem vagyok valami nagy penge.) Madártollakra emlékeztető tetoválásairól régebben mindig egy kis spanyol madár jutott eszembe. Most úgy nézett ki, mint egy idegbeteg

veréb, amely összevissza repked a vámpírjelöltek között, és mindjárt idegösszeomlást kap.

Két professzorból báb lett.

De ha választhattam volna, inkább végigülök még egy spanyolórát Garmy professzorral, mint hogy bemenjek vámpírszociológiára, amit Neferet – ki más? – tanított.

Az első naptól fogva tiltakoztam az ellen, hogy felsőbb évesek közé kerüljek vámpírszociológián. Eleinte azért, mert be akartam illeszkedni. Nem akartam, hogy én legyek az a különleges harmadéves (vagyis gólya), aki hatodévesekkel (vagyis végzősökkel) jár egy órára, mert annyira „különleges”. Még csak az hiányzott volna.

Hamarosan azonban rá kellett jönnöm, hogy nem tudok észrevétlen maradni. Azóta megtanultam együtt élni a különlegességgel és az ezzel járó felelősséggel. De hiába mondogattam magamnak, hogy a vámpírszoc is csak egy olyan óra, mint a többi, nagyon be voltam tojva előtte.

Természetesen az sem enyhítette a szorongásomat, hogy Neferet fogja tartani az órát.

Bementem, találtam egy üres asztalt a terem végében, és megpróbáltam elrejtőzni mögötte, mint azok a lajhárra emlékeztető diákok, akik végigalusszák az órákat, és a szünetekben ásítva battyognak át egyik teremből a másikba.

A tervem valószínűleg működött is volna, ha Neferet is átváltozott volna bábbá. De sajnos erről szó sem volt. Neferetből csak úgy sugárzott az erő és a hatalom, amit a kevésbé jól informáltak könnyedén összetéveszthettek a boldogsággal. Én azonnal felismertem, hogy miről van szó. Neferet úgy ragyogott, mint egy jóllakott pók, aki levágott fejből épített trónusán terpeszkedik, és közben újabb áldozatokat keres a szemével.

Mellékesen jegyzem meg, hogy Damien biztosan büszke lett

volna rám, ha tudja, milyen választékosan fejeztem ki magam.

Pókhöz való hasonlatossága mellett az is feltűnt Nefereten, hogy továbbra sem viseli Nüx jelét, amely egy ezüsttel hímzett istennő alakot ábrázol két kezében egy félholddal. Helyette fekete kőből készült hatalmas szárnyak lógtak a nyakában egy aranyláncon. Nem először tűnődtem el rajta, vajon miért én vagyok az egyetlen, akinek feltűnt, mennyire megváltozott Neferet. Hogy lehet az, hogy senki nem vette észre azt a sötét energiát, amely megtöltötte körülötte a levegőt?

– A mai órán egy olyan képességgel fogunk foglalkozni, amelyet csak a vámpírok, illetve bizonyos esetekben a felsőbb éves vámpír jelöltek tudnak használni. Ezért egyelőre nem lesz szükségetek a Vámpírjelöltek kézikönyvére, csak akkor, ha jegyzetelni akartok bele. Kérlek, nyissátok ki a szöveggyűjteményt a 426. oldalon, a rejtőzködésről szóló fejezetnél. – Neferet könnyedén el tudta érni, hogy mindenki rá figyeljen. Fel-alá járkált a teremben, mint egy királynő a hosszu, fekete, arannyal szegett ruhájában, amely úgy nézett ki rajta, mintha folyékony fémből készült volna. Vörösésbarna haját hátul összefogva viselte, csak néhány göndör fürt keretezte gyönyörű arcát. A hangja mély volt és fülbemászó.

Hihetetlenül félelmetes jelenség volt.

– Mindenki olvassa el ezt a fejezetet. A házi feladat az lesz, hogy a következő öt napban vezessetek naplót az álmaitokról. Titkos vágyak és rejtett képességek gyakran kerülnek felszínre az álmokban. Mielőtt elalszotok, koncentráljatok az olvasottakra és arra, hogy a rejtőzködés mit jelent nektek. Milyen sötét titkokat rejtegettek a világ elől? Hová mennétek, ha senki nem lenne képesek rátok találni? Mit csinálnátok, ha láthatatlanná tudnátok válni? – Elhallgatott, és egyenként a diákok szemébe nézett. Néhányan szégyenlősen elmosolyodtak. Mások büntudatosan lesütötték a szemüket. Mindent egybevetve ez az óra

volt az eddigi három közül a legmozgalmasabb.

– Brittney, kedvesem, felolvasnád a 432. oldalon lévő részt az álcázásról?

Brittney, egy csinos, barnahajú lány bólintott, odalapozott, és elkezdte olvasni:

ÁLCÁZÁS

A legtöbb vámpírjelöltnek veleszületett képessége, hogy álcázni tudja magát az idegenek, pl. az emberek előtt. Hagyományosan akkor szokták használni, amikor kilopódnak az iskola területéről, hogy az emberek orra előtt tartsanak szertartást. Ez azonban csak ízelítő abból a képességből, amellyel a felnőtt vámpírok rendelkeznek. Még a különleges képességekkel nem rendelkező vámpírok is magukhoz tudják rendelni az éjszakát, hogy az elrejtse mozdulataikat az átlagos emberek csökevényes érzékszervei elől.

Ezen a ponton Neferet hirtelen félbeszakította.

– Ebből a fejezetből többek között azt is megtanulhatjátok, hogy minden vámpír képes titokban közlekedni az emberek között, ami nagyon hasznos képesség, az emberek ugyanis hajlamosak ellenségesen viselkedni velünk.

Elkomorodtam, és éppen azon gondolkodtam, vajon tényleg én vagyok-e az egyetlen vámpírjelölt, akinek feltűnt, milyen előítéletei vannak Neferetnek az emberekkel szemben, amikor hirtelen megszólalt mellettem.

– Zoey. Örömmel látom, hogy végre olyan órára jársz, ami összhangban van a képességeiddel.

Lassan felemeltem a fejem, és belenéztem jéghideg, zöld szemébe. Igyekeztem úgy válaszolni, mint ha én is csak egy átlagos vámpírjelölt volnék.

– Köszönöm. Mindig is szerettem a vámpírszociológiát.

Elmosolyodott, és hirtelen a *Nyolcadik utas: a halál* ember-evő szörnyetegére emlékeztetett, aki Sigourney Weavert üldözte abban a régi filmben.

– Kiváló. Felolvasnád az utolsó bekezdést ezen az oldalon?

Örültem, hogy végre van ürügyem lehajtani a fejemet, gyorsan megkerestem az utolsó bekezdést, és olvasni kezdtem:

Minden vámpírjelöltnek tisztában kell lennie azzal, hogy az álcázás rendkívül sok energiát emészt fel. Nagyon erős koncentráció szükséges az éjszaka megidezéséhez és megtartásához. Fontos tudnivaló az is, hogy az álcázásnak megvannak a maga korlátai, úgymint:

1. Kimerítő gyakorlat, amely rendkívüli módon megviselheti a szervezetet.
2. Álcázni csak szerves dolgokat lehet, ezért könnyebb álcázni magunkat, ha meztelenek vagyunk.
3. Autók, motorbiciklik vagy kerékpárok álcázásával hiábavaló próbálkozni.
4. Mint minden képességünknek, az álcázásnak is ára van. Egyeseknél ez az ár fejfájás vagy levertség. Másoknál azonban sokkal súlyosabb mellékhatások is előfordulhatnak.

Elértem az oldal aljára, és Neferetre pillantottam.

– Ennyi elég is lesz, Zoey. Halljuk, mit tanultál ebből? – Zöld szeme az enyémbe fúródott.

Ami azt illeti, éppen most tudtam meg, hogy én és a barátaim a Hummert nem tudjuk magunkkal vinni, amikor megszökünk az Éjszaka Házából, hacsak nem kapunk engedélyt az iskola elhagyására. Ezt azonban nem mondtam ki hangosan. Inkább tudálékos képet vágtam, és így szóltam:

– Azt, hogy házakat és autókat nem tudunk elrejtteni az emberek előtt.

– Sem a vámpírok előtt – tette hozzá határozott hangon, amit

az avatatlan (vagy bábbá vált) szemlélők könnyedén összetéveszthettek egy lelkiismeretes tanár hangjával. – Soha ne felejtse el, hogy a szerves anyagokat a vámpírok előtt sem tudod elrejteni.

– Nem fogom elfelejteni – feleltem komolyan. És be is tartottam az ígéreteimet.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Ebéd előtt volt még egy vívásom, és ennél jobb dolog nem is történhetett volna velem. Na jó, ez azért túlzás, mert az kétségkívül jobb lett volna, ha én és a barátaim egymillió mérföldre vagyunk az Éjszaka Házától, Neferettől és Kalonától. Ez azonban egyre távolibbnak tűnt a vámpírszoc óra és Neferet ijesztő kiselőadása után, amelyet az álcázásról tartott, ezért már az is boldoggá tett, amikor Sárkány azt mondta, hogy fáradtnak lát-szom, inkább csak üljek és onnan figyeljem a többieket.

Az igazat megvallva egyáltalán nem éreztem magam fáradt-nak, és amikor kihalásztam a tükrömet a táskámból, hogy fel-
rakjak egy kis szájfényt (szerencsére nem vesztettem el), nem is láttam magamat kimerültnek. Sárkány valószínűleg nem vé-
letlenül engedte meg, hogy leüljek, gondoltam, ráadásul ha eh-
hez hozzávesszük, hogy az ő macskája is ott volt a szobámban,
akkor legjobb lesz, ha szemmel tartom a vívásokatónkat.

Első ránézésre Sárkány olyan volt, mint nagyi egy újabb pa-
radoxonja. Alacsony, kedves fickó. Az a fajta otthonülős apu-
ka, aki süteményt készít a gyerekeinek és vészhelyzetben még
a lánya szoknyáját is meg tudja varrni. Egy olyan világban,
ahol a férfi vámpírok harcosok és védelmezők voltak, általában
nem sok babér termett az alacsony, kedves fickóknak. De
ahogy kezébe vette a kardját (vagyis a párbajtőrét), az egész
személyisége megváltozott. Egy szempillantás alatt halálos
gyilkológép lett belőle. A vonásai megkeményedtek. Nem nőtt
meg, de nem is volt rá szüksége, hogy magasabb legyen. Szó-
szerint olyan gyors volt, hogy a párbajtőréből csak egy csillo-
gó, fényes csíkot lehetett látni.

Figyeltem, ahogy Sárkány irányítja a diákokat. A vámpírjelöltek víváson nem tűntek annyira bábszerűnek, de ennek valószínűleg az volt az oka, hogy itt a testüket kellett használniuk, nem az agyukat.

Egy idő után azonban feltűnt, hogy mindenki szó nélkül végzi a feladatokat, senki nem bohóckodik vagy piszkálja a társait. Volt ebben valami nagyon ijesztő. Egy kamaszokkal teli tornaterem ugyanis általában nem az a hely, ahol mindenki fegyelmetlenül teszi a dolgát.

Elkomorodva néztem azokat a fiúkat, akiket normál körülmények között Sárkánynak mindig rendre kellett utasítania, és általában arra is figyelmeztetni szokta őket, hogy ne viselkedjenek úgy, mint az idióták (az Éjszaka Házában a tanárok nyugodtan mondhatják egy diáknak, hogy idióta, ha az úgy viselkedik, mint egy idióta, az idióta gyerekek ugyanis nem szaladhatnak sírva az anyukájukhoz; ennek megfelelően az Éjszaka Házában sokkal kevesebb gyerek viselkedik idiótaként, mint más iskolákban), amikor Sárkány hirtelen elém lépett. Pislogva néztem fel rá.

Lassan, jól láthatóan rám kacsintott, majd visszafordult az osztály felé.

A következő pillanatban felugrott mellém a padra Sárkány hatalmas Maine Coonja, és nyalogatni kezdte az egyik mancsát.

– Hello, Keselyüstök! – Megvakartam a fejét, és éreztem, hogy visszatér belém a remény.

Annak ellenére, hogy a sulis egy rémálommá változott, ahol minden sarokból veszély leselkedik ránk, az ebédet ugyanannyira vártam, mint régen. Megpakoltam a tálcát a kedvenceimmel, spagettivel és barna üccsivel, aztán csatlakoztam Damienhez és az Ikrekhez a törzsasztalunknál.

– No, mire jutottatok? – suttogtam két falat marinara szószos tészta között.

– Sokkal jobban nézel ki, mint tegnap – mondta Damien normál hangerővel.

– Jobban is érzem magam – feleltem, és kérdő pillantást vettem rá.

– Azt gondoltam, hogy át kellene néznünk az új szavakat a jövő heti irodalom doga előtt – jelentette ki Damien hangosan, azzal elővette a noteszét meg egy tollat.

Az Ikek felmordultak. Döbbsenten meredtem rá. Damien is bábbá változott volna?

– Attól, hogy néhány dolog megváltozott, még nem kell le-
rontanunk a jegyeinket – mondta Damien.

– Damien, hogy te milyen rohadt fárasztó tudsz lenni – só-
hajtott fel Shaunee.

– Még annál is rosszabb, húgocskám, egy...

Erin azonban nem tudta befejezni, Damien ugyanis az asztal közepére csúsztatta a noteszét, és mindannyian elolvashattuk, hogy mit írt az új szavak alá.

Hollómások minden ablakban. Kiváló a hallásuk.

Gyorsan összenéztünk az Ikekkel, aztán felsóhajtottam, és így szóltam:

– Rendben, Damien. Ahogy akarod. Nézzük át ezeket a hü-
lye szavakat. De egyetértek az Ikekkel, hogy baromi fárasztó
vagy.

– Oké, kezdjük azzal, hogy „laudáció”. – Tollával rámuta-
tott a szóra.

Shaunee megvonta a vállát.

– Ez a *Star Trekből* van, ugye?

– Igen, nekem is úgy rémlik – helyeselt Erin.

Damien őszinte undorral pillantott rájuk.

– Nem, egysejtűek, a „laudáció” ezt jelenti. – A papírra pe-

dig a következőket írta: *Sárkány velünk van.* – Oké, azt a szót ismered, hogy „kommersz”?

– Én ismerem – vágta rá Shaunee, és kikapta a tollat Damien kezéből. *Anasztázia is,* írta a noteszbe.

– A következő szó az enyém – mondtam, és magamhoz húztam a noteszt meg a tollat. *Ma éjjel el kell tűnnünk innen, de a Hummert nem használhatjuk. Nem lehet álcázni.* Az ajkamba haraptam, egy kicsit gondolkodtam, majd folytattam. *Legyetek óvatosak. N tudja, hogy meg akarunk szökni.* – Az alatta lévő t vizsont nem ismerem. Elárulnád, mit jelent, Damien?

– Persze – felelte Damien, és ezt írta: *Minél gyorsabban le kell lépnünk. Mielőtt megállíthatnának minket.*

– Oké, várjatok egy kicsit. Megpróbálok kitalálni a következő szó jelentését. Csak hadd gondolkodjak egy kicsit. – Szótlatlanul ettünk, miközben gondolkodtam, de nem azon, hogy mit jelent az „omnipotens” (ha agyonvernek, sem tudtam volna megmondani).

Tudtam, hogy minél előbb ki kellett jutnunk az iskolából, de Neferet egyértelművé tette, hogy számít rá. Ami azt jelentette, hogy valószínűleg árgus szemekkel figyeli minden mozdulatunkat, és nemcsak az étkező ablakában gubbasztó Hollómások révén, hanem a gondolatolvasó képességét is kihasználva. Vagyis amint elég közel kerül Damienhez és az Ikrekhez, belehallgat a gondolataikba. Magamban megkönnyebbülten felsóhajtottam, amiért rajtam kívül csak Stevie Rae tudott róla, hogy az alagutak helyett a bencés apátságba fogunk menni. Hála az elővigyázatosságomnak, hogy egy cetlire írtam Stevie Rae-nek...

– Megvan!

Damien és az Ikrek rám meredtek. Elvigyorodtam.

– Eszembe jutott, mit jelent az „omnipotens”! – hazudtam. – És támadt egy ötletem, hogyan tanulhatnánk meg. Néhány szó-

nak leírom a definícióját egy-egy cetlire. Mindegyikötöknek adok belőle egyet, amit meg kell tanulnotok. Ha megvan, akkor visszaadjátok nekem, és kaptok helyette másikat.

– Neked teljesen elment az eszed? – kérdezte Shaunee.

– Nem – szólalt meg Damien vidáman. – Nekem tetszik az ötlet.

Kitéptem három lapot a noteszből, és gyorsan leírtam mindegyikre: *Az istállóknál találkozunk!* Miután gondosan összehajtottam őket, azt mondtam:

– Gondoljátok végig azokat a definíciókat, amiket átvettünk. Ezt csak akkor olvassátok el, ha vége a hatodik órának. De ne csaljátok!

A kezükbe nyomtam a papírcetliket.

– Oké, vettük az adást – felelte Erin, és méregdrága farmerja zsebébe gyűrte a lapot.

– Ja, ahogy akarod. Te meg Damien kezdtek olyanok lenni, mint két tanár. És ezt nem dicséretnek szántam – morogta Shaunee, és ő is zsebre rakta a félbehajtott cetlit.

– Ne feledjétek, hogy kicsöngetés előtt nem szabad belenézni – ismételttem.

– Nem fogunk – mondta Damien. – És amikor igen, akkor pedig idézzük meg a legkedvesebb elemünket, hogy segítsen koncentrálni, ugye?

– Igen! – mosolyogtam hálásan Damienre.

– Erről jut eszembe. – Shaunee kitépte azt a lapot a noteszből, amelyre ebéd közben írtunk. – Ezt kiviszem a mosdóba, és alaposan áttanulmányozom az elemem segítségével. – Hosszan a szemembe nézett, én pedig bólintottam, mert tudtam, hogy az a terve, hogy megidézze a tüzet és megsemmisítse „illegális” tevékenységünk bizonyítékát.

– Én is veled megyek, húgocskám. Hátha szükséged lesz a... hmm... a segítségemre – sietett utána Erin.

– Legalább nem kell amiatt aggódnunk, hogy Shaunee felgyűjtja az egész iskolát – súgta Damien.

– Hű de rohadt éhes vagyok! – Aphrodité bukkant fel az asztalunknál, és lehuppant mellém. A tányérja tele volt spagetivel. Szokás szerint ragyogóan nézett ki, de most egy kissé zilált volt. A haját általában kibontva hordta, most azonban hátul összefogta lófarokba, és azt a benyomást keltette, mintha nem lett volna ideje megfésülködni.

– Jól vagy? – suttogtam, és a szememmel az ablakok felé intettem. Reméltem, hogy Aphrodité megérti, mire gondolok, és ő is lehalkítja a hangját.

Követte a tekintetemet, aztán alig láthatóan bólintott, és azt súgta vissza:

– Igen, jól vagyok. Dáriusz bitang gyors!

Ebből rájöttem, hogy a harcos valószínűleg neki is megmutatta, milyen az, amikor szupersebességbe kapcsolva fut valakivel. Egy pillanatra elmerengtem azon, milyen jó lenne, ha egyesével ki tudna vinni minket, aztán arra gondoltam, hogy vészhelyzet esetén talán egy vagy két vámpírjelöltet tényleg képes lehet magával vinni.

– Mindenhol ott vannak – mondta Aphrodité olyan halkán, hogy alig hallottam meg.

– A külső falon? – kérdezte Damien suttogva.

Aphrodité bólintott, és begyűrt egy nagy adag spagettit a szájába.

– Máshol is – felelte két falat között de elsősorban arra ügyelnek, hogy senki ne mehessen ki vagy be az engedélyük nélkül.

– Márpedig mi az engedélyük nélkül fogunk távozni – mondtam, és Damienre pillantottam. – Menj el, kérlek, beszélnem kell Aphroditével. Megérted, ugye?

Egy pillanatra láttam a sértődöttséget az arcán, de aztán

megértette, hogy Aphrodité az egyetlen, akivel nyugodtan beszélhetek, az ő agyába ugyanis Neferet nem tud belenézni.

– Persze, megértem – felelte Damien. – Akkor találkozunk a... – Elhallgatott, és kérdő tekintettel nézett rám.

– Ne felejtsd el a cetlit, amit adtam, oké?

Elmosolyodott.

– Oké.

– Miféle cetlit? – kérdezte Aphrodité, miután Damien elment.

– Leírtam nekik, hogy tanítás után találkozzunk az istállóknál, de kértem, hogy addig ne nézzék meg. Talán ha nekik meglepetés lesz, Neferetnek is beletelik egy kis időbe, mire rájön, hogy mire készülünk.

– És addigra mi már árkon-bokron túl leszünk.

– Remélhetőleg – suttogtam. Közelebb hajoltam Aphroditéhez, nem foglalkozva azzal, mit gondolnak a Hollómások, ha azt látják, hogy összedugjuk a fejünket. A miénkbe úgysem lát bele senki. – Amint vége a tanításnak, menj az istállókhoz Dáriusszal. Sárkány és Anasztázia a mi oldalunkon áll. Remélem, nem értettük félre a macskákat, és ez azt jelenti, hogy Lenobiára is számíthatunk.

– És akkor hátha segít nekünk átjutni a falon az istállók mögött?

– Igen. De ami utána jön, azt ne áruld el senkinek, még Dáriusznak sem. Megígéred?

– Persze, megígérem. Esküszöm, halja...

– Ha csak annyit mondasz, hogy nem árulod el, nekem az is elég – szakítottam félbe. Nem akartam hallani, amint azt mondja, hogy „haljak meg”.

– Nem árulom el. Szóval mit csinálunk utána?

– Miután megszőktünk, nem térünk vissza az alagutakba. A bencés apátságba megyünk.

Aphrodité rám szegezte a tekintetét, amelyben sokkal több

intelligencia csillogott, mint azt sokan feltételezték volna róla.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet?

– Megbízom Mary Angela nővérben, és rossz érzésem van az alagutakkal kapcsolatban.

– Bassza meg, utálok, amikor ezt mondod.

– A pokolba is, nehogy azt hidd, hogy én örülök neki! De érzékelttem valami furcsa sötétséget odalent, ami nagyon nem tetszett.

– Neferet – suttogta Aphrodité.

– Én is attól tartok. – Lassan beszéltem, hangosan kimondva, amit gondolok. – Azt remélem, hogy az apácák jelenléte távol tartja onnan. Ráadásul Mary Angela nővér azt mondta, hogy van egy hely az apátság területén, ahol nagy erők összpontosulnak, ezért nem lepődött meg annyira, amikor megtudta, hogy képes vagyok parancsolni az elemeknek. Azt hiszem, úgy nevezte, hogy Mária grottája. – Miközben ezt mondtam, éreztem, hogy szétárad bennem a bizonyosság, mint mindig, ha Nüx elégedett volt a választásommal. – Talán valahogy fel tudjuk használni az ott összpontosuló erőket, végül is a keleti falnál egyszer már sikerült. Ha mást nem, legalább abban segíteni fog, hogy fenn tudjam tartani az álcánkat.

– Mária grottája? Az valami barlangszerű hely, ugye? Olyan egzotikus neve van, mintha nem is Tulsában lenne, hanem valahol az óceán túloldalán. Oké, de ne felejtsd el, hogy a keleti falnál lévő helyet ugyanúgy fel lehetett használni gonosz célokra is – mondta. – És mi lesz Stevie Rae-vel meg a szörnyekkel? Hogy a pasijaidat ne is említsem.

– Ott fognak várni minket. Legalábbis nagyon remélem. A Hollómások figyelik a vasútállomást. Ha Stevie Rae nem tudja valami trükkel kicselezni őket, félő, hogy elkapják.

– A vele töltött két nap során arról azért megbizonyosodhattam, hogy Stevie Rae-nek van néhány titka, és azok közül nem

mindegyik ártalmatlan. – Elhallgatott, és zavartan fészkelődni kezdett.

– Mire gondolsz? – kérdeztem.

– Nézd, elmondom, de csak akkor, ha megígéred, hogy hiszel nekem.

– Oké, megígérem. Miről van szó?

– A bugris barátnéd trükkjeiről eszembe jutott valami. Valami, amire csak az után jöttem rá, hogy ő meg én, izé, tudod.

– Hogy megbélyegeztétek egymást? – kérdeztem, és önkéntelenül is elvigyorodtam.

– Nem vicces, seggfej! – csattant fel. – Inkább idegesítő. A lényeg az, hogy emlékszel, amikor Stevie Rae-vel az alagúthálózatról meg effélékről beszélgettél?

Elgondolkodtam.

– Igen, emlékszem. – Hirtelen görcsbe rándult a gyomrom, mert ahogy gondolatban visszajátszottam a jelenetet, eszembe jutott, Stevie Rae hogy feszengett, amikor azt kérdeztem tőle, hogy vannak-e más vörös vámpírjelöltek is. Aphroditére néztem, és felkészültem a legrosszabbra.

– Hazudott neked – mondta.

Sejtettem, hogy Aphrodité ezt fogja mondani, de attól még ugyanolyan rossz volt hallani.

– Egész pontosan miről hazudott?

– Szóval hiszel nekem?

Felsóhajtottam.

– Sajnos igen. Megbélyegeztétek egymást. Tudom, hogy ez mit jelent. A saját megbélyegzésem Heath-szel sok mindenre megtanított.

– Nézd, én semmi olyasmit nem akarok csinálni Stevie Rae-vel.

– Meg se fordult a fejemben, hogy olyasmit akarnál vele csinálni – forgattam a szememet. – A megbélyegzésnek több

fajtája létezik. Ami Heath és köztem van, annak része az erős testi vonzalom, de mi már korábban is vonzódtunk egymáshoz. Te viszont gyanítom, hogy sosem találtad vonzónak Stevie Rae-t, vagy igen?

– Ilyet még viccből se mondja! – felelte komoran Aphrodité.

– Mindketten rendelkeztek különleges mentális képességekkel – folytattam. – Logikusnak tűnik, hogy a köztetek lévő kapcsolat is inkább mentális, mint fizikai természetű.

– Pontosan. Örülök, hogy legalább te felfogtad. Ezért tudtam azonnal, hogy hazudik, amikor azt mondta, hogy nincs több vörös vámpírjelölt azokon kívül, akiket bemutatott nekünk. Vannak még. És ezt ő is tudja, sőt kapcsolatban is áll velük.

– Teljesen biztos vagy ebben?

– Ennél biztosabb már nem is lehetnék – felelte.

– Jelen pillanatban nincs időm emiatt aggódni, de ez kétségkívül megmagyarázza azt az ijesztő sötétséget, amit odalent éreztem. Ugyanaz a sötét aura, ami Stevie Rae-t is körülengte az Átváltozása előtt, de ezzel majd csak akkor lesz időnk foglalkozni, ha kijutottunk innen – mondtam. Felzaklatott, hogy a legjobb barátnőm úgy érezte, kénytelen hazudni nekem.

– Nem örülök neki, hogy tőlem kell megtudnod, de Stevie Rae-nek több titka van, mint Paris Hiltonnak táskája. De hogy mondjak valami biztatót is, bármibe le merném fogadni, hogy a hazudós barátnéd, a szörnyetegek és a két pasid ki tudják cselezni a madárfiúkat.

– Remélem, igazad lesz – sóhajtottam a szalvétámat gyűrögetve.

– Hé – mondta halkán. – Ne keseredj el emiatt. Stevie Rae-nek tényleg vannak titkai, de te nagyon fontos vagy neki. És azt is tudom, hogy mindig a jót választja, akármilyen nehezebbre esik is néha.

– Tudom. Bízom benne, hogy Stevie Rae-nek jó oka volt arra, hogy bizonyos dolgokat ne mondjon el nekem. Velem is megesett már, hogy titkolóztam a barátaim előtt. – *Jó alaposan el is csesztem vele mindent*, tettem hozzá magamban.

– Értem, szóval nemcsak Stevie Rae miatt nézel ki úgy, mint aki citromba harapott. – Hirtelen felvonta a szemöldökét, mint aki megvilágosodott. – Megvan! A pasiügyed nyomaszt. Vagy inkább pasiügyeket kellett volna mondanom?

– Sajnos teljesen indokolt a többes szám használata – motyogtam.

– Erik és én együtt jártunk, de tudod, hogy annak már vége. Ha akarod, nekem elmondhatod.

Ránéztem, és megint arra gondoltam, hogy akármilyen ironikus is, de igaza van. Neki tényleg elmondhattam.

– Nem vagyok benne biztos, hogy Erikkel akarok lenni – nyögtem ki.

Aphrodité szeme egy pillanatra elkerekedett, de a hangja közömbös maradt.

– Túl türelmetlen a szex miatt?

Megvontam a vállam.

– Igen. Vagyis nem. Részben. De nem csak erről van szó. – Közelebb hajoltam hozzá, és lehalkítottam a hangomat. – Aphrodité, veled is úgy viselkedett, mintha a tulajdona lennél?

Gúnyos mosoly jelent meg Aphrodité ajkán.

– Próbált, de én nem tűröm, hogy parancsolgassanak nekem. – Elhallgatott, és komolyan hozzátette: – És neked sem kellene eltúrnöd, Z.

– Tudom, és nem is fogom. – Felsóhajtottam. – Valahogy meg kell oldanom a dolgot, ha ezen a mostani zűrzavaron egyszer túl leszünk.

– Nem tudom, melyik lesz könnyebb feladat – felelte, és bekapott egy újabb falat spagettit.

– Haladjunk sorjában, előbb oldjuk meg ezt, aztán jöhet a nevetséges szerelmi életem. Szólj Dáriusznak, hogy készüljön fel a legrosszabbra. Ahogy ő is mondta, Kalona nem fog örülni, ha megtudja, hogy lelépünk innen.

– Nem, Dáriusz azt mondta, hogy Kalona nem fog örülni, ha *te* lelépsz innen. Nagyon be van indulva rád.

– Tudom, és nagyon örülnék neki, ha nem így lenne – mondtam.

– Erről jut eszembe, gondolkodtál azon a versen, amit Kramisha írt, mielőtt eljöttünk az alagutakból? A hosszabbikra gondolok. Nekem úgy tűnt, mintha valami képlet lenne ahhoz, hogyan szabadulhatunk meg Kalonától.

– Lehet, hogy tényleg egy képlet, de nem sikerült megoldanom. – Nem akartam bevallani Aphroditének, hogy egy másodpercig sem gondolkodtam Kramisha versén, vagy legalábbis azon a versén nem. Teljesen kitöltötte a gondolataimat a másik költemény és a lehetőség, hogy Stark esetleg visszanyerheti emberi mivoltát. Hirtelen összerándult a gyomrom a felismeréstől. Mi van, ha Stark szándékosan terelte el a figyelmemet? Mi van, ha csak színjáték volt, ami a szobámban történt, és az egésznek az volt a célja, hogy ne legyen időm foglalkozni a másik verssel vagy bármi mással – például azzal, hogyan szökhetnénk meg az Éjszaka Házából?

– Oké, látom rajtad, hogy mindjárt agyonnyomnak a problémáid. És azt hiszem, ezeket a problémákat egyetlen szóban össze tudjuk foglalni – mondta Aphrodité.

Összenéztünk, és egyszerre mondtuk ki azt az egy szót.

– Pasik.

Aphrodité felhorkant, belőlem pedig kitört a hisztérikus nevetés.

– Reméljük, hogy eljön a nap, amikor a pasidráma lesz a legnagyobb problémád. – Egy pillanatra elhallgatott, majd hoz-

zátette: – Starkra ugye már nem gondolsz?

Vállat vontam, és gyorsan bekaptam egy adag spagettit.

– Nézd, kérdezősködtem egy kicsit, és azzal a sráccal valami nagyon nem stimmel. Felejtsd el.

Lenyeltem egy falatot, aztán rágtam egy kicsit, majd újra nyeltem egyet. Aphrodité nem vette le rólam a tekintetét.

– Lehet, hogy nem is róla szól az a vers – mondta.

– Tudom – feleltem.

– Tényleg? Most egyébként is arra kellene koncentrálnod, hogy minél előbb kijuttass minket innen és megszabadítsd a világot Kalonától, vagy legalább üldözd el minél messzebbre. Ez a legfontosabb. Stark, Erik, Heath meg Stevie Rae ráér később is.

– Igen, *tudom* – ismételtem. – Velük majd később foglalkozom.

– Rendben. Emlékszem, milyen állapotban voltál aznap este, amikor Stark meghalt. Valamit nagyon megérintett benned. De ne felejtsd el, hogy az a Stark, aki most itt ólálkodik védtelen lányokra vadászva, akiket félredob, miután a testüket és az agyukat is megerőszakolta, nem azonos azzal a sráccal, aki meghalt a karjaiban.

– De mi van, ha mégis, csak előbb keresztül kell mennie az Átváltozáson, mint Stevie Rae-nek?

– Azt most megmondom, hogy az ő kedvéért semmilyen áldozatot nem fogok vállalni. A piczába, Zoey, ennél a Stark gyereknel még Erik is százszor jobb! Hallod, amit mondom?

– Hallom. – Vettem egy nagy levegőt. – Oké, egy időre elfelejtem a pasikat, és csak arra fogok koncentrálni, hogy kijussunk innen, aztán megszabaduljunk Kalonától.

– Remek. A pasiügyeid tényleg ráérnek.

– Oké – feleltem.

– Akárcsak a legjobb barátnőd problémája.

– Oké.

– Oké.

Folytattuk az evést. Komolyan gondoltam, amit mondtam. A személyes problémáimmal majd később foglalkozom. Ha ezen túl vagyunk. Legalábbis ezt próbáltam elhíttetni magammal...

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Azt gondoltam, hogy a drámaóra nem lesz olyan húzós. Valószínűleg az egyik bábtanár fogja helyettesíteni Eriket, aki átmenetileg átvette a meggyilkolt Nolan professzor helyét. Becca mögött ültem, és furcsa *déjà vu* kerített hatalmába: félig-meddig arra számítottam, hogy mindjárt meglátom Erik dühös arcát, amint kihív, hogy megpróbáljon az egész osztály előtt elcsábítani vagy megalázní.

– Uramisten! *Nem* velem volt! Pedig annyira jó lett volna!

Becca idegesítő hanghordozása elterelte a gondolataimat Erikéről.

Becca izgatottan magyarázott egy másik padsorban ülő ötödéves lánynak, Cassie-nek. Látásból ismertem, mert huszonötödik lett azon a Shakespeare-monológ-versenyen, amelyet Erik megnyert, és a drámások szerettek együtt lógni. Ma azonban nem úgy viselkedett, mint egy Shakespeare-hősnő, hanem úgy, mint egy ostoba, viháncoló liba.

– Hát, nem is velem, sajnós. De mióta megharapott, semmi másra nem tudok gondolni, csak hogy én is szívesen szívnék belőle – mondta Cassie, és ismét viháncolni kezdett.

– Kiről beszéltek? – kérdeztem, noha szinte biztos voltam benne, hogy tudom, kiről van szó.

– Starkról, ki másról? Ő a legszexibb pasi az Éjszaka Házában. Persze csak, ha Kalonát nem számoljuk – felelte Becca.

– RDP mindkettő – tette hozzá Cassie.

– RDP? – kérdeztem.

– Rémisztően dögös pasik – magyarázta meg Becca.

Utólag jöttem csak rá, hogy az lett volna a legokosabb, ha

befogom a számat. Nem tudom, mire számítottam, amikor agymosott bábokkal akartam vitába szállni, de képtelen voltam csöndben maradni. Igen, tudom, hogy ennek részben a teljesen jogtalan féltékenységem volt az oka.

– Már megbocsáss, Becca – mondtam gúnyosan. – De Dáriusz és én nem tegnap mentettünk meg attól, hogy az *Éjszaka Háza legszexibbpasija* megerőszkoljon? Ha jól rémlik, ott vinnyogtál és zokogtál a földön.

Becca szóhoz sem jutott a döbbenettől. Kinyitotta, becsukta, majd újra kinyitotta a száját, mint egy hal.

– Csak az irigység beszél belőled. – Cassie egyáltalán nem tűnt döbrentnek; sokkal inkább emlékeztetett egy undok boszorkára. – Erik elment. Loren Blake meghalt. Féltékeny vagy, amiért az iskola két legszexibb pasija most nem utánad koslat.

Éreztem, hogy elvörösödök. Neferet mindenkinek beszámolt rólam és Lorenről? Nem tudtam, mit felelni erre, de Becca végre megtalálta a hangját, és egyébként sem engedett volna szóhoz jutni.

– Az, hogy olyan nagymenő vagy az elemekkel, még nem jelenti azt, hogy minden pasit megkaphatsz, akit csak akarsz. – Becca ugyanolyan gyűlölködve nézett rám, mint előző éjszaka Damienre és az Ikrekre, amikor azok megpróbálták észre téríteni. – Néhanapján nekünk is összejöhet valami.

Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne kezdjek el sikítózni. Inkább megpróbáltam észérvekkkel hatni rá.

– Becca, gondolkozz egy kicsit! Tegnap éjjel, amikor Dáriusszal közbeléptünk, Stark éppen megharapott, és csak egy hajszál választotta el attól, hogy megerőszkoljon. – Nem esett jól kimondani, de a legrosszabb az volt az egészben, hogy ez volt az igazság.

– Én nem így emlékszem – felelte Becca. – Élveztem, hogy a véretem szívja, és a többit is élveztem volna, ami utána jön.

Olyasvalamibe ütötték az orrotokat, amihez semmi közöttök nem volt.

– Csak azért emlékszel rá így, mert Stark belepiszkált az agyadba.

Becca és Cassie felnevettek, mire az egész osztály felénk fordult.

– Jó, hogy nem azt mondd, hogy Kalonát is csak azért tartjuk annyira szexinek, mert belepiszkált az agyunkba – mondta Cassie, mintha ez lenne a legelképzelhetetlenebb dolog a világon.

– Tényleg azt akarjátok mondani, hogy szerintetek semmi nem változott meg azóta, hogy Kalona előbukkant a föld alól?

– Dehogynem. És? Ő Nüx inkarnációjának a hitvese. Az lenne a furcsa, ha semmi sem változott volna meg az érkezése után – érvelt Cassie.

– Az pedig természetes, hogy a föld alól bukkant elő. A föld Nüx egyik eleme. Úgy csinálsz, mintha te nem tudnád – mondta Becca, és a szemét forgatva nézett Cassie-re.

Már éppen nyitottam a számat, hogy elmagyarázzam nekik, Kalona nem megszületett, hanem *megszökött* a föld alól, amikor nyílt a tanterem ajtaja, és belépett rajta Kalona.

Az osztály egy emberként sóhajtott fel (engem kivéve). Az igazat megvallva az első reflexem nekem is az volt, de még idejében észbe kaptam. Kalona egyszerűen annyira, de annyira szexi volt. Ezúttal fekete hosszúnadrágot és rövid ujjú, kigombolt inget viselt, amely minden mozdulatára szétnyílt, és látni engedte bronzbarna mellkasát és kockás hasát. Hátralát volt vágva az inge, káprázatos fekete szárnyai átbújtak a lyukon, és széles hátához simultak. Hosszú haja a válláig ért, és a modern öltözék ellenére is úgy nézett ki, mint egy ókori istenség.

Meg akartam kérdezni Beccát és Cassie-t, hogy ők vajon hány évesnek látják, nekem ugyanis még mindig tizennyolc-

tizenkilenc évesnek tűnt, egy fiatal, ereje teljében lévő pasinak, és nem egy titokzatos, elérhetetlen istennek.

Nem! Térj észhez! kiáltottam magamra gondolatban. *Pont úgy beszélj; mint az az üresfejű Becca és Cassie meg a többiek. Gondolkodj! Kalona az ellenséged. Ezt ne felejtse el!* Miközben arra koncentráltam, hogy megpróbáljak ellenállni a belőle áradó hipnotikus vonzerőnek, rájöttem, hogy Kalona már elkezdett beszélni.

– Szóval arra gondoltam, hogy átveszem ezt az osztályt, mivel úgy tűnik, hogy örült tempóban fogyasztjátok a tanárokat.

Az osztály engedelmesen felnevetett.

Felemeltem a kezem. Borostyánszínű szeme egy pillanatra elkerekedett a meglepetéstől, majd elmosolyodott, és így szólt:

– Milyen örömteli, hogy az első kérdést pont iskolánk legkülönlegesebb vámpírjelöltje teszi fel. Igen, Zoey, mire vagy kíváncsi?

– Ez a tanárváltás azt jelenti, hogy Erik Night hosszabb ideig nem fog visszatérni? – Oké, igazából nem akartam feltenni ezt a kérdést, de az ösztöneim súgták, hogy emeljem fel a kezeimet, és ezeket a szavakat is az ösztöneim adták a számba. Tudtam, hogy veszélyes dolog Erik szökésével hergelnem Kalonát, de reméltem, hogy dühkitörésre azért nem fog sor kerülni. Abban azonban nem voltam biztos, hogy miért érzek késztetést egy ingerlékeny halhatatlan heccelésére.

Kalonát szemmel láthatóan nem hozta ki a sodrából a kérdés.

– Meggyőződésem, hogy Erik Night vissza fog térni az Éjszaka Házába, még hozzá hamarabb, mint azt sokan gondolnák. De az az érzésem, hogy sajnálatos módon egy jó ideig nem lesz olyan állapotban, hogy ellássa tanári teendőit. – Azzal szívélyesen rám mosolygott, és éreztem, ahogy Becca, Cassie és a többi lány irigy pillantásokat lövellnek felém. Rémulten és hi-

tetlenkedve vettem tudomásul, hogy a lányok igazából nem is hallották, hogy Kalona mit mondott. Nem fogták fel, hogy megfenyegette Eriket, és gyakorlatilag azt helyezte kilátásba, hogy egy hullásában fog visszatérni az iskolába. Semmi más nem hallottak, csak Kalona gyönyörű hangját. És semmi másval nem törődtek, csak azzal, hogy Kalona engem tüntetett ki a figyelmével.

– Most pedig, drága Zoey, vagy ahogy még szívesebben szólítalak, A-ya, rád bízom a megtisztelő feladatot, hogy kiválaszd a mai óra témáját. De vigyázz! Az egész osztály nevében választasz, és bármi is lesz az, a főszerepet én fogom játszani benne. – Odasétált hozzám a padsorok között. Közvetlenül Becca mögött ültem, és láttam, ahogy az ostobája megremeg Kalona közelségétől. – Talán rád is osztok valamilyen szerepet a mi kis drámánkban.

Ráméredtem. A szívem úgy zakatolt a mellkasomban, hogy azt biztosan ő is hallotta. Rám is hatással volt a közelsége. Az álmaimat juttatta eszembe, amikor odajött hozzám, és a karjába szorított. Éreztem a belőle áradó hideget, ahogy indaként fonja körül a testemet... azt kívántam, bárcsak betakarna éjfekete szárnyaival...

Bántani akarja Eriket! Belekapaszkodtam a gondolatba, és éreztem, ahogy a csábító borzongás eltávolodik tőlem. Akármilyen is lesz Erikkel és velem, nem szeretném, ha történne vele valami.

– Tudom már, mi lesz a tökéletes darab számunkra. – Büszke voltam magamra, hogy a hangom nyugodt és erős maradt.

Érzékien elmosolyodott.

– Felcsigáztál. Halljam, mi a választásod?

– A *Médea* – feleltem habozás nélkül. – Ez a görög dráma abban az időben játszódik, amikor az istenek még a földön jártak. Arról szól, hogy mi történik az emberrel, ha hatalmába ke-

ríti a hübrisz.

– Igen, a hübrisz. Mikor az ember istennek képzei magát. – A hangja még mindig mély volt és csábító, de láttam a tekintetében felizzó haragot. – Attól tartok, rá fogsz jönni, hogy a hübriszről csak halandók esetében van értelme beszélni, istenneknél nincs.

– Válasszak másik darabot? – kérdeztem színlelt ártatlansággal.

– Szó sincs róla! Ez nagyon szórakoztató lesz. Talán még azt is megengedem, hogy te játszd el Médeát. – Elfordította a tekintetét rólam, és ismét az osztályra koncentrált. – Ma este nézzétek át ezt a darabot. Holnap elkezdjük a próbákat. Pihenjétek ki magatokat, gyermekeim. Alig várom már, hogy újra lássalak titeket. – Azzal megfordult, és amilyen váratlanul jött, ugyanolyan váratlanul távozott.

Hosszú ideig néma csend honolt a teremben. Végül konkrétan senkihez sem intézve a szavaimat így szóltam:

– Oké, azt hiszem, megpróbálok keresni néhány példányt a *Médeából*.

Felálltam, és hátramentem a terem végébe. De még a szekrényajtók nyitogatása és a régi könyvek meg szöveggyűjtemények között való kutakodás közben is hallottam a lányok pusmogását a hátam mögül.

– *Miért pont őt szúrta ki?*

– *Ez nem fair!*

– *Ha ezt jelenti, hogy Nüx útjai kifürkészhetetlenek, akkor nekem tele a tököm vele.*

– *Igen, igazad van. Ha nem Zoey Redbirdnek hívnak, akkor Nüx magasról szarik rád.*

– *Nüx mindent megad neki, amit csak akar. Nekünk pedig nem marad semmi.*

Folyamatosan sugdolóztak, én pedig egyre jobban felhúztam

magam azon, amit hallottam. Még a fiúk is egyetértettek velük. Szemmel láthatóan én lettem a bűnbak, akin levezethetik a Kalona miatt felgyülemlett haragjukat és féltékenységüket, vele ugyanis az agy mosás miatt nem mertek szembeszállni.

Nyilvánvaló volt, hogy Kalona módszeresen igyekszik Nüx ellen hangolni a vámpírjelölteket, és ehhez most engem is felhasznál. Nem látták már az Istennő szeretetét, nagyvonalúságát és erejét, Kalona fizikai jelenléte ugyanis eltakarta előlük, ahogy hold homályosítja el a nap ragyogását napfogyatkozás idején.

Végre megtaláltam a dobozt, amelyben a *Médea* példányai voltak, odavittem Beccához, és lecsaptam az asztalára. Amikor ellenségesen rám meredt, így szóltam:

– Tessék, oszd szét őket!

Azzal sarkon fordultam, és otthagytam őket.

Amikor kijutottam az udvarra, letértem a járdáról, és neki-dőltem a jégpáncél borította kő- és téglafalnak, amelyből az Éjszaka Házának épületei és az iskolát körülvevő fal is épült. Egész testemben remegtem. Kalona alig néhány perc alatt az egész osztályt ellenem fordította. Nem számított nekik, hogy én voltam az egyetlen, aki nem csorgatja utána a nyálát. Az sem érdekelte őket, hogy feldühítettem. Semmi mást nem láttak, csak Kalona hipnotikus szépségét és azt, ahogy kitüntetett a figyelmével.

És azonnal meggyűlöltek érte.

De ez csak a kisebbik baj volt. Ennél sokkal jobban aggasztott, hogy szemmel láthatóan Nüxöt is kezdték meggyűlölni.

– El kell üldöznöm innen. – Hangosan kimondtam a szavakat, mint egy esküt. – Bármi áron, de Kalonának el kell tűnnie az Éjszaka Házából.

Lassan elindultam az istállók felé, de nemcsak azért nem siettem, mert előbb kijöttem az óráról, és bőven volt még időm a

lovaglás kezdete előtt. Lassan kellett haladnom, mert tudtam, hogyha nem vagyok elég óvatos, könnyen fenékre eshetek. Már csak az hiányzott volna, hogy eltörjem valamimet, és begipszelt karral vagy lábbal kelljen menekülnöm.

A járdát valaki felszórta só és homok keverékével, de ez sem sokat segített a viharban. Még mindig szakadt a jeges eső, és a világ továbbra is úgy nézett ki, mint egy hatalmas torta, amelyet csillogó cukormázzal öntöttek le. Gyönyörű volt a maga kísérteties módján. Ahogy csúszkálva botorkáltam az istállók felé, rájöttem, hogy gyalog esélyünk sincs kijutni innen, nem is beszélve arról az egy mérföldről, amelyet a bencés apát-ság épületéig kell még megtennünk.

Legszívesebben leültem volna a hideg, csúszós, nedves kőre, és elkezdtem volna zokogni. Hogy fogunk megszökni innen? Szükségem lett volna hozzá a Hummerre, de azt nem lehetett álcázni. Így csak gyalog vághattunk neki, de az még normál körülmények között sem lett volna elég gyors. Viharban pedig, amikor Tulsa egész belvárosa jégbe és sötétségbe burkolódzott, egyenesen lehetetlen volt.

Már majdnem odaértem az istállók bejáratához, amikor meghallottam az ismerős vartyogást az épület előtt álló hatalmas tölgyfa ágai közül. Az első reflexem az volt, hogy villámgyorsan elcsúszkállok az ajtóig, és bemenekülök rajta. El is indultam, de aztán a dühöm erősebbnek bizonyult. Megálltam, vettem egy mély lélegzetet, és összpontosítottam. Nem törődtem azzal, hogy a madárszörny engem bámul rettenetes emberi szemével, és ettől feláll a szőr a tarkómon.

– Tűz, szükségem van rád – suttogtam dél felé, az elem ég-tája irányába fordulva. Szinte azonnal éreztem a forróságot a bőrömon, a levegő pedig megtelt körülöttem várakozással. Megfordultam, és felnéztem a tölgyfa jégpáncélba öltözött ágai közé.

Hollómás helyett azonban Neferet szellemképe csimpaszkodott a fa vastag törzsén. Sötétség és gonoszság sugárzott belőle. Szélcsend volt, hosszú haja mégis úgy szálldosott körülötte, mintha a hajszalak önálló életre keltek volna. Szeme rozsdavörösen izzott. A teste félig átlátszó volt; bőre földöntúli fényben csillogott.

Megpróbáltam az egyetlen olyan dologra koncentrálni, ami csillapíthatta a rettegésemet – ha a teste átlátszó, akkor valójában nincs is itt.

– Nincs jobb dolgod, mint utánam leskelődni? – Örültem, hogy legalább a hangom nem remeg. Felemeltem a fejem, és a szemébe néztem.

– *Mi még nem végeztünk egymással.* – A szája nem mozgott, de hallottam, ahogy a hangja kísértetiesen visszhangzik körülöttünk.

– Oké, lehet, hogy *neked* nincs jobb dolgod, mint utánam kémkedni, *én* viszont nem érek rá veled foglalkozni – mondtam olyan gúnyosan, hogy azt még Aphrodité is megirigyelhette volna.

– *Úgy látszik, még mindig nem tanultad meg, hogy tisztelned kell az idősebbeket.* – Lassan elmosolyodott, gyönyörű szája egyre szélesebbre húzódott, majd egy borzalmas, öklendező hang kíséretében pókok kezdtek kifelé özönlenni a torkából. Szellemképe eltűnt, és a helyén több száz apró nyolclábú szörnyeteg jelent meg.

Beszívtam a levegőt, hogy felsikoltssak, és elkezdtem két-ségbeesetten hátrálni az ajtó felé, amikor hirtelen szárnyak suhogását hallottam, és egy Hollómás szállt le a fatörzs villás elágazásánál. Pislogva meredtem rá, arra számítottam, hogy mindjárt ellepik a pókok, de azok mintha felszívódtak volna az éjszakában. Nem maradt semmi más, csak a fa, a Hollómás és a rettegésem.

– Zzzzzzoey – sziszegte a szörny. Ez a Hollómás közel sem tudott olyan jól beszélni, mint Rephaim. – Nyárssssszagod van. – Kítátotta sötét csőrét, és láttam, ahogy mohón kidugja villás nyelvét, mintha csak az illatomat akarná megízlelni.

Oké. Ez már tényleg több a soknál. Nem elég, hogy Neferet halálra rémített, most meg itt van ez a... ez a... *madárfattyú*, és ijesztgetni próbál? Azt már nem, a pokolba is!

– Elegem van belőletek meg abból, hogy apátok és Neferet azt hiszi, itt minden az övé!

– Apám asssssszt mondta, találd meg Zzzzzzzzoey-t, és én megtaláltam Zzzzzzzzoey-t. Apám asssssssst mondta, figyeld Zzzzzzzzoey-t, és én figyelem Zzzzzzzzoey-t.

– Nem, nem és nem! Ha azt akarnám, hogy egy seggfej apa kövesse minden lépésemet, akkor felhívnám a mostohabarmot. Neked, az apádnak, a többi szörnyszülött madárfattyúnak és Neferetnek pedig azt üzenem, hogy kopjatok le rólam! – Fel-emeltem a kezem, és elhajítottam a tüzet. A Hollómás rikoltott egyet, és felröppent. Vadul csapkodott a szárnyával, és kétségbeesetten igyekezett minél távolabb kerülni a fától. Megpörkölődött tollak büzét és némaságot hagyott maga után.

– Nem túl okos dolog felbőszíteni őket – szólat meg egy hang a hátam mögött. – Alapesetben is idegesítőek, de ha megbírod a szárnyukat, utána még nehezebb lesz jóban lenni velük.

Megfordultam. Stark állt az istállókhöz vezető ajtóban.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

– Látod, ez a különbség kettőnk között. Te jóban akarsz lenni velük. Én nem. Nem érdekel, ha feldühítem őket – mondtam Starknak. Megmaradt félelmemet harag formájában zúdítottam rá. – És tudod, mit? Zárjuk is le ezt a témát – Aztán még mindig dühösen hozzátettem: – Láttad?

– Mit? A Hollómást?

– Nem, az undorító pókokat.

Meglepetten nézett rám.

– Pókok voltak a fán? Valódi pókok?

Ingerülten kifújtam a levegőt.

– Az utóbbi időben egyre nehezebben tudom eldönteni, hogy itt mi a valódi és mi nem.

– Azt láttam, hogy alaposan bepöccentél, és megdobtad egy tűzlabdával.

A tekintete a kezemre tévedt. Lenéztem én is, és akkor vettem csak észre, hogy nemcsak remeg a kezem, de még mindig úgy ragyog, mintha egy tűzburok venné körül. Vettem egy mély lélegzetet, és megállítottam a remegést. Aztán némileg higgadtabban így szóltam:

– Köszönöm, tűz. Elmehetsz. Ó, várj csak! Eltüntetnéd ezt a jeget az útból?

Narancssárga fényben ragyogó kezemmel az istállót tőlem elválasztó járdaszakasgra mutattam, mire lángnyelv csapott ki az ujjaimból és miniatűr lángszóróként lecsapva a vastag jégrétegre hideg latyakká változtatta azt. Így sem volt valami kellemes járni benne, de most már legalább nem csúszott.

– Köszönöm, tűz! – mondtam, mire a lángok kihunytak, és a

tűz elszáguldott dél felé.

Keresztülcaplattam a kásás latyakon, és megpróbáltam befurakodni az ajtón Stark mellett, aki döbbenten meredt rám.

– Most meg mi van? – kérdeztem. – Elegem volt már az állandó csúszkálásból.

– Nem semmi csaj vagy – mondta rám villantva gunyoros, rosszfiús mosolyát, majd hirtelen magához rántott, és megcsókolt. Nem olyan tolakodó, birtokba vevő módon csókolt, mint Erik. Stark csókja egy édes kérdőjel volt, amelyre egyértelmű felkiáltójellel válaszoltam.

Tudom, hogy dühbe kellett volna gurulnom. El kellett volna löknöm ahelyett, hogy (lelkesen) visszacsókoltam. Jó lenne, ha azt mondhatnám, hogy csak azért viselkedtem ennyire kurvásan, mert túl sok stressz és félelem volt az életemben, amelyek elől el akartam menekülni, és a legegyszerűbb menekülési útvonal Stark karjaiba vezetett, vagyis valójában nem én voltam a felelős azért, mert Starkkal smároltam az istálló bejáratában.

Az igazság azonban sokkal egyszerűbb ennél. Nem a stressz, a félelem vagy a menekülési vágy miatt csókoltam meg, hanem azért, mert meg akartam csókolni. Kedveltem Starkot. Nagyon, nagyon kedveltem. Fogalmam sem volt, mit fogok vele kezdeni. Nem tudtam, hol fogok helyet találni neki az életemben, vagy egyáltalán találok-e neki helyet az életemben, mivel szégyelltem bevallani az érzéseimet a nyilvánosság előtt. Biztos voltam benne, hogy a barátaimat kiverné a víz, ha látnának vele. Nem is beszélve arról a milliónyi báblányról, akik...

Ahogy eszembe jutott a milliónyi báblány, akinek Stark a vérét szívta és ki tudja, mi mindent csinált még velük, úgy éreztem, mintha hideg vizet fröcsköltek volna az arcomba. Elhúzódtam tőle, és ellöktem magamtól, hogy be tudjak menni az ajtón. Odabent riadtan körülnéztem, aztán megkönnyebbülten

felsőhajtottam, amikor láttam, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik sulis helyett itt lógnak.

A sportpálya mellett volt egy kis helyiség, olyasmi, mint a raktár az istállóknál. Ott tartották az íjakat, a nyílveszőket, a céltáblákat meg a többi ehhez hasonló sportfelszerelést. Starkkal a nyomomban odasiettem, becsuktam magunk mögött az ajtót, és hátraléptem. Amikor ismét felvillantotta szexi mosolyát, és elindult felém, felemeltem a kezem, és mutattam neki, hogy ne közelítsen.

– Nem. Te ott maradsz, én pedig itt. Beszelnünk kell egymással, de ha közelebb jössz, akkor abból nem lesz beszélgetés – mondtam.

– Azért mert nem tudnál uralkodni magadon?

– Ugyan már. Hidd el, hogy könnyedén tudok uralkodni magamon. Én nem olyan vagyok, mint azok a báblányok.

– Báblányok?

– Tudod, mint *A testrablók támadásában*. Azok a lányok, akiket megharapsz, aztán meg belepiszkálsz az agyukba, hogy folyton azt ismételgessék, hogy „Ó, Stark annyira szexi! Uramisten, uramisten, uramisten” pontosan úgy viselkednek, mint szereplők abban a filmben. Kiborító. Azt pedig most mondom, hogy velem meg ne próbáld ezt eljátszani, mert esküszöm, rád küldöm mind az öt elemet. És ezt komolyan mondom.

– Veled nem fogom azt csinálni, de ez nem jelenti azt, hogy ne szeretnék megkóstolni. Nagyon is szeretnék. – A hangja ismét csábítóan szexi volt, és tett egy lépést felém.

– Ne! Komolyan mondtam, hogy maradj ott!

– Oké! Oké! Mitől vagy így berezelve?

Összeszűkült a tekintetem.

– Nem vagyok berezelve, de ha nem vetted volna észre, teljesen elszabadult a pokol körülöttünk. Az Éjszaka Háza min-

den valószínűség szerint egy démon irányítása alá került. Neferetből pedig még valami annál is rosszabb lett. A barátaim és én nem vagyunk biztonságban. Fogalmam sincs, hogyan fogok kimászni ebből a slamasztikából, erre most belezúgok egy pasiba, akinek már a fél suli megvolt.

– Belém zúgtál?

– Ja, nagyszerű, mi? Pedig már van egy vámpírpasim meg egy embersrác, akivel megbélyegeztük egymást. Ahogy a nagymamám mondaná, már tele a táncrendem.

– Azt a vámpírpasit majd én elintézem. – Stark automatikusan megsimogatta a hátára erősített íjat.

– A pokolba is, nem akarom, hogy *elintézd!* – kiáltottam. – Hogy tudnám végre eltolni az agyadig, hogy nem oldhatsz meg minden problémád az íjaddal? Annak az íjnak a végső menedéknek kellene lennie számodra, és soha nem lenne szabad senki, se ember, se vámpír ellen használnod. Volt idő, amikor ezt te is nagyon jól tudtad.

Megkeményedtek az arcvonásai.

– Tudod, hogy mi történt velem. Nem fogok bocsánatot kérni azért, mert megváltoztam.

– Tényleg azt akarod mondani, hogy egy gyilkos kúrógéppé változtál? – kérdeztem dühömben megszegve a káromkodással kapcsolatos elveimet.

– Azt akarom mondani, hogy más lettem! – kiáltotta, és öklével a mellkasára csapott. – Most már ilyen vagyok, és kész.

– Oké, akkor jól figyelj, mert most mondom el utoljára. Fogd már fel, hogy minden csak rajtad múlik! Mindenki van rossz dolgok, de mi döntjük el, hogy megadjuk-e magunkat a rossznak, vagy küzdünk ellene.

– Nekem ez nem ugyanolyan, mint...

– Fogd már be a szád, és hallgass végig! – rivalltam rá. – Senkinek sem ugyanolyan. Van, akinek az egyetlen dilemmát

az jelenti, hogy tovább aludjon-e, vagy kikászálódjon az ágyból, és bemenjen első órára. Másnak azt kell eldöntenie, hogy bevonuljon-e az elvonóra, vagy drogozzon tovább. Neked talán még ennél is nehezebb: választanod kell az emberi mivoltod és a sötétség között. De ez akkor is egy *választás*. A te választásod.

Szótlánul meredtünk egymásra. Nem tudtam, mi mást mondhatnék még. Nem hozhattam meg a döntést helyette, és hirtelen arra is rájöttem, hogy soha többé nem akarok titokban találkozni veled. Ha nem lesz képes azzá a sráccá válni, akire mások előtt is büszke lehetek, akkor nem számít, hogy viselkedik, mikor kettesben vagyunk. És ezzel neki is tisztában kellett lennie.

– Ami a múlt éjjel történt, az nem fog még egyszer megtörténni. Soha többé. – Elszállt a haragom, és lecsillapodtam. A hangom higgadtan és szomorúan csengett a kicsiny helyiségben.

– Hogy mondhatsz ilyet, amikor most árultad el, hogy belém vagy zúgva?

– Stark, arról beszélek, hogy nem fogok többet találkozni veled, ha el kell titkolnom mások elől, hogy együtt vagyunk.

– A vámpírpasid miatt?

– Miattad. Erik fontos nekem, nem akarom megbántani, de ostobaság lenne veled maradnom, miközben utánad vagy bárki más után vágyakozom. Egyszerűen Erik nem akadályozhat meg abban, hogy veled legyek.

– Te tényleg érzel valamit irántam, ugye?

– Igen, de azt megígérhetem, hogy nem leszek a barátnőd addig, amíg szégyellnem kell téged a barátaim előtt. Olyan nincs, hogy mindenkivel gonosz vagy, csak velem nem. Az vagy, akinek kiadod magad. Látom, hogy még mindig megvan benned a jó, de azt szép lassan ki fogja irtani a sötétség, ami

szintén ott van, és nem akarok jelen lenni, amikor ez megtörténik.

Elfordította a tekintetét.

– Tudtam, hogy ezt gondolod, de nem hittem volna, hogy ennyire felkavar, ha a szemembe mondod. Nem tudom, hogy képes vagyok-e jól dönteni. Amikor veled vagyok, úgy érzem, hogy igen. Te olyan erős vagy és olyan jó.

Felsóhajtottam.

– Egyáltalán nem vagyok olyan jó. Sok hibát elkövettem. Sőt, jelen pillanatban is azt csinálom. Múlt éjjel pedig te voltál az erős kettőnk közül, nem én.

Ismét a szemembe nézett.

– Jó vagy. Érzem. A szíved mélyén jó vagy, és csak ez számít.

– Remélem, tényleg az vagyok. Igyekszem.

– Akkor tedd meg ezt a kedvemért, kérek. – Mielőtt bármit szólhattam volna, odalépett hozzám. De nem ért hozzám, csak mélyen a szemembe nézett. – Nem történt még meg az Átváltozásod, de Erebosz Fiai is papnőnek hívnak – mondta, azzal térdre vetette magát, és jobb öklét a szíve fölé helyezve felemelte a fejét.

– Mit művelsz?

– Felesküszöm a védelmedre. A harcosok ezt csinálják évezredek óta, esküvel fogadják, hogy teljes szívükkel, testükkel és lelkükkel megvédelmezik a Főpapnőjüket. Tudom, hogy még csak vámpírjelölt vagyok, de azt hiszem, már készen állok arra, hogy harcos legyen belőlem.

– Egyelőre még én is csak egy vámpírjelölt vagyok, ezért összeillünk. – Megremegett a hangom, és gyorsan pislogtam néhányat, nehogy elsírjam magam.

– Elfogadod az eskümet, úrnóm?

– Stark, tisztában vagy vele, hogy mit csinálsz? – Hallottam

már a harcosok esküjéről, amelyet a Főpapnőjüknek tettek, és tudtam, hogy ez a fogadalom gyakran egy egész életre szól, és olyan köteléket alakít ki kettőjük között, amit még egy megbélyegzésnél is nehezebb megszüntetni.

– Igen. Választok. A helyes utat választom. A jót a gonosz helyett, a fényt a sötétség helyett. Az emberséget választom. Elfogadod az eskümet, úrnőm? – ismételte.

– Igen, Stark, elfogadom. És Nüx nevében az Istennő és a magam szolgálatába fogadlak, mert aki engem szolgál, az őt is szolgálja.

A levegő felragyogott körülöttünk, majd hirtelen éles villanás látszott. Stark felüvöltött, majd összecsuklott, mint egy rongybaba, és nyöszörögve a lábaim elé zuhant.

Térdre vetettem magam, és megragadtam a vállát.

– Stark! Mi történt? Mi a...

Csodálatos, örömteli kiáltás hagyta el az ajkát. Könnyek csorogtak az arcán, de a mosolya üdvözölnen ragyogott. Feljebb siklott a tekintetem, és hirtelen rájöttem, mi történt. A homlokán lévő félhold kiteljesedett, és a két oldalán megjelent egy-egy nyílvevő alakú tetoválás. A nyílvevőket bonyolult minták díszítették, és vörös színünk csak úgy ragyogott Stark fehér bőrén.

– Ó, Stark! – Kinyújtottam a kezem, és finoman végighúztam az ujjam a tetováláson, amely azt jelentette, hogy felnőtt vámpírrá vált – a második vörös vámpírrá a világon. – Gyönyörű!

– Átváltoztam, ugye?

Bólintottam, és a szememből kicsordultak a könnyek. Aztán a karjába vettem magam, és megcsókoltam, összefolytak a könnyeink, ahogy nevetve-zokogva öleltük egymást.

Csak akkor ugrottunk szét, amikor megszólalt az ötödik óra végét jelző csengő. Talpra segített, és mosolyogva törölte le a könnyeket mindkettőnk arcáról. Aztán a valóság betört ebbe az

álomszerű pillanatba, és rájöttem, hogy az Átváltozással egy csomó teendő is együtt jár.

– Stark, amikor egy vámpírjelölt átváltozik, át kell esnie valamilyen szertartáson.

– Ismered azt a szertartást?

– Nem, csak a vámpírok ismerik. – Hirtelen támadt egy ötletem.

– Menj el Sárkány Lankfordhoz.

– A vívásoktatóhoz?

– Igen. Ő a mi oldalunkon áll. Mondd meg neki, hogy én küldtelek. Mondd el neki, hogy felesküdtél a szolgálatomra. Ő tudni fogja, mit kell tenni.

– Oké, megkeresem.

– De ne hagyd, hogy más is meglássa, hogy átváltoztál. – Nem tudtam volna megmondani, hogy ez miért olyan fontos, de éreztem, hogy titokban kell tartania, amíg meg nem találja Sárkányt. Körülnéztem a raktárban, és végül találtam egy baseballsapkát, amit Stark fejébe nyomtam. Kicsit tovább keresgélve rábukkantam egy törölközőre is, azt pedig összetekertem, és a nyakába raktam.

– Ezt húzd fel – mondtam, és ráhúztam az orrára a törölközőt. – A sapkát pedig húzd a szemedbe. Senkinek nem fog fel tűnni, elvégre is vihar van odakint. A lényeg az, hogy senki meg ne lássa a Jeledet, amíg nem találkozol Sárkánnyal.

Bólintott.

– Te mit fogsz csinálni?

– Szökést tervezünk. Sárkány és a felesége velünk van, és azt hiszem, hogy a lovak mestere, Lenobia is. Szóval igyekezz vissza, ahogy csak tudsz.

– Zoey, rám ne várjatok! Tűnjetek el innen! Messze, minél messzebbre!

– És veled mi lesz?

– Én akkor jövök és megyek, amikor akarok. Ne aggódj, meg foglak találni. A testem nem lesz mindig melletted, de a szívem örökké veled marad. Harcos vagyok, emlékszel?

Elmosolyodtam, és megérintettem az arcát.

– Soha nem fogom elfelejteni. Megígérem. A Főpapnőd vagyok, és te felesküdtél rám. Ez azt jelenti, hogy én is neked adtam a szívemet.

– Akkor mindkettőnknek vigyáznia kell magára. Szív nélkül nehéz élni. Én már csak tudom. Próbáltam – mondta.

– De annak már vége – feleltem.

– Örökre vége – bólintott.

Stark olyan gyengéden csókolt meg, hogy elakadt tőle a lélegzetem. Aztán hátralépett, öklét a szívére helyezte, és fejet hajtott előttem.

– Hamarosan látjuk egymást, úrnőm.

– Légy óvatos – mondtam.

– Ha óvatos nem tudok lenni, akkor majd gyors leszek. – Ajkán megjelent a gunyoros félmosoly, majd sarkon fordult, és kiment az ajtón.

Amikor eltűnt, behunytam a szeme, ökölbe szorított kezeimet a szívem fölé raktam, és én is fejet hajtottam.

– Nüx – suttogtam. – Igazat mondtam neki. A szívem az övé. Nem tudom, mi fog kisülni ebből, de kérlek, óvd meg a harcosomat, és köszönöm, amiért elég bátorságot adtál neki ahhoz, hogy jót tudja választani.

Nüx nem jelent meg előttem, de nem is számítottam rá. A levegő azonban egy pillanatra megtelt áhítatos csenddel, és nekem ennyi is elég volt. Tudtam, hogy az Istennő vigyázni fog Starkra. *Óvd meg... adj neki erőt... ó, és kérlek, segíts kitalálnom, mit tegyek vele...* Némán imádkoztam egészen addig, míg meg nem szólalt a hatodik órára hívó csengő.

– Oké, Zoey – mondtam magamnak. – Ideje lelépni innen!

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Késve értem oda az istállókhöz, mire Lenobia fagyosan rám nézett, és így szólt:

– Zoey, irány trágázni!

A kezembe nyomott egy vasvillát, és Perszephoné bokszára mutatott.

Bocsánatkérően motyogtam valamit, aztán besiettem Perszephonéhoz, akire a megérkezésem óta a saját lovamként gondoltam. Perszephoné halk nyertéssel üdvözölt, én pedig odaléptem a fejéhez, megsimogattam, puszt nyomtam bársonyos orrára, és biztosítottam róla, hogy ő a legszebb, legokosabb és legjobb ló a világon. Megnyalta az arcomat és fújta egyet. Szemmel láthatóan tökéletesen egytértett velem.

– Imád téged. Nekem elárulta.

Megfordultam. Lenobia állt mögöttem a boksz ajtajának dőlve. Néha megfeledkezem róla, milyen gyönyörű nő, és amikor ismét ránézek, elcsodálkozom, mennyire különleges jelenség. Ezüstfehér haja és acélszürke szemei a legfeltűnőbbek rajta, no meg az ágaskodó lovakat ábrázoló tetoválás az arcán. Szokás szerint vakítóan fehér inget és barna lovaglónadrágot viselt, amelynek szárát beletúrta a lovaglócsizmájába. Ha nem lett volna rajta a tetoválás és nem hordta volna az istennő képmását a szíve fölé hímezve, akkor akár egy Calvin Klein-reklámban is szerepelhetett volna.

– Tényleg tud velük beszélni? – Mindig is gyanítottam, hogy így van, de Lenobia korábban sosem beszélt ilyen nyíltan a különleges képességeiről.

– Nem szavakkal. A lovak érzésekkel kommunikálnak.

Szenvedélyes, hűséges lények, akiknek óriási szívük van.

– Én is így gondolom – feleltem halkán, és megpusziltam Perszephoné homlokát.

– Zoey, meg kell ölnünk Kalonát.

Sokkolóan hatott rám a váratlan kijelentés, és gyorsan körülnéztem, nem ólálkodik-e körülöttünk egy Hollómás, ahogy a többi órán.

Lenobia megrázta a fejét, és legyintett a kezével.

– A lovak legalább annyira utálják a Hollómásokat, mint a macskák, csak egy ló sokkal veszélyesebb ellenség egy macskánál. Azok a förtelmes teremtmények ide nem merik betenni a lábukat.

– Hol van a többi vámpírjelölt? – kérdeztem halkán.

– El vannak foglalva a lovakkal, nem érnek rá hallgatózni. Ezért még egyszer megismétlem: meg kell ölnünk Kalonát.

– Őt nem lehet megölni. Halhatatlan. – Képtelen voltam palástolni a frusztráltságomat.

Lenobia hátravetette hosszú, sűrű haját, és elkezdett fel-alá járkálni a bokszban.

– Akkor is le kell győznünk valahogy. Nüx ellen fordítja a népünket.

– Tudom. Alig egy napja, hogy visszajöttem, de így is látom, hogy mennyire rossz a helyzet. Sajnos Neferet is nyakig benne van. – Visszatartottam a lélegzetemet, és vártam, vajon Lenobia még mindig vakon kitart-e a Főpapnője mellett, vagy ő is látja az igazságot.

– Neferet a legrosszabb mindannyiuk közül – felelte Lenobia keserűen. – Neki kellene a leginkább hűségesnek lennie Nüxhöz, és ő árulta el legelőször.

– Neferet már nem az, aki volt – mondtam. – Behódolt a gonoszoknak.

Lenobia bólintott.

– Igen, bekövetkezett az, amitől tartottunk. Sajnos nem voltunk elég erélyesek akkor, amikor Neferet először kezdett furcsán viselkedni, és inkább elfordítottuk a fejünket. De most már teljesen egyértelmű, hogy megtagadta Nüxöt. Az a tervem, hogy egy új Főpapnőnek ajánlom fel a szolgálataimat – azzal jelentőségteljesen rám nézett.

– De az nem én vagyok! – kiáltottam fel rémülten. – Hiszen még az Átváltozást sem fejeztem be!

– Istennők megjelölt és kiválasztott téged. Nekem ennyi elég. Ahogy Sárkánynak és Anasztáziának is.

– És a többi professzor? Ők is velünk vannak?

– Nem – felelte Lenobia mélységes szomorúsággal az arcán.

– Kalona kisugárzása mindnyájukat elvakítja.

– És magukat miért nem?

Lenobia hosszasan gondolkodott, mielőtt válaszolt volna.

– Nem tudom, mi lehet az oka annak, hogy rám nincsen hatással. Sárkánnyal és Anasztáziával már beszélünk erről. Mi is érezzük a vonzerejét, mégis képesek vagyunk ellenállni neki, és annak látjuk, ami valójában: egy veszedelmes, destruktív teremtménynek. Abban viszont mindhárman egyetértünk, hogy muszáj valahogy legyőznöd, Zoey.

Szörnyen tehetetlennek és átkozottul fiatalnak éreztem magam. Legszívesebben kiabálni kezdtem volna: *De még csak tizenhét éves vagyok! Miért pont nekem kell megmenteni a világot, hiszen még parkolni sem tudok rendesen!*

Hirtelen édes, nyárillatú szellő cirógatta meg az arcomat. Napsugarak melegét és hajnali harmat frissességét éreztem benne, a lelkem pedig ugrott egyet örömeiben.

– Te nem egyszerű vámpírjelölt vagy. Hallgass a megérzéseitekre, gyermekem, és mi követünk arra, amerre az a vékony kis hang vezet téged – mondta Lenobia az Istennőére emlékeztető hangon.

Szavai összekeveredtek bennem az elemek megnyugtató hatásával, aztán hirtelen elkerekedett a szemem. Hogyan feledkezhettem meg róla?

– A vers! – kiáltottam fel, és a táskámhoz siettem, amelyet felakasztottam a bokszt ajtajában. – Az egyik vörös vámpírjelölt próféciaszerű verseket ír. Ezt közvetlenül az indulás előtt adta ide.

Lenobia kíváncsian figyelte, ahogy a táskámban kotorászok.

– Meg is van! – Egybe volt hajtogatva a másik költeménnyel, amely Starkról szólt. Szétszedtem őket, és gyorsan rápillantottam arra, amelyik nekünk kellett.

– Igen... ez az. Ebből kiderül, hogyan tudjuk elüldözni Kalonát. Csak... csak egy kicsit homályos. Mintha titkosírással írták volna, aminek nem tudom a nyitját.

– Hadd olvassam el. Hátha nekem sikerül megfejtenem.

Felé nyújtottam a verset, és közben hangosan felolvasta, követtem a tekintetemmel a szavakat.

*Mi egyszer megkötötte
Most elüldözi
Ha összeáll az öt a hatalom mezején*

*Éjszaka
Lélek
Vér
Emberség
Föld*

*Nem megölni
Csak legyőzni
Éjszaka visz Lélekhez
Vér kötődik Emberséghez
És Föld teszi teljessé.*

– Amikor Kalona kiemelkedett a föld alól, valójában nem újjászületett, ahogy Neferet próbálta elhíttetni velünk, igaz? – kérdezte Lenobia még mindig a verset tanulmányozva.

– Igen. Csapdába csalták, és ott raboskodott több mint ezer éven át – feleltem.

– Kik zárták be oda?

– A nagymamám cseroki ősei.

– A vers azt sugallja, hogy bármit is tettek a nagymamád ősei, azzal nem lehet még egyszer börtönbe zární. Ezúttal csak elüldözni tudjuk. De nekünk az is megfelel. Mindenképpen meg kell szabadulnunk tőle, mielőtt teljesen tönkreteszi a Nüxhöz fűződő kapcsolatunkat. – Felnézett a versből. – Hogy tudták a cserokik bezárni a föld alá?

Sóhajtottam egy nagyot, és tiszta szívemből azt kívántam, bárcsak itt lenne a nagymamám, hogy elmagyarázza helyettem.

– Az a helyzet, hogy nem... nem tudok erről annyit, amennyit kellene!

– Nyugalom, semmi baj – mondta Lenobia, és megfogta a karomat. – Várj csak, van egy ötletem.

Kisietett a bokszból, majd nemsokára visszatért egy sűrű szálú, puha kefével, és a kezembe nyomta. Azután ismét kiment, és hozott egy szalmabálát. Letette az egyik fal mellé, és ráült. Nekidőlt a falnak, kihúzott a bálából egy szalmaszálat, és a szájába dugta.

– Fogd a kefért, fésüld meg vele a lovat, és közben gondolkodjunk hangosan. Hárman csak rájövünk a megoldásra.

– Rendben – mondtam, és nekiálltam kefélni Perszephoné aranybarna nyakát. – Nagy az azt mesélte, hogy a Ghigua asszonyok, vagyis a törzsek javasasszonyai összegyűltek, és megalakítottak egy szüzet a föld porából, hogy az magával csalja Kalonát egy barlangba és ott csapdába ejtse.

– Várjunk csak, azt mondta, hogy az asszonyok összegyűl-

tek, és alkottak egy szüzet?

– Igen, tudom, hogy hihetetlenül hangzik, de esküszöm, hogy így volt.

– Nem, nem a nagymamád történetének hitelességét vonom kétségbe. Csak azon tűnődtem, vajon hányan lehettek azok az asszonyok.

– Nem tudom. Nagyi csak annyit mondott, hogy A-ya egy különleges eszköz volt számukra, amit mindnyájan megajándékoztak valamivel.

– A-ya? Így hívták a szüzet?

Bólintottam, majd Perszephoné válla felett ránéztem.

– Kalona A-yának hív engem.

Lenobiának elakadt a lélegzete.

– Akkor te vagy az az eszköz, amellyel ismét le tudjuk győzni.

– Igen, de nem legyőzni, csak elkergetni – javítottam ki automatikusan, aztán az ösztöneim megerősítették, hogy igazat mondtam. – Igen, én vagyok az. De ezúttal nem tudjuk csapdába ejteni, mert számít rá. Elüldözni viszont el tudjuk. – A szavaimat inkább Perszephonéhoz intéztem, mint Lenobiához vagy saját magamhoz.

– De most már nem csak egy eszköz vagy. Az Istennő megajándékozott a szabad akarattal. A jót választod, és ez a jó fogja elkergetni Kalonát. – Lenobia magabiztossága kezdett rám is átragadni.

– És mi az az „öt”?

Lenobia felemelte a verset a padlóról.

– Azt mondja, „ha összeáll az öt a hatalom mezején”, aztán jön egy felsorolás: „Éjszaka, Lélek, Vér, Emberség, Föld”.

– Ezek tulajdonnevek – mondtam izgatottan. – Damien jött rá, hogy azért vannak nagybetűvel, mert azt az öt személyt jelölik, aki megtestesíti ezt az öt dolgot. És... és fogadni mernék,

hogyha nagyí itt lenne, azt mondaná, hogy öten voltak a Ghigua asszonyok is, akik megalkották A-yát.

– Mit súgnak a megérzéseid? Az Istennő szerint is így van? Elmosolyodtam, és jóleső érzés áradt szét bennem.

– Igen! Így van.

– A hatalom mezeje valószínűleg itt van az Éjszaka Házában – mondta.

– Nem! – kiáltottam fel, mire Perszephoné idegesen horkantott egyet. Megsimogattam, majd valamivel nyugodtabb hangon folytattam. – Nem, az iskola területe már nem tiszta, beszennyezte Kalona jelenléte. Neferet hatalmával és Stevie Rae vérével egyesülve tudott csak kiszabadulni a... – Hirtelen elakadt a lélegzetem, ahogy felfogtam, mit is mondtam. – Stevie Rae! Eddig azt hittem, ő fogja képviselni a földet, mert azzal az elemmel képes kapcsolatot teremteni, de most rájöttem, hogy ő nem a föld, hanem a vér!

Lenobia mosolyogva bólintott.

– Remek. Egy már megvan. Már csak a többi négy kell.

– Meg a hely – motyogtam.

– Igen, a hely – értett egyet. – A hatalommal bíró helyek mindig szoros kapcsolatban álltak a szellemmel és a lélekkel. Mint ahogy Avalon, az Istennő ősi szigete is összeköttetésben volt Glastonburyvel. Még a keresztények is érezték az erő jelenlétét azon a helyen, ezért építettek oda egy apátságot.

– Micsoda? – pördültem meg izgatottan. – Mi köze van egy apátságnak az Istennőhöz?

– Nos, Avalon nem e világi hely, de az bizonyos, hogy nagy erők összpontosulnak ott. A keresztények ezt érezték, és építettek oda egy apátságot, amelyet Szűz Máriának ajánlottak.

– Ó, Lenobia, ez az! – Majdnem elsírtam magam a megkönnyebbüléstől. Aztán felnevettem. – Tökéletesen klappol minden! A hatalom mezeje a Huszonegyedik utca és a Lewis

sarkán van, ahová a bencés apátság épült.

Lenobia szeme elkerekedett, majd lassan elmosolyodott.

– Istennőnk bölcsessége végtelen. Most már csak arra kell rájöttünk, hogy ki a másik négy, és hogy juttatunk el oda mindenkit. A vers vége azt mutatja, hogy milyen kapcsolatban állnak egymással az... – Elhallgatott. A versre pillantott, és felolvasta az utolsó három sort:

*Éjszaka visz Lélekhez
Vér kötődik Emberséghez
És Föld teszi teljessé.*

– A Vér már ott van, vagy legalábbis remélem – szólaltam meg. – Amikor rájöttem, hogy Kalona el akarja kapni, mondtam Stevie Rae-nek, hogy menjen oda a vörös vámpírjelöltekkel együtt.

– De miért éppen oda küldted?

Szélesen elvigyorodtam.

– Mert ott van a Lélek! A Lélek Mary Angela nővér, az apátság főnökkasszonya. Ő mentette meg nagymamámat a Hol-lómásoktól, és most ott vigyáz rá.

– Egy apáca? Ő lesz a Lélek? Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? Ne feledd, hogy egy bukott anyuval kell elbánnunk.

– Csak elkergetnünk... hogy legyen időnk kitalálni, hogyan szabadulhatnánk meg tőle végleg. Amúgy pedig igen, biztos vagyok benne.

Lenobia csak egy pillanatig habozott, majd bólintott.

– Szóval a Lélek és a Vér már megvan. Gondolkodj! Ki lehet a Föld, az Éjszaka és az Emberség?

Tovább simogattam Perszephonét, majd váratlanul felnevettem, és legszívesebben a homlokomra csaptam volna.

– Aphrodité! Csak ő lehet az Emberség, bár ezt legtöbbször nem hajlandó elismerni.

– Ha te mondod – felelte Lenobia gúnyosan.

– Oké, szóval már csak az Éjszaka és a Föld maradt. Ahogy mondtam, Stevie Rae volt az első tippem a Földre. De most már érzem, hogy ő a Vér. Ki lehet akkor a Föld? – tűnődtem hangosan.

– Esetleg Anasztázia? A szertartásai gyakran kapcsolódnak a földhöz.

Elgondolkodtam rajta, de sajnos most nem éreztem az ismerős bizsergést, amely azt mondta volna, hogy ez a helyes válasz.

– Nem, nem ő az.

– Lehet, hogy rossz helyen keressgélünk. A Lélek külső ember, aki nem tartozik az Éjszaka Házához. Erre eddig nem gondoltam, de talán a Föld is ilyen lesz.

– Van benne logika – feleltem elgondolkodva.

– Ki lehet az az ember – nem vámpír vagy vámpírijelölt aki megszemélyesítheti a Földet?

– A nagymamám népe nagyon közel áll a természethez. A cserokik mindig tisztelték a földet, soha nem akarták birtokolni vagy kizsigerelni. A hagyományos cseroki világnézet sokban különbözik a maitól. – Hirtelen elhallgattam, és Perszephoné puha vállára hajtottam a fejemet, miközben elmormoltam egy halk köszönömöt Nüxnek.

– Rájöttél, ugye?

– Igen – pillantottam Lenobiára mosolyogva. – A nagymamám az. Ő a Föld.

– Tökéletes – bólogatott Lenobia. – Akkor megvan mind-egyik!

– Az Éjszaka még nincs. Arra még nem jöttem... – elhallgattam, ahogy megláttam Lenobia jelentőségteljes pillantását.

– Nézz magadba, Zoey Redbird, és azt hiszem, rá fogsz jönni, kit választott Nüx az Éjszaka képviselőjének.

– Az nem lehet, hogy engem – suttogtam.

– Már hogya lehetne – felelte Lenobia. – A vers egyértelműen kimondja: „Éjszaka visz Lélekhez”. Nélküled soha nem jöttünk volna rá, hogy a Lélek tartózkodási helyét a bencés apátságban keressük. Te vezettél rá minket.

– Ha nem tévedtem – mondtam remegő hangon.

– Hallgass a szívedre. Tévedtél?

Vettem egy nagy levegőt, és magamba néztem. Igen, ott volt a válasz, az érzés, amely az Istennőtől jött, és biztosított róla, hogy igazam van. Belenéztem Lenobia sziürke szemébe.

– Nem tévedtem – feleltem határozottan.

– Akkor már csak annyi a dolgunk, hogy eljuttassunk téged és Aphroditét a bencés apátságba.

– Nem csak őt – vágtam rá automatikusan. – Dáriuszt, az Ikreket, Damient és Aphroditét. Ha valami rosszul sülni el, akkor össze kell állnia a körnek. Ráadásul nem vagyok túl népszerű idebent, és ha Kalona elkergetése nem rántja ki a vámpírjelölteket ebből a felbódult állapotból, akkor egyhamar nem fogok visszatérni az Éjszaka Házába. És ne feledkezzünk meg Neferetről sem; vele is el kell bánnunk, és ahhoz minden létező segítségre szükségem lesz.

Lenobia elkomorodva bólintott.

– Értem, amit mondasz, és akármilyen fájdalmas, egyet kell értenem veled.

– Magának is velünk kellene jönnie – magának, Sárkánynak és Anasztáziának. Az Éjszaka Háza többé már nem biztonságos.

– Az Éjszaka Háza az otthonunk – felelte.

A szemébe néztem.

– Néha azok árulnak el, akik a legközelebb állnak hozzánk, és van, hogy eljön a nap, amikor az otthonunkban már nem lehetünk többé boldogok. Szomorú, de így van.

– Szokatlanul bölcs vagy a korodhoz képest, papnő.

– Igen, talán. Ki gondolta volna, hogy egyszer még hasznát veszem a szüleim válásának és a barom mostohaapámnak?

Nevetésünket a csengő hangja szakította félbe. Véget ért a tanítás. Lenobia azonnal talpra ugrott.

– Üzennünk kell a barátaidnak, hogy jöjjenek ide. Itt legalább a Hollómásoktól biztonságban vagyunk.

– Már üzentem nekik – nyugtattam meg. – Hamarosan itt lesznek mindannyian.

– Ha Neferet rájön, hogy itt gyülekeztek, éktelen haragra gerjed.

– Tudom – mondtam, magamban pedig azt gondoltam, hogy *a pokolba is!*

HARMINCADIK FEJEZET

Annak ellenére, hogy ismét elkezdett szakadni az eső, Damien, az Ikrek, Aphrodité és Dáriusz percekkel a kicsengetés után megérkeztek.

– Ügyes üzi – mondta Erin.

– Nagyon ravasz ötlet volt. Úgy rendeltél ide minket, hogy csak az utolsó pillanatban tudtuk meg, hová kell jönni – helyeselt Shaunee.

– Szép volt! – dicsért meg Damien is.

– De most már gondoltok rá, úgyhogy igyekezzetek megvédeni a gondolataitokat, és bármit is csinálunk, azt csináljuk minél előbb – szólalt meg Dáriusz.

– Egyetérték – mondtam. – Idézzétek meg az elemeket, és formáljatok belőlük védőfalat a gondolataitok köré.

– Gyerekjáték – felelte Erin.

– Igen, már gyakoroltuk – tette hozzá Shaunee.

– Idézzek meg gyorsan egy kört? – kérdeztem.

– Nem, Z, csak maradj csöndben egy pillanatra – mondta Damien. – Az elemek már itt vannak, és az utasításainkat várják.

– Igyekezzetek már, idióták! – vesztette el a türelmét Aphrodité.

– Kuss legyen! – kiabáltak rá az Ikrek egyszerre.

Aphrodité felhorkant, és odalépett Dáriusz mellé, aki automatikusan átölelte. Feltűnt, hogy az arcán lévő vágás szinte teljesen begyógyult, és ahol tegnap még az az ocsmány seb volt, most már csak egy rózsaszín csík látszik. Erről eszembe jutott a saját sebhelyem, ezért amíg az Ikrek és Damien azzal voltak el-

foglalva, hogy megidézzék az elemeket, Aphrodité pedig Dáriusszal enyelgett, hátat fordítottam nekik, és bekukucskáltam a pólóm alá. Elfintorodtam a látványtól. Az én sebemből nem lett hosszú, vékony, rózsaszín csík. Széles volt, rücskös és még mindig ugyanolyan vörösnek láttam, mint legutóbb. Megvontam a vállam. Fájni nem fájt. Csak nagyon érzékeny volt. No meg ronda. Baromi ronda.

Ha arra gondoltam, hogy valaki esetleg meglátja egyszer ezt a visszataszító sebhelyet (úgy mint Stark, Erik vagy Heath), legszívesebben elbőgtem volna magam. Lehet, hogy az lenne a legjobb, ha soha többé nem pasiznék. Kétségkívül egyszerűbb lenne az életem...

– A jó és a gonosz háborújában szerzett harci sebek kivételes szépséget hordoznak magukban – mondta Lenobia.

Ugrottam egyet ijedtemben. Közvetlenül mellettem állt, de nem hallottam, hogy mikor jött oda. A szemébe néztem. Tökéletes szépségét sehol sem csúfították el sebhelyek.

– Ez elméletben jól hangzik, de ha az a sebhely rajtam van, akkor már egészen más a helyzet – feleltem keserűen.

– Ne gondold, hogy nem tudom, miről beszélek, papnő. – Ezüst színű hajzuhatagát átvette az egyik vállára, majd úgy fordult, hogy lássam a tarkóját. Másik kezével félrehúzta a gallérját, és megláttam egy szörnyű sebhelyet, amely a haj vonala felett kezdődött, végigfutott a tarkóján, és eltűnt a fehér blúz alatt.

– Oké, kész vagyunk – kiáltotta Erin.

– Igen, kezdhethük – tette hozzá Shaunee.

– Szóval mik az új hírek? – kérdezte Damien.

Lenobiával gyorsan összenéztünk.

– Majd egyszer elmesélem – mondta halkan. Miközben visszamentünk a barátainkhoz, azon tűnődtem, vajon miféle gonosszal csatározhatott, ami ilyen rettenetes sebet tudott rajta

ejteni.

– Zoey rájött, hogy ki az az öt személy, akit a vers említ – jelentette be Lenobia mindenféle bevezetés nélkül. – És a helyet is megtalálta, ahol egyesíteniük kell erőiket.

Mindenki felém fordult.

– A bencés apátságba kell mennünk. Emlékszem, hogy Mary Angela nővér azért nem döbönt meg annyira, amikor megtudta, hogy képes vagyok parancsolni az elemeknek, mert azon a helyen ő maga is érezte az elemek jelenlétét. Azt mondta, hogy az apátságot egy olyan helyre építették, ahol komoly spirituális energiák összpontosulnak. Akkor nem tulajdonítottam ennek nagy jelentőséget. – Elhallgattam, és halkán felnevettem. – Igazából nem vettem komolyan, amit mondott, azt hittem, hogy csak egy örült apáca zagyválása.

– Azt azért meg kell hagyni, hogy tényleg nem egy átlagos nőszemély – jegyezte meg Aphrodité.

– Legalábbis ahhoz képest, hogy apáca – bólintott Dáriusz.

– Ráadásul ő a Lélek, akiről a költemény beszél – tettem hozzá.

– A mindent, szóval tényleg megfejtetted! – vigyorgott rám Damien. – És kik a többiek?

– A Vér Stevie Rae.

– Az legalább illik hozzá – motyogta Aphrodité félhangosan.

– Te vagy az Emberség – folytattam, és vigyorogva Aphroditére pillantottam.

– Remek. Nagyszerű. Szeretném, ha jegyzőkönyvbe vennénk: nem akarom, hogy megint megharapjanak. – Aztán Dáriuszra nézett, és ellágyulva hozzátette: – Kivéve persze, ha rólad van szó, szépfiú.

Az Ikek hangosan öklendezni kezdtek.

– A Föld a nagymamám – folytattam ügyet sem vetve rájuk.

– Még szerencse, hogy ő már ott van – jegyezte meg Damien.

– És ki lesz az Éjszaka? – kérdezte Shaanee.

– Zoey – vágta rá Aphrodité.

Meglepetten felvontam a szemöldököm.

– Ki más lehetne? – kérdezte Aphrodité a szemét forgatva. –

Aki nem teljesen fogyatékos – azzal az Ikrekre és Damienre pillantott –, azonnal rájött, hogy csak ő lehet az.

– Igen, tényleg én vagyok az Éjszaka – mondtam.

– Szóval el kell jutnunk a bencés apátságba – szólalt meg Dáriusz azonnal az „akció” logisztikai oldalára koncentrálva. Azért mondom ezt így, idézőjelben, mert nem nevezném nagybetűs Akciónak azt, amikor gyakorlatilag semmi mást nem csinálok, csak abban reménykedek, hogy ne szúrjak el mindent.

– Igen, méghozzá minél hamarabb, mielőtt Kalona és Neferet még több kárt okoz a népünknek – mondta Lenobia.

– Vagy hadat üzen az embereknek – kotyogta közbe Aphrodité.

Dáriusz kivételével mindenki döbbenten meredt rá. És ahogy rámeredtem, felöltött álarcá mögött megláttam a szeme alatt sötétlő karikákat és a szeme fehérjében vöröslő véres pöttyöket.

– Megint látomásod volt, igaz? – kérdeztem.

Aphrodité bólintott.

– A francba. Megint meghaltam?

Hallottam, hogy Lenobiának elakad a lélegzete.

– Hosszú történet – szóltam oda neki.

– Nem, idióta. Nem haltál meg. Most nem – mondta Aphrodité. – De láttam néhány képet a háborúból, ugyanazokat, mint korábban, csak most már felismertem a Hollómásokat. – Elhallgatott, és megborzongott. – Tudtátok, hogy ezek a szörnyek képesek nőket megerőszkolni? Elég felkavaró látvány volt. Amúgy Neferet azért állt össze Kalonával, hogy keresztül tudja

vinni az emberek elleni háború tervét.

– De legutóbb még azt láttad, hogy ha megmentjük Zoey-t, akkor ez nem fog bekövetkezni – érvelt Damien.

– Azt hiszed, nem tudom? Én vagyok a Látomásos Lány, emlékszem rá. Azt viszont tényleg nem tudom, hogy ez a mostani miért lett más. Talán attól, hogy most már Kalona is itt van. A másik rossz hír pedig az, hogy Neferet teljesen átállt a Sötét Oldalra. Rettenetes átalakuláson megy keresztül, aminek egy olyan vámpír lesz a végeredménye, amelyet még nem látunk.

Ahogy ezt kimondta, hirtelen a kirakós egy újabb darabja is a helyére került a fejemben, és rájöttem, mi történik.

– Ő lesz a Tsi Sgili királynő, az első vámpír Tsi Sgili, és ilyen még tényleg nem volt – mondtam a rémülettől dermedt hangon.

– Igen. Én is ezt láttam – felelte Aphrodité halálsápadtan. – És azt is tudom, hogy a háború itt, Tulsában fog kitörni.

– Akkor viszont a Tanács, ahol át akarják venni a hatalmat, az az Éjszaka Házának Tanácsa – mondtam.

– Tanács? – kérdezte Lenobia.

– Most nincs időm elmagyarázni. Egyelőre legyen elég anynyi, hogy szerencsére csak helyi léptékben gondolkodnak, és nem világméretben – feleltem.

– Ez azt is jelenti, hogyha sikerül Kalonát és remélhetőleg Neferetet is elkergetnünk Tulsából, akkor a háború talán mégsem robban ki – mondta Damien.

– Vagy legalábbis nem itt – jegyeztem meg. – És akkor nyerünk egy kis időt, hogy kitaláljuk, hogyan szabaduljunk meg tőle végleg, mivel nagyon úgy néz ki, hogy Kalona a háború kulcsfigurája.

– Nem ő az, hanem Neferet – szólalt meg Lenobia síri hangon. – Ő az értelmi szerző Kalona mögött. Évek óta tervezgeti

ezt a háborút az emberek ellen. – A szemembe nézett. – Meg kell ölnöd Neferetet.

Elsápadtam.

– Megölni Neferetet? Nem. Arra képtelen vagyok!

– Pedig lehet, hogy tényleg meg kell tenned – mondta Dáriusz.

– Nem! – kiáltottam fel újra. – Ha tényleg meg kellene ölnöm Neferetet, akkor nem érezném ezt a szörnyű émelygést a gyomromban már a gondolatra is. Nüx tudatná velem, hogy ezt várja tőlem, de nem hinném, hogy az Istennő bármikor is azt akarná, hogy megöljem egy Főpapnőjét.

– Exfőpapnőjét – javított ki Damien.

– A Főpapnőket le lehet váltani? – kérdezte Shaunee.

– Az nem életre szóló állás? – nézett rám Erin is kíváncsian.

– Viszont nagy kérdés, hogy akkor is Főpapnő marad-e, ha közben átváltozik valami mássá, mondjuk Tsi Sgili királynővé – tette hozzá Aphrodité.

– Igen! Nem! Nem tudom! – hebegtem. – Zárjuk le ezt a témát! Nem akarom megölni Neferetet.

Láttam, ahogy Dáriusz, Lenobia és Aphrodité összenéznek, de nem akartam tudomást venni róla.

– Térjünk vissza arra, hogy ki kell jutnotok innen – szólalt meg végül Lenobia. – Méghozzá azonnal.

– Most rögtön? – kérdezte Shaunee.

– Ebben a szent pillanatban? – kerekedett el Erin szeme.

– Minél előbb, annál jobb – mondtam. – Érzem az elemek jelenlétét, ahogy a gondolataitokat védik, de az igazság az, hogyha Neferet megpróbál betörni az agyatokba, amint nekiütözik ennek a falnak, azonnal tudni fogja, hogy valami történik. Csak azt nem, hogy pontosan mi. – Idegesen körülnéztem, nem lebeg-e a sarokban egy hatalmas pók képében. – Kétszer is megjelent már előttem szellemalakban, ezért azt mondom,

hogy el kell tűnnünk innen. Méghozzá most.

– Nem tetszik ez az egész – nézett rám ijedten Erin.

– Nekem mondd? De az a baj, hogy nem lesz olyan egyszerű kijutnunk. Az időjárás egyáltalán nem könnyíti meg a helyzetünket. Lépní sem lehet ezen a jégpáncélon. Idefelé jövet a tűzzel kellett megolvasztanom magam előtt a jeget, nehogy fenékre üljek. – Shaunee-ra pillantottam, és szégyenlősen elmosolyodtam.

– Micsoda? Jól értettem, hogy képes vagy a tűz segítségével megolvasztani a jeget? – kérdezte Lenobia.

Megvontam a vállam.

– Nem nagy dolog. Elegem volt már az állandó csúszkálásból, ezért ráirányítottam egy kis lángcsóvát a járdára. Simán elolvadt a jég.

– Tényleg gyerekjáték – bólogatott Shaunee. – Én is kipróbáltam.

Lenobia egyre izgatottabbnak tűnt.

– Mit gondoltok, képesek lennétek úgy irányítani azt a lángot, hogy mindnyájatok lába előtt megolvassza a jeget, ha egyszerre mozogtok?

– Szerintem igen. Ha ki tudunk találni valamit, hogy ne égesse meg a lábunkat. Bár nem tudom, egyedül mennyi ideig tudom fenntartani a lángot. – Kérdő pillantást vetettem Shaunee-ra.

– Persze, hogy segíték – felelte a ki nem mondott kérdésemre. – És akkor a lábunkat sem kell féltenuk. Ketten sokkal hosszabb ideig és sokkal biztonságosabban tudnánk használni, mint külön-külön.

– Rádásul a Huszonegyedik és a Lewis sarka alig fél mérföldre van innen – jegyezte meg Erin. – Zoey már sokkal jobban néz ki, mint tegnap, addig biztosan menni fog neki a lángszórózás.

– Az a baj, hogy nem a jég az egyetlen probléma, gyalog ugyanis nem tudunk elég gyorsan haladni, a Hummert pedig nem lehet álcázni, mert élettelen tárgy – mondtam.

– Azt hiszem, erre van egy megoldás – szólalt meg Lenobia.
– Gyertek velem. – Követtük Perszephoné bokszába. A kanca elégedetten falatozott, és kíváncsian felénk fordította a fülét, amikor Lenobia üdvözölte, majd a hátsó lábához lépett, és így szólt: – Add ide a lábad, szépségem.

Perszephoné engedelmesen felemelte a lábát. Lenobia lesöpörte a patkójára tapadt szalmaszálakat, és Shaunee-ra pillantott.

– Fel tudod melegíteni a patkóját?

Shaunee meglepetten nézett a szokatlan kérés hallatán, de azt felelte:

– Persze. – Aztán vett egy nagy levegőt, hallottam, hogy suttog valamit, de nem értettem pontosan, hogy mit, majd egyik narancssárgán ragyogó ujját Perszephoné patkójára irányította. – Égj, bébi, égj! – mondta. Vékony fénysugár indult el Shaunee ujjából Perszephoné ezüst patkója felé. A következő pillanatban a patkó is felragyogott. Perszephoné abbahagyta az evést, kíváncsian hátrafordult, aztán felhorkant, és folytatta a falatozást.

Lenobia megérintette a patkót, mintha csak egy vasalót ellenőrizne, hogy meleg-e, majd gyorsan elhúzta az ujját a narancssárgán ragyogó felületről.

– Ez tényleg működik. Most már elengedheted, Shaunee.

– Köszönöm, tűz! Jöjj vissza hozzám! – A ragyogás megkezdte a lovat, az ismét felhorkant, majd visszatért Shaunee-hoz, akinek hirtelen az egész teste felragyogott. – Nyugi – vonta össze a szemöldökét Shaunee, mire a ragyogás megszűnt.

Lenobia visszaengedte a földre a ló lábát, majd szeretetteljesen megpaskolta.

– Akkor már az is megvan, hogyan juttok el gyorsan az apátságba. Lóháton, ami véleményem szerint egyébként is a legideálisabb mód az utazásra.

– Jó ötlet – mondta Dáriusz. – De hogy jutunk ki innen? A Hollómások aligha fogják megengedni, hogy kivágtassunk a kapun.

– Talán mégis – felelte Lenobia, és elmosolyodott.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

– Eszement terv – mondta Aphrodité.

– Attól még működhet – felelte Dáriusz.

– Nekem tetszik. Van abban valami romantikus, hogy lóháton fogunk megszökni. Ráadásul jelen pillanatban ez a legjobb tervünk – érvelt Damien.

– Az egyetlen tervünk – helyesbítettem. Mikor láttam, hogy Lenobia felvonja a szemöldökét, gyorsan hozzátettem: – De nekem is tetszik.

– Minél kevesebb lovat használtok, annál nagyobb az esélye annak, hogy észrevétlenek tudtok maradni. Azt javaslom, hogy kettesével üljétek meg őket – mondta Lenobia.

– Három ló tényleg kevesebb, mint hat – jegyezte meg Erin.

– De Sárkányt és Anasztáziát hogy fogjuk értesíteni? – kérdeztem. – Nem sétálhatunk el a tantermeikhez. Nem szeretném, ha újra különválnánk.

Lenobia ismét felvonta a szemöldökét.

– Nem tudom, hallottál-e már róla, de létezik egy találmány, úgy hívják: mobiltelefon. Ha hiszed, ha nem, Sárkánynak és Anasztáziának is van.

– Ó! – Úgy éreztem magam, mint egy idióta.

Aphrodité a szemét forgatva nézett rám.

– Majd én felhívom őket, és elmondom nekik, hogy mi a terv. Ti meg menjetek a raktárba. Aki szoknyában van, az öltözzön át. Zoey majd megmutatja, hol vannak a lovaglófelszerelések. Ott mindent megtaláltok, amire csak szükségetek lehet – mondta Lenobia, és sietős léptekkel elindult az irodája felé. – Szólok Sárkánynak, hogy harminc perc múlva kezdődik az elterelő

hadművelet.

– Harminc perc! – Görcsbe rándult a gyomrom.

– Annyi idő bőven elég lesz arra, hogy átöltözzetek és felkantározzátok a lovakat. Nyerget viszont nem használhattok. Az túl nyilvánvalóvá tenné, hogy mire készülünk. – Azzal Lenobia eltűnt az iroda ajtaja mögött.

– Nyerget nem használhatunk? Azt hiszem, mindjárt rosszul leszek – mondta Damien.

– Nem te leszel az egyetlen – feleltem. – Igyekeztek – szóltam Aphroditének és az Ikeknek. – Le kell vennetek a szoknyát. Egyébként is kinek jut eszébe magas sarkút húzni ilyen időben?

– Ez egy *csizma* – válaszolta Aphrodité. – És télen a csizma a helyes viselet.

– De nem az, amelyiknek tíz centis túsarka van – vágtam vissza, miközben beléptünk a raktárba, ahol az egyik szekrényben ott sorakoztak a lovaglóruhák.

– Divatfogyatékos – motyogta Aphrodité.

– Egyetértek – mondta Shaunee.

– Most az egyszer – tette hozzá Erin.

Felkaptam három kantárt, és a fejemet csóválva a barátaimra néztem.

– Ti csak öltözzetek át, a többit majd én elintézem. A *lovaglócsizmák* abban a szekrényben vannak. Iparkodjatok.

– Iparkodjunk? – kérdezett vissza Shaunee döbbenten, ahogy elindultam kifelé.

– Úgy látszik, túl sok időt töltött Damien királynő társaságában – jegyezte meg Erin epésen.

Becsaptam magam mögött az ajtót.

Egyelőre nem tudtam, melyik lesz a két másik ló, akit Lenobia kiválaszt nekünk, de abban biztos voltam, hogy én Perszephoné hátán fogok utazni, ezért az ő boksa felé indul-

tam. Dáriusz az istálló egyik magasan fekvő ablaka alatt állt, és éppen szalmabálákat pakolt egymás tetejére, hogy felállva rájuk szemügyre tudja venni az időjárást és a Hollómásokat.

– Z, válthatnék veled egy szót? – kérdezte Damien.

– Persze, gyere be. – Visszamentem Perszephonéhez, felkaptam egy lóvakaró keféjét, és még egyszer végigkeféltam a szőréjét.

Damien megállt az ajtóban.

– Az a helyzet, hogy én nem igazán tudok lovagolni.

– Semmi probléma. Neked csak annyi lesz a dolgod, hogy mögöttem ülj és kapaszkodj.

– De mi van, ha leesek? Tudom, hogy nagyon kedves teremtés. – Bátortalanul intett Perszephonének, aki még mindig vidáman eszegetett, és ügyet sem vetett Damienre. – De olyan nagy. Nem is nagy, hatalmas.

– Damien, éppen arra készülünk, hogy kitörjünk az iskolából, mielőtt megölnének, aztán elüldözzünk egy halhatatlan démont és egy Főpapnőt, aki átállt a Sötét Oldalra, neked pedig az a legnagyobb problémád, hogy nem mersz felülni egy lóra?

– Ne felejtsd el, hogy nyereg nélkül kell felülnöm rá – mondta, aztán bólintott. – Tényleg nem merek.

Kitört belőlem a nevetés, mire sajogni kezdett a mellkasom, és neki kellett dőlnöm Perszephoné oldalának. Íme a legnagyobb életbölcesség, amire sikerült szert tennem az elmúlt néhány hónap alatt: akármekkora szívás is az élet, a barátaid mindig meg tudnak nevetetni.

Eközben Damien összevont szemöldökkel nézett rám.

– Jobb, ha tudod, hogy el fogom mondani Jacknek, hogy ki-nevettél, és nagyon dühös lesz. Legközelebb, ha ajándékot veszek neked, meg fogja tagadni a segítségét, és nem ellenőrzi majd, hogy elég ízléses-e a csomagolás.

– Ne, könyörgöm, ne, ez nagyon durva – mondtam, és már

potyogtak a könnyeim a röhögéstől.

– Hé, szedjétek már össze magatokat! Háborúba indulunk, meg kell mentenünk a világot! – Aphrodité csípőre tett kézzel állt Perszephoné boksa előtt a folyosón. Egyedi tervezésű, fekete felső volt rajta (a mellén aranyszínű JUICY felirattal), alul pedig barna lovaglónadrágot viselt, aminek a szárát lovaglósizmába tűrte.

Olyan szokatlan látvány volt magas sarok nélkül, hogy ismét kitört belőlem a nevetés. Aztán megláttam az Ikreket, akik mögötte álltak. Állatmintás Dolce & Gabbana tunikájuk (valószínűleg a Saksból) abszurdul hatott a szűk lovaglónadrág mellett, amelybe beleprécselték magukat. A barna lovaglósizma már csak a hab volt a tortán.

Ezt már Damien sem bírta röhögés nélkül.

– Gyűlölöm őket – mondta Aphrodité.

– Egyre több közös vonás van bennünk – szólalt meg erre Erin.

– Ahogy mondod, húgocskám – helyeselt Shaunee, és közben összehúzott szemmel méregetett minket Damiennel.

De nem tartott sokáig a vidámság, mert megérkezett Lenobia, és szavai azonnal visszarántottak minket a rideg valóságba.

– Beszéltem Anasztáziával. Minden készen áll, bár Sárkány jelen pillanatban nem ér rá. Egy szokatlan Átváltozással van elfoglalva. Azt mondta, adjam át Zoey-nak, hogy Stark megérkezett hozzá, és ő gondját viseli.

– Azt mondta, hogy Stark? – kérdezte Damien.

– Micsoda? – kapták fel a fejüket az Ikek.

– Ó, bassza meg – morogta Aphrodité.

– Az időjárás még mindig borzalmas, de a fákon mintha lánéknak valamit. Szerintem az a tervük, hogy azonnal lecsapnak ránk, amint kilépünk innen. Jobb lesz, ha igyekszünk – mondta Dáriusz visszatérve a megfigyelésből. Amikor meglátta, hogy

mindenki engem bámul, hirtelen elhallgatott. – Jól sejtem, hogy lemaradtam valamiről?

– Igen, és Zoey éppen most akarta elmondani, hogy mi történt – felelte Damien.

Beharaptam az ajkamat, aztán körbehordoztam a tekintetem a barátaimon. *A pokolba!*

– Oké, az történt, hogy Stark befejezte az Átváltozást. Ő a második vörös vámpír a világon.

– Hogy oda ne szarjak – morogta Erin. – Attól még seggfej marad.

– Igen – bólogatott Shaunee. – Egyébként is kit érdekel az Átváltozása?

– Nem szabad úgy gondolnod rá, mint Stevie Rae-re – szólt meg Damien is. – Fényévnyi különbség van köztük.

– Zoey szerelmes belé – bökte ki Aphrodité.

– Aphrodité! – kiáltottam rá.

– Épp itt volt az ideje, hogy valaki felvilágosítsa őket, mi az oka a megmagyarázhatatlan elfogultságodnak – felelte Aphrodité.

– Ezt jobb szerettem volna én eldönteni.

– Várjunk csak! Tekerjük csak vissza egy kicsit szalagot. Zoey szerelmes Starkba? Életemben nem hallottam még ennél nagyobb ostobaságot – mondta Erin.

– Az oklahomai korlátozott érvényű jogosítványtól eltekintve én sem, húgocskám. De komolyra fordítva a szót: *az* tényleg a legnagyobb ostobaság, amit valaha hallottunk – helyeselt Shaunee.

– Igen, de ez sem sokkal marad le mögötte. Zoey, neked tényleg elment az eszed – nézett rám Erin hitetlenkedve.

– Egyetérték – bólított Shaunee.

Mindenki felém fordult.

– A korlátozott érvényű jogszi szerintem is ostobaság –

mondtam idétlenül.

– Látjátok? Én megmondtam – kiáltott fel Aphrodité. – Tényleg bele van zúgva Starkba!

– A kurva életbe – sóhajtott fel Erin.

– Ezt nem hittem volna – csóválta a fejét Shaunee.

– Hadd magyarázza meg! – kiáltott rájuk Damien.

Mindannyian elhallgattak.

Megköszörültem a torkomat.

– Oké. Jól van. Emlékeztek a versre? – A barátaim összezűkül szemmel meredtek rám, ami szerintem nem volt túl rendes dolog tőlük. De úgy tettem, mintha észre sem venném. – Abban az volt, hogy nekem kell megmentenem az emberségét. És én megtettem. Legalábbis azt hiszem. Remélem.

– Papnó, de hiszen a saját szemünkkel láttuk, ahogy molesztált egy vámpírjelöltet. Ezt hogy tudad megbocsátani neki? – kérdezte Dáriusz.

– Sehogy, nem bocsátottam meg neki. Felfordul a gyomrom, ha eszembe jut. De amikor Stevie Rae küzdött az emberi nivoltáért, ő is szörnyű volt. – Aphroditére pillantottam. – Te tudod, miről beszélek.

– Igen, és a mai napig nem vagyok száz százalékgig biztos benne, hogy megbízhatunk-e Stevie Rae-ben. Mondom ezt úgy, mint az ember, akivel megbélyegezték egymást.

Arra számítottam, hogy az Ikek és Damien majd ráförmednek, de egyikük sem szólt semmit. Végül Dáriusz felé fordultam.

– Stark harcosként felesküdt a védelmemre.

– Micsoda? Felajánlotta neked a Harcos Esküjét? És elfogadta? – kérdezte Dáriusz.

– El. Ez közvetlenül az Átváltozása előtt történt.

Dáriusz nagyot sóhajtott.

– Ez egészen addig össze fog kötni vele, amíg fel nem men-

ted az esküje alól.

– Szerintem ez váltotta ki az Átváltozását – mondtam. – Azt hiszem, a vörös vámpírjelölteknek valahogy választaniuk kell a jó és a gonosz között ahhoz, hogy bekövetkezessen náluk az Átváltozás.

– És ezzel Stark a jót választotta – bólintott Dáriusz.

Elmosolyodtam.

– Igen, azt gondolom.

– És ez azt jelenti, hogy most már nem egy pöcsfej? – kérdezte Erin.

– Az előbb még seggfejnek nevezted – figyelmeztette Shaunee.

– Az ugyanaz, húgocskám.

– Ez azt jelenti, hogy megbízom benne – válaszoltam a kérdésre. – És szeretném, ha ti is adnátok neki még egy esélyt.

– Újabb esélyt adni a nem megfelelő személynek akár végzetes is lehet – jegyezte meg Dáriusz.

Vettem egy nagy levegőt.

– Tudom.

– Az Átváltozás után a vámpíroknak egy időre félre kell vonulniuk Nüx Templomába. Sárkány azt mondta, hogy Stark már ott van. – Lenobia az órájára pillantott. – Pontosan tíz percünk van még. Rátérhetnénk végre a fontosabb kérdésekre? Stark megbízhatóságát egy alkalmasabb időpontban is megtárgyalhatjátok.

– Természetesen – feleltem. – Mit kell még tennünk?

De közben végig az járt a fejemben, hogy Sárkány vajon tényleg biztonságba tudta-e helyezni Starkot. Csak remélni tudtam, mint ahogy azt is, hogy sikerül elüldöznünk Kalonát és Neferetet, így valóban eljön majd az az idő, amikor nyugodtan megtárgyalhatjuk Stark megbízhatóságának kérdését.

Gyorsan felkantároztunk két másik lovat, akiknek stílszerű-

en Remény és Végzet volt a nevük. Azután kezdődött a terv nehezebbik fele.

– Még mindig amondó vagyok, hogy nem biztonságos – mondta Dáriusz komoran.

– Akkor is meg kell tennem. Stevie Rae nincs itt, és rajta kívül én vagyok az egyetlen, aki képes kapcsolatot teremteni a földdel – feleltem.

– Szerintem simán meg lehet csinálni – próbált vitába szállni Aphrodité a harcossal. – Zoey-nak csak annyit kell tennie, hogy kilopószik a falhoz, megmondja a fának, hogy még jobban nehezedjen rá a falra, aztán visszaoson.

– Majd én elviszem – makacskodott Dáriusz.

– A szokásos fénysebességgel? Az tökéletes – mondtam. – Felőlem indulhatunk.

– Honnan fogjuk tudni, hogy sikerült, és ideje elkezdni a terv következő részét? – kérdezte Lenobia.

– Visszaküldöm a szellemet. Ha hirtelen érez valami áramütésszerű kellemes bizsergést, az azt jelenti, hogy minden oké, és Shaunee szabadjára engedheti a tüzet.

– De ne felejtse el, hogy csak a lovak patáját kell felforrósítanod – mondta Lenobia szigorú pillantást vetve Shaunee-ra.

– Tudom! Nem lesz semmi gond. Menj csak nyugodtan, Zoey. Végzettel már egész jól összebarátkoztunk. – Shaunee hátrafordult a nagytestű barna pej kanca felé, aki őt és Erint fogja vinni, és kockacukorról meg valami Jazzy Apple nevű finomságról duruzsolt neki, miközben Erin rendületlenül simogatta.

– Vigyázz rá, és gyere vissza épségben – mondta Aphrodité Dáriusznak, majd odalépett hozzá, és szájon csókolta. Utána elindult Remény felé, hogy segítsen Lenobiának felkantározni a lovat.

– Indulhatunk, papnő? – kérdezte Dáriusz.

Bólintottam, és hagytam, hogy a karjába vegyen. Kilépett velem a dermesztő, viharos éjszakába, aztán minden elmosódott előttem, ahogy végigszáguldottunk az istálló és az iskolát körülvevő fal közötti területen. Ahhoz a hatalmas tölgyfához igyekeztünk, amely néhány éve egy viharban megroggyant, és rádőlt a falra. Azt beszéltek (én Aphroditétól hallottam), hogy normál körülmények között tökéletes hely arra, ha valaki feltűnés nélkül ki akar szökni az iskolából, és magam is megtapasztaltam, hogy valóban így van.

A mostani helyzet azonban távolról sem emlékeztetett a normál körülményekre.

Dáriusz hirtelen megállt a félig kidőlt fa mellett, lerakott a tövébe, és azt suttopta:

– Maradj itt, amíg megnézem, tiszta-e a levegő. – Azzal eltűnt.

Lekuporodtam a fa alá, és azon gondolkodtam, milyen gusztustalan az idő és milyen idegesítőek tudnak lenni a pasik. Hirtelen szárny suhogást hallottam, és villámgyorsan talpra ugrottam.

Éppen időben álltam fel ahhoz, hogy lássam, amint Dáriusz a szárnyánál fogva a földre ránt egy Hollómást, majd egy határozott mozdulattal elvágja a torkát.

Gyorsan elkaptam a tekintetem.

– Gyere, Zoey. Nincs sok időnk.

Megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a Hollómás tetemét, és közelebb léptem a megroggyant fához. Rátettem a kezemet, és behunytam a szemem. Megkerestem magamban az északi irányt, a föld égtáját, és erősen koncentráltam.

– Föld, szükségem van rád. Kérlek, jöjj hozzám! – A jégvihar kellős közepén hirtelen megéreztem a tavaszi mező csodás illatát... az érett búzát... a virágzó mimóza parfümjét. Hálásan fejet hajtottam, és folytattam. – Nagy szívességet kérek tőled,

és hidd el, soha nem tennék ilyet, ha nem lenne vészhelyzet. – Vettem egy mély lélegzetet, és a jégpáncélba burkolózott fakéregre koncentráltam a tenyerem alatt. – Dőlj el – parancsoltam. – Bocsáss meg, hogy ezt kérem tőled, de dőlj el! – Éreztem, ahogy a fa törzse megremeg a kezem alatt, de olyan erővel, hogy hátratántorodtam tőle. Aztán egy szörnyű reccsenés következett, amelybe esküszöm, hogy egy halálsikoly is vegyült, és az öreg tölgyfa teljes súlyával rádőlt az amúgy is meggyengült falra. Amikor felnéztem, láttam, hogy az iskolát védőgyűrűként körülvevő falon egy hatalmas rés tátong, amelyen könnyűszerrel kiszökhetnek.

Zihálva vettem a levegőt, és éreztem, hogy remegnek a tagjaim, de automatikusan visszaküldtem a szellemet Lenobiához, hogy tudassam vele, sikerrel jártunk. Azután összeszedtem magam, odatámolyogtam a fához, és mindkét kezemet a törzsére helyeztem. – Köszönöm, föld. – Aztán hirtelen ötlettel hozzattem: – Menj Stevie Rae-hez. Mondd meg neki, hogy jövünk. Mondd meg neki, hogy álljon készen. – Most is éreztem a szokásos várakozó remegést, mint mindig, ha valamilyen utasítást adtam az elemeknek. – Indulj, föld. Köszönöm a segítségedet, és igazán sajnálom, hogy fájdalmat kellett okoznunk ennek a fának.

– Vissza kell mennünk az istállókhöz. – Dáriusz odalépett mellém, és a karjába vett. – Szép munka volt, papnő.

Vállára hajtottam a fejem, és csak akkor jöttem rá, hogy sírok, amikor megláttam a nedves csíkokat a kabátján.

– Tűnjünk el innen!

HARMINCKETEDIK FEJEZET

A három felkantározott ló indulása készen várt ránk. Erin és Shaunee már fel is ültek Végzet hátára. Shaunee „vezetett”. Mielőtt megjelölték volna, tanult lovagolni abban a magániskolában, ahová járt, és azt állította magáról, hogy „egész elfogadható lovas” lett belőle. Aphrodité és Damien Perszephoné, illetve Remény mellett álltak. Damien úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban képes lenne elájulni.

– Éreztem a szellem érintését, és arra következtettem belőle, hogy minden rendben ment – mondta Lenobia, amikor megérkeztünk, majd nekiállt még egyszer ellenőrizni a lószerszámokat.

– A fal ledőlt, de meg kellett ölnöm egy Hollómást. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan fel fogják fedezni – jelentette Dáriusz.

– Ez talán még jól is jöhet. Még hihetőbbé teszi, hogy a kidőlt falon keresztül próbáltok majd elmenekülni – tűnődött Lenobia. Aztán az órájára pillantott. – Ideje indulni. Shaunee, készen állsz?

– Teljesen – felelte Shaunee.

– Rendben. És te, Erin?

Erin bólintott.

– Én is.

– Damien?

Damien bólintott Lenobia felé, majd felém fordult, és azt mondta:

– Félek.

Odaléptem hozzá, és megfogtam a kezét.

– Én is félek. De gondolj arra, hogy együtt vagyunk, úgy sokkal kevésbé félelmetes.

– Még akkor is, ha egy ló hátán vagyunk együtt?

Elmosolyodtam.

– Még akkor is. Ráadásul Perszephoné egy igazi úrinő. – Megfogtam Damien kezét, és a ló kecsesen ívelő nyakára tettem.

– Ó, milyen puha és meleg – mondta meglepetten.

– Segítek felszállni – ajánlotta fel Lenobia, azzal lehajolt, és Damien felé nyújtotta összekulcsolt kezét.

Damien nagyot sóhajtva belerakta a térdét Lenobia kezébe, majd lányosan sikkantott egyet, amikor Lenobia fellendítette Perszephoné széles hátára.

Mielőtt engem is felsegített volna, Lenobia a vállamra tette a kezét, és a szemembe nézett.

– Hallgass a szívedre és kövesd az ösztöneidet, akkor nem tévedhetsz. Üldözd el innen, papnő.

– Mindent megteszek, ami tőlem telik – feleltem.

– Ezért hiszünk benned annyira – mondta.

Amikor már mind a hatan lóháton ültünk, Lenobia odavezetett minket a körpályára nyíló ajtóhoz. Korábban kinyitotta a pálya szabadba vezető kapuját is, így most már semmi sem állt közénk és a világ közé, csak egy csomó jég, az iskola kapuja, a Hollómások, az apukájuk meg egy megalomániás Főpapnő.

Biztos voltam benne, hogy ennyi stresszt nem fogok megúszni hasmenés nélkül, de szerencsére nem volt időm túl sokat agyalni rajta.

Lenobia elhúzta az ajtót. Az összes lámpát lekapcsoltuk az épületnek ezen a részén, nehogy a Hollómások azonnal megpillantsák a sziluettünket. Kilestünk a jeges sötétségbe.

– Csak néhány perccetek van arra, hogy megidézze az elemeket – mondta Lenobia. – A vihar intenzitásának hirtelen

felerősödése lesz a jel Anasztázia számára, hogy megkezdje az összezavaró varázslatot a kampusz másik oldalán. Sárkány pedig már elfoglalta a helyét a kapunál. Amint meghallja a közeledő lódobogást, lekaszabolja az őrt álló Hollómást, és kinyitja nektek a kaput. Shaunee, ha készen állsz, gyűjtsd fel az istállókat. Amikor felcsapnak a lángok, elengedem a lovakat. Már megbeszéltem velük, hogy vágtassanak keresztül az udvaron, és okozzanak akkora felfordulást, amekkorát csak tudnak.

Shaunee bólintott.

– Értem.

– Azután irányítsd a tüzet a lovak patájára. – Lenobia elhallgatott, majd kijavította magát: – Illetve a patájukon lévő patkókra. Majd szólok Perszephonének, hogy mikor induljon. Ti csak arra figyeljetek, hogy ne maradjatok le – mondta, miközben szeretetteljesen megveregette Perszephoné oldalát. Azután felnézett rám: – Üdvözlég, boldog lét, üdvözlég, Főpapnő – mondta. Ökölbe szorított kezét a szíve fölé helyezte, és fejet hajtott előttem.

– Áldásom kísérjen utadon – búcsúztam el tőle a rítus szabályainak megfelelően. Aztán ahogy elindult, utána kiáltottam: – Lenobia, biztos, hogy nem akar velünk jönni? Ha nem sikerül elüldöznünk Kalonát, akkor maga, Sárkány és Anasztázia nagy veszélyben lesznek. Mindenképpen a föld alá kell menekülniük – vagy a vasútállomás alatti alagutakba, vagy az apátságba, vagy valamelyik belvárosi épület pincéjébe. Ez az egyetlen esélyük arra, hogy biztonságban legyenek.

Lenobia megállt, és visszanézett a válla felett. A mosolyából derű és bölcsesség sugárzott.

– De sikerrel fogsz jární, papnő – mondta, majd elsietett.

– Nem mondom, biztos a dolgában – jegyezte meg Shaunee.

– Reméljük, igaza lesz – feleltem. – Oké, készen álltok?

A barátaim bólintottak. Vettem egy nagy levegőt, és össz-

pontosítottam. Arcsal észak felé álltunk, ezért a térdemmel megböktem Perszephonét, hogy forduljon jobbra, kelet felé. Most nem volt idő szóvirágokra vagy bevonuló zenére; cselekedni kellett. Gyorsan megidéztem az összes elemet. Az érzékeim szinte felkiáltottak az örömtől, ahogy megjelent körülötünk a csillogó körgyűrű. Amikor a szellem is megérkezett, képtelen voltam uralkodni magamon, és hangosan felkacagtam, aztán még mindig vidáman így szóltam:

– Damien, Erin, munkára fel!

Éreztem, hogy Damien felemeli a karját a hátam mögött, aztán láttam, hogy Erin ugyanezt teszi. Hallottam Damien elsuttogott szavait, ahogy azt kéri a levegőtől, hogy fújjon, kavargogjon, cibáljon, rángasson mindent, amit csak ér. Tudtam, hogy Erin közben ugyanezt kéri a víztől – megparancsolja az esőnek, hogy még sűrűbben zuhogjon, és áztassa el a világot körülötünk.

Igyekeztem segíteni nekik az elemek irányításában, hogy képesek legyenek fenntartani magunk körül azt a védőbuborékot, amely (elméletileg) megóv majd minket a kint tomboló ítéletidőtől.

Mindkét elem azonnal reagált a hívásra. A vihar egy szempillantás alatt magasabb sebességi fokozatba kapcsolott.

– Oké – kiabáltam túl a szélzúgást. – Jöjjön a tűz!

Shaunee felemelte a karját, hátravetette a fejét, és mintha csak egy kosárlabdát hajítana el, nekidobta a két tenyere között izzó tűzgömböt annak az üres, szalmabálákkal teli boksznak, amelyet Lenobia korábban kijelölt. A boksz azonnal lángra lobbant.

– Most jöhetnek a lovak patkói – kiáltottam.

Shaunee bólintott.

– Segíts megtartani!

– Ne aggódj, segíték.

Shaunee a lovaink patájára mutatott a karjával.

– Melegítsd fel a patkókat! – kiáltotta.

Perszephoné felhorkant. Lehajtotta a fejét, és ahogy a fűrészpor füstölni kezdett a lába alatt, kíváncsian előrecsapta a fülét.

– A mindenit! El kell tűnnünk innen, mielőtt mindent felgyújtanak a lábukkal – mondta Damien. Olyan erősen szorított, hogy kicsit nehezemre esett levegőt venni, de inkább nem szóltam semmit, nehogy a végén tényleg leessen.

Éppen azon tűnődtem, hogy tényleg indulnunk kellene, nehogy belobbanjon alattunk a fűrészpor, amikor hatalmas dübörgés hallatszott a hátunk mögül, és azonnal tudtam, hogy Lenobia elengedte a lovakat, akik óriási felfordulást fognak okozni az iskolaudvaron. Perszephoné felemelte a fejét, és felhorkant. Éreztem, hogy megfeszülnek az izmai, és már csak annyi időm maradt, hogy összeszorítsam a combjaimat, és hátraszóljak Damien-nek:

– Kapaszkodj! Indulunk!

A következő pillanatban Perszephoné előreleüdült.

A három ló egymás mellett haladva keresztülvágtatott a körpályán, majd ki a kapun, amelyet Lenobia nyitva hagyott. Kiérve az udvarra élesen balra fordultunk, hátulról megkerültük az iskola főépületét, aztán – sokkal hamarabb, mint gondoltam volna – már ott is voltunk a parkolóban, az aszfalra fagyott jég pedig sísteregve párolgott lovaink forró patája alatt.

A hátunk mögül pánikba esett lovak nyerítése és a Hollómások hátborzongató rikoltozása hallatszott. Összeszorítottam a fogam, és reméltem, hogy Lenobia lovai elbánnak néhány madáremberrel.

Perszephoné patája alatt csak úgy sziszegett a jéges út, ahogy közeledtünk az iskola kapuja felé.

– Jóságos Istennő! Odanézzetek! – kiáltott fel Damien. Vál-

lam felett átnyúlva előre mutatott a fákkal szegélyezett sétány bal oldalára. Sárkány harcolt három Hollómással. Pengéjéből csak egy elmosódott ezüst csík látszott, ahogy előrelendült, védett, visszatámadt. Amikor közelebb értünk, a Hollómások megpróbálták az utunkba állni, de Sárkány kettőzött erővel támadt rájuk, és azonnal felnyársalta az egyiket, mire a másik kettő dühödten sziszegve fordult vissza felé.

– Menjetek! – kiáltotta Sárkány, ahogy elvágtattunk mellette. – Nüx áldása legyen veletek!

A kapu nyitva volt. Biztos voltam benne, hogy ez Sárkány műve. Kivágtattunk rajta, majd jobbra fordultunk, és nekivágtunk a kihalt, lefagyott Utica Streetnek.

A Huszonegyedik utcán a nem működő közlekedési lámpák alatt jobbra fordultunk, és az út közepén haladva folytattuk utunkat az apátság felé.

Tulsa belvárosa önmaga megfagyott kísértetévé vált. Ha nem lettem volna teljesen biztos benne, hogy lovaink a Huszonegyedik utcán galoppoznak, azt gondoltam volna, hogy egy posztapokaliptikus jégvilágba tévedtünk. Amit magam körül láttam, az egyáltalán nem volt ismerős. Sehol egy lámpa vagy egy autó. Sehol egy ember. Csak jég és hideg sötétség. A belváros gyönyörű, régi fái annyira megrogytak a rájuk fagyott rengeteg jég súlya alatt, hogy sok közülük szó szerint a földre roskadt. A villanyvezetékek a földön heverték, mint megannyi lusta kígyó. A lovak ügyet sem vetettek rájuk. Felforrósodott patájukkal magabiztosan ugrálták át a letört ágakat és az élettelen vezetékeket.

És akkor, a sisterső jég és a paták dobogása mellett hirtelen szárnyak suhogását hallottam, majd egy Hollómás rettenetes rikoltását, melyet azonnal követett a többi.

– Dáriusz! – kiáltottam. – Hollómások!

Hátranézett, és komoran bólintott. Azután valami olyasmit

csinált, amivel sikerült teljesen megdöbbenie. Benyúlt a kabátjába, és előhúzott egy fekete pisztolyt. Erebosz Fiainál soha nem láttam még modern lőfegyvert, és mostanáig el sem tudtam volna képzelni ilyet a kezükben. Dáriusz mondott valamit a hátához simuló Aphroditének, aki erre kicsit oldalra csúszott, hogy a harcos hátra tudjon fordulni. Dáriusz felemelte a karját, célzott, és gyors egymásutánban leadott hat lövést. A fülsiketítő dörrenések belehasítottak a fagyott éjszakába, de korántsem voltak annyira hátborzongatóak, mint a sérült Hollómások halálsikolyai és az azt követő puffanások, ahogy élettelen testük a földre zuhant.

– Arra! – kiáltotta Shaunee, és jobbra mutatott. – Fények!

Először nem láttam semmit, de aztán a jégpáncélba zárt fák között gyertyák hívogatóan pislákoló lángját pillantottam meg. Megérkeztünk az apátságba? A látási viszonyok rettenetesek voltak, és annyi volt a zavaró tényező, hogy képtelen voltam eldönteni, vajon az apátság fényeit látom-e vagy csak a városnak ezen a felén lakó egyik plasztikai sebész kacsalábon forgó villáját.

Koncentrálj! Ha ez a hatalom mezeje, akkor azt érezned kell.

Vettem egy nagy levegőt, és megpróbáltam az ösztöneimre hagyatkozni. És hirtelen megéreztem – a szellem és a föld együttes ereje szinte sugárzott abból az irányból, amerre a fényeket láttuk.

– Ez az! – kiáltottam. – Ez az apátság!

Jobbra rántottuk a lovak fejét, letértünk az útról, és keresztülvágtunk egy árkon. A lovaknak le kellett lassítaniuk, ahogy a letört ágak és a leszakadt villanyvezetékek között botorkáltak. Végül kijutottunk egy tisztásra. Közvetlenül előttünk egy hatalmas tölgyfa állt. Ágain apró üvegkalickák ültek bennük vidáman lángoló gyertyákkal. A fa mögött egy fedett autópar-

kolót pillantottam meg, még távolabb pedig feltűnt a bencés apátság masszív kőépülete, amelynek ablakaiban szintén gyertyák világítottak.

– Oké, engedjétek el az elemeket, hadd csillapodjanak le egy kicsit a dolgok.

Az Ikrék és Damien suttogtak valamit az elemeknek, és a vihar elcsendesedett.

– Állj! – kiáltottam, mire engedelmes, hűséges lovaink megtorpantak. Közvetlenül előttünk egy tiszteletet parancsoló alak állt sötét köpenyben és fityulában.

– Szervusz, gyermekem. Hallottam, hogy jössz – mondta, és mosolyogva felnézett rám.

Lecsúsztam Perszephoné hátáról, és a karjába vettem magam:

– Mary Angela nővér! De örülök, hogy látom!

– Én is örülök neked – mondta. – De az üdvözléssel talán még várjunk, amíg elbánunk ezekkel a sötét teremtményekkel a hátad mögött.

Megpördültem, és még éppen láttam, ahogy több tucat Hol-lómás ereszkedik le a levegőből a tölgyfa ágaira. Szárnyaik suhogásán kívül semmilyen hangot nem adtak ki, csak bámultak minket vörösén izzó szemeikkel, mint megannyi démon.

– A pokolba! – kiáltottam.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

– Vigyázz a szádra – szólt rám Mary Angela nővér derűsen.

Dáriusz már leszállt a lóról, és éppen Aphroditét meg az Ikreket segítette le. Damiennek nem volt szüksége segítségre, vilámgyorsan követte a példámat, és már ott is állt mellettem.

– Papnő – szólította meg Dáriusz Mary Angela nővért –, egészen véletlenül nem tartanak lőfegyvereket az apátságban?

Az apáca nevetése nagyon oda nem illőnek tűnt, ugyanakkor volt benne valami végtelenül megnyugtató.

– Nem, harcos, természetesen nem.

– Nem vagyunk elegen ahhoz, hogy szembeszálljunk velük, de legalább a kör sértetlen – mondta Dáriusz a Hollómásokkal teli fát tanulmányozva. – Ha belül marad, akkor biztonságban lesz.

Dáriusznak igaza volt. A kör nem bomlott fel. Az ezüst csík még mindig csillogva ragyogott körülöttünk.

– Visszarohanok az Éjszaka Házába segítségért – folytatta Dáriusz.

Hallottam a kétségbeesést a hangjában. Ugyan miféle segítséget tudna hozni onnan? Rajta kívül egyetlen harcost sem láttam az után, hogy beléptünk az iskola területére. Sárkány remekül bánt a karddal, de ennyi Hollómással még ő sem tudott volna mit kezdeni. A Huszonegyedik utca apátság felé eső fái mind tele voltak a madárszörnyek sötét alakjaival. A jég súlya alatt már amúgy is megroggyant fák közül sokan nem bírták elviselni a Hollómások súlyát, és a leszakadó ágak reccsenése legalább olyan szörnyű volt, mint a madarak hátborzongató vartyogása.

– Hé, jól hallom, hogy segítségre van szükségetek?

Soha életemben senkinek nem örültem még ennyire, mint most Stevie Rae-nek. Szorosan magamhoz öleltem, és egy pillanatra megfeledkeztem azokról a titkokról, amelyeket elhallgatott előlem, és tiszta szívemből örültem annak, hogy viszontláthatom. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amikor megláttam a mögötte felbukkanó vörös vámpírjelölteket is.

– Hú, de ocsmányak! – mondta Kramisha a Hollómásokat méregetve.

– Gyerünk, rúgjuk szét a seggüket! – hepciáskodott a tesztoszteron-túltengésben szenvedő Johnny B.

– Ocsmányak, de egyelőre nem csinálnak semmit azon kívül, hogy figyelnek minket – szólalt meg egy ismerős hang.

– Erik! – kiáltottam. Stevie Rae elengedett, Erik pedig mosolyogva a karjába zárt.

Hirtelen elszáguldott mellettem valaki, és a következő pillanatban Jack Damien nyakába vetette magát.

Felnéztem Erikre, és a zűrzavar ellenére is az volt az első gondolatom, de jó lenne, ha minden egyszerű és egyértelmű volna kettőnk között. Egy pillanatra azt kívántam, bárcsak Erik és én lennénk az egyedüli szereplők ebben a játékban, nem pedig Erik, Stark, Kalona, Heath és...

– Heath? – kérdeztem, és kibontakoztam Erik öleléséből.

Erik felsóhajtott, és fejével az apátság épülete felé intett.

– Odabent van. Minden oké.

Szégyenlősen elmosolyodtam, és nem tudtam, mit mondjak erre.

– Zoey, Kalona hamarosan itt lesz. A Hollómások azért nem támadnak, mert már nem akarunk elmenekülni. Most már csak szemmel tartanak minket. Ne felejtse el, hogy mit kell tenned.

– Dáriusz hangja megtörte a ránk telepedett kínos csendet.

Bólintottam, és Mary Angela nővérhez fordultam.

– Kalona követni fog minket ide. Ugye emlékszik rá, hogy halhatatlan?

– Bukott angyal – felelte, és bólintott.

– És arra is emlékszik, amit a Főpapnőnkéről mondtam? Nos, átállt a sötét oldalra, és valószínűleg ő is veled lesz. Ugyanolyan veszedelmes, mint Kalona.

– Értem.

– Szóval Kalonát nem lehet megölni, de azt hiszem, tudom, hogyan üldözhetjük el innen, és remélhetőleg Neferet is veled megymajd. De szükségem van a maga segítségére.

– Ami az enyém, az a tiéd is – felelte Mary Angela nővér habozás nélkül.

– Rendben. Magára lesz szükségem – mondtam neki, aztán Stevie Rae felé fordultam. – És rád.

Aphrodité odalépett mellém.

– Meg rám.

– És nagyira. Tudom, hogy nincs még olyan állapotban, de akkor is ki kell hoznunk ide, vagy oda, ahol ez az erő, amely körbevesz minket, a legerősebb.

– Kramisha, gyermekem, kihoznád Zoey nagymamáját?

– Igen, asszonyom – felelte Kramisha, és elsietett.

– Mária grottája a mi szent helyünk – mondta Mary Angela nővér, és hátam mögé mutatott egy pontra, amely félúton volt a frissen nyírt gyepezszaknyugati csücske és a szörnyekkel teli fák között.

Megfordultam, hogy megnézzem, mire mutat, és ahogy megláttam, elakadt a lélegzetem a csodálkozástól. Nem is értettem, eddig hogy nem vettem észre. Ez volt a legnagyobb kegyhely, amit valaha láttam. Hatalmas, oklahomai homokkövekből építették. A köveket gondosan úgy választották ki, hogy tökéletesen illeszkedjenek a mellettük lévőhöz. Olyan volt az egész, mint egy nagy teknő. Azokra az ókori színházakra emlékezte-

tett, amelyeket a görögök építettek. A közepén egy pad állt, körülötte pedig számos szikladarab a grotta belső ívéén, és minden vízszintes felület tele volt gyertyákkal, ezért az egész kegyhely ragyogott a gyertyafényben. Elindultam felé, és ahogy felnéztem a fejem fölött húzódó boltívre, ismét elakadt a lélegzetem. Az építmény tetején ott trónolt a leggyönyörűbb Mária-szobor, amit valaha láttam. Arcán földöntúli derűvel imádkozott, szája sarkában üdvözült mosoly bujkált. Lábai előtt pedig gyönyörű rózsák heverték hűvös halomban, mintha csak közülük jött volna világra. Mária arcát néztem, és a szívem hirtelen dobbant egy nagyot. Ismertem ezt az arcot. Hogyne ismertem volna? Alig néhány nappal ezelőtt ebben az alakban jelent meg előttem az Istennő.

– Érzem az erő jelenlétét – szólalt meg Aphrodité.

– Hú, ez a Mária-szobor nagyon, nagyon szép – mondta Jack. Ő és Damien kézen fogva álltak, és a szobrot nézték.

– Nézzétek a járdát! Tökéletes – jegyezte meg Stevie Rae.

Odanéztem. Az idáig vezető járda a kegyhelyre érve megváltozott. Kiszélesedett, és körbefutott a grotta belsejében. Rávigyorogtam Stevie Rae-re.

– Tényleg tökéletes.

– Mit kell tennünk, Zoey? – kérdezte Mary Angela nővér, de mielőtt válaszolhattam volna, motorzúgás hangzott fel az út felől, és mindenki odakapta a fejét.

Elszoruló szívvel figyeltem, ahogy a nagy, fekete Hummer, ugyanaz, amelyikkel visszamentünk az iskolába, lekanyarodik az útról, és egyre közelebb ér hozzánk. A hatalmas terepjáró könnyűszerrel átvágott az árkon, és egyenesen felénk tartott, miközben a Hollómások a szárnyukkal verdestek és lelkesen vartyogtak.

– Nővér, maradjon mellettem – mondtam. – Aphrodité, Stevie Rae, ti is maradjatok itt.

– Itt vagyunk – felelte Aphrodité, mire Erik és Dáriusz elálltak az útból, Aphrodité és Stevie Rae pedig odaléptek mellém.

– Nagyira is szükségem van.

– Ne aggódj, mindjárt itt lesz – nyugtatott meg Mary Angela nővér.

A Hummer végül a lovak közvetlen közelében állt meg, akik ezen annyira felháborodtak, hogy jókora horkantások közepette visszavonultak egészen a fedett parkolóig. Nyíltak a kocsiják, és Kalona meg Neferet szálltak ki belőle. Neferet tetőtől talpig feketébe burkolózott, egy káprázatos selyemruha volt rajta akkora dekoltázssal, hogy messziről is jól látszott a két melle között függő, ónixból készült szárnyas nyakék. A levegő sötétben lüktetett körülötte, hol erre, hol arra lebbentve sűrű haját.

– A rohadt életbe – suttopta Aphrodité.

– Igen – feleltem komoran.

Kalona odalépett Neferet mellé. Mindössze egy fekete nadrág volt rajta. Ahogy elindultak felénk Neferettel, Kalona egy pillanatra kinyitotta káprázatos szárnyait.

– Ó, Szűz Máriám! – kiáltott fel önkéntelenül is Mary Angela nővér.

– Ne nézzen a szemébe! – súgtam neki. – Képes hipnotizálni az embereket. Ne hagyja, hogy a hatalmába kerítse.

Az apáca egy pillanatig habozott, majd Kalonát tanulmányozva így szólt:

– Nem vonzalmat érzek iránta, hanem sajnálatot. Tényleg bukott angyal.

– Mennyi idősnek látja? – kérdeztem.

– Ősöregnek. Öregebbnek, mint a föld.

Nem maradt már időm, hogy elmondjam neki, én alig tizennyolc évesnek látom, mert hirtelen kinyílt a Hummer bal első ajtaja, és a sofőr is csatlakozott Kalonához és Neferethez. Stark volt az. A tekintete azonnal megtalálta az enyémet, és alig lát-

ható mozdulattal fejet hajtott.

Hallottam, ahogy Stevie Rae meglepetten beszívja a levegőt, és éreztem, hogy a vörös vámpírjelöltek is izgatottan mocorognak a hátunk mögött.

– Ő az, aki meglőtt, ugye? – kérdezte Stevie Rae.

– Igen.

– Átváltozott. Vörös vámpír lett belőle.

– Mocskos áruló – motyogta Aphrodité, majd gyorsan hozzátette: – Elnézést, nővér.

– Ne bízz benne, Zoey – szólalt meg Dáriusz a hátam mögött. – Látod, kiknek az oldalán áll.

– Dáriusz – feleltem szigorúan anélkül, hogy hátrafordultam volna. – Ha bennem megbízol, az azt jelenti, hogy a döntéseimben is bízol.

– A döntéseid néha nem túl megbízhatóak – jegyezte meg Erin.

– Ha Nüxre hallgatok, akkor mindig – válaszoltam határozottan.

– És most rá hallgatsz? – kérdezte Shanuee.

Starkra pillantottam, és kerestem körülötte a sötétséget, de nem láttam semmit, csak Starkot és a szemét, amellyel folyamatosan engem nézett.

– Igen, Nüx azt mondja, nem tévedek. Most pedig álljunk körbe.

Damien és az Ikek azonnal elindultak a helyükre. Damien a kör keleti oldalára sétált. Shaunee mögém állt, Erin pedig a bal oldalamra. Egy pillanatra elbizonytalanodtam, hogy otthagyjam-e Aphrodité, Stevie Rae-t és Mary Angela nővért, és elfoglaljam-e a föld pozícióját, de aztán rájöttem, hogy Mária grottája észak felé néz, és a gyönyörű ezüst fonál, amely egybetartja a kört, most már a kegyhelyet is magába foglalja.

– Nem tarthatod fenn ezt a kört örökké – mondta Kalona,

miközben lassan közeledett felénk. – Én azonban örökké a nyomodban leszek.

– Vámpír jelöltek – szólalt meg a Kalona oldalán sétáló Neferet. A körülötte pulzáló sötétségtől eltekintve gyönyörű volt és méltóságteljes, mint egy igazi Főpapnő. – Hagytátok, hogy Zoey tévútra vezessen benneteket, de még nem késő észhez térnetek. Ha megtagadjátok, és bezárjátok a kört, visszatérhettek Főpapnőtök keblére.

– Ha nem lenne egy apáca is köztünk, megmondanám, mit csináljon a nyamvadt kebleivel – morogta Aphrodité.

– Nem Zoey az, aki elfordult Nüxtől – emelte fel a hangját Erin.

– Igen, mindannyian tudjuk, hogy maga tagadta meg az Istennőt, és erre Zoey jött rá elsőként – tette hozzá Shaunee.

– Látjátok, hogy gonosz szavai mennyire elhomályosították az ítélőképességeteket? – kérdezte Neferet mélyszéges szomorúsággal a hangjában.

– És az én ítélőképességemet vajon mi homályosította el? – szólalt meg Mary Angela nővér mellettem. – Alig ismerem ezt a gyermeket. Nem az ő szavai tehetnek róla, hogy érzem a belőled áradó sötétséget.

Neferet higgadt álarca darabokra tört, ahogy ráförmedt az apácára.

– Ostoba ember! Még szép, hogy érzed rajtam a sötétséget. Hiszen az én Istennőm maga az Éjszaka!

Mary Angela nővér derűs nyugalma nemcsak álarc volt, így az ő viselkedése változatlan maradt.

– Nem, ismerem Nüxöt, és tudom, hogy hiába ő az Éjszaka Istennője, belőle sosem sugárzik sötétség. Légy őszinte, papnő, és ismerd be, hogy elhagytad az Istennődet ezért a teremtményért. – Azzal az apáca Kalona felé intett. – Felismerlek, Nefilim. És Miasszonyunk nevében olyan szavakat intézek

hozzád, melyeket te is jól ismersz: távozz e helyről, és térj vissza abba a birodalomba, ahonnan lezuhantál közénk. Bánd meg bűneidet, hátha bebocsátást nyersz a paradicsomba.

– Ne merészed megszólítani, asszony! – rikoltotta Neferet teljesen kivetkőzve magából. – Ő egy földre szállt isten. Borulj a lábai elé, és imádjad!

Kalona szörnyűséges hangon felkacagott, mire a körülöttünk keringő Hollómások sziszegni kezdtek.

– Asszonyok, ne veszekedjetek rajtam! Isten vagyok! Jut belőlem elég mindnyájatoknak. – Neferethez és Mary Angela nővérhez intézte a szavait, borostyánszínű szeméit azonban végig rám szegezte közben.

– Soha nem leszek a tiéd – mondtam neki nem törődve azal, hogy mások is hallják. – Az Istennőt választottam, és te az ellentéte vagy mindennek, amit ő képvisel.

– Ne merészelj... – kezdte Neferet, de Kalona egy kézmozdulattal beléfojtotta a szót.

– A-ya, félreismersz engem. Nézz magadba, és látni fogod a hajadont, akit arra teremtettek, hogy engem szeressen.

Mozgás támadt mögöttem, majd apró rezdülést éreztem a fejemben, ami azt jelentette, hogy valaki belépett a körbe, de tudtam, hogy ez csak akkor lehetséges, ha az Istennő is hozzájárul. Meg akartam fordulni, hogy lássam, ki az, de képtelen voltam levenni a szemem Kalona delejesen vonzó tekintetéről.

Aztán egy kéz érintette meg az enyémet, és hirtelen megtörte Kalona varázsát. Boldogan felkiáltottam, amikor megláttam nagyit, akit Heath tolt oda mellém egy tolószékben. Úgy nézett ki, mint egy hadirokkant. A karja gipszben, a feje bekötözve. Az arca még mindig fel volt dagadva, zúzódásai elszíneződtek, de a mosolya a régi volt, akárcsak a hangja.

– Jól hallottam, hogy szükséged van rám, *u-we-tsi-a-ge-ya*?
Megszorítottam a kezét.

– Rád mindig szükségem van, nagy.

Hátrafordultam Heath felé, aki rám mosolygott.

– Rúgd szét a seggét, Zo – mondta, aztán visszament Erik és Dáriusz mellé.

Nagy eközben valahogy kiszállt a tolószékből, és talpra állt. Lassan tett két lépést előre, aztán a fák ágain gubbasztó és a körülöttünk keringő Hollómásokra nézett.

– Ó, anyáim anyjának fiai! – kiáltott fel, és hangja úgy rezgett az éjben, mintha egy törzsi dob szólalt volna meg. – Hogy engedhettétek, hogy ezt tegye veletek? Nem érzitek anyátok véréte? Nem halljátok, hogy a szívük megszakad értetek?

Döbbsen láttam, hogy a Hollómások közül sokan lehajtják a fejüket, mintha képtelenek lennének a nagymamám szemébe nézni. Némelyikük tekintetében kihuny a vörös fény, helyette szomorúság és zavarodottság jelent meg benne.

– Hallgass, *Ani Yunwiya!* – mennydörögte Kalona.

Tudtam, hogy nagy felismerte a cseroki nép ősi nevét. Lassan oldalra fordult, és ránézett a szárnyas teremtményre.

– Megismerlek, Ősi Lény. Hát te semmiből sem tanulsz? Ismét az asszonyoknak kell legyőzniük?

– Ezúttal nem, Ghigua. Most már nem tudtok olyan könnyen csapdába csalni.

– Ezúttal talán megvárjuk, hogy te magad sétálj bele a csapdába. Türelmes nép vagyunk, és egyszer már megtetted – felelte nagy.

– De ez az A-ya most másmilyen – mondta Kalona. – A lelke engem hív álmában. Hamarosan a teste is hívni fog, és akkor birtokba veszem.

– Nem – szólaltam meg határozottan. – Nagy hibát követsz el, amikor azt hiszed, hogy én is csak egy tárgy vagyok, amit birtokba vehetsz. A lelkem valóban vonzódik hozzád. – Most először ismertem el hangosan, és meglepő módon, mintha

megerősödtem volna az őszinteségtől. – De ahogy te is mondtad, én egy másmilyen A-ya vagyok. Nekem van szabad akaratom, és soha nem fogok behódolni a sötétségnek. Halld hát az ajánlatomat: Tűnj el innen! Vidd magaddal Neferetet és a Hol-lómásokat egy olyan helyre, ahol békében élhettek anélkül, hogy másokat bánjanátok.

– Különben? – kérdezte szemmel láthatóan szórakoztatónak tartva azt, amit mondtam.

– Különben, emberi hitvesem szavaival élve, szétrúgom a segged – feleltem határozottan.

Kalona ezt már képtelen volt megállni mosoly nélkül.

– A-ya, nem hiszem, hogy valaha is el fogom hagyni ezt a helyet. Kezdem megszeretni Tulsát.

– Ne feledd, hogy én figyelmeztettelek – mondtam, aztán a körülöttem álló nőkhöz fordultam. – A vers így szól: Nem megölni, csak legyőzni. Én vagyok az Éjszaka. Én vezetettelek el titeket Mary Angela nővérhez, a Lélekhez. – Kinyújtottam a bal kezemet, és Mary Angela nővér megfogta. – Stevie Rae, te vagy a Vér. Aphrodité, te pedig az Emberség.

Stevie Rae odament Mary Angela nővérhez, és megfogta a másik kezét, majd Aphroditére pillantott, aki bólintott egyet, és kinyújtotta felé a kezét.

– Mit művelnek? – Neferet hangját közelebről hallottam, mint az előbb. Felnéztem, és láttam, hogy sietve közeledik felém.

– A-ya! Mi ez az ostobaság? – Kalona ezt szemmel láthatóan már nem tartotta olyan szórakoztatónak, és ő is elindult felém.

– És Föld teszi teljessé – idéztem a vers utolsó sorát, és kinyújtottam a kezem nagy felé.

– Ne hagyj, hogy a Ghigua csatlakozzon hozzájuk! – kiáltotta Kalona.

– Stark! Öld meg – parancsolta Neferet.

– Ne A-yát! – üvöltötte Kalona. – A Ghiguát öld meg!

Visszafojtottam a lélegzetemet, és Stark szemébe néztem, miközben Neferet így szólt:

– Zoey-t öld meg! És most ne hibázd el. A szívére célozz!

Ahogy ezt kimondta, a körülötte kavargó sötétség levált róla, és elindult Stark felé. Figyeltem, ahogy rátekeredik a bokájára, és elindul felfelé a testén. Láttam Stark vívódását. Neferet sötét ereje még mindig hatással volt rá. Összerándult a gyomrom. Vajon a Harcos Esküje elegendő lesz ahhoz, hogy szembe szálljon vele? Bízni akartam benne, és végül úgy döntöttem, hogy megbízom benne. Lehet, hogy életem legnagyobb hibáját követtem el ezzel?

– Nem! – bömbölte Kalona. – Ne őt öld meg!

– Nem fogok osztozni rajtad! – kiáltotta Neferet. A haja vadul verdesett körülötte, és mintha egyik pillanatról a másikra megnőtt volna. Jól gondoltam, hogy már nem ugyanaz, aki volt, sem testben, sem lélekben. Elfordult Kalonától, és minden erejét Starkra irányította. – A hatalom nevében, mellyel felébresztettelek, megparancsolom, hogy lőj. Találd el Zoey szívét!

Stark szemébe néztem, és minden akaraterőmmel arra koncentráltam, hogy a jót válassza – hogy ismét a jót válassza, és fordítson hátat a Neferetből áradó sötétségnek, ezért sikerült elkapnom a pillanatot, amikor rájött, merre találja a kiutat ebből a helyzetből. Mintha megint a sportpálya melletti kis rakárban lettünk volna, hallottam, ahogy ezt mondom neki: „*Neked adtam a szívemet...*” Mire ő azt válaszolja: „*Akkor mindkettőnknek vigyázni kell magára. Szív nélkül nehéz élni...*”

– Azt nem fogom elhibázni. – Stark hangja úgy szelte át a jéghideg levegőt, mintha rajtunk kívül senki más nem lett volna ott. – Hölgyem szívét, amely most már az enyém. – A körülötte kavargó árny azonnal elengedte, ahogy meghozta a döntést.

Hirtelen eluralkodott rajtam a pánik, mikor rájöttem, hogy mire készül.

Egyenesen rám célozva kilőtte a nyílveszőt.

Ahogy a nyíl elindult felém, felkiáltottam:

– Levegő, tűz, víz, föld, szellem! Ne hagyjátok, hogy a nyíl eltaláljon!

Minden erőmmel Stark felé löktem az elemeket. A nyílvesző hirtelen megremegett, és a következő pillanatban már nem felém tartott, hanem egyenesen Stark szíve felé. Centiméterekre volt csak a mellkasától, amikor az elemek lecsaptak rá, és megsemmisítették. Stark az ütés erejétől a földre zuhant, de szerencsére nem felnyársalva.

– Te kis ribanc! – rikácsolta Neferet. – Nem győzhetsz le!

Ügyet sem vetve rá kinyújtottam a kezem nagyfi felé.

– És Föld teszi teljessé – ismételttem.

Nagyfi megfogta a kezemet, és így ötven néztünk szembe a közeledő Kalonával és Neferettel.

– Ne átkozd meg őket – mondta Mary Angela nővér földöntúli derűvel a hangjában. – Túlságosan is járatosak a sötétség és az átkok birodalmában.

– Áldást kell mondanunk – szólalt meg Stevie Rae.

– Igen, akiknek a szíve gyűlölettel van tele, azok a szeretettel nem tudnak mit kezdeni – jegyezte meg Aphrodité, és rám mosolygott.

– Mondj el egy áldást, nagyfi! Mi majd csatlakozunk hozzád – mondtam.

A következő pillanatban megszólalt nagymamám erős hangja, amelynek erejét megsokszorozta a lélek és a vér, az éjszaka és a föld és az egészet egybefogó szeretet embersége.

– Kalona, drága *u-do*. – A „bátyám” cseroki megfelelőjét használta. – Megáldalak. – Nagyfi egy ősi cseroki áldás szavait kezdte idézni, melyek olyan ismerősek voltak számomra, hogy

úgy éreztem, mintha hazatérnék. – A mennyország meleg fuvallata lakjon otthonodban...

– A mennyország meleg fuvallata lakjon otthonodban – ismételtük mind az öten.

Nagyi folytatta.

– És a Nagy Szellem áldása legyen mindenkin, ki belép oda...

Ezúttal Damien és az Ikek is csatlakoztak hozzánk.

– Mokaszinod sok havon hagyjon vidám nyomot... – mondta nagy erősen, határozott hangon.

Most már mindenki velünk ismételte a szöveget, aki a körön belül állt. Sőt, mintha még annál is többen lettünk volna, gondoltam, aztán hirtelen rájöttem, hogy a bencés apácák is velünk imádkoznak.

Ahogy nagyi elmondta a vers utolsó sorát, hangja olyan mélységes szeretettel és melegséggel telt meg, hogy könnyek szöktek a szemembe.

– És a szivárvány örökké simogassa válladat...

És akkor meghallottam Kalona fájdalmas kiáltását. Alig fél méterre volt tőlem. Neferet ott állt mellette gyűlölettől eltorzult arccal. Kalona kinyújtotta felém az egyik kezét.

– Miért, A-ya? – kérdezte.

Belenéztem hihetetlenül szép, borostyánszínű szemébe, és kimondtam a szavakat, amelyek száműzték.

– Mert a szeretetet választom.

A körülöttünk csillogó ezüst gyűrű egy vakító villanással rátekeredett Kalonára és Neferetre. A hurok megfeszült, és egymáshoz szorította őket. Tudtam, hogy az ezüst fonál nem csak az elemekből állt, hanem az Éjszaka, a Lélek, a Vér, az Emberiség és a Föld ereje is csatlakozott hozzájuk.

Kalona egy szörnyű kiáltással hátratántorodott, magával rántva Neferetet. A pulzáló sötétség gyötrődve vonaglott körü-

lötte, ahogy Neferet kétségbeesetten felüvöltött. Miközben egy másodpercre sem vette le rólam a tekintetét, Kalona átkarolta Neferetet, kitérta hatalmas, éjszínű szárnyát, és felröppent az égbe. Egy pillanatig ott lebegett felettünk, mintha szárnyai a gravitáció ellen küzdenének, majd az ezüst fonál megfeszült, és mint egy ostor, magával rántotta a szárnyas teremtményt és a bukott Főpapnőt a felhők közé. A Hollómások rikoitozva követték őket.

Abban a pillanatban, ahogy eltűntek a szemünk elől, ismerős bizsergést éreztem a mellkasomon, és tudtam, hogyha legközelebb megnézem magam a tükörben, akkor azt fogom látni, hogy az Istennő újabb Jellel ajándékozott meg, bár ez örökre összefonódik majd egy szörnyű sebhellyel és valami mély, szívszaggató fájdalommal.

EPILOGUS

Hosszú ideig senki nem szólalt meg. Aztán szinte automatikusan köszönetet mondtam az elemeknek, és bezártam a kört. Visszasegítettem nagyit a tolószékbe. Mary Angela nővér a szárnyai alá vett mindenkit, mint egy tyúkanyó, azt duruzsolva, hogy milyen hideg van idekint, és mennyire fáradtak lehetünk. Azután terelgetni kezdett bennünket az apátság felé, ahol állítólag forró kakaó és száraz ruha várt ránk.

– A lovak – mondtam.

– Már el van intézve. – Mary Angela nővér fejével két apáca felé intett, akikben felismertem a Street Cats macskamenhelyen dolgozó Bianca nővért és Fatima nővért, amint egy kis melléképület felé vezetik a három lovat. Az épület most melegházként funkcionált, de kőből rakott alapjaiból ítélve valamikor valószínűleg istálló lehetett.

Kimerülten bólintottam, aztán odaszólítottam Dáriuszt. A harcossal, Erikkal és Heath-szel elindultunk Stark mozdulatlan testéhez.

A Hummer mellett feküdt, alakját megvilágította az autó fényszórója. A póló leégett a mellkasáról, és egy törött nyílvevessző alakú véres seb éktelenkedett a szíve fölött. Szörnyen nézett ki. Nem elég, hogy vérzett, de a seb körül úgy nézett ki a bőre, mintha rányomtak volna egy forró vasalót. Megpróbáltam összeszedni magam. Egyszer már láttam meghalni, gondoltam, azt is ki fogom bírni, ha még egyszer végig kell nézmem a halálát. Vettem egy nagy levegőt, letérdeltem mellé, és megfogtam a kezét. Igazam volt. Nem lélegzett. De amint hozzáértem, hirtelen köhögni kezdett, majd kinyitotta a szemét, és megrándult

az arca a fájdalomtól.

– Hello – mondtam halkán, és könnyes szemmel mosolyogva hálát adtam az Istennőnek ezért a csodáért. – Jól vagy?

A mellkasára pillantott.

– Különös seb, de ahhoz képest, hogy végigment rajtam mind az öt elem, egész jól érzem magam.

– Megijesztettél – mondtam.

– Magamat is megijesztettem – felelte.

– Harcos, ha felesküszöl egy Főpapnő szolgálatára, akkor nem az a feladatod, hogy halálra rémiszd, hanem az, hogy megóvd a haláltól – szólalt meg Dáriusz a kezét nyújtva Starknak.

Stark megfogta Dáriusz kezét, és lassan, fájdalmas arccal talpra kecmertett.

– Ami azt illeti – mondta ajkán a gunyoros félmosollyal, amelyet annyira imádtam –, ennek az úrnőnek a szolgálatához szerintem egy új szabálykönyvet kell írni.

– Nekünk mondod? – kérdezte Erik.

– Ja, mintha mi nem tudnánk – tette hozzá Heath.

– A pokolba is! – ráztam a fejemet a pasijaim felé.

– Zoeybird! Odanézz! – kiáltotta a nagymamám. Felnéztem, és elakadt a lélegzetem.

A felhők teljesen eltűntek, és az égen megjelent egy vakítóan csillogó félhold, amely olyan fényesen ragyogott le ránk, hogy minden bizonytalanság és szomorúság eltűnt a szívemből, amelyet Kalona hagyott maga után.

Mary Angela nővér lépett oda mellém. Ő is felemelte a fejét, de nem a holdat nézte, hanem Mária szobrát, amelyet ezüstfénybe öltöztetett a holdfény.

– Ugye tudod, hogy még nem végeztél egyikükkel sem? – súgta a fülembe.

– Tudom – feleltem. – De bármi is történjék, az Istennő mindig velem lesz.

– Akárcsak a barátaid, gyermekem. Akárcsak a barátaid.